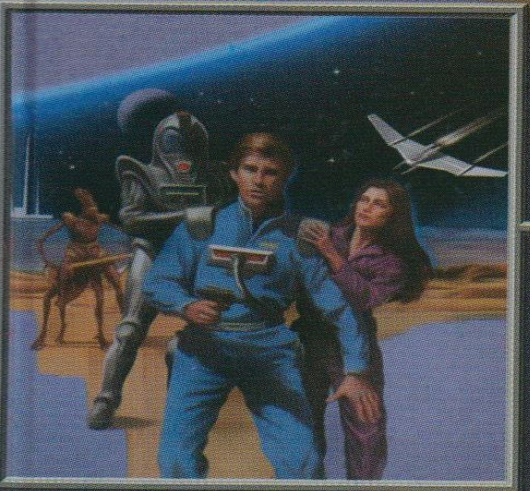
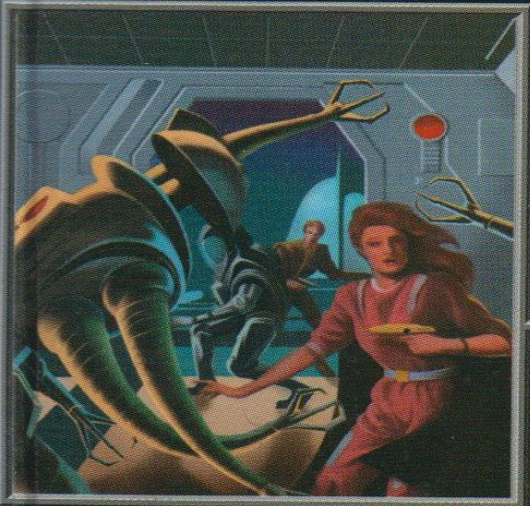
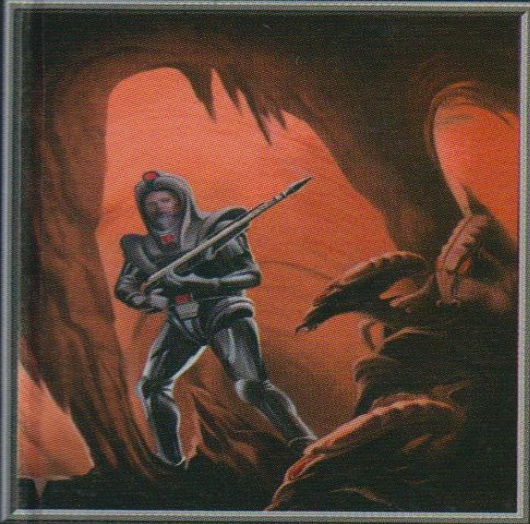

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

ФАНТАСТИКА

135.

**ЧАРЛЗ
ИНГРИД**

**ПЯСЪЧНИТЕ
ВОЙНИ**

КНИГА ВТОРА

Класическа Военна сага!

**ПОЗДРАВЪТ
НА ЧУЖДОЗЕМЕЦА**

ДА ОТВЪРНЕШ НА ОГЪНЯ

**ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО
ПРИЕТО**

**ЧАРЛЗ ИНГРИД
ПЯСЪЧНИТЕ ВОЙНИ. КНИГА
ВТОРА
ПОЗДРАВЪТ НА
ЧУЖДОЗЕМЕЦА. ДА
ОТВЪРНЕШ НА ОГЪНЯ.
ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО
ПРИЕТО**

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Предателството на драките на планетата Бития предизвиква смъртта на мнозина Рицари. Императорът на Триадския трон удостоява Джек Стом с честта да командва Рицарския корпус и му нарежда да спре дракската инвазия. Но внезапно на сцената се появява нова сила. Мистериозна раса от далечни светове, чиито космически кораби преодоляват в миг огромни разстояния, заплашва с пълно унищожение на човечеството.

ПОЗДРАВЪТ НА ЧУЖДОЗЕМЕЦА

ПРОЛОГ

Къде, по дяволите, бяха евакуационните кораби? Какво бе станало с транспорта? Джек овладя с усилие подлудяващото желание да се почеше под бронята, докато тялото му се обливаше в пот, а датчиците, прикрепени към голите му гърди, го дразнеха непоносимо. Но да се почеше сега, със силата, която притежаваше, би означавало да се самоунищожи.

Проклятие. Защо не пращаха сигнал? Невъзможно беше да са ги забравили, нали? Нямаше начин корабите да са се приземили и те да не са разбрали... или напротив?

Той се озърна, челото му лъщеше от пот.

Пясъци. Бяха ги спуснали насред огромно море от пясъци. Навсякъде само жълтеникавокафяви дюни, които се издигаха и спускаха, следвайки някакъв свой ритъм. Ето какво оставяха след себе си драките. А Рицарите, с техните бронирани бойни костюми, обучени и подготвени да водят „чиста“ война — да унищожават само враговете, бяха единствената преграда между тази планета на име Милос и родния свят на Джек, следващия поред на пътя на разрушението, тръгнал от сърцето на Дракската лига. Джек бе спуснат тук, за да запази родината си от нашествието на драките.

Поне досега, откакто бяха пристигнали на Милос, късметът бе на тяхна страна. Бяха изгубили само един от континентите... но и това бе твърде много според лейтенанта. Силите на Доминиона губеха Пясъчните войни. А той губеше вяра в своите преки началници. Бяха ги стоварили тук, в сърцето на нищото, преди пет дена, със съвсем лаконични заповеди, потвърдени още веднъж тази сутрин — и нищо от тогава. Рутинна задача — така им казаха. Рутинна прочистваща операция. Никой не се отнася така с Рицарите — не и с елита на пехотата, с най-бързите, най-изобретателните, най-благородните войни, обучавани някога да водят война.

Джек се размърда в бойния костюм. Флексобрънките зацепиха неуловимо, холографското поле, покриващо тялото му, прати

съобщението до костюма и в отговор дясната му ръка се сгъна. Само че движението, предадено и усилено многократно, притежаваше достатъчно мощ да преобърне бронетранспортър. Той стисна зъби, ядосан от невниманието си, и завъртя глава вътре в шлема да погледне към дисплея.

Екранчето обagri лицевото му стъкло в розово, докато проследяваше картината, подавана от задните камери, за да се увери, че останалите войници го следват. Засега поне компасът показваше вярната посока.

— Пет километра. Сержант, да не са ни пратили погрешни координати? — Кръстът на гърдите му проблесна на слънцето, докато се извърщаше към своя първи заместник.

— Съвсем не — чу в отговор пресипналия глас на сержанта. Той също носеше кръст на гърдите си — Кръста на Айвънхоу, безмълвен знак за гордостта от потеклото си и принадлежността към родния свят. Но за Сорм това нямаше никакво значение. Този, който искаше да стане Рицар, можеше да постъпи в редовете им без разлика от кой слой на обществото произхожда — единственият критерий бе дали го бива да управлява бойния костюм. Ако проявеше старание, ако оцелееше след началната подготовка и беше добър войн, миналото за него се превръщаше в затворена страница. Стига, разбира се, да го искаше.

Джек се зачуди дали сержантът не дъвче нещо — въпреки че му бе забранил. Устата му се напълни със слюнка. Той самият не би имал нищо против да се освежи със стимулираща дъвка, наричана още *стим*. Пясъците засилваха жаждата му. Сорм размаха ръка.

— Добре, искам всички да се разпръснете. Ще настъпваме в линия. Ще бъдем готови за стрелба, ако драките се появят. Бъдете нащрек. Следете задните камери и фланговете си.

Слушалките му изпукаха и се чу предрезгавелият от ужас глас на Билоски:

— Червено! Всичките ми индикатори светят червено!

Сорм завъртя машинално глава в посоката, от която идваше гласът, изруга, когато лицето му опря в лицевото стъкло, и извърна бавно шлема така, че да насочи натам камерите.

— Билоски, провери отново индикаторите. Трябва да е някаква повреда. И се успокой. — Последното бе изречено с хладна заплашителност.

— Слушам, сър — отвърна с малко по-овладян глас Билоски. След това: — Мътните го взели. Сторм... милосите са ми бърникали в костюма! Всички индикатори са се побъркали! Показват червена линия, защото нямам енергия!

Сторм прехапа устни. Притисна аварийния лост в основата на лицевото стъкло, изключвайки холографското поле. След това измъкна ръка от ръкава и пренастрои предавателя на гърдите си, за да може да разговаря само с Билоски. Лишен от енергия и заповеди, които да изпълнява, бойният му костюм замръзна неподвижно. Флексобрънките сияеха ослепително на слънцето.

— Колко още можеш да изминеш?

Сякаш не чул, Билоски започна да ругае отново.

— Проклети милоси! Бъхтя се тук, жертвам живота си заради шибаната им планета, а те ми крадат резервите... трябва да...

— Билоски!

— Да, сър! Около... три километра, сър. След това ще се превърна в купчина желязо върху пясъка. — Той се обърна и погледна към своя командващ офицер. На гърдите му бе изрисуван черен ястреб.

Сторм обмисли проблема. Имаше заповеди, които трябваше да изпълни. Да прочисти Пети сектор, след това да остане на позиция, за да бъде евакуиран. Намираха се в последния непроверен участък на Пети сектор. Веднага щом приключат с него, биха могли да прехвърлят на Билоски малко резервни запаси.

— Дотогава ще ни приберат.

— Ако преди това не го направят драките.

Сторм не отговори на забележката. Даваше си сметка, че иска от свой подчинен с почти изчерпани енергийни запаси на бойния костюм да влезе в битка, в пълен боен режим. Индикаторите показваха червена линия едва когато в костюма останеха по-малко от десет процента енергорезерв. Десет процента, които щяха да стигнат за около час бой. Не че това имаше някакво значение за Рицарите. Джек въздъхна.

— Билоски, изглежда са ни пратили за зелен хайвер. Но ти ще се справиш.

— Слушам, сър. — После добави мрачно: — По-добре, отколкото костюмът ми да се сцели като яйце и отвътре да изскочи берсеркер. Нали, лейтенант?

Сторм почувства по гърба си студени тръпки. Не обичаше, когато войниците му разказваха подобни страховити небивалици.

— Билоски, не желая да разпространяваш глупави слухове. Чу ли ме?

— Да, сър. — Сетне с осезаема неохота промърмори: — Но това не са слухове, лейтенант. Видях го с очите си.

— Забрави!

— Слушам, сър.

— Включвам на обща връзка. Внимавай какво говориш. — Той погледна към Билоски, който вече заемаше позиция. След това, неочаквано дори за себе си, набра кода за връзка с командването и втренчи поглед в екрана, който блесна в знак, че се е свързал с бойния кораб на орбита над тях. Дежурният на пулта, обезпокоен от статичния пукот на откритата линия, извърна лице към него. Имаше едро, набито тяло, което едва се побираше в изпънатия морскосин мундир. Мъжът погледна към камерата и ноздрите му се разшириха. Брадичката с дълбока трапчинка се зачерви от гняв. Белег от лазерно изгаряне на челото му придаваше хищен изглед.

— Тук командир Уинтън. Лейтенант, нарушавате радиомълчанието. Какво означава това? Представете се.

— Лейтенант Сторм, първи батальон — рапортува той. — Сър, къде са евакуиращите кораби? Спуснаха ни тук преди пет дена.

— Имате заповеди, лейтенант. Да слезете долу и да се биете. Ако още веднъж си позволите да установите връзка, ще ви предам на военен трибунал.

— Военен трибунал? Само за толкова ли ви бива? Ние загиваме тук, командире. Гинем съвсем сами.

Екранът угасна, връзката бе прекратена. Внезапно осъзнал с пълна яснота собствената си уязвимост, Сторм напъха обратно ръка в ръкава и включи предавателя. Костюмът му се люшна непохватно, след това закрачи уверено. Щеше да му е далеч по-лесно да води тази война, ако знаеше със сигурност кой е противникът им.

Билоски, сержантът и кой знае още колцина от неговите подчинени от известно време пееха тази песен за берсеркерите. Трябваше да признае пред себе си, че идеята не му даваше покой. Примижа през затъмненото стъкло към чуждоземното слънце. Странни светове, странни хора и още по-странни противници. Но в този момент

би предпочел да се натъкне на някое дракско гнездо, вместо да слуша разкази за милосите и техните берсеркери.

Разкази, в които може би имаше и зрънце истина. Милосите, които бяха повикали войските на Доминиона, за да ги защитават от драките, същите тези безкрайно изостанали милоси, които отговаряха за ремонтните центрове и тилвата поддръжка, окаяни и презрени същества, бяха всъщност точно толкова вероломни, колкото драките, които Сторм трябваше да унищожава. Наистина имаше много и най-различни слухове, свързани с костюмите... за това как бойните костюми поглъщали човека в тях и вместо него изплювали някакво гуцеровоподобно чудовище, истинска бойна машина, берсеркер. Или как милосите заразявали костюмите с яйца, от които — с помощта на топлината и потта на притежателя на бойния костюм — се излюпвали паразитни организми, разкъсвали човека в костюма, разчупвали скафандъра като черупка и изскачали навън...

Какво странно чувство за хумор имаха тези милоси. Всъщност, нищо чудно всичко това да са пиянски приказки, родени в местните кръчми след солидно количество алкохол. Рицарите обичаха да заимстват разни неща от местния фолклор, всеки път, когато скучаеха, преди да дойде време да подхванат поредната „чиста война“.

Дюнните точно пред тях внезапно се размърдаха и нагоре изригнаха пясъчни фонтани. Предавателят му избухна в какофония от звуци.

— Лейтенант, драки на два часа!

Сторм изкриви устни в мрачна усмивка. Ето най-сетне враг от плът и кръв, с когото да се справи. Той огледа индикаторите, за да се увери, че всички системи са в готовност, сетне се завъртя.

Драките бяха насекоми, също както чакалите — бозайници. Чувстваха се еднакво добре и на два, и на четири крайника, благодарение на извивката на гръбнаците им. Джек се приготви, докато ги наблюдаваше как изскачат от пясъците, където бяха изкопали своите гнезда, и се понасят в жива вълна, за да се приближат достатъчно, да се изправят на задните си крака и да открият огън. Драките бяха свирепи същества, отдадени на една-единствена цел — пълно унищожение. Такива поне бяха техните бойци. Всъщност и дипломатите им бяха не по-малко целеустремени и неотстъпчиви.

Той изпъна пръст и пусна от ръкавицата си дълъг огнен откос, който забави челото на вълната. Предната линия на драките се огъна и се люшна настрани, докато войниците отзад сваляха пушките от гърбовете си.

На Милос те разполагаха с известно предимство, тъй като бяха пристигнали тук първи и бяха започнали отвратителното си тераформиране. Но дори това малко предимство можеше да се окаже катастрофално за Доминиона. Милос почти със сигурност бе загубен... повечето батальони бяха или напълно изтребени, или изтикани към пустинята, откъдето се надяваха да бъдат евакуирани на орбита. Задачата на Джек, доколкото той разбираше, бе само да забави настъплението на драките.

Мрачната усмивка не слизаше от лицето му, докато пристъпваше бавно напред, сеейки пред себе си смърт, без да сваля поглед от енергийните индикатори, които бавно пълзяха надолу. Под тежките му ботуши хрущяха изпепелени трупове.

Ето това беше „прочистващата операция“. Трябваше да задържат драките тук достатъчно дълго, за да могат останалите войски да се натоварят на корабите и да се изтеглят — преди да дойде и техният ред. Както им бяха обещали...

Той крачи начело, изпълнен с увереността, че хората му го следват, макар да вижда, че фронтът не е никакъв фронт, а несекваща вълна от драки. Това, за което се смяташе, че е малък аванпост, се бе оказала плътно наситена с противници зона, и те вече бяха попаднали в клопката, стъпвайки върху изпепелени насекомиподобни трупове и димяща плът. Сторм стреля едновременно и с двете ръкавици, без да спира, използвайки реактивните двигатели, за да прехвърля стените от трупове и снаряжение.

Някъде по средата на пътя Билоски извиква и спира на място, изчерпал енергията си. Крясъците му стават оглушителни, когато драките разрязват костюма му с диамантена резачка и го измъкват навън. Без да обръща внимание на виковете му, Джек продължава напред. И без това няма друг избор. Районът за изтегляне е съвсем близо пред тях. Но за да го стигне, трябва да премине през труповете

на драките. Там някъде го очакват хибернационните сънища и пътешествието до дома. Сънищата...

Заобиколен от останките на своя батальон и от бегълци от останалите подразделения, той оцелява достатъчно дълго, за да падне в една яма — яма, заобиколена от драки. Войните на Доминиона издържат още няколко дена, опрели гърбове, стрелящи само когато е абсолютно необходимо, докато около тях се плискат безбрежни вълни от насекоми. Неведнъж Джек вижда застиващи бойни костюми, чиито притежатели са издъхнали, а обвивката им наподобява неподвижна статуя в ямата. От някои от тези костюми излизат чудовища, които щурмуват краищата на ямата и изстребват до стотина драки, преди да бъдат унищожени. Той знае, че това са берсеркери, но смята, че сънува някакъв кошмарен сън, и се старее да не обръща внимание на празните, разкъсани бойни костюми, наподобяващи по-скоро строшени черупки на яйца. Един от тях, който се въргаля наблизо, има на гърдите си Кръста на Айвънхоу.

И докато стои там в ямата и стреля, той си мечтае за сънищата. Мечтае си да се измъкне оттук жив, заедно с другарите си. Това е, което иска най-много. Има и други мечти — като тази да може да се почеше. Освен това му се струва, че чува някакви гласове в костюма, нещо шепне зад гърба му и той разбира, че започва да губи контрол. Защото, както казваше леля Мин, когато дяволът ти хвърли око, той първо започва да ти шепне зад гърба. Ала Сторм се страхува да погледне назад. Исква само да заспи, докато лети към дома. И когато най-сетне спасителният кораб се спуска, той не знае дали сънува, или наистина го вижда... и дали ще успеят да ги измъкнат зад тази плътна стена от драки...

И тогава изведнъж осъзнава, че това е безкрайно повтарящ се криогенен сън и единствената надежда е някой да го открие и да го събуди.

Но това беше тогава. А сега...

1.

Престарялото корито трудно можеше да се нарече транспортен кораб, още по-малко криогенен, но никой от петстотинте души на борда не се оплакваше. Наблъскани един до друг, те разговаряха шепнешком помежду си и се озъртаха, бледи и изплашени, в очакване да започне процесът.

Само един от пътниците имаше победоносно изражение, въпреки че току-що ги бяха измъкнали от разгрома и ги очакваше продължително пътешествие. Висок и едър в блестящия си боен костюм, той плъзна поглед над тълпата и в очите му блеснаха пламъчета, докато оценяваше резултатите от евакуацията.

— Как ще постъпиш, ако императорът ти предложи командването?

Мъжът изсумтя гневно.

— Не вярвам, че Кевин е загинал.

Жената с кафявите питащи очи запази спокойствие пред гневния му изблик и само леко извърна глава.

— Но все пак е възможно, нали? — тя не свали ръката си от флексобрънковия му ръкав. Усещаше с пръстите си мазните следи от дим и мръсотията от битката, а чипото ѝ носле долавяше мириса на кръв, въпреки че би трябвало да се е отмил. И двамата бяха присъствали на ужасната смърт на неговия командир и приятел. Стояха съвсем близо един до друг, почти прегърнати наред огромния хангар на транспортния кораб, подът под краката им вибрираше. — Трябва да поговоря с теб... да ти кажа какво се случи.

Мъжът си бе свалил шлема и го бе окачил на колана си. Русолявата му коса бе сплъстена от пот, сините му очи се затваряха от изтощение. Имаше издадени скули и обикновено лице, незапомнящо се, но въпреки това от него се излъчваше стаена сила и способност да командва. На вид изглеждаше около двайсетгодишен, ала фините бръчици на челото и в крайчеца на очите му говореха друго. Когато я

погледна, изражението му се смекчи. Погледът му я обгърна интимно като прегръдка.

— Не ми дължиш никакво обяснение. Благодаря на боговете, че те върнаха.

Тя потрепери и причудливите синкави татуировки по тялото ѝ подхванаха странен танц — правеха я толкова различна от нейния възлюбен. Татуировките бяха само частица от преживелиците ѝ по време на религиозните войни на Бития, прокудили надалеч всички доминионски заселници. Но тя знаеше, че истинската причина за безпокойството на Джек е предстоящата среща с император Пепус.

— Имаш два „прохладни“ месеца, за да го обмислиш — изтъкна Амбър. — За предпочитане е да разполагаш с готов отговор, когато се изправиш срещу него.

— Ще му мисля, когато ми предложи.

— Не върши дивотии — скастри го тя и в интонацията ѝ се долови уличният жаргон. Двамата бяха сред последните евакуирани, очакващи криогенната процедура. — Ако Пепус ти предложи, трябва да приемеш. Ти си последният Рицар, само ти знаеш как се води „чиста“ война. Всеки може да нахлузи боен костюм...

Той сведе поглед към нея и устните му се изкривиха.

— Е, не всеки, но никой не възприема войната като теб.

— Така е — кимна той с усилие.

Корабът проскърца, докато набираше скорост. Щяха да изминат дни, докато достигне свръхсветлинно ускорение, после ги чакаха дълги седмици на преход и още няколко дена в спиращен режим. Но за пътниците времето щеше да премине като сън.

Амбър заби пръсти в бронята му.

— И тогава ще можем да поговорим.

Сторм пристъпи неспокойно от крак на крак. Винаги се чувстваше така преди криогенен сън. Появи се фелдшер в стерилни зелени дрехи и той застана на пътя му.

— Не искам хората ми да бъдат включвани към програмата за инструктаж.

Фелдшерът го погледна изненадано. Имаше издължено лице и щръкнала брадичка, която му придаваше вид на хищна птица.

— Приемаме заповеди само от император Пепус...

— Не и този път. Не желая хората да бъдат подлагани на стрес. И бездруго ще им бъде трудно да забравят случилото се. — Усети трепването на Амбър. Сякаш от съзнанието им би могла да се изтрие картината на кървавия бунт, от който току-що ги бяха евакуирали, раздухан от неизменно присъстващите, безкрайно опасни драки и слуховете за назряваща война.

Фелдшерът преглътна обидено.

— Разбира се, командире. — Заобиколи го боязливо и продължи нататък.

Джек се засмя, но нечовешката му умора надви смеха и скоро лицето му отново помръкна.

Амбър видимо се успокои.

— Благодаря, Джек — прошепна тя.

— Не беше само заради теб. Не вярвам на програмите за инструктаж. — Насочи поглед към далечния край на хангара, където поредната малка група войници тъкмо влизаше в медицинския отсек. Далеч пред тях стоеше Свети Колин от Синьото колело, пазен зорко от стърчащия над тълпата негов личен телохранител и помощник Джонатан. Прелатът Скиталец се облягаше на бастунче, ранен, но все така жизнен. Посивялата му и оредяваща кестенява коса се сливаше с прошарената брада, но вирнатата му брадичка издаваше несломимата му воля. Той жестикулираше енергично, докато разговаряше с хората около него. Проповедническият му глас достигна до Джек. Мъжът в бойния костюм отново пристъпи, поуспокоен, макар и временно, от думите на Колин. Близо до преподобния стоеше Денаро, също Скиталец, но доста страховит в униформата си и с кръстосания на гърдите патрондаш — истинско предизвикателство към религиозните му вярвания. Сторм се намръщи и задържа поглед върху Денаро. На Бития духовенството на Скиталците бе понесло тежки загуби. Денаро не изглеждаше готов да се примири с това.

Амбър сякаш долови мислите му. Тя кимна към въоръжения Скиталец.

— Надявам се, че Колин ще го държи под око.

— Няма друг изход — отвърна Джек. — Направих каквото можах. Но сега драките са първостепенната ми грижа.

Освен войници, на борда на транспортния кораб имаше и бежанци. Дракският боен кораб, в орбита около Бития, също трябваше да се отклони от предварителното си местоназначение, за да натовари своите служители. Разполагаха с известна преднина и Джек знаеше, че не бива да я губят за нищо на света. Колоната се премести напред. Двамата с Амбър бяха в края и щяха да преминат последни.

— Амбър... — поде той, но се поколеба. — Не ми се ще да ме замразяват.

— Сама ли да ида? — попита младата жена.

— Да.

— Не искам...

— Налага се. Аз трябва да остана буден и да съм готов за всичко.

Амбър вдигна поглед към него. В началото устните ѝ потрепваха нервно, после погледът ѝ се смекчи.

— Не вярваш, че драките ще ни оставят да си отидем?

— Съмнявам се, че биха го допуснали. Този кораб е истинска съкровищница от потенциални заложници. Колин, моят командир, почти всички на борда са ценни за Лигата.

— И онзи тип, ако беше го измъкнал жив.

Джек не отговори. По време на Сасиналския бунт беше изгубил безценен свидетел, човек, който можеше да разкаже истината за изпепеляването на Кларон. Но сега с това беше приключено. Ако не друго, поне бе успял да чуе признанията му... думи, които никога нямаше да забрави. Той се взря в Амбър.

— Свършено е — рече.

Тя кимна. После улови напъханата му в метална ръкавица ръка и я задържа. Въпреки че ги делеше непроницаема преграда, му се стори, че усеща вкочанените ѝ пръсти.

— Ами ако настоят да приемеш криогенния сън?

Въпросът ѝ беше основателен — на борда на кораба командваше единствено капитанът. Джек сви рамене.

— Харкнес не разполага с толкова хора, че да ме удържат.

Тя се засмя.

— Надявам се да съм будна, когато се опитат.

— Корабът ти е продънено корито.

Капитанът изви глава и погледна високия мъж... изглеждаше дори още по-едър в рамката на вратата. На лицето на влезлия се четеше неодобрение. Корабът продължаваше да се тресе, докато двигателите го приближаваха постепенно и мъчително към свръхсветлинна скорост. Харкнес изсумтя и се прегърби в креслото.

— И да е така, проблемът си е мой.

Седнали от другата страна на масата, навигаторът и главният инженер се надигнаха и напуснаха каютата. Не посмяха да погледнат влезлия в лицето, докато го заобикаляха.

Гласът на Харкнес бе нисък и дрезгав, сякаш преминаваше през филтър, преди да излезе навън.

— Няма да търпя съвети от теб — изстърга той. — Това е криогенен кораб, не го забравяй. Ако много говориш, ще наредя да те замразят като останалите.

Джек продължаваше да се подпира на рамката. Иронична усмивка разтегна устните му.

— Веднъж вече опита. Но сега имаш други грижи. Успяхме да се измъкнем от Битианския космос, но при излизането от спирачен режим ще си лесна плячка за всеки дракски кораб, решил да ни издебне. Знаеш, че сме във война.

Харкнес присви очи. Посегна към шишето с уиски и си наля солидна доза.

— Имам договор да ви евакуирам и да ви върна на Малтен. Но в него не пише, че трябва да търпя и дрънканиците ти.

Влезният продължаваше да го разглежда със засмени очи.

— Така е — съгласи се той. — Но ще се наложи.

Сетне повдигна рамене, кимна отсечено и напусна каютата.

Капитанът се намръщи, преди да повдигне чашата към устните си. Беше я препълнил и част от уискито се разля върху пръстите му. Той изруга и изля остатъка в гърлото си.

Джек крачеше по коридора между криогенните капсули, в които спяха неговите другари, и плъзгаше поглед по бледите им тела под белите чаршафи. Спря до една от капсулите и се загледа в спящата Амбър, с оброчено от черни коси лице. Чаршафът я покриваше от шията до петите, но не можеше да скрие красивите извивки на тялото

й, почти цялото покрито с екзотични татуировки. Беше му признала, че иска да се отърве от тях веднага щом пристигнат в Малтен. Джек сведе очи към диализния шунт на крака й, поставен за деня, когато ще се събуди, потрепери неволно и отмести поглед.

Само Амбър знаеше дали е герой или страхливец, задето бе отказал да бъде замразен като останалите.

Той прокара длан по прозрачния похлупак сякаш да я погали, да докосне слепоочията й и да сподели сънищата й. Не беше никак лесно да убеди фелдшера да не я поставя на инструктажна програма, но в края на краищата бе успял. Дори в съня си човек имаше право да запази собственото си достойнство, макар тялото му да изглеждаше безпомощно. Сведе поглед към четирипръстата си ръка и към белега от отрязаното кутре. Беше ампутирано, след като бе измръзнало при един продължителен криогенен сън. Прекалено продължителен — цели седемнайсет години.

Два месеца реално време не са кой знае какво на неговата възраст, помисли си Джек. Можеше да ги издържи, да дочака края на пътуването и началото на войната — неговата война с Дражката лига. По дяволите, беше готов да я приветства.

Виж, иначе стоеше въпросът с неговия император — предателя.

Джек отдръпна длан от преградата, въздъхна и продължи обиколката. Прекоси коридора и влезе в гимнастическия салон. Съблече се и започна да се упражнява, ала мислите му все още се разкъсваха от обитаващите главата му демони.

Салонът не беше в особено добро състояние, но Джек не беше изненадан, след като се бе запознал с екипажа на Харкнес. По-голямата изненада всъщност бе, че старият кораб изобщо имаше салон. Докато тренираше, той неволно потрепери. Раните по гърдите му наскоро се бяха затворили. Тъкмо тази причина бе изтъкнал, когато отказа да бъде подложен на хибернация. Предпочете да запази в тайна необяснимия си страх от криогенния сън.

Стълкновенията на Бития не му бяха причинили тежки наранявания, но му бяха отнели неговия командир и приятел. Дълго щеше да преодолява болката по Кевин. Освен с приятелство, двамата бяха свързани от принадлежността си към бронираните Рицари — пехотни бойци, но с мощта на високо подвижни танкове, създадени за наземна война, в която да бъде унищожен противникът, без да

пострада планетата. Но освен тях двамата не бе оцелял друг, обучаван във водене на „чиста“ война, макар че изкуството да се управлява боен костюм бе съживено наскоро от император Пепус. А сега Джек бе останал сам.

И трябваше някак да продължи напред.

По тялото му се стичаха едри капки пот. Той продължи тренировката дълго след като премина границата на силите си и накрая се стовари на пода твърде изтощен, за да може да помръдне.

Джек се събуди върху един от матраците в гимнастическия салон с вкочанено от изтощение тяло. На стената висеше сияещ бял костюм, чиито флексобрънки отразяваха светлините. Смъртоносната ръкавица, достатъчно тежка, за да му смаже черепа, в чиито пръсти бяха вградени оръжия с огромна поразяваща мощ, бе протегната над него, сякаш го даряваше с Божия благословия.

Джек се засмя, улови се за ръкавицата и се изправи.

„Привет, господарю.“

— Здравей, Фантом. По-добре ли се чувстваш?

Регенериращото същество, което обитаваше костюма му, се поколеба.

„Студено ми е.“

Джек подскочи няколко пъти, за да разпусне мускулите на краката си, и завъртя глава.

— Не би трябвало, приятелче, температурата тук е стандартна.

Ала краткият разговор го накара да се замисли. Не знаеше почти нищо за съществото, което обитаваше костюма му, освен че има свиреп характер като милоски берсеркер, но за щастие е лишено от паразитната склонност да изяжда господаря си, с каквато бе надарен неговият гигантски гущероподобен събрат.

Съвсем микроскопичен, регенерирал от късче мъртва кожа, Фантом бе имплантиран в бойния му костюм на Милос преди двайсет години, по време на Пясъчните войни. Джек вече бе привикнал с него, още повече че съществото знаеше как да поправя костюма. Предполагаше, че Фантом се намира някъде в подплатата, каквато носеха на времето всички Рицари заради неописуемата жегга в костюмите и тежестта на притискащия ги отзад енергиен пакет. Тогава

още не знаеха, че имплантираните берсеркери се хранят с потта и топлината. Докато разберат какво се случва, почти всички бяха изядени от своите паразити, без възможност да избягат, затворени в металната обшивка на костюмите.

Джек погледна своя боен костюм.

Фантом бе праметнал малка кърпа през лявата си китка. Джек я взе, изтри лицето си и отново се зачуди дали милосите са знаели, че вместо с берсеркер ще го дарят с верен другар. Сетне захвърли кърпата в ъгъла.

За разлика от милоските берсеркери Фантом имаше душа. Нещо повече, умът и душата му се формираха далеч по-бързо от тялото му. Подплатата на бойния костюм изглеждаше почти непроменена от времето, когато бе поставена там. Може би бе станала малко по-плътна. Когато я докосваше внимателно с пръсти, Джек почти усещаше пулсирането на стаения вътре живот. Фантом беше като ембрион и нито Джек, нито съществото знаеха какво е необходимо, за да бъде завършен растежът му. Берсеркерите се хранеха с плът и кръв. И макар да нямаше съмнение, че присъствието на Джек в костюма придава жизнена сила на Фантом, никой от тях не разбираше по какъв начин става това. Ала именно по тази причина и заради способността на Фантом да поправя костюма Джек не бе извадил отвътре подплатата. Боеше се, че по този начин може да погуби невидимото същество.

Така от заплаха Фантом се бе превърнал в предимство. От паразит той бе еволюирал в спътник. Единственото, което искаше от Джек, бе да носи колкото се може по-често костюма и да го дарява с топлината си.

Джек погледна към тавана на салона. Навярно преди помещението се е използвало като хангар. Беше достатъчно просторно.

— Какво ще кажеш да сложим костюма и да потренираме малко?
„Знаеш, че ми харесва, господарю.“

Джек разкопча презрамките и се пъкна в костюма. Изгуби малко време да нагласи датчиците към голите си гърди, намести се удобно и си постави шлема.

Холограмата се включи — меко розово сияние, което следеше движенията на мускулите му и ги предаваше на костюма чрез усилващ трансформатор. Замах, предназначен да смаже муха, би могъл да

доведе до смъртта на масивен бозайник. Такава бе стаената мощ на човека в костюма.

Но точно в този костюм имаше и нещо повече. Почти веднага Джек долови всеобхватната прегръдка на Фантом. Би могъл да я приеме за любовна, ако не познаваше добре съществото. Фантом бе роден, за да воюва. А това бе призванието и на Джек.

На устните му затрептя усмивка, докато приключваше с настройките.

— Добре, Фантом. Да си представим, че ще се бием с драки.

„Да ги избием, господарю“ — отвърна ентузиазирано съществото.

Джек започна да се упражнява.

Нито човекът, нито машината забелязаха притаилата се в здрача фигура, която ги наблюдаваше от далечния край на хангара. Харкнес се оригна сподавено и бавно се отдалечи заднешком към коридора.

Навигаторът втренчи намръщен поглед в премигващата светлинка на екрана.

— Това никак не ми харесва — оплака се той на капитана на кораба.

Харкнес сбърчи вежди и се наведе над рамото му.

— Стига си хленчил — скастри го. — Какво искаш да направя, да изкарам кораба от хиперполет и да променя крайните координати? Нищо чудно да се забием в някоя скала.

Алидж чукна с нокът върху екрана.

— Сър, не е изключено да се наложи. Нещо става там и то никак не ми харесва.

Капитанът разкърши рамене. Прокара ръка през мазната си сплъстена коса. Слабичкият навигатор продължаваше да го гледа уплашено. Арогантният доминионски Рицар ги бе предупредил, че може да се стигне до подобно развитие на нещата. Капитанът поклати глава. Сетне се пресегна и включи комуникатора.

— Джек Сторм, ако обичате, елате незабавно на мостика.

Алидж се облегна назад и сведе глава, за да прикрие изплашеното си изражение, но първи подскочи, когато вратата на

мостика се отвори с тихо свистене и повиканият войник пристъпи вътре.

Нямаше човек от екипажа на Харкнес, който да не се бе прокрадвал в хангара, за да наблюдава как тренира доминионският Рицар. Повечето от Рицарите на борда бяха разрушили костюмите си, преди да отстъпят. Сега членовете на екипажа изпитваха боязливо благоговение пред доспехите на Джек Сорм, още повече че си бяха имали работа с него в онзи наивен миг в началото, когато се опитаха да го подчинят чрез сила. Това бе и причината за безпокойството на Алидж сега.

— Проблеми, капитане?

Харкнес изръмжа нечленоразделно, после добави:

— Моят навигатор твърди, че е засякъл сигнал от хиперпространствения скенер. Някаква идея каква може да е причината?

Джек се втренчи в Харкнес. На лицето на капитана бе изписано онова, което ставаше в душата му. Тревога, страх, готовност за капитулация. Той се извърна към навигатора.

— Кога трябва да излезем в нормалното пространство и да преминем към спиращен режим?

— В началото на следващата вахта. Приблизително след дванадесет часа. Намираме се на две седмици полет от Малтен.

— Достатъчно близо — промърмори Джек, после избута капитана встрани и се наведе над приборите. Той не беше пилот. Беше обучен да воюва, да е част от пехотата. Но и Харкнес бе само капитан на транспортен кораб, без каквито и да било познания за маневриране в космоса. А сигналят, който мигаше от екрана, никак не се понрави на Джек.

Питаше се дали там не ги дебнат драките, изчислили най-вероятната точка на тяхното навлизане в нормалния космос. Драките знаеха, че са били на Бития — по дяволите, тъкмо това бе причината да започне войната преди шест седмици. Не им трябваше много време, за да съберат нужните сили.

Криогенният кораб на Харкнес щеше да е безценен дар за тях, най-вече заради товара в капсулите. Джек се намръщи. Погледна към Харкнес и втория пилот.

— Искам да видя субпространствения информационен бюлетин.

— Сър, нямахме време да изтеглим...

— Зная, офицер. Интересува ме бюлетинът, не опитите ви за връзка.

— Но защо? — Харкнес го погледна с изкривено от гняв лице.

Джек не му обърна внимание, докато четеше нижещите се по монитора кратки съобщения.

— Ето! — извика и вдигна ръка.

Вторият пилот спря образа на екрана.

Виждаха се звездните координати на последното разположение на дракския боен кораб, изпратени от неизвестен доброжелател. Джек не знаеше дали драките са атакували някъде, но сега поне имаше известна изпреварваща информация.

— Навигаторе...

— Алидж, сър.

— Искам графично изображение. Готов съм да заложа бойния си костюм, че там ни дебнат драки.

Алидж се надвеси над компютъра и въведе с притихнал глас устна команда.

— По дяволите! — изруга Харкнес и стовари юмрук върху облегалката. — Има ли опасност от сблъсък?

— Съмнявам се — отвърна Джек, — но те ще открият огън веднага щом ни засекат.

— Никога няма да успеят да ни настигнат.

— Не е необходимо да го правят. Достатъчно е да ни издебнат в точката за корекция на курса, когато скоростта ни е максимално ниска, и да открият огън успоредно на новия вектор.

Лицето на Харкнес потъмня.

— А казваше, че не си пилот — промърмори обвинително.

— Не съм — кимна Джек. Продължаваше да гледа монитора, на който бе изобразено схематично разположението на корабите и летящите тела в околния космос.

— Да... да... това са те... наистина... — клатеше машинално глава Алидж.

Капитанът не можеше повече да търпи да му отнемат командването. Той се изправи и се вторачи в Джек.

— Това е достатъчно, Сторм — рече с официален тон. — Благодаря.

— Няма защо, Харкнес. Но струва ми се, че все още не сме се измъкнали. Кораб от подобен клас и с подобни размери е най-уязвим, когато излиза от хиперпространството и извършва корекции в посоката на движение. Обзалагам се, че точно тогава драките ще се спуснат върху нас.

— За да ни ударят?

— Не.

— Не? — вдигна рунтавите си вежди капитанът.

— Не. Боя се, че ще го сторят, за да ни пленят.

— Ако е така — прошепна с дрезгав от уплаха глас вторият пилот, — по-добре да умрем.

2.

— Нима си готов да се предадеш, Леони? — изсумтя недоволно Харкнес.

— Не, сър — мъжът с изплашено лице изправи рамене. — Виждали ли сте някога пясъчна планета, капитане? След като драките са я превзели?

Джек слушаше мълчаливо разговора. Стараеше се лицето му да остане равнодушно.

Харкнес поклати глава.

— Е, аз пък съм виждал. Преди десетина години. Бях на кораб, който им караше някои стоки. Такъв ни беше договорът. Не че онези противни насекоми го заслужаваха, но търговията си е търговия, нали? — В кафявите му очи се долавяше стаена вина. — Картината е зловеща, казвам ви. Съмнявам се, че има планета, чиято екосистема би издържала дълго след подобна драстична промяна... океаните остават, но растителността загива бързо. Изсхва и умира, покрита с едър пясък. Държал съм го в шепата си. Все едно, че стискаш живи насекоми, казвам ви. След това кожата ми лепнеше седмици наред. Драките снасят яйцата си в него, а ларвите се хранят с песъчинките. Помня, че докато го разглеждах, си мислех, че преди него там е имало трева. Или може би гора, или ферма. Но вече нямаше нищо. — Леони огледа присъстващите на мостика. — Иначе въздухът ставаше за дишане. Малко разреден, но нищо му нямаше. Ала никой от нас не може да живее на пясъчна планета. Ако питате мен, сигурно така ще изглежда пъкълът, когато го видя.

— Имал си късмет — рече Алидж. — Чувал съм, че някои търговци били използвани за гнездене на яйца.

— О, има какви ли не приказки — махна с ръка Харкнес. — Не бих повярвал, докато не го видя с очите си.

— Защо да не вярваш? От Пясъчните войни знаем, че драките не държат пленници. Ако им паднем, лошо ни се пише.

— В такъв случай да се погрижим да не се случва.

Джек почувства, че всички погледи се отправят към него.

Той въздъхна.

— Какво ще правим сега? — попита Харкнес.

— С какви оръжия разполагате?

— Четири оръдия, по две от всяка страна. Не е много.

— Оръдейният контрол от пулта ли е, или трябва да пращаш стрелци на всяко оръдие?

— Контролират се оттук.

— Това е добре. Нещо друго? Мини?

— Не. Най-добрата ми защита е моята репутация. Всички знаят, че не прекарвам големи ценности.

— И корабът ти е маневрен като гемия — отбеляза презрително Джек, при което капитанът трепна обидено. После отново погледна към графиките на екрана пред Алидж. На тях се виждаха двата пресичащи се курса — на криогенния кораб и на дракския крайцер. — Имаме малко време. Трябва да помисля. — С тези думи Джек напусна потъналия във внезапно мълчание мостик.

Спусна се в салона при Фантом. Бойният костюм бе окачен на стената, безмълвен и смъртоносен. Джек приближи и седна с кръстосани крака на пода пред него.

Битката, в която предстоеше да влезе корабът, не бе по неговата специалност. Знаеше го добре, екипажът на Харкнес сигурно също си даваше сметка за това. Силата на Джек бе другаде — на повърхността, където той се равняваше на истински брониран и бързоподвижен танк, машина, предназначена да расича линията на противника. Тук, на кораба, бе по-скоро като плевел.

Тази мисъл го накара да се усмихне. Някои плевели бяха доста жилави растения. Изправи се и се приближи към бойния костюм. Трябваше да помисли и имаше само един начин да го стори, без да му пречат. Фантом бе разтворен пред него и Джек потъна в обятията му. Известно време бе зает да поставя датчиците и затваря закопчалките, а когато се облегна назад, имаше усещането, че подплатата гали раменете му като криле. Приключи с настройките, сложи си шлема и го затвори херметично. Външният свят изведнъж бе отрязан напълно. Изолиран. Визьорът светна, разчертан от линиите на мерника.

— Фантом — заговори Джек. — Трябва да си спомня нещо. Неусетно изникна познатото усещане за нечие присъствие. „Джек, не можеш ли да си спомниш сам?“

Как би могъл да обясни какво бяха сторили с него в името на Доминиона? Седемнадесет години в хибернация в криогенна капсула на изгубен транспортен кораб, а умът му — затворен в примката на инструктиращата програма. Години, лишили го от почти всички спомени от детството, също както драките му бяха отнели семейството след нападението над Дорман, за да превърнат родния му свят в безжизнена пустиня. Устните на Джек потрепераха от горчивия спомен. Не се отнесоха добре с него и след като го откриха. Напротив, намекнаха му, че вероятно врагът се е ровичкал в мозъка му, че умът му може да е пострадал от твърде дългия период на хибернация. А после го подложиха на принудително лечение.

Фантом бе единственият, който би могъл да помогне на Джек да си възстанови изгубените спомени. Не знаеше дали невидимото създание е било живо, когато са го имплантирали в костюма на Милос, но Фантом постепенно бе съумял да открие начин, за да прониква в подсъзнанието на Джек и да пробужда потиснатите там спомени. Това бе единственият начин да си възвърне паметта, отнета му от Доминиона.

Дори сега усещаше неизменното и топло присъствие, като приятелска ръка, обгърнала раменете му.

— Фантом — заговори той тихо. — Твоите спомени са единственото, на което мога да разчитам за Милос, и за преди това. Да можеше само да ми помогнеш да ги възстановя...

„И тогава какво?“

— Не съм сигурен. Може би тогава ще зная как да се бия. Защо трябва да мразя. Защо Амбър е в опасност. Но днес искам да си спомня всичко за начина, по който воюват драките. Помня някои неща... но повечето са за Милос и проклетите берсеркери. — Джек преглътна. — По дяволите, аз не съм компютър. Не разполагам с осигурен достъп до старите файлове.

„Нито пък аз... и затова... не мога да сторя каквото искаш от мен.“

— Фантом, можеш да си спомниш. Сигурен съм. Дори някоя дребна подробност би могла да се окаже особено важна! Тези спомени

ми принадлежат. Върни ми ги, Фантом!

„Не мога да го направя. Все още не разбирам някои неща, Джек.“

Вътре в костюма Джек изведнъж изпита отчуждение към тази част от своето снаряжение, която дълго време му бе като втора кожа. Вдигна ръце и флексобрънките се раздвижиха. И тъй като не знаеше как иначе да успокои обърканите си мисли, отново започна да се упражнява.

Бронята следваше всяко негово движение, далеч по-грациозно, отколкото би допуснал някой непредубеден наблюдател, но това бе част от скритата ѝ сила. Останалото зависеше от човека, който я носи, от уменията и опита му.

И докато преминаваше от една позиция към друга, Фантом неочаквано наруши мълчанието.

„Ето какво си спомних, господарю.“

От изненада Джек, който тъкмо бе задействал реактивните двигатели в краката, се преметна и тупна с оглушителен трясък на пода, но не почувства нищо. Цялото му внимание бе насочено навътре.

Виждаше покрит със зеленина свят, обхванат от пламъци. Мир и покой, разрушени от среднощна атака. Небеса, разтърсени от преминаващите ниско бойни кораби, чиито оръдия бълваха смърт. Огнена буря помиташе повърхността на Кларон и оставяше след себе си овъглена равнина. Той затаи дъх. Сетне го завладя страх. Бойният костюм, неговото спасение от пламъците, се бе превърнал и в негов затвор през онези дълги дни, които бе прекарал в открития космос... не заради драките, а по вина на воюващи фракции вътре в Доминиона.

— Фантом!

„Джек.“

— Престани — докато се надигаше, Джек усети пулсираща болка в слепоочията си. Допреди миг се намираше в безтегловност, завладян от паника, а сега изведнъж спомените го бяха напуснали.

Той отново си пое дъх. Челото му бе покрито с лепкава пот. Нямахше представа, че спомените могат да бъдат толкова живи и въздействащи. И тогава Фантом произнесе:

„Може би от това ще се почувстваш по-добре.“

И вълната на миналото отново го заля...

Въздухът бе изпълнен с цветен пращец и Джек подсмръкна, докато пристъпваше сред буйната зеленина, заслушан в равномерното бумтене на приближаващия се комбайн. Небето беше с цвета на мамините очи, ярко и ослепително синьо, дори когато го закриваха пухкави облачета. От меката почва се надигаше уханието на култивирани растения, докарани тук от старата Земя и пригодени към този някога чужд свят. Сега те бяха най-важната суровина на тази планета.

Джек се наведе, откъсна едно листо и го огледа внимателно от долната страна, търсейки признаци за гъбична инфекция или микроскопични животинки, както го бе учил баща му. Баща му, който стоеше недалеч и надзърташе в бележника си, докато проверяваше зададената програма на автоматичния комбайн.

Джек се изправи. Плъзна поглед нататък в браздата и едва сега забеляза между ниските храсти да се подава птиче гнездо. Комбайнът се приближаваше от тази посока, почти закрил с масивното си туловище хоризонта.

Джек се затича толкова бързо, че едва не си изгуби шапката. Беше му я дал брат му и сигурно щеше ужасно да му се скара. Наведе се надолу, разтвори листата и в същия миг от гнездото изскочи подплашена птица и запърха с криле право в лицето му. Момчето отстъпи назад, застана на няколко крачки от гнездото и се озърна. Подгизналата от пот риза бе прилепнала към гърба му. Около него се бе вдигнал пращени облак, който постепенно се разсейваше. Бумтежът на комбайна ставаше все по-силен и когато вдигна глава, Джек видя, че машината се приближава право към него.

Баща му бе твърде далеч, за да го чуе или види. Джек трябваше сам да спаси гнездото. Огледа за миг лъскавите черни и бели яйца. Майката, която продължаваше да пърха уплашено над главата му, щеше да се спусне всеки миг и да ги закрие с крилата си. Може би дори щеше да подхване своята малка игра, да се престори, че едно от крилата ѝ е скършено, и да се опита да го отвлече настрани. Не че това щеше да спаси гнездото от комбайна.

Сянката на машината вече падаше и върху него. Джек посегна и смъкна шапката на брат си. Птичката продължаваше да се стрелка над

главата му. Успя да зърне изплашените ѝ лъскави очички.

Жалко, че баща му бе изключил обезопасителния блок на комбайна. Само хаби акумулаторите, бе казал. Кой би бил толкова глупав да застане пред приближаващ се комбайн?

Джек изтри с бързо движение стичащата се в очите му пот и се наведе напред. Птичката се гмурна край него. Почти усещаше жегата, която лъхаше от радиатора на комбайна. Замахна рязко с шапката и закри гнездото. Пъхна другата си ръка под него, повдигна го — само на сантиметри от въртящото се острие на комбайна, и хукна назад.

Не спря, докато не стигна ветроупорната преграда. Тук намери подходящо дърво, покатери се и нагласи гнездото на едно разклонение. Остави го там заедно с шапката и скочи обратно на земята.

Тревата беше избуяла и жилава, пожълтяла от слънцето и достатъчно гъста, за да омекоти падането му. Джек се излегна върху нея и едва сега почувства, че лактите му са ожулени. После вдигна очи към гнездото. Майката скоро щеше да го открие. Джек бе сигурен в това, познаваше достатъчно добре местната фауна, също както познаваше и фермата на баща си. И наистина, малко след това птичката се появи, запърха над гнездото и успя да избута шапката настрана. Джек си помисли, че ако сега брат му излезе от къщата и го види, може да си има неприятности.

Птичката огледа гнездото и явно остана доволна от новото му местонахождение. Джек се надигна, изтупа панталоните си от прахта, нахлузи шапката на главата и се отправи ухилен към къщи. Един чудесен ден...

Джек седна. Костюмът последва движението му.

„Не мога да го контролирам“ — оплака се Фантом.

— Разбирам те — отвърна Джек и си пое дъх. Брат му. Фермата. Баща му. Забравени спомени. Наведе глава и опря чело в хладното стъкло на визьора. Често го бяха спохождали кошмари с драки. Беше се срещал с тях като наемен войник. Знаеше какво бе необходимо, за да ги побеждава.

Надигна се. Ръкавиците му се свиха, следвайки движенията на ръцете. Девет пръста. Десет, от спомените за момчето. Дали наистина бе в опасност на сантиметри от онзи комбайн? Тогава се бе измъкнал,

но при други обстоятелства бе изгубил единия си пръст. Като по команда усети сърбеж в зарасналия ръбец.

„Отново“ — обади се Фантом.

Искаше дай каже, че е свободна, но се боеше, че тя ще подуши миризмата на убиеца по ръцете му, и затова реши да изчака до сутринта, преди да ѝ съобщи радостната вест, че подозренията към нея са отпаднали.

— Амбър — повика я. — Погледни ме.

Тя извърна лице. Използваше косата си, за да крие мислите, които не ѝ даваха покой. Виждаше се само едно кафяво око.

Не знаеше как да продължи, затова прекоси стаята, коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. След това я погали нежно по главата. Лъхна го уханието на нейния парфюм. Тя го отблъсна решително.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Ти ме обичаш — прошепна той и с изненада установи, че гласът му трепери.

Амбър поклати глава.

— Проклет да си, Джек. Колко време ти трябваше, за да го разбереш?

— Просто не съм поглеждал в правилната посока.

— Така е. — Тя го погали по лицето. Докосна белега от раната, която бе лекувала някога, съвсем в началото на тяхното познанство. Ръката ѝ беше хладна.

— Ако аз бях погледнала, какво щях да видя?

— Същото, надявам се — отвърна и почувства, че го изпълва плам.

Тя го прегърна и зарови лицето си в гърдите му. Това бе точно отговорът, от който се нуждаеше.

Излегнаха се между разхвърляните на пода възглавници. Джек плъзна бавно ръце по извивките на нейното тяло. Тя отвърна, като го ухапа леко по устната, след това изчака да разкопчае ризата си и погали гърдите му. Докосна зърната му, после се наведе и ги целуна. После се надигна и си свали кафтана. Той я погали по меката като коприна кожа. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу, към колана му.

Гола плът се притисна в гола плът. Небето с цвят на тъмно вино бе като безкрайна завивка. Един дребен гущер изтича по стената с тихо шумолене, но те не му обърнаха внимание. Сега вече нищо не съществуваше в този свят, освен техните тела. И докато посягаше да разтвори краката ѝ, светкавица проряза ума му. Синкавият ѝ пламък го разтърси и накара да замръзне неподвижно, изпълна тялото му в мъчителна конвулсия и прогони всякакво желание. Амбър понечи да го привлече към себе си. Парализиран, със заглушени от болка сетива, той не успя да промълви нито дума, докато бавно губеше съзнание, изпълнен с горчивата увереност, че ударът е дошъл от ума на Амбър.

Дойде на себе си с плувнало в пот тяло и чу гласа на Фантом:
„Съжалявам, Джек.“

Стисна устни и направи опит да отговори, но не можеше да ги контролира.

„Не разбирам тези спомени — добави Фантом. И после: — Ето, пак...“

— Не! — извика Джек в мига, когато пред погледа му се надигна кървава вълна. Тялото му застина неподвижно, като в кататоничен пристъп, докато Фантом разбулваше пред него поредния спомен. От мъглата изплуваха дракски фигури...

Харкнес се наведе над рамото на Алидж. Сетне се изправи и огледа помещението.

— Къде, по дяволите, е той? Ще направи ли най-сетне нещо или не? Губим безценно време.

— Все още е в гимнастическия салон — отвърна Леони. — Облечен е с костюма, но не помръдва от часове. Може би медитира преди битката. Чувал съм, че Рицарите го правят.

— Медитация — подметна с нескрито презрение капитанът, но не посмя да продължи, защото вратата се отвори и на прага застана в сияещата си броня Джек Сторм. Той смъкна шлема и лек полъх раздвижи полепналия му перчем. Вдигна ръкавица и прокара внимателно пръсти през сплъстената си коса. Сетне се засмя при

спомена за един плешив сержант, който твърдеше, че тъкмо по този начин изгубил косата си.

Тримата офицери не сваляха уплашени погледи от него.

— Е? — поде пръв Харкнес. — Какво ще правим сега? — Забучи пръст в ъгъла на екрана, където мъждукаше точката на дракския боен кораб, дебнещ в засада.

— Ще се предадем — заяви спокойно Джек.

3.

— Да се предадем? — повтори Харкнес и се изпъна в цял ръст. — Знаех си го от мига, когато отказа да се подложиш на хибернация. Трябваше да се досетя още когато цялата ви пасмина пристигна на борда с подвити опашки. Ти си един проклет страхливец.

Алидж също се бе изправил и ръката, с която стискаше облегалката, трепереше.

— Капитане — обади се той, но Харкнес вече приближаваше към Джек, сякаш не забелязваше бойния костюм.

— Страхуваш се от криогенния сън, страх те е и от онези там! — Харкнес кимна към екрана. От ъгъла на устата му се стичаше слюнка, но той не си направи труда да я избърше.

— Трябва да си пълен глупак, за да не се боиш от драките — отвърна спокойно Джек. Носеше шлема си под мишница, сякаш имаше втора глава. Не го беше изключил, отвътре се чуваха тихи звуци.

— Няма да предам кораба си на драките!

Джек повдигна вежди.

— Съмнявам се, че имаш какъвто и да било избор, капитане. Твоят... кораб... не е оборудван да се бие. Леони, поправи ме, ако греша, но криогенният хангар не е ли устроен като спасителна лодка, която може да се откачва?

— Да, сър.

— И колко дълго може да работи животоподдържащата система?

— Четири седмици.

— С буден екипаж?

— Не, сър — продължи да обяснява Леони, без да обръща внимание на злобните погледи, които му хвърляше Харкнес. — Тогава ще е само десет дни.

Джек премести спокойния си поглед към Харкнес.

— Друг път скачвал ли си се със спасителна лодка?

— Какво значение има това?

— Голямо — отвърна Джек. — Имаш разрешително за капитан, нали?

— Разбира се, че имам, мътните те взели.

— В такъв случай би трябвало да си полагал изпит и за това. Въпросът е ще можеш ли да го направиш?

Лицето на Харкнес потъмня от гняв.

— Бих могъл — отвърна, а едва се сдържаше да не избухне отново. — Ти, проклет кучи сине.

Джек не му обърна внимание.

— Алидж, ще ми трябват още няколко възможни координати за напускане на хиперпространството.

Чевръст като котка, навигаторът вече тракаше по клавиатурата.

— Тук аз издавам заповеди! — изръмжа недоволно Харкнес.

— Направи го, Алидж.

Навигаторът местеше поглед от единия към другия. Не знаеше кого да послуша.

— Алидж, координатите ми трябват спешно.

— Не, по дяволите! Този кораб е мой!

— Вече не е — поклати глава Джек. — Скоро ще принадлежи на драките.

Капитанът стисна юмруци.

— Няма да им позволя да ми го вземат!

— Сър? — подкани го Алидж.

— Тъпаци такива! — изригна Харкнес. — Той е намислил да изстреля криогенното и да остави кораба на драките.

Двамата офицери извърнаха шокирани лица към Джек.

— Не — отрече Джек. — Смятам да ги изстреляме в хиперпространството, преди драките да разберат какво сме намислили. Това е единственият им шанс. Но ние оставаме главната цел. Останалите хангари са празни, нали, капитане?

— Договорът ми беше само за вас — отвърна мрачно капитанът. Гневът му се бе поуталожил и сега на лицето му бе изписано любопитство. — Все още смятам, че си кучи син, но започвам да си мисля, че имаш някакъв план.

— Това е добре — кимна Джек. — Защото наистина имам. Нека екипажът пригответи спасителната лодка за разкачване. Веднага щом Алидж ми покаже координатите, ще уточним къде да го направим.

— Къде искате да ги оставим? — попита Алидж, който отново се беше надвесил над компютъра.

— Далече от нас и от драките. За предпочитане зад тях, ако те имат траектория. Капитане, последвайте ме.

— Защо? — попита Харкнес, от чийто гняв не бе останала и следа.

— Трябва да дам някои заповеди и да се огледам — Джек се усмихна любезно. — Искам да разбера какво ще остане от това корито, след като се разделим с лодката.

Джек се съмняваше, че Харкнес е чувал някога за Троянския кон или че би могъл да оцени подобен тактически ход. Капитанът издаде заповед за изстрелване на спасителната лодка, без да задава повече въпроси, но беше странно мълчалив, докато крачеше редом с Джек. По-голямата част от вътрешността на кораба тънеше в сумрак. Джек спря на едно място и почака, докато утихне ехото от стъпките им.

После погледна към капитана.

— Не се учудвам, че едва свързваш двата края, Харкнес... толкова свободно място и само една поръчка.

Лицето на капитана отново почервения. Той се изплю ядно на пода.

— Какво всъщност искаш от мен?

— Да ми кажеш къде държиш контрабандните стоки. Къде са коридорите и складовете — Джек почука по металната стена. — Например тук.

Харкнес изсумтя, вдигна ръка и дръпна една ръчка. Част от стената се плъзна встрани. Джек насочи лъча на шлема си в тъмното помещение. Беше празно. Той погледна към Харкнес.

Капитанът сви рамене.

— Какво искаш? Този път трябваше да пътувам без стока. Пепус не ми остави време да натоваря.

Джек пристъпи вътре и огледа пустото помещение.

— Знаеш ли, капитане, може пък точно това да ти спаси живота. Покажи ми сега и останалите коридори.

Капитанът поклати глава, но не в знак на несъгласие, а на учудване. Погледна Джек с присвити очи, сякаш се опитваше да го

прецени.

— Питам се откъде Пепус набира Рицарите си?

Джек се подсмихна.

— Ще бъдеш изненадан, капитане. Наистина изненадан.

— Вече съм. Върви след мен — той се обърна и продължи нататък по коридора. Изглежда не беше забелязал, че магнитните му обувки вдигат повече шум от тежката броня на Джек. — Май ще се наложи да ти се извиня.

— Защото те накарах да си помислиш, че ме е страх от драките? Познавам ги достатъчно добре и знам на какво са способни. В противен случай не би ми и хрумнало да изстрелваме криогенния сектор в космоса.

— Добре де, но какво си намислил? Доколкото разбирам, смяташ да ги допуснеш на борда.

— Да.

— А ние ще се скрием като контрабандисти.

— Не — поправи го Джек. — *Вие* ще се скриете. Аз ще изляза на лов.

— Исусе! — подскочи Харкнес. Разтърка нервно брадясалото си лице.

— Да видим сега къде е резервната спасителна лодка — подхвърли му Джек.

Този път капитанът дори не си направи труда да обмисля желанието му. Обърна се и поведе Джек, без да каже нито дума.

Джек седеше в салона, единственото място, където имаше простор, когато бе в пълно бойно снаряжение. Алидж и Леони му бяха пратили исканите сведения и той бе разстлал разпечатката на коленете си. Тъкмо приключи с изучаването ѝ, когато Леони се обади по интеркома.

— Криогенният отсек е готов за изстрелване.

Джек се изправи. Хартиеното руло се плъзна от скута му и падна на пода, но Джек не си направи труда да го вдигне. Информацията вече бе прехвърлена в ума му. Той прекоси коридора и излезе на мостика, където другите го очакваха. Караха вече втора вахта и лицата им бяха подпухнали, със зачервени очи.

Джек посочи на Алидж координатите, които искаше да използва, и навигаторът ги прочете на компютъра.

Харкнес слушаше с леко наведена глава.

— Това няма да ни остави много време — рече той.

— На тях също — посочи Джек. — Преди да започнем, искам да наредиш на медицинския екип да започне да събужда пътниците.

— Сега пък какво си намислил? Разполагаме със запаси за четири седмици. Ако ги събудим, ще свършат след по-малко от десет дена. Нали чу какво ти каза одева Леони? И това е само приблизителна преценка. Ако някой от онези Рицари е едър като теб, периодът ще бъде дори по-кратък.

— Чух — кимна Джек. — Но не мога да ги обрека на безсъзнателна смърт в космоса.

— Ако драките ни превземат — продължи да упорства Харкнес, — на доминионските кораби ще са нужни поне две седмици, за да се доберат дотук и да ги приберат. Будни няма да издържат дотогава.

— В такъв случай — отвърна Джек — да се погрижим драките да не ни превземат.

Той се обърна и напусна мостика, но усещаше омразата, която пламтеше зад него.

Джек почувства лека вибрация при изстрелването на спасителната лодка. Приблужи се към предния екран и я проследи с поглед, докато се отдалечаваше от кораба. Почти физически усещаше раздялата с Амбър и Колин, въпреки че в момента сигурно още спяха. „Само да не допусна някоя грешка“ — помисли си. След това се изправи. Срокът от десетте дни започваше от този момент. Толкова й оставаха на Амбър, толкова и на него, за да се справи с драките.

Не сваляше обезпокоен поглед от премигващата точка на екрана. Щеше му се да нареди незабавно да я последват, но Джек замълча и я остави да загасне в далечината.

Закопча костюма така, както не го бе правил от времето на Пясъчните войни. Спря едва когато стигна до ръчката на мъртвеца. Миниатюрното устройство бе предназначено да взриви костюма при

опасност да попадне в ръцете на противника. Щеше да избухне, ако някой се опита да извади отвътре мъртвото му тяло. Джек поклати глава. Предстоеше му да се изправи пред особено коварен противник. Той задейства устройството. Оставаха му малко повече от девет дни, когато криогенният кораб напусна хиперпространството и премина в спиращ режим, носейки се към Малтен, а дракският кораб го последва с пълна скорост. Скоро ги прехвана в невидимите си лъчи и двата кораба се разтърсиха от съприкосновението.

Джек само се усмихна.

4.

Амбър се беше загърнала в термоодеялото, но дори то не помагаше да запази минималната топлина в почти вкочаненото ѝ тяло. Колин се приближи и я прегърна през раменете. Младата жена го погледна изплашено, все още разтревожена от необяснимото отсъствие на Джек.

— Ръцете ти са леденостудени, дете — рече старият проповедник и стисна пръстите ѝ в шепите си. — Май не е трябвало толкова бързо да те откачат от диализата!

— Не, въпросът не е в това. — Тя забеляза, че възнамерява да повика фелдшера и с жест го помоли да не го прави. Колин втренчи поглед в нея, внезапно в ума му нахлуха спомени от общото им минало — например за онзи далечен ден, когато се бяха запознали. Беше изпаднала в беда на студената зимна планета в пограничните райони, когато случайно се натъкна на Скиталеца. Всъщност се беше опитала да го обере, но я залови неговият помощник, а Колин я взе под крилото си. Малко по-късно заедно намериха Джек.

Тялото ѝ се разтърси от поредната тръпка. Той отново ѝ протегна ръка.

— Ела — рече ѝ. — Да потърсим Джек. Сигурно ще ти стане по-добре, когато го открием. И за двама ни ще е по-добре.

— Джек не е тук — поклати тя глава.

— Глупости. Може би още не са го събудили.

Амбър го изгледа втренчено.

— Колин, Джек отказа да се подложи на хибернация. Той *не е тук*. — След това добави тихо: — Струва ми се, че сме разкачени от кораба. Ето защо медицинският екип не ни позволява да се прехвърлим в другите помещения. Разполагаме само с криогенния отсек и три малки зали.

— Разкачени? Искаш да кажеш, че се носим в свободен полет?

— Така смятам. Джек спомена, че целият криогенен отсек е устроен като спасителна лодка. Вероятно се е случило нещо, но няма

да ни го кажат, докато не събудят всички. — Едва сега термоодеялото започна да действа. Обгърна я топлина, после тялото ѝ започна да гори и тя пусна одеялото на пода. Беше я яд на Джек, че я е изоставил така. Нима не ѝ вярваше — и защо? Дали по някакъв начин не е узнал, че мисията и на Бития бе да го убие? И макар че онзи туземец Хусиах бе успял да я отърве от внушената ѝ задача, той също така бе извадил на повърхността способността ѝ да убива със силата на мисълта. Дали Джек бе разбрал за дебнещата го по-рано опасност? Ако знаеше, тогава какво? Нима се съмняваше в чувствата ѝ? Тя разтърка очи и се опита да прогони страховете си.

Преди да успее да каже нещо, към тях се приближи млад мъж, отделил се от групата в центъра на помещението. Носеше тъмносинята униформа на доминионски Рицар. Имаше светлоруса коса, още по-светла на фона на униформата, сини като езера очи и бледа кожа, изпъстрена с лунички от битианското слънце. Когато застана до нея, лицето му изглеждаше разтревожено. За миг той и Скиталецът се спогледаха. В началото като че Рицарят се канеше да заговори Колин, но след кратко колебание се обърна към нея.

— Добре ли сте?

Амбър го изгледа. Опита се да потисне надигания се в нея гняв, но Роулинс го усети. В сините му очи се мерна болка. Тя поклати глава.

— Съжалявам, Роулинс. Джек го няма.

— Зная, госпожице. Командирът ми каза, че ще остане буден.

— Казал ти е? — Амбър смяташе, че само тя е в течение.

— Да, госпожице. Той предполагаше, че е възможно да си имаме неприятности с Дракската лига. И ако се съди по случващото се в момента, явно се е наложило да бъдем отделени от кораба предварително. Ако питате мен, това са точно неприятностите, които той очакваше. — Докато говореше, страните на Роулинс поруменяха.

Колин се намръщи. Неговите лунички, за разлика от тези на Роулинс, бяха постоянни.

— Каква е обстановката?

— Разполагаме със запаси от въздух, вода и храна за десет дни. Или малко повече, ако не проявяваме излишна активност. Летим на автопилот, но без навигационно оборудване няма да можем да променяме курса. — Роулинс трепна и отново премести поглед към

Амбър. — Дойдох да проверя дали не мога с нещо да помогна. Бих искал... да се грижа за вас.

Амбър вдигна очи, за да срещне неговите.

— Както казах, няма ми нищо — заяви тя.

— Сигурна ли сте? — Той се наведе и вдигна падналото ѝ одеяло. — Някои понасят доста тежко хибернацията.

— Не и аз — отвърна навъсено Амбър.

Роулинс се обърна към възрастния проповедник.

— Свети Колин?

— Нищо ми няма, но ви благодаря, лейтенант.

— Сър, не съм имал възможността да изразя пред вас признателността си, но ми съобщиха, че сте ми спасили живота.

Лицето на преподобния придоби унесен вид.

— Щастлив съм, че можах да ти помогна. Ти също ми се притече на помощ в труден момент.

— Да, сър. Не помня много, предполагам, че съм действал прибързано... но се радвам, че сега съм тук с вас. — Роулинс се изпъна, сякаш се готвеше да отдаде чест. — Винаги на ваше разположение.

Колин почака лейтенантът да се отдалечи, после се засмя.

— Кое е смешното? — попита го Амбър, потънала в мрачни мисли.

— Ох, мила, ти си виновна. Изгубил си е ума по теб.

— По мен ли? Ох, Боже! — Проследи с поглед Роулинс, който приближаваше групата на Рицарите. Не каза нищо повече, загърна се по-плътно в одеялото и седна на пода. Малко след това към тях се насочи Джонатан. Колин го видя и въздъхна.

— Какво ще правиш? — попита я той.

— Ще медитирам — отвърна Амбър.

— Чудесна идея. Аз също ще взема да се помоля — при тези думи Колин коленичи до нея на пода.

Старият кораб скърцаше мъчително, сякаш заплашваше всеки миг да се разпадне. Облегнат назад в скафандъра, Джек бе наострил слух в очакване микрофоните да доловят някакъв шум от прокрадващи се драки. Космите на врата му бяха настръхнали, между лопатките му

се стичаше струйка пот, но подплатата, в която се спотайваше Фантом, я поглъщаше жадно.

Чакането винаги бе най-трудната част. Нямаше съмнение в това. Джек предпочиташе действието, но преди да предприеме каквото и да е, трябваше да ги остави да преодолеят всички капани, които им бе подготвил. И да се моли да не открият първо Харкнес и екипажа му.

Нищожна възможност в плана „Троянски кон“, която Джек бе пропуснал да спомене пред капитана. Драките можеха да забравят, че търсят доминионски Рицари, и да стоварят злобата и яда си върху нещастниците, които им се изпречат на пътя. Но Джек нямаше друг избор. Рискът си заслужаваше и трябваше да го поеме, дори и след това смъртта на тези хора да му тежи на съвестта.

Най-сетне долови съвсем слаб звук. Дланите му се изпотиха. Почувства гъдел в китките си, което подсказваше, че захранването на костюма е включено. Той стисна зъби.

Вече ги чуваше съвсем ясно. Движеха се с равномерни стъпки по коридора. От време на време отекваше метален звън от пробните удари върху стенните плочи. Скоро. Много скоро щяха да открият кухня там, където не трябваше да я има. И тогава, естествено, щяха да я проучат. Драките може и да бяха чуждоземци, но не бяха лишени от любопитство.

Нови металически потраквания, сетне във визьора на Джек изплуваха две мигащи светлинки. Джек стоеше неподвижно. Предпочиташе драките да се промъкнат в помещението, преди да ги убие.

Възнамеряваше да го направи безшумно.

По лицевото му стъкло се плъзна ослепително бял лъч и Джек не успя да го затъмни навреме. Веднага щом зрението му се възстанови, Джек откри огън, доверявайки се на визьорния прицел. Отекна пронизителен писък и двамата нашественици тупнаха едновременно на металния под. Още няколко секунди се чуваха предсмъртните им стенания.

Джек премигна няколко пъти, за да си овлажни очите, после бавно се измъкна от скривалището си. И двамата драки лежаха съвсем неподвижно, а в нагръдниците им зееха димящи отвърстия. Сполучливи изстрели.

Не. Не сполучливи. Инстинктивни.

Той огледа едрите им тела. Не приличаха съвсем на насекоми. Лицата им бяха скрити от дебели кожни пластини, каквито покриваха и част от телата им. Челюстите им зееха, зяпнали в зловеща усмивка. Предполагаше, че при драките това е гримаса на изненада. Никога досега не бе виждал дракско лице, без да е скрито зад внимателно аранжирана маска. Гримасите им изразяваха различни състояния, но трябваше да си специалист, за да ги разпознаеш. Драките дипломати бяха далеч по-емоционални от войниците, но всички използваха маските си като щитове.

Джек избута с крак трупове настрани и се измъкна от помещението, за да се отпрати към следващата засада.

Този път срещата се състоя в коридора. Противникът пръв го засече и докато се извърещаше, Джек задейства реактивните двигатели и скочи. Кракът му се вряза с хрущене в тялото на дракския войн. От силния удар главата на противника отхвъркна назад и се изтърколи на пода. Джек вдигна конвулсивно потръпващото тяло и го отнесе в пуст ъгъл. От раната шуртеше кръв. Джек се обърна и продължи лова.

Шест часа по-късно пратиха нови трима да го търсят. Джек се пробуди от дрямката си, когато Фантом го предупреди:

„Те са тук, господарю.“

— Къде?

„На три метра по-нататък по коридора, според звуковия датчик.“

Джек премигна. Виждаше само мрежата на мерника. Размърда леко рамене, за да се освободи от напрежението.

— Благодаря, Фантом.

„Няма защо. Ако го беше направил по моя начин, отдавна нямаше да сме тук.“

— Ако го бях направил по твоя начин — повтори Джек, — сега щяхме да си имаме работа с цялата Дракска лига, ти, кръвожаден пират.

Миг след това преградата в стената се отмести встрани.

Този път нямаше светлина. Джек помръдна беззвучно устни. Те знаеха, че ги дебне. Драките познаваха достатъчно добре хората, за да са наясно, че светлината ще ги издаде отдалече. Не знаеха обаче, че биха могли да го заслепяват с нея.

Още преди да дръпнат преградата, Джек бе чул характерното щракане на челюстите им. Изглежда, обсъждаха кой пръв да влезе.

Усмивката му постепенно се разшири.

Първият драк се промуши през отвора и остана на четири крака, като се озърташе зорко. Не успя да го види, но извърна глава към най-тъмния ъгъл. Иззад маската се надигна переста антена.

Джек замръзна. Никога досега не бе виждал подобна антена на главата на драк. Какво беше това? Допълнително сензорно устройство? Докато обмисляше какво да направи, чудовището зае бойна стойка.

Появи се и вторият драк, който щракаше гневно с челюсти. Над рамото му се виждаше и трети, все още пред отвора. Реши, че ще е най-добре да повали първия, за да може тялото му да запречи входа. Да го поразии веднага щом се наклони към своите другари... Джек щеше да разполага само с частици от секундата.

Той стреля, претърколи се, изправи се, отново насочи пръсти и повали и другите двама, преди още да вдигнат оръжията си.

Челюстите на последния паднал драк бяха разтворени в зловеща усмивка.

Страх или гняв?

Джек прекрачи труповете, напусна скривалището и дръпна преградата зад себе си. Би могъл да ги смачка с тежките си обувки, но нямаше желание да цапа бронята си.

Продължи да навлиза към вътрешността на огромния кораб, все по-близо до крайната си цел.

Стига планът му да успееше.

Този път се наложи да чака малко по-дълго. Тъкмо имаше време да помисли, да се отдаде на спомени, да сравни някои неща. Ето тази антена например, досега не бе виждал такава. Нито бе изпитвал чувството, че го *наблюдават*.

Какво бе различното този път?

Нищо. Във всеки случай нищо конкретно.

Горната му устна бе покрита със ситни капчици пот. Фантом бе претрупал ума му със спомени от Пясъчните войни. Ако само имаше малко повече време, за да ги сортира, може би...

Но не разполагаше с време. Трябваше да мисли за Амбър, за Колин и Рицарите, за останалите евакуирани.

Този път пратиха цял отряд.

Фантом го предупреди тъкмо когато го засякоха звуковите датчици.

— Виждам го — рече Джек.

„Постарай се да си бърз.“

— Инак ще съм мъртъв. Зная.

И този път успя да зърне изправената антена, насочена към него. За какво я ползваха? Дали не улавяха мириса му?

— Тук съм — извика Джек и излезе от укритието си.

„Не биваше да го правиш.“

Джек бе твърде зает, за да отговори.

Включи реактивните двигатели, сипейки под себе си смъртоносен огън, докато се издигаше към куполовидния покрив на хангара. Насочи се към един отворен люк, пъкна се през него и успя да стъпи на тавана, малко преди костюмът му да почервене от лазерния обстрел. Дръпна люка, залости го, след това се свърза с пулта за управление и задейства програмата за изстрелване на последната спасителна лодка. Бойният костюм бавно изстиваше, докато Джек чакаше да се случи неизбежното.

И този път корпусът на кораба се разтреса при отделянето на лодката. Джек почака, докато вибрациите утихнат, сетне се прокрадна бавно и предпазливо към мостика.

Спря само веднъж, когато корпусът отново потрепери и дракският кораб се отдели от него, за да последва отдалечаващата се лодка.

На мостика го очакваха изплашените до смърт членове на екипажа. Когато влезе, извърнаха към него бледите си лица.

Харкнес се изплю.

— Получи се, човече — рече той с разтреперан глас. Храчката му беше примесена с кръв. — Ако не друго, поне още сме живи.

— А сега — оповести Джек — да открием криогенния отсек, докато те все още могат да кажат същото за себе си.

5.

Роулинс потупа Амбър по рамото. Тя отвори очи, но виждаше като през гъста мъгла. Бяха изминали няколко дена от онзи първи миг, когато при събуждането си бе зърнала надвесения над нея лейтенант. И сега си наложи да му се усмихне, ако не за друго, то за да прикрие истинските си чувства. В отговор той също ѝ се усмихна.

Въздухът, който дишаха, вонеше. Наситен с мириса на притиснати немити тела, тъй като нямаше достатъчно вода за поддържане на личната хигиена, за рециклиращата система бе невъзможно да го пречиства.

Стомахът ѝ се свиваше от глад.

Все така усмихнат, Роулинс приседна до нея на пода. Държеше в ръката си малък пакет, от който се разнасяше апетитен аромат.

— Последната топла храна — обяви той.

— Благодаря ти. — Тя пое пакета. — Ти яде ли?

— Да — отвърна младежът и отместа поглед.

Амбър си помисли, че Роулинс много прилича на Джек — способен е да остане насаме със себе си, дори в подобни невъзможни условия. Предполагаше, че в момента постъпва така, както би постъпил Джек, и това всъщност бе неговата порция. Но тъй като щеше да го обиди, ако беше продължила да разпитва, тя започна да се храни мълчаливо.

Роулинс размърда плещи, сякаш да се освободи от напрежението. Амбър преглътна последната хапка и попита:

— Какво има?

Той извърна сините си очи към нея и се намръщи. Веждите му бяха млечнобели, почти като косата му, а миглите му изглеждаха прозрачни и му придаваха учуден вид.

Роулинс се покашля.

— Никаква вест от кораба.

— Не са ли уловили нашия насочващ сигнал?

— Няма начин да го разберем.

— Какво според теб може да означава това?

— Че ако драките са ги нападнали, възможно е да не са оцелели. Или са твърде далеч от нас, за да ни открият. Или... сме изстреляни в космоса, за да станем примамка за драките.

— Или — подхвърли Амбър — светът е престанал да съществува вчера, а ние още не го знаем.

Той се изчерви.

— Страх ли те е?

— Да. Но Джек умее да оцелява дори там, където шансовете са нулеви. Ние също сме живи, което все пак е нещо. Аз пък се нахраних. А това означава страшно много — засмя се тя.

— Вярно ли е това, което се говори за теб?

— Зависи — усмивката ѝ се стопи. — Какво си чул?

— Че си израснала на улицата. В крайните квартали на Малтен.

— Вярно е. И то обяснява философията ми. Живей за деня. Утре ще мислиш за утрешния ден. Ако изобщо настъпи.

— Извинявай, ако съм те обидил — рече Роулинс. — Сигурно ти е било трудно тогава.

Тя замълча, внезапно връхлетяна от спомени. Ролф, човекът, който я бе приютил и обучил, се оказа опасна и неприятна личност. Но въпреки това ѝ бе позволил да се възползва, поне до известна степен, от свободата си и я викаше само когато имаше нужда от нея. В тежките мигове ѝ помагаше и интуицията, особено когато трябваше да внимава как постъпва с Ролф. Умът ѝ бе надарен със способността да убива. За малко да убие Джек онзи първи път, когато двамата се любиха. Страхът, че е била на косъм да го стори, я бе прогонил право в обятията на онзи побъркан битиански светец Хусиах. Чувството за вина я бе изгаряло през цялото време.

Нямаше никакъв начин да разбере дали най-сетне се бе отървала от инстинкта да убива непреднамерено... докато не настъпи подходящият момент. Амбър вдигна ръка и отметна назад косите си. Жестът ѝ помогна да се отърве от неприятните мисли.

— Беше... различно — отвърна тя. — Ами ти?

— Аз съм дървосекач. По-скоро бях, преди да реша да стана военен. После, когато възстановиха Рицарския корпус, реших да кандидатствам за него.

— Странно, защото Пепус не обича да набира хора извън Доминиона.

— Зная. Но ме бива с бойния костюм.

Тя го погледна. Джек неведнъж ѝ бе говорил за способностите на младия лейтенант. В думите му не се долавяше самохвалство, а твърда увереност.

— Чувала съм.

Той се изчерви отново и извърна лице встрани.

Амбър се разсмя и сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам, Роулинс! Наистина.

— Не се безпокой. При теб съм, защото имам заповеди да те пазя, а и ти ми въздействаш успокояващо.

— Заповеди ли?

Той я погледна.

— Нали знаеш?

Трябваше да се досети. Джек мислеше за всичко... но дали имаше представа, че тя намира Роулинс привлекателен? Че младият Рицар бе пробудил у нея ехо на чувствата, които изпитваше към Джек? Опасна игра, помисли си Амбър и се постара да не среща погледа му.

— Утре — рече тя — можеш да продължиш да ме пазиш. — След това си пое дъх и бавно потъна в прекъснатата медитация, която ѝ помагаше не само да контролира чувствата си, но и да консумира по-малко въздух.

Роулинс я наблюдаваше как се потапя в себе си, давайки си сметка, че сега вече е извън обсега му. Наоколо се бяха излегнали още десетина души, използващи същата техника, но Амбър бе истинска майсторка на дълбокия транс. Свети Колин бе инструктирал всички как да медитират, за да пестят ограничените запаси от въздух.

Тъй като нямаше къде другаде да отиде, а и предпочиташе да е тук, той се нагласи удобно до нея и се унесе в мисли.

— Ето я — произнесе мрачно Харкнес. — След шест часа ще бъдем на позиция за скачване. Никак няма да е лесно, командире.

Изправен до него, Джек надзърташе над рамото му към монитора.

— По-добре късно, отколкото никога — промърмори той.

— Може би. А може би не. Зависи дали са се справили онези нещастници там. В теснотията, без резерви от кислород... дано не е избухнала паника.

— Голяма част от тях са войници — изтъкна Джек. — Струва ми се, че бих могъл да гарантирам за техните постъпки. А и Свети Колин е човек на място. Ако още не си го виждал в действие, повярвай на думите ми, че може да му се довериш. Той със сигурност знае какво да им каже.

— Виждал съм теб в действие — изръмжа Харкнес. — И това ми стига. Да отвърнем ли на сигнала и да им съобщим, че се приближаваме?

Джек усети как стомахът му се свива. Не би имал нищо против Амбър да знае, че идват, но не искаше да издава тази информация на драките.

— Не — рече той.

Харкнес повдигна вежди.

— Не — повтори Джек под втренчения му поглед.

— Както кажеш — сви рамене Харкнес и огледа малкия си екипаж. — Е, хора — той се покашля. — Изглежда, сме близко до една пясъчна планета.

Джек бе тръгнал към вратата, но закова на място.

— Коя? — попита той. — И колко близко?

— Опус. Една от последните, превзети от драките. Говори се, че не се оказала подходяща за гнездене. На път е да бъде изоставена. Може да открием там припаси.

— В никакъв случай, онзи проклет боен кораб сигурно идва точно оттам. Да приберем спасителната лодка и да изчезваме, преди да са ни открили. Измина доста време, откакто пратихме призива за помощ. Нашият крайцер може вече да е наблизо.

— Това означава да рискуваме.

— Свикнал съм на подобни рискове. Готов съм да поема и този.

— Какво пък, щом се налага — кимна капитанът.

Джек му хвърли замислен поглед.

— Ще се погрижа — обеща той — да те компенсират добре за усилията.

Харкнес прие думите му с едва забележимо кимване. Той пръв обърна гръб, а Джек изчака още малко, за да провери дали капитанът

няма още някоя бомба за хвърляне, но в помещението цареше тишина. Джек се приведе и напусна мостика.

Въпреки че екипажът се бе погрижил да почисти след битката, вонята на избитите драки продължаваше да се усеща навсякъде. Докато крачеше надолу към салона, Джек неволно оголи зъби.

Ако беше тук, Амбър навярно щеше да го попита защо не бе изстребил всички драки, дръзнали да се прехвърлят на борда. Не знаеше дали би го разбрала, ако ѝ каже, че единствената му цел е била да ги убеди колко скъпо ще им струва завладяването на кораба. Ето защо бе изстрелял втората спасителна лодка — да ги подмами да си вървят. Пък и драките не бяха берсеркери. Те обмисляха внимателно действията си и се придържаха към определени тактически принципи, дори на пръв поглед да изглеждат неразбираеми за противниците им.

В края на краищата, мислеше си Джек, те са чуждоземци.

Но за него по-изненадващо бе да научи, че съществува пясъчна планета, която може да бъде класифицирана като „провал“. Дали защото се намираше твърде близко до Доминионските територии? Или драките не бяха успели да я тераформират? Ако е така, по каква причина? Всяко подобно поражение за драките бе победа за Доминиона и за Триадския трон — макар и случайна. Въпросът бе да узнаят какво се е случило и да се опитат да го повторят на други места. Това ли е била причината преди време драките внезапно да преустановят разширяването си из галактиката и сами да предложат мир?

Той спря пред бойния си костюм и го огледа критично. Не беше успял да го подложи на обстоен преглед и ремонт след събитията на Бития. Костюмът все още бе покрит със следи от двете сражения, в които бе участвал. Джек протегна ръка и прокара пръсти върху едва различимия кръст, изрисуван някога на гърдите му. Беше си обещал да накара да го освежат при първа възможност. Наближаваше мигът, когато щеше да се изправи пред виновника за трагедията с доминионските Рицари на Милос.

Пепус, императорът на Триадския трон. Тогава, разбира се, той не е бил император, всъщност тъкмо последствията от Пясъчните войни го бяха издигнали толкова високо във властта.

Когато отново се изправи пред него, Джек нямаше да се смята за негов верен поданик.

Джек осъзнаваше, че Пепус също го знае.

От лекия допир се пробуди Фантом.

„Джек.“

Той не отговори. Усети неуловимо докосване, докато съзнанието на Фантом се пресягаше към него и го опипваше, търсейки причината за мълчанието. В този миг интеркомът на костюма се пробуди.

— Командире, не е необходимо да идвате, но ще ви информирам оттук. Досега не бяхме виждали подобно нещо.

„Започва се“ — помисли си Джек. Приблужи се към монитора тъкмо когато екранът му трепна и засия. Картината смрази кръвта му.

— Виждам, че ти също не го познаваш — обади се Харкнес.

— Не.

Отново Алидж:

— Този мръсник е достатъчно голям да ни погълне и дори няма да го забележи.

— С каква скорост се движи?

— Ще ни застигне, преди да успеем да се скачим.

Джек не сваляше поглед от екрана. Нито драките, нито Доминионът — поне доколкото му бе известно — разполагаха с подобни космически кораби. Но драките не бяха участвали във война от двайсет години. Кой би могъл да знае какво са измислили междуременно? Облиза нервно устни.

— Какъв е техният курс?

— Не изглежда да се опитват да ни засекаат. Сигурно им се струваме прекадено жалки, за да си правят труда.

— Така е — отвърна замислено Джек, ядосан заради чувството на пълна безпомощност. — Остави интеркома отворен. Искам да ми направите точна компютърна симулация на това нещо.

— Разбрано.

Джек седна и зачака.

Измина час, преди да бъде готова компютърната симулация на кораба и множеството му оръдейни кули. След като го разгледа, облече костюма, макар още да не бе решил какво ще прави. След това се качи на мостика.

Харкнес пръв го забележа и му кимна.

— Каква е дистанцията? — обърна се Джек към Алидж.

— Около половин час полет.

— А до срещата с лодката?
— Ами... май същото време. Но...
— Да?
— Струва ми се, че не смятат да нападнат нито нас, нито лодката
— Алидж се разсмя нервно. — Е, това си е само мое мнение.
— И защо смяташ така?
— Ами вече няколко пъти извършвахме дребни корекции в курса, за да се приближим до лодката. А не видях те да го правят. Ако продължим по същия курс, те просто ще прелетят недалеч от нас и ще продължат. Разликата ще е само стотина метра.
Джек почувства как целият настръхва.
— В такъв случай не ни остава друго, освен да почакаме и да видим какво ще стане.
Харкнес не свалеше поглед от монитора. Компютърът проиграваше симулация на скачването. Когато приключи успешно, той се извърна и хвърли победоносен поглед на Джек.
— Добра работа, капитане — кимна Джек. — Когато дойде време за истинското скачване, не забравяй да вземеш предвид и смущенията от преминаващия наблизго голям кораб... в случай че наистина ни пропуснат.
Харкнес премигна. После бавно кимна.
— Ще бъде направено, командире. — Сетне се извърна към екрана. — Алидж, искам отново да провериш траекторията.

Когато се събуди, Амбър почувства бодежи по цялото тяло, сякаш имаше треска. Тя стана и се огледа. На няколко крачки от нея Колин също се беше пробудил. Той се изправи, доста чевръсто за човек на неговата възраст, прекарал последните двайсет и четири часа в медитация. Бръкна в джоба си, извади един шоколад и като го счупи на две, ѝ подаде половината.

— Какво има?

— Не зная — отвърна тя. Около тях останалите пасажери също постепенно идваха на себе си. Шоколадът бавно се топеше в устата ѝ. Нямаха кой знае каква представа какво се случва отвън и никой не бе виновен за това. Носеха се сляпо през пространството, с надеждата

някой да ги открие и прибере. Ако преди това не им свършат припасите.

Подът под краката им потрепери, сякаш се бяха сблъскали с нещо.

Колин протегна ръка да я подкрепи. Роулинс си проправяше път към тях през тълпата.

— Сержант Ласадей каза, че може да е прехващащ лъч или маневра за скачване.

— Не знае ли със сигурност? — попита Колин.

— Не. Външните камери не работят. Но е готов да се закълне, че е нещо подобно.

Ласадей се кълнеше в какво ли не, спомни си с усмивка Амбър. Сетне изведнъж усети, че ѝ се вие свят. „Сигурно е от лошия въздух — помисли си. — Еуфория.“

— Дали не е Джек? — попита тя на глас.

— Моля се да е той — отвърна Колин. Той я пусна и в същия миг се разнесе нов шум. Удар на метал.

Звукът утихна, но вибрациите този път останаха. Денаро, въоръженият Скиталец, застана до тях. Беше си свалил патрондаша, преди да легне в криогенната капсула, но яките му ръце подсказваха, че е в състояние и така да се справя във всякакви ситуации. Колин щракна с пръсти и от другата му страна застана Джонатан. Беше почти толкова висок, колкото и младият бунтовник Денаро.

Нов тропот, който вече говореше недвусмислено, че се скачват. От силното сътресение Амбър политна и падна на пода, Колин се озова до нея. Чуха се изплашени викове. В помещението назряваше паника.

Една от стените на хангара извънтя, сякаш ударена с огромен чук.

После се възцари тишина.

Амбър знаеше, че херметическата преграда се отваря. Усещаше го с нещо повече от петте сетива, с които я бе надарила природата. Тя се изправи, прекрачи налягалите тела и се отправи натам.

Ако е Джек, искаше да е първата, която ще го посрещне.

Ако пък не... тя се подготви мислено. Тогава нашественикът щеше да е първият, когото да порази с ума си.

6.

Гатхул все още проклинаше хитростта на противника, когато в помещението влезе помощникът му. Треперещите лицеви плочки издаваха вълнението му.

— Какво има?

— Засякохме сигнал, генерале. Пратиха ме да ви повикам на мостика.

Генералът се изправи. Имаше внушителен ръст, дори за дракски войн. Придаде си заповедническо изражение, което не беше никак лесно след загубата от онзи доминионски Рицар. Помощникът потрепери, когато генералът минаваше покрай него.

Гатхул си даваше сметка, че е в центъра на вниманието, когато се появи на мостика. Бързо плъзна поглед по екраните. Не беше необходимо да му показват какво ги е обезпокоило. То властваше върху мониторите също както генералът властваше на мостика. Лицевите му плочки се наместиха във въпросително изражение.

— Какво е това?

— Сензорите ни не са в състояние да го идентифицират. Тежък боен кораб с неизвестен произход.

Гатхул се наведе към един от мониторите.

— Между нас и доминионския транспортен кораб?

— Да, генерале.

Някой изсъска разтревожено. Генералът изглежда ядосано присъстващите.

— Забравихте ли? Защото аз не съм. Добрият пълководец помни не само победите, но и загубите. Ние завладяхме Опус... но гнездата ни изсъхнаха. Въпреки това пясъчните убежища се нуждаят от нашата закрила. Кралица Трикатада го изисква от нас. Помощник?

— Да, генерале?

— Продължете преследването. — Гатхул понечи да напусне мостика, но спря. — И бъдете готови да го прекратите незабавно, в

случай че се наложи. Не бих искал да рискувам ново поражение по време на този полет.

Лицето на помощника се разведри.

— Тъй вярно, сър!

От челото на Харкнес се стичаше толкова много пот, че Джек неволно се зачуди дали изобщо може да вижда. Леони се наведе и го изтри с кърпичка, но почти веднага бликнаха нови капки.

Алидж се обърна към Джек.

— Съвсем близо са до нас.

— Някакви признаци оръдейните кули да се извъртат в позиция за стрелба?

— Никакви, но... тези оръжия се задействат доста бързо.

— Зная — отвърна Джек. За кораб с такива мащаби не беше никак трудно да ги изпепели за миг. А и бяха толкова близо до спасителната лодка, че Джек не би посмял да открие огън, преди корабът да е проявил враждебност.

Алидж отново насочи вниманието си към екрана.

— Олеле!

— Какво?

— Улавям ехо иззад неизвестния кораб... или това, или...

— Или какво? — попита Джек със свито сърце.

— Или корабът е толкова голям, че закрива с корпуса си друг съд

— Алидж продължи да работи над компютъра и не след дълго посочи.

— Ето. Това е.

Сега вече всички го виждаха. Драките ги следваха по петите.

— Скачих се — прекъсна ги в този момент Харкнес.

— Толкова са близо, че може да ни чуят какво си говорим — оплака се Алидж, но Джек не го слушаше в очакване всеки миг да бъде отместена преградата, която ги делеше от спасителната лодка.

Членовете на екипажа облякоха скафандри и го поведоха нататък тъкмо когато преградата се вдигаше.

Роулинс посегна да улови Амбър за ръката, но тя я издърпа. Херметичната преграда се повдигаше с оглушително скърцане.

— Върни се — прошепна ѝ той в ухото. — Не знаем кой е на борда.

Амбър не му обърна внимание. Не знаеше какво бе видял в очите ѝ, но явно беше достатъчно, за да го накара да отстъпи назад.

— Кажете на другите да се върнат — рече му тя. — Аз оставам.

Роулинс се поколеба, после отиде да помага на Ласадей, който се опитваше да поддържа ред сред пътниците. Амбър отново втренчи поглед в преградата. По челото ѝ се търкулна една влажна капчица.

Преградата най-сетне се повдигна и зад нея нещо блесна. Изминаха няколко секунди, преди Амбър да бъде напълно сигурна.

— Джек! — извика тя и се хвърли напред.

Масивният боен костюм я погълна в обятията си, сякаш беше крехка кукла. Изведнъж подът под краката им се люшна и спасителната лодка се разтrese. Зад гърба ѝ се чува изплашени писъци.

— Какво става?

Джек се усмихна мрачно.

— Опитват се да ни прехванат.

— Драките?

— Не знаем кой — отвърна той. — Пък и ако ги попитаме, едва ли ще ни отговорят. Да се надяваме, че скобите ще издържат.

Амбър отново се притисна към него. Толкова се радваше, че са заедно, та напълно забрави страха си. Корпусът отново се разтrese и този път изглеждаше, че двата съда всеки миг ще се разделят. Но постепенно вибрациите утихнаха и накрая настъпи тишина. Откъм коридора на кораба се чува гласове. Джек и Амбър бяха първите, които се върнаха обратно на борда. Отзад ги следваше развълнувана и изплашена тълпа. Докато вървяха, все така плътно притиснати един към друг, тя вдъхна от бронята му миризмата на кръв, пот и пепел и сбърчи нос.

— Ти си се бил.

— Драките ни взеха на абордаж малко след като изстреляхме спасителната лодка.

Амбър вдигна очи, видя пулсиращата веничка на челото му и осъзна, че не иска да говорят за това.

— Защо си дал заповед да ни пробудят от криогенния сън? Нали знаеш, че запасите ни са ограничени.

— Не бях сигурен, че ще успеем да се върнем за вас. А ако сте будни, имате повече шансове. В съня...

В съня, осъзна тя, щяха да изпитват същото, което бе преживял веднъж и той. Затворени в примката на безкрайно повтарящи се кошмари. Тя го тупна по рамото.

— Следващия път, когато решиш да се правиш на герой, ще вземеш и мен, разбрано?

— Няма как да стане, освен ако не си решила да постъпиш при нас. Сигурно си даваш сметка, че сме във война.

— Хм — изсумтя недоволно Амбър и понечи да отвърне нещо, но в този миг пред тях се изправи Харкнес.

— Командире, трябва да видиш какво става.

Амбър помогна на Джек да свали костюма и те оставиха Фантом да лежи на пода в коридора. Когато стигнаха на мостика, на екрана се виждаше невероятна гледка.

— Какво, по дяволите, е това?

— Нямаме представа. Току-що облъчиха Опус.

Амбър не свалеше учуден поглед от монитора, където планетата бе обхваната от ярък светлинен обръч.

— Кой го направи?

— Предполагаме, че е неизвестният кораб, но не сме сигурни. Драките все още са някъде наблизо, макар че не ги виждаме. Вероятно са от другата страна на планетата.

Джек прокара ръка през лицето си. Русата му коса бе потъмняла от пот след часовете, прекарани в костюма. Амбър се изненада от властните нотки в гласа му. „Той е човекът, който командва тук“ — помисли си тя неволно.

— Какво е положението на повърхността? — попита на глас.

— Нямаме представа. Не разполагаме с необходимите прибори. Едно е сигурно — долу вече не е останал нито един жив драк.

Джек не свалеше поглед от сияещата корона, която постепенно отслабваше. Беше виждал как се изпепелява цяла една планета, но сега картината му се струваше различна. А и не знаеше, как да я интерпретира — дали това бе масово убийство или самоубийство?

Но знаеше, че могат да направят само едно. Той потупа Харкнес по рамото.

— Да се прибираме у дома.

7.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Той дойде при нея, когато на кораба се възцари тишина. Появи се пред миниатюрната каюта, която ѝ бяха отредили. Завари я с голи рамене, да нанася върху яркосините татуировки крема, който ѝ бе дал един от фелдшерите. Татуировките оставаха все така ярки, но поне болката, която предизвикваха понякога, намаляваше. Амбър долови присъствието му още докато стоеше от външната страна на металната врата. Топлината му я докосна, приласка я и я заля, прогонвайки от душата ѝ измъчващите я страхове. Тя отвори и той пристъпи вътре, огромен в масивния си боен костюм, миришещ на пот и на война... и на още нещо, което в началото не можа да определи.

Втренчи поглед в нея, докато тя покриваше раменете си с туниката. В сините му очи се четеше умора, натрупана от дълги часове бдение. Но зад нея се долавяше и нещо друго и Амбър протегна към него ръце, чувайки го в същия миг да казва:

— Ще си тръгна, ако ми кажеш да го сторя.

— Не. — Пръстите ѝ докоснаха ръкавицата му. Този път освен Джек усети присъствието и на Фантом. Неволно трепна — Фантом се бе променил толкова много от последния път, когато съзнанията им се бяха докосвали, че ѝ се струваше различен. Зад привидната му невъздържаност се долавяше мъдрост и макар все така да влияеше на чувствата на Джек, сега това ставаше с неговото позволение, защото двамата вече не бяха паразит и приемник, а другари. Толкова много неща се бяха случили с Джек на Бития, че сякаш трябваше да го опознава отново.

Той долови колебанието ѝ и се отдръпна.

— Не си тръгвай — усмихна се тя.

Джек отпусна ръка надолу и я загледа. Едва сега, когато бяха насаме, усещаше, че близостта ѝ му въздейства неописуемо. Тъмната ѝ

коса беше разчорлена и се спускаше по раменете като копринен шал. Той се покашля смутено.

— Исках... исках само да знаеш защо постъпих по този начин.

— И без това зная — отвърна тя. — Нима се съмняваше, че ще те разбере?

— Остави ме да говоря. Трябва да ти обясня какво се случи между нас. — Докато говореше, тя долови отново полъха на мислите му, на чувствата, които го владееха в момента. Амбър отстъпи назад.

— Не, моля те. Последният път...

Думите ѝ пробудиха спомена за онзи сладък миг, в който я бе държал в обятията си. Той разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Ти не си виновна.

— И да е така, това не означава, че аз... че ние двамата с теб...

— Не означава, че не можем — довърши той и се надвесил над нея. Тя вдигна ръце да го спре.

За един кратък миг тримата бяха едно цяло. Един пулс, подклаждащ едно желание. Топлина, която обхващаше телата им едновременно. После Амбър отново се отдръпна.

— Отказвам да правя любов с повече от един мъж.

Джек я погледна, зяпнал от учудване. Тя почука с пръст по бронята.

— Мисля, че Фантом няма място в близостта, която искаме да споделим. — Амбър започна да разкопчава бронята и той се зае да ѝ помага. Веднага щом се освободи от костюма, Джек я прегърна. Притисна я толкова силно, че тя долови туптенето на сърцето му.

— Нямах друг избор — заговори той задъхано, — трябваше да те изоставя. Изобщо не бях сигурен, че ще успея да се върна за теб.

— Зная — прошепна тя.

— Струва ми се, че чакахме прекалено дълго.

— Божичко — въздъхна Амбър и опря глава в шията му. — Ами ако аз...

Той не ѝ позволи да завърши. Устата му покри нейната, тя го прегърна силно и се притисна в обятията му. Сега вече усещаше желанието му с цялото си тяло. Когато отново се отдръпна назад, беше, за да си свали туниката. Остави я да падне на пода и застана пред него гола.

Джек се поколеба, докато пиеше от красотата на младото ѝ тяло, оглеждайки налетите ѝ гърди и стройните бедра под сините рисунки на неизвестния художник, русите косми по слабините ѝ. Ръката ѝ посегна мълчаливо към панталоните му и той я остави да го съблече. След това двамата отново се притиснаха, той плъзгаше ръце по извивките на тялото ѝ, а тя докосваше мускулите му или прокарваше пръсти по белезите, които войната бе оставила по кожата му. Устните му намериха гърдите ѝ... а след това Джек не помнеше нищо, защото мислите му бяха издухани като от бурен вятър.

Когато се свести, тялото ѝ бе обвито около неговото. В стаята цареше сумрак, чуваше само лекото ѝ дишане. Джек не можеше да заспи, отново споходен от чувството, че в съня му ще се появят познатите кошмарни видения. Дори близостта на Амбър не му бе помогнала да се излекува от тях. Завъртя леко глава и я погледна. Даде си сметка, че дори любовта му към нея не бе в състояние да прокуди желанието за мъст, което го владееше.

Нямаше и сантиметър от тялото ѝ, който да не бе погалил, и докато лежеше, погълнат от завладелите го чувства, се замисли за силата, която ги свързваше. Амбър премести глава и я положи в сгъвката на ръката му, после се изви и отново се притисна към него. Той я прегърна нежно с другата си ръка.

Амбър го бе дарила с нов живот. Още от онзи първи миг, когато я бе срещнал. Не искаше да си тръгва сега, но въпреки това внимателно се отмести настрана и се освободи от прегръдката ѝ. Докато се изправяше, все още обгърнат от уханието на примамливото ѝ тяло, изведнъж си даде сметка, какво го кара да я напусне. Амбър се бе любила с човек, който притежаваше само част от миналото си и почти никакво бъдеще. Фантом държеше ключа към другата половина и Джек не можеше да се успокои, докато не го възстанови напълно. Едва тогава би могъл да предложи на Амбър нещо повече.

И, разбира се, след като си разчисти сметките с Пепус и Дракската лига.

Той се облече безшумно, както го бе учила Амбър, после се измъкна от каютата.

8.

Тъжно и окаяно изглеждаше групата, която бяха отделили от евакуираните веднага след пристигането на Малтен. Пепус беше проследил от разстояние действията на специалния отряд, пратен да отведе посочените от него след приземяването на транспортния кораб, който се бе разпаднал като стара черупка.

Колкото изтощен, брадясал и немит да изглеждаше, човекът, който всъщност го интересуваше, стърчеше с една глава над останалите. Дори и без бойния си костюм.

Пепус се покашля смутено. Не знаеше, че с това бе привлякъл вниманието на човека зад него.

— Това ли е той? — попита другият и сложи ръка на рамото му.

— Да.

Капитанът бе облякъл синя униформа, която му изглеждаше отесняла, или пък бе натрупал мускулна маса, докато е бил на Бития. „Все още е само момче — помисли си Пепус. — А какво ли ще бъде, когато стане зрял мъж?“ В същия миг полицаите заобиколиха мъжа, момичето до него и групата Скиталци, начело с Колин, и ги поведоха настрана, към колата, която вече ги очакваше. Сторм спря и се озърна.

Сякаш бе ловец или хрътка и бе доловил нещо във въздуха.

— Погледни го — рече Пепус. — Той усеща, че нещо не е наред. Той знае.

— Какво знае?

— Знае, че се подготвяме за война.

— Войникът си е войник — подметна невъзмутимо човекът зад него.

Колата бавно се отдалечи и екранът угасна.

Пепус крачеше из покоите си. Носеше риза с широки ръкави, за да скрие малките си, тънки ръчички, които размахваше несъзнателно, досущ разтревожено хлапе. Панталоните и обувките му не се

отличаваха с екстравагантна кройка, но бяха изработени от фина материя. От дрехите му лъхаше богатство. Той спря и втренчи поглед в своя министър. Баадластър не отвърна на пронизващия му поглед, потънал в собствените си мисли. Министърът имаше непретенциозен вид, висок, с бледа кожа, прекалено дебели устни и твърде големи уши, които стърчаха изпод кестенявата му коса, но черните му като въглен очи също умееха да гледат проникателно.

Пепус изригна в движение, преди Баадластър да успее да го погледне. Императорът се нуждаеше още повече от новия си министър сега, когато Дракската лига им бе обявила война. Баадластър бе поел новите си задължения безропотно, замествайки успешно Уинтън, шефа на тайните служби на Пепус, загинал от ръцете на Джек Сторм на Бития.

Според доклада, в който Пепус нямаше причини да се съмнява, Рицарят му бе смазал главата с ръце, сякаш е зрял пъпеш.

Пепус не знаеше как да разбира подобно деяние. За него Джек Сторм си оставаше загадка, но никога досега не бе предполагал, че е склонен към жестокост. От друга страна, тъй като познаваше добре Уинтън, можеше да предположи, че той сам бе предизвикал такава реакция. Уинтън би могъл да накара и светец да излезе от кожата си.

Императорът на Триадския трон прокара ръка през косата си. Щръкналите червени къдрици настръгнаха от статичното електричество. Пепус съзнателно търсеше прилика с митичната Медуза и се стараеше косите му да изглеждат сякаш притежават собствен живот. Правеше го, защото му доставяше удоволствие, а и видът му всяваше смут и обезоръжаваше околните. Втренчени в косите му, те не осъзнаваха, че ги разглежда внимателно с проникателните си зелени очи.

За миг си помисли дали Уинтън не е издал нещо важно на Джек Сторм или на Колин от Синьото колело, преди да издъхне. Пепус не го бе пращал там, за да се разправи с Рицаря и светеца, действията на Уинтън бяха продиктувани от собствената му глупост. Но въпреки това оставаше открит въпросът какво знае сега Джек Сторм.

Опита се да се разсее с мисълта, че не е време да се тревожи за подобни неща. Надвеси се нетърпеливо над редицата от монитори.

— Освободих се за среща с него — въздъхна. — Нямам време за губене.

— Може би уличното движение... — поде Баадластър с желание да бъде полезен.

— Уличното движение!

— Този човек се завръща от планета, обхваната от гражданска война. Длъжен е да се яви на доклад при вас.

Пепус извърна очи към своя министър. Баадластър издържа на погледа му няколко секунди, преди да сведе глава. На устните на Пепус затрептя триумфална усмивка.

— Разбира се, че си прав, Баадластър — рече той и се отпусна в близкото кресло. — Вече се споразумяхме, че ще следваме този начин на действие.

— Да, императоре.

— Смяташ ли, че е най-разумният?

— Едва ли е най-разумният — призна спокойно министърът. — Но със сигурност е най-добрият. Друго не можем да направим, нали? Това е единственото решение за момента.

— Ако е така — продължаваше да го разглежда Пепус, — как според теб би било най-мъдро да постъпим?

— Да ги убием и двамата. Разбира се, впоследствие това ще превърне Колин в мъченик, дори уликите за смъртта му да водят към Дракската лига. Могъща религиозна организация като тази на Скиталците представлява сериозна заплаха за властта ви.

Пепус не отговори, но в очите му се четеше какво мисли. „Да, това е най-доброто. Но не бива да го правим.“ Проклети да са тези Скиталци. Изглеждаха толкова безобидни, но за времето, през което Пепус бе на власт, бяха пратили свои хора навсякъде — уж да търсят археологически доказателства, че Исус Христос е посещавал други светове. Все още не бяха открили желаното доказателство, но пък бяха изградили свои аванпостове на различни планети и сега всички те бяха центрове за разпространяване на тяхното учение. А и когато притежаваш водач, който може да прави чудеса, какъвто е Колин...

— Баадластър, ако грешим, ще трябва да заплатим ужасна цена.

Министърът не отговори, макар че в очите му блеснаха пламъчета. Появи се един пазач и съобщи, че капитан Сторм е пристигнал.

Рицарят беше сам, както му бяха наредили. Бе се разделил със спътниците си в приемната. Светлосините му очи изглеждаха бледи на

фона на тъмносинята униформа. Русолявата му коса бе започнала да се отдръпва над слепоочията, беше млад, едва наполовина на годините на човека, чийто пост предстоеше да заеме, но командир Кевин винаги бе изразявал непоклонителна вяра в неговите способности.

Докато пристъпваше към тях, Пепус се прокашля с пресъхнало гърло. „Този човек е един от последните изгубени Рицари — му бе казал Уинтън. — Сигурен съм в това! Той знае какво направихме по време на Пясъчните войни.“

В такъв случай къде, по дяволите, е бил през последните двайсет и пет години и защо няма и следа от истинската му възраст?

Къде, наистина?

В плен на драките може би?

Или при някоя от множеството тайни групировки, които се опитваха да свалят Пепус от Триадския трон. При мисълта за Зелените ризи Пепус почувства, че се изпотява.

Беше пропуснал да съобщи на Баадластър, че двамата с Уинтън вече бяха правили няколко опита да се отърват от Джек Сторм. Но Рицарят всеки път успяваше да се измъкне на косъм.

— Императоре!

Джек спря и отдаде чест. Пепус се приближи към него, свали му петлиците от пагоните и ги задържа в шепата си. Изпита краткотрайно задоволство, когато забеляза изненадата в погледа на Рицаря.

— Командире — поясни той. — До края на деня ще получите новите си петлици. Онези бюрократи винаги са ужасно мудни, когато става въпрос за нечие повишение.

— Благодаря ви, сир — сведе глава Сторм.

Когато отново я вдигна, Пепус сочеше Баадластър.

— Командир Сторм, бих искал да ви представя моя нов военен министър — Вандовър Баадластър — и поведе Джек към няколкото свободни кресла, където стоеше министърът.

Двамата мъже се измериха с погледи. Пепус се възхити на равнодушното изражение на Баадластър. Държеше се така, сякаш не бе и чувал за Сторм. На лицето на Джек се изписа слабо любопитство.

Рицарят се обърна към Пепус.

— Готови ли сме?

— Конгресът нещо се бави с решенията, но мисля, че ще бъдем готови навреме. Драките все още не са ни обявили официално война, макар от известно време да изтеглят дипломатическата си мисия. Скоро ще разберем. Може би веднага щом приключат. — Пепус се усмихна злобно. Когато си имаш работа с драките, не знаеш кога ще бъде нанесен първият удар. — Ние, разбира се, правим същото.

— А междувременно, корабите на драките продължават да кръстосват нашия космос — вметна недоволно новият командир.

Пепус го изгледа втренчено.

— Аз сключих примирие с тях и ще се погрижа да продължи дотогава, докато е възможно. Ако има някакъв начин да отложим назряващата война, готов съм да го приема.

— Драките не дават пукната пара за сключените договори — заяви невъзмутимо Джек. — Никога не са ги уважавали.

— Нито пък вие, господине. Ако не бяха прибързаните ви действия, вероятно сега нямаше да сме в това положение!

Баадластър пристъпи между тях с напълно естествено и дори небрежно движение, сякаш случайно бе направил крачка встрани. По този начин обаче принуди императора да се отпусне в креслото.

— Моите действия — заяви Джек — са били винаги в полза и угода на Доминиона и Триадския трон.

— Зная това — отвърна нетърпеливо Пепус. — В противен случай нямаше да ви предам командването на доминионските Рицари.

Неочакваният развой на събитията завари Джек неподготвен. Пепус хвърли победоносен поглед на Баадластър. Беше нанесъл удара си точно навреме.

Джек размърда неспокойно рамене. Опря длани на бедрата си и се наведе напред.

— И какво искате да направя?

— Корпусът на доминионските Рицари ще бъде възстановен в пълната си мощ. Ще увеличим броя на кандидатите, ще засилим подготовката. Не очаквам Конгресът да се противопостави, нито да възрази, че са на мое пряко подчинение. — Пепус се усмихна със стиснати устни. — И двамата знаем, че тази война нито ще се води, нито ще се спечели в космоса. Дори да пратим наши кораби до всички места, които искаме да атакуваме или да защитим, това едва ли ще ни донесе желания успех. Не. Също като Пясъчните войни и тази ще се

води от една планета на друга, без да се разрушава земята, която толкова много ценим. Необходима ни е пехота, командире, и Рицарите са най-доброто, с което разполагаме.

Докато гледаше императора, Джек си даде сметка, че движенията на огненочервената му коса отразяват безпогрешно завладялото го вълнение. А сега изглеждаше особено развълнуван. Той наведе леко глава, за да покаже, че е съгласен с думите на Пепус.

— Приемам.

Императорът се облегна назад.

— Давайте си сметка, разбира се, че ще трябва да изпълнявате моите заповеди и тези на Баадластър, докато не ми докажете, че сте в състояние да вземате самостоятелни решения. Няма да търпя каквито и да било противоречия.

— Сир, войната с драките е трудно нещо. Мога само да ви обещаая, че ще вложя всичките си сили.

— Чудесно! Точно това искам. Нашата вяра в Доминиона все още не е съзряла напълно, но ние всички сме хора и поради това сме обвързани помежду си. Оплетени сме като рибарска мрежа и Триадските светове са шамандурите, които я държат на повърхността... но Доминионът е конецът, с който е направена плетката. Ако конецът се скъса, шамандурите ще отплават в различни посоки. — Пепус премигна няколко пъти и Джек с изненада установи, че очите му са насълзени.

Баадластър се прокашля многозначително и това като че ли бе знак за императора да се овладее. Новият министър на войната се надвеси над двамата. В черните му лъскави очи се долавяше стаена сила.

Джек не се съмняваше, че Вандовър Баадластър можеше да бъде също толкова жесток, колкото и Уинтън.

— Командире — поде министърът, — моля, разкажете ми със свои думи какво се случи след Бития?

За един кратък миг Джек почувства, че го завладява паника. В момента той беше офицер, лишен от звание. Пепус би могъл да постъпи както желае с него. Въпреки това не изпитваше усещане за непосредствена заплаха. Наложил си да запази спокоен и самоуверен

вид. Баадластър забеляза, че Джек поглежда към Пепус, и си направи погрешен извод.

— О, бъдете спокоен! Не е необходимо да търсите разрешение от императора, за да говорите пред мен. В момента аз съм вашият пряк началник.

Пепус обаче се усмихна доволно.

— Не му се карай, Ван. Той е мой човек, поне би трябвало да бъде. Точно такава безрезервна вярност очаквам от Рицарите.

Джек едва успя да преглътне заседналата на гърлото му горчилка. Пепус нямаше ни най-малка представа какво трябва да очаква от Рицарите. Ако знаеше какво бе научил Джек на Бития — че заповедта за изпепеляването на Кларон идва от самия Триадски трон, — едва ли сега щеше да седи толкова спокойно. Не, Пепус изобщо не беше наясно какво е да си Рицар. Джек обаче се бе забавил твърде дълго с отговора си и на лицето на императора се изписа безпокойство.

— Мисля, че разбирам какво му е на душата — обади се Баадластър. — Чуди се какво ли означава да си император.

Тънкият влажен слой по челото на Джек се превърна в лед.

В помещението се възцари мъртвешка тишина.

Пепус се извърна усмихнато към своя министър.

— Време е да ни оставите, драги ми Баадластър.

Надвесеният над Джек мъж се изправи и погледна императора. В продължение на няколко секунди Джек почти бе готов да се закълне, че Баадластър ще се опита да възрази. Но след като стисна едва забележимо устни, министърът се обърна и напусна залата за аудиенции.

Пепус вдигна дистанционното и започна да изключва мониторите един по един. Джек проследяваше угасващите им екрани, уверен, че целта на жеста е да му покажат как нищо не остава скрито от очите на монарха. Въпросът беше дали Пепус е склонен да се ограничи само с наблюдението, или е готов да предприеме и действия.

Императорът остави да отминат няколко минути, без да проговори, втренчил зелените си очи в лицето на Джек.

— Защо уби Уинтън?

— Не съм го убил — отвърна хладно Джек. — Действах при самозащита.

— С боен костюм срещу човек без такъв?

— Уинтън не беше безпомощен.

Императорът отпусна ръцете си в скута.

— Предполагам, че е така. Не беше от хората, които биха допуснали да изпаднат в подобно положение. Освен това не ти вярваше.

Двамата кръстосаха погледи. Джек си помисли за Амбър и за страстта ѝ към подобни игри на погледи и думи. На него обаче не му допадаха.

— Защо?

Косата на Пепус изпука и щръкна нагоре.

— Нямам никаква представа. Той управляваше Планетната полиция. Може би е смятал, че представляваш някаква заплаха.

— Ваше величество, отдавна не съм идвал на Малтен, но не съм чувал Планетната полиция да изпитва някакви скрупули, когато въпросът опира до арести и разпити.

— Така е — едва забележимо помръдна с устни Пепус. — Тревожеше го твоят необясним интерес към изпепеляването на Кларон. Вярно... инцидентът с тази планета е трагичен. От съображения за сигурност случилото се там трябва да бъде запазено в тайна, но ти, изглежда, не проявяваше склонност да се примириш с официалното обяснение. Опитай се да ме убедиш, че Уинтън е грешил в преценката си за теб.

Джек едва успя да прикрие гнева си. Проклет да е Пепус, опитваше се да го накара да престане да се интересува от трагедията на Кларон в замяна на новия живот, който му предлагаше. Проклет да е. А сега изборът бе между Пепус и драките и императорът можеше да благодари на небесата, че е по-малката от двете злини.

— Не мога — произнесе той.

Лицето на императора видимо пребледня. Той опря ръце на подлакътниците.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, ваше величество, че щом службата ми като Рицар не е достатъчно доказателство за моята лоялност, аз съм безсилен да приведа друго.

— Не можеш или не искаш?

— Нямам какво повече да кажа.

— Хм. Какво да правя с теб, Джек Сторм?

— Пратете ме там, където има нужда от доминионските Рицари. И ме оставете да си върша работата. Струва ми се, че държахте Кевин на прекалено къси юзди. И накрая той се обеси на тях. Изгуби твърде много сили, за да се бори срещу Уинтън.

— Известно ми е.

— В такъв случай не биваше да допускате да се случи.

Пепус се изправи. Забеляза, че брадичката му трепери, и направи усилие да се овладее.

— Като че ли някой би могъл да контролира Уинтън. Той заговорничеше срещу всички. Включително и срещу мен.

— Опасен човек.

— Не толкова, когато ти е под носа. Но какво съм направил и какво е трябвало да направя не е твоя работа.

Джек не отговори.

Пепус го изгледа втренчено, после отново се отпусна в креслото.

— Какво се случи на Бития? И какво знаеш за инцидента край Опус?

— За последното почти нищо, тъй като уредите на кораба бяха твърде примитивни. Драките се опитваха да ни вземат на абордаж. Не можех да позволя да се случи. Според мен възнамеряваха да пленят пътниците. Но когато се приближиха към нас, се намеси някакъв непознат кораб. Малко след това уредите показаха, че планетата е била облъчена.

— Дракската лига твърди, че е било твое дело.

Джек не можа да сдържи изненадата си.

— Моля?

— Подали са официален протест.

— Не бихме могли да направим подобно нещо. Корабът на Харкнес е една жалка черупка. А споменават ли непознатия кораб?

— Не. Само в твоя доклад се говори за него и изглежда сякаш се опитваш да замаскираш истината. Генерал Гатхул заявява, че транспортният кораб е изстрелял спасителна лодка, а после се е движел по лъкатушен маршрут, като че ли изгубил контрол. Когато се опитал да ви се притече на помощ, някой открил по него стрелба — със същото оръжие бил анихилиран и Опус. — Пепус забарабани с пръсти по облегалката. — Трябва да призная, че генералът има

поддръжници в Доминионския конгрес. Успял е да представи събитията убедително и достоверно.

— Един Рицар не би изложил на опасност повърхността на която и да било планета, за да спечели битка.

— Така е — кимна Пепус. — Така е, наистина. И между нас казано, ти си успял да извоюваш една малка победа. Няма да го забравя, нито ще позволя на Конгреса да го забрави.

— Тази среща може би носи и други ползи.

— Като например?

Джек се поколеба, преди да продължи.

— Драките, които се прехвърлиха на борда на кораба, се затрудняваха да засичат моя костюм. След като обмислих внимателно въпроса, стигнах до извода, че причината може да е в норцитовите пластини.

— Наистина ли? — нетърпението на Пепус премина в любопитство. — И сега искаш разрешение да изследваш тази възможност?

— Струва ми се, че си заслужава да опитаме.

— Добре тогава. Продължавай. Но ако ще използваш за целта драки, да знаеш, че го правиш на собствена отговорност. И се пригответи за дълга и тежка седмица. Баадластър ще ти прати един сенатор, който да наблюдава тренировките на Рицарите.

— От Конгреса?

— Да — Пепус изглеждаше завладян от перверзно задоволство. — Позволи ми да ти напомня, че политиката е избила повече войници, отколкото която и да е война.

— Ще се опитам да бъда дискретен, сир.

— Разчитам на това. — Императорът му обърна гръб и Джек си даде сметка, че аудиенцията е приключила.

Докато излизаше, му хрумна една мисъл. Императорът знаеше, че разговорът им се записва. Може би затова бе задал само очакваните въпроси. Но кой всъщност ги следеше? Откъде бе дошъл? И какво целеше?

Да свали Пепус от трона?

9.

През дългите години, откакто бе император, Пепус бе приемал Свети Колин от Синьото колело по най-различни начини. Беше му отказвал аудиенции, беше го пренебрегвал в продължение на месеци. Беше му оказвал тържествени почести или бе заповядвал да го въвеждат в условие на дълбока секретност. Беше му показвал многократно било уважение, било презрение, а веднъж — своето отчаяние.

Дори бе накарал Планетната полиция да го арестува.

Ето защо, докато очакваше да бъде повикан в деня след завръщането си от Бития, Свети Колин мислено се подготвяше за всякакви възможни обрати.

Издигнал се на този пост от скромна среда, Колин носеше миньорски комбинезон под расото си и джобовете му винаги бяха пълни с най-различни предмети — кредитни дискове, които да раздава на просящите, религиозни трактати, джобно фенерче и дори пистолет. Днес, след като премина през скенера, мъжът от Планетната полиция го накара да предаде пистолета, огледа го внимателно и сетне му го върна.

— Ами ако го застрелям? — попита насмешливо Колин.

— В такъв случай ще знаем кой го е направил — отвърна другият без капчица шеговитост и му посочи вратата. — Негово величество ви очаква в залата за аудиенции.

Докато крачеше по коридора на величественния, макар и малко хладен дворец, Колин си каза, че познава тази зала като петте си пръста. Единственото, което не знаеше, бе в какво настроение ще го приеме императорът. На Бития Колин бе изпълнявал функциите на посланик. Би трябвало да бъде повикан още първия ден за подробен доклад, независимо от възрастта и умората му.

При тази мисъл Колин разтърси глава. Възраст, как ли не. Та той все още бе в разцвета на силите си.

Разбира се, смъртта хвърляше дълга сянка и той едва не бе попаднал под нея преди няколко месеца.

Веднага щом сви зад ъгъла, видя, че вратата на залата зее широко отворена. Отвътре бликаше златиста светлина. Колин прогони нежеланите мисли и пристъпи прага.

Сумракът на катакомбите погълна генерал Гатхул. Той крачеше бавно, заслушан в нестихващия ропот, разнесъл се след неговото изказване пред конгреса. Бръмчат така, сякаш току-що са напуснали родното гнездо, помисли си той недоволено и се постара да си придаде триумфално и уверено изражение. Сигурно ги беше ядосал. Бе изложил пред Лигата своя план за действие, толкова агресивен, та биха могли да го обвинят в измяна и да го осъдят на обезглавяване.

Но ако имаше поне малко късмет, все някой щеше да прозре замисъла му и да го обяви за военен гений. Тъкмо на това бе заложил цялата си кариера.

Повикаха го обратно пред асамблеята далеч по-скоро, отколкото бе предполагал, като прекъснаха грубо медитацията му. Преди да излезе, се постара да разположи лицевите си плочки подобаващо на обстановката.

Един или двама от най-близко стоящите не харесаха израза на лицето му и се размърдаха ядосано, с щръкнали, вибриращи антени. Той не им обърна внимание. Бяха консерватори, винаги готови да спорят и почти никога да предприемат някакви действия. Явно смятаха, че колкото по-голяма суматоха създават, толкова по-добре си вършат работата. По-важни бяха другите, които му отправяха хладни, преценяващи погледи.

— Продължавайте, генерале. Обсъдихме речта ви и стигнахме до извода, че изложеното от вас не е брътвеж на умствено изостанало отроче. Преценихме я внимателно и заключихме, че макар да е малко странна, в нея има позитивна нотка.

Гатхул се изправи в цял ръст пред асамблеята.

— Всъщност нямам какво повече да кажа — заговори той. — Това е всичко. Или трябва да ме подкрепите, или да ме пратите на трибунал. Настоявам да ми позволите да изпълня дълга си. Времето за колебания отмина.

Отново ропот в залата.

— Ако удовлетворим исканията ви, генерале, ще се изложим на риска да бъдем ударени от врага.

— Така е. Това е единственият начин да устроим клопка на командир Сторм. Рискът е голям, ползата ще е значителна, ако успеем да се справим с този противник. Трябва да ви припомня обаче, че ако атакуваме граничните райони на Доминиона, откъдето лесно можем да се изтегляме, ще попаднем в обсега на Аш-фарел. Великият древен враг отново се изправя срещу нас.

Партос, наскоро призованият от Триадите посланик, разтвори лицевата си маска и сетне отново я стисна в израз на гняв и изненада. Вниманието на всички мигом се насочи към него. И двамата бяха чудесни представители на своя вид: генетично конструираният войн срещу също генетично рафинирания дипломат. Партос щракна с челюсти и звукът отекна надалече.

— Предлагам да гласуваме за плана на генерала. Аз лично го подкрепям, защото знам, че ако генерал Гатхул се провали, той ще заплати цената за поражението си, и въпреки това като истински драк е готов да се изложи на подобен риск.

Докато слушаше тази кратка реч, Гатхул си даде сметка, че няма никакъв повод за радост. Очакваше го труден период. Много, много труден период.

Сега обаче най-сетне му се удаваше възможност да се разправи с онзи доминионски Рицар.

Чаят в самовара бе изстинал, сладкишите — изядени, а косата на Пепус бе помръкнала до по-приемливи цветове, преди очите му да се втренчат хищно в госта. Колин остави бавно чашата.

— Животно, растение, минерал, враг или приятел?

Императорът се облегна назад и го погледна изненадано.

— Какво?

— Питам за играта, която ще играем днес, приятелю.

Пепус схвана шегата и се разсмя.

— Нито едно от изброените. Тук си, защото исках да поговоря с теб, преди да те освободя от поста посланик.

— Аз сам вече се освободих от този пост.

— Така е. Но тъй като си мой подчинен, аз трябва да попълня формалностите. — Пепус продължи да се люлее в креслото, а Колин стана и се приближи към прозореца. Оттук се разкриваше великолепна гледка към Малтен... Но Колин си мислеше за Бития.

Той се извърна.

— Направи ми лоша услуга, Пепус.

Императорът кимна.

— И на себе си също.

— Изпрати ме там в компанията на неколкостотин от най-войнствените ми последователи, за да опазя нашите открития. А това ти даде повод да пратиш и твоите Рицари, за да ме държиш под око. Но предполагаше ли, че хората ми ще бъдат избити, а твоите Рицари ще пострадат сериозно?

Пепус протегна ръка и започна да си играе с позлатената чашка.

— Не — отвърна. — Не го допусках. Знаех, че драките са подхванали там смъртоносна игра. Не предполагах обаче, че битианците са на ръба на свещена война.

— На ръба, как ли пък не! Те се врязаха в редовете ни като горски пожар. — Колин въздъхна, пъхна ръце в джобовете и се облегна на рамката на прозореца. — Доколкото те познавам, сигурно си предполагал, че ще се случи.

— Колин, войнстващите проповедници са опасни за теб. Трябва да се освободиш от тях. Струва ми се, че се опитах да свърша твоята работа.

— Войнстващи или не, те са хора с души! Понякога се чудя дали се замисляш за това.

Пепус не отговори, а продължи да върти нервно чашката. Накрая вдигна бавно глава и се усмихна.

— Малцина си позволяват да разговарят по този начин с мен.

Колин се направи, че не е чул.

— Малцина имат с какво да те изплашат — отговори. След това се отдръпна от прозореца и пристъпи напред, като извади ръце от джобовете си и разкърши рамене. Пепус беше изненадан от промяната. В позата на проповедника се долавяше стаена сила. Императорът също се надигна.

— Искам Денаро — рече той лаконично.

— За какво ти е? Веднъж вече се опита да го премахнеш. Такива като него са само шепа хора.

— Дай ми го — настоя Пепус.

— Не.

— В такъв случай ще го обвиня в измяна.

— Не можеш да докажеш обвиненията.

— Така е, но ти ще изгубиш много време и усилия, за да го измъкнеш.

— Каква игра играеш? — запита го отново Колин, изглеждаше обезпокоен.

— Играта на императора. Денаро е също толкова опасен за теб, колкото и за мен. Предай ми го, така и двамата ще се отървем от него.

Колин се замисли. Забави отговора си толкова, че слънцето се премести леко по орбитата си.

— Трябва да помисля и тогава ще ти кажа — рече свещеникът и се отправи към вратата, макар че Пепус не го бе освободил. Преди да излезе, чу императора да се изправя.

— Очаквам отговор — гласяха последните му думи.

Денаро беше изопнал мускулестото си тяло пред Колин, но в позата му не се долавяше подчинение. Скиталецът въздъхна и сведе поглед към документа, който му беше донесъл. Последствията от описаното вътре бяха очевидни, а молбата на Денаро — нелишена от смисъл.

Освен ако не сметне, че Денаро се опитва да наложи агресивен стил на поведение с цел да разцепи религиозното течение. Всъщност самият Колин от доста време таеше опасения, че между отделните светове в Доминиона би могла да се разгори свещена война. Ако прати Денаро да отговаря за новите разкопки, какво ще попречи на тази гореща глава да организира там своя собствена армия, уж да защитава изследванията на Скиталците. От другата страна на везните тежеше молбата на самия Пепус.

На времето императорът и Скиталецът бяха приятели. Но с течение на годините, направо пред очите на Колин Пепус ставаше все по-затворен и вгълбен, погълнат от интриги, вражди и хвалебствия, уловен в мрежа, която неумолимо го теглеше в друга посока.

А какво бе станало със самия Колин? Водач на религиозно движение, благодарение на един чудотворен акт, който не бе в състояние да обясни и бе повторил само веднъж. Ако не бяха го провъзгласили за светец, все още ли щяха да съществуват Скиталците? Въпрос, на който не можеше да си отговори, но си задаваше непрестанно. Трябва ли да се вслуша в настояването на Денаро и да се опита да стегне редиците, или да продължава както досега, с надеждата, че вярата ще ги отведе сама натам, накъдето са тръгнали? Знаеше, че Пепус го следи зорко, че е сериозен съперник.

Но в момента го тревожеше раздразнението на Денаро.

Колин потърка уморените си очи. Не беше така енергичен, както на млади години, а и преживяното на Бития го бе изстискало допълнително. Заслужаваше си да изцери онзи храбрец Роулинс, но дали щеше да успее да възстанови предишната си жизненост? Може би това бе цената, която Бог му бе определил да заплати? Ако е така, следващият случай може да бъде последен... ако изобщо има следващ.

Докладът се изхлузи в скута му. Колин поклати глава.

— Не, Денаро. Не смятам, че си подходящ за онова място.

Младият Скиталец не бързаше да отговори, въпреки че на лицето му затрептя едно мускулче. Позволи си да наруши мълчанието едва след известно време.

— Без никакво съмнение — заговори той бавно — ваше високопреосвещенство разполага с друг пост за мен. — Не се изненада, когато Колин се усмихна в отговор.

— В интерес на истината, имам — рече той. — Последвай ме.

10.

Сторм не отделяше поглед от движещите се под него войници, мислено проиграваше ходовете им преди да ги изпълнят, а Фантом постепенно се намесваше в тази игра, докато накрая двете съзнания се сляха напълно. Трябваше да положи усилия, за да се върне към нормалното възприятие на света.

„Готови сме, господарю.“

— Да се бием? Почти.

Съществува изрази изненада. Джек се размърда вътре в костюма и рече:

— Първо трябва да се срещнем с врага.

„Драките!“

— Може би.

Отново изблик на изненада от спътника, с когото споделяха костюма.

— Чакаме те първи да ни обявят война.

„Драките са готови за война в мига, когато изпълзят от пясъчните си убежища.“

— Вярно.

„Това е само игра на думи.“

— Понякога стига да ни предпази от изкушението да заприличаме на противника си.

„Но да приличаш на противника си, е единственият начин да го победиш.“

Джек не отговори и Фантом също се умълча, изглежда доловил, че Рицарят иска да остане насаме с мислите си.

През последните няколко дена почти не му се бе удавала подобна възможност. Наоколо постоянно цареше суматоха, бяха направили временни цехове за ремонт на костюмите, провеждаха се дълги и напрегнати тренировки и учения. Интеркомът на шлема почти не млъкваше. Обърна се тъкмо навреме, за да види влезлия Колин, който вървеше умислен, с наведена глава. Джек си свали шлема и закричи

насреща му. Преподобният носеше папка с документи. Когато видя Джек, той се спря, придавайки си приветливо изражение.

— Какво те води насам? — попита Джек. — Минал си покрай постове, които е трябвало да те спрат.

— Имам приятели на много места — отвърна насмешливо Колин. Хвърли поглед надолу. Джек го проследи и забеляза Роулинс на площадката под тях.

— Нещо е станало между теб и Роулинс — подметна.

— Може би. Той ми спаси живота. Подобни събития винаги водят до създаването на невидима връзка. — Сетне стисна устни, с което искаше да покаже, че въпросът е приключен.

Джек продължаваше да гледа към площадката. Бойните костюми хвърляха отблясъци под яркото малтенско слънце. Колин също си позволи да се полюбува няколко минути на упражняващите се Рицари, преди да разтвори папката.

— Какво мога да направя за теб? — попита го Джек. — Имам среща след няколко минути.

— В такъв случай да преминем направо към въпроса. Джек, моля те да вземеш Денаро и да го обучиш за Рицар.

— Какво? — не можа да скрие изненадата си Джек.

— Приеми Денаро за обучение.

— Като Рицар? Нали е Скиталец?

— Ще бъде и двете. Готов е да се закълне във вярност пред Пепус. Нещо ми подсказва, че в близко бъдеще ще се нуждая от добре обучен персонал. Бития нямаше да е такава катастрофа, ако хората ми бяха подготвени не само духовно, но притежаваха и военни умения.

— Пепус никога няма да разреши.

— Той вече ми даде благословията си — отвърна Колин и отмести поглед встрани.

— Невъзможно — подхвърли Джек, все още уверен, че Колин го лъже.

— Така е, повярвай — засмя се Колин. — Цитирам: „По-добре противникът да ти е под носа, отколкото на другия край на галактиката.“ Каза, че тези думи ще ти се сторят познати.

Джек изръмжа недоволено. Беше като грамада от метал пред Скиталеца, но Колин не изглеждаше впечатлен.

— Щом императорът ти е дал разрешение, не е необходимо да искаш моето.

— Така е, но все пак предпочетох да го направя.

— За да обясниш защо ми прехвърляш тази бомба със закъснител?

— Донякъде. А също и заради това — подаде му папката Колин.

Джек я пое с ръкавицата си, разгръщайки я умело, сякаш я пипаше с голи ръце.

— Прилича ми на доклад за изследване на планета.

— И е точно това.

— Някой друг виждал ли го е?

— Не. Докладите на Скиталците са поверителни.

Джек посочи с пръст един ред.

— Виждам, че смятате да започнете разкопки там.

— Ако ни позволят средствата и броят на хората.

— Очакваш неприятности?

— Ти сам вече ги надуши. Погледни тази спектрограма. Хълмовете тук...

— Богати са на норцит?

Колин кимна.

— Именно. А това означава...

— Че по техни си причини драките вероятно ще проявят сходен интерес към мястото. Както го направиха на Лазертаун и Бития.

— И че възможността да открием археологическата находка, която търсим, е почти нищожна. Ако това стане някога... ще е на друго място.

— Но си готов да поемеш риска? — попита Джек.

— Налага се. Не бива да си затварям очите пред подобни доказателства. Струва ми се, че в тях се крие някакъв модел, схема, която трябва да разгадая. Ако съществува друга разумна раса, не бива да пропускаме тази възможност. Ти би ли го направил?

— Не — съгласи се Джек. — Особено ако ще е от полза за Доминиона.

— Е, може ползата да не е пряка. Колкото до нашия питомец, мога да ти гарантирам, че Денаро ще ви напусне веднага щом се почувства достатъчно подготвен.

Джек разроши косата си с ръкавицата.

— Сега не ми е до това.

Колин въздъхна.

— Нито на мен. Но не мога да измисля друг начин. Драките всеки момент ще ни обявят война и тогава ще е важен всеки човек.

Джек поклати глава.

— Е, добре. Ще го взема. Ласадей отговаря за Трети отряд, който току-що започна обучение. Ще го включим там. Но ако някой ден не се яви, смятай, че не сме водили този разговор.

— Съгласен — кимна Колин и кафявите му очи блеснаха. Тръгна към изхода тъкмо когато Ласадей се качи на кулата.

— Какво искаше пък този? — попита сержантът и кимна към отдалечаващия се проповедник.

— Да благослови наемниците.

— Практичен човек е този Скиталец. — Ласадей вдигна едрата си ръка и се почеса по темето. — Бих дал лявото си орехче да имаме поне хиляда като него.

Джек не можа да сдържи усмивката си. Но сержантът беше прав. Нуждаеха се от мнозина като Колин.

— Внимавай само да не те чуе сенаторът.

— Сенатор ли? — Ласадей се намръщи. — Божичко, командире, само това ни липсва. На ваше място щях да го прехвърля на Баадластър. Нека военният министър се оправя с него.

— За съжаление, изглежда, Баадластър ни е изпреварил. По-добре слизай долу, че войниците започват да проявяват нетърпение.

— След минутка. Само да питам за нещо.

— И какво е то, сержант?

— Ами, знам ли. Приказки разни. Синът ми е надушил нещо в мрежата. Изглежда драките събират сили.

— Така ли? — подсмихна се мрачно Джек. — Какво пък, няма нищо лошо в това да се подготвиш за нападение, преди да е станало.

— Знаех си, че новината ще ви хареса, командире — ухили се доволно Ласадей. — Хубаво ще е да им спретнем едно топло посрещане.

Джек кимна и Ласадей напусна командния пост, като се размина с добре облечения господин, който се изкачваше по стълбата. Мъжът — без никакво съмнение обсъжданият сенатор — бе нисък и набит, с яки плещи и ръце, руса коса и червендалесто лице, което издаваше

избухливост. Когато най-сетне застана до Джек, макар и по-нисък на ръст, той изглеждаше не по-малко масивен.

— Командир Сторм?

Джек му подаде ръкавица.

— Сенатор Уошбърн? Не виждам помощниците ви — огледа се за адютанти или телохранители.

— Отпратих ги. Казах им, че ако вие не можете да ме опазите, ставате само за скрап.

Джек неволно се засмя.

— Така значи. Е, какво пък. Но да знаете, че времето ми е ограничено.

Уошбърн повдигна отсечено вежди.

— Командире, в момента моето може и да не е, но оценявам искреността ви. Какво ще ми покажете?

— Обучение на екипите. Това е Първи отряд, този, с когото аз се занимавам. Личният състав получи нови костюми след завръщането ни от Бития.

— Някакви проблеми при набавяне на снаряжението?

— Не, сър. Мисля, че ще останете доволен. — Джек даде знак и войниците на площадката преминаха към действие.

В края на първия час сенатор Уошбърн каза на Джек:

— Ще призная, че съм впечатлен. Но какво ви кара да мислите, че трябва да се готвим за сухопътна война?

— Сенаторе, всички знаем, че маневреността ни в космоса е силно ограничена. Общо взето, битките там се състоят от еднократни стълкновения. Войната ще се решава на повърхността, защото планетите всъщност интересуват и нас, и драките. Ние не живеем във вакуум. Не отглеждаме малките си в космоса, нито садим там семена или строим заводи. Все още сме свързани с планетите и там ще воюваме. Ако ги атакуваме от космоса, ще замърсим земята, която се опитваме да опазим.

Уошбърн повдигна дясната си вежда.

— Напомня ми за философията ни от времето на Пясъчните войни.

— Не е изключено. Но кой може да каже, че е била погрешна?

— Моите колеги няма да се съгласят с вас. Получихме доста суров урок тогава.

— И това е вярно — съгласи се с горчивина Джек. После си спомни за сведенията на Ласадей. — Но мога да им организирам една малка демонстрация.

— Ще бъде наистина чудесно, командире. И не се срамувайте да искате средства. Поръчайте си нова броня — този костюм ми изглежда малко износен.

— По-важното е, че ми върши работа — отвърна малко навъсено Джек.

— Не се стискайте, командире — сенаторът улови перилата и притисна чело към стъклото на прозореца. — Боже, обичам военновременната икономика.

Лицето на Баадластър почервения.

— Какво искаш? — попита той навъсено.

— Да ми съобщят веднага щом драките се приближат към някоя от нашите планети. Искам да съм на повърхността, когато я ударят. Ще ги чакам там.

— Нямаме никакво потвърждение, че Стралия може да е следващата цел. Все още очакваме официална декларация.

— С което им даваме възможност да нанесат първи удара.

— Вярно — оголи недоволно зъби Баадластър. — Стралия е на една ръка разстояние. Драките едва ли биха дръзнали да нападнат чак тук.

— Имам предчувствието, че ще го направят.

Министърът постоя за миг неподвижно, после се извърна и погледна Пепус. Не размаха безпомощно ръце във въздуха, въпреки че много му се искаше.

Подпрял брадичката си с юмрук, императорът разглеждаше замислено и двамата.

— Какво по-точно предлагаш? — намеси се той.

— Да заминем още сега. Може да сме близо до Стралия, но нищо чудно да ни изпреварят. Ще взема Роулинс като мой помощник и ще оставя Ласадей да се грижи за подготовката на Втори и Трети отряд. Травелини ще командва на място.

— И ще изложиш на риск Рицарите, преди още да са доказали на какво са способни?

— Нищо подобно. Говорих с Уошбърн и той ми намекна, че в Конгреса не желаят и да чуват за технически изостанали и зле оборудвани подразделения. Иска да ни види в акция.

Баадластър изсумтя недоволно. Пепус му даде знак да мълчи.

— Кога ще бъдете готови?

— Горедолу по времето, когато бъде подготвен и транспортният кораб. Всички костюми са поправени и презаредени. Това е обичайна практика след тежки учения. Можем да се качим на совалката преди полунощ.

— В такъв случай — произнесе бавно Пепус — най-добре се сбoguвайте с близките си. И се постарайте да се върнете от Стралия с победа.

Джек отдаде чест.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, ваше величество. — Понечи да си тръгне, но си спомни нещо и се обърна. — Тази сутрин новият ни колега положи клетва. Той ще остане тук с Ласадей.

— Само един? — попита учудено Пепус. — Кой е той?

— Бивш Скиталец на име Денаро, ваше величество. Колин ми го представи. Каза, че знаете за него. Струва ми се, че в този мъж се крие голям потенциал.

Докато излизаше, Джек почти усещаше гнева, който кипеше в душата на Баадластър.

Джонатан се появи някъде по средата на следобедната медитация на Колин и го върна към суровата реалност. Преподобният повдигна глава, зърна навъсеното изражение на своя телохранител и веднага забрави, че бе възнамерявал да го скастри за намесата.

— Какво има, Джонатан?

— Командир Сторм е тук. Настоява да ви види.

— Добре — кимна Колин. — Дай ми пет минути, после го пусни вътре. — Свещеникът се изправи и се протегна.

Подът се разтресе леко, когато Джек влезе, макар че днес не носеше бойния си костюм. Колин неволно стисна зъби. Стаята за медитации още дълго щеше да съхранява ехото от видимо гневното настроение на командира.

— Джек. Очаквах те.

— И има защо. Колко време смяташе, че ми е нужно, за да узная истината за Денаро?

— Не много, признавам. За мен важното беше да премине клетвата му.

Джек закова напред стаята, пред креслото, в което седеше Колин. В сините му очи припламваха гневни пламъчета. Колин знаеше, че външният вид на Рицаря лъже — беше далеч по-възрастен, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

Определено имаше загадка в тази личност и Колин се надяваше да живее достатъчно дълго, за да успее да я разгадае.

— Не обичам да бъда използван, най-малко от човек, когото смятам за приятел.

— Ако ти бях казал, щеше ли да го приемеш?

Командирът се поколеба.

— Не зная. Но ти не ми даде възможност да взема решение.

— Така е. — Колин се изправи. — Боя се, че не ти дадох. Прав си, Джек, трябваше да те попитам. Познавам те достатъчно добре.

— Какво е станало?

— Пепус иска Денаро.

— Защо?

— Не съм сигурен в отговора. Може би защото Денаро е член на военизираното крило, а Пепус се бои от него. Исква да го прати далеч, за да не може да му създава неприятности.

— Може би Пепус е прав — Джек, изглежда, се бе поуспокоил. — Денаро наистина би могъл да предизвика доста проблеми.

— Така е. Също както и ти можеш да му вгорчиш живота. Съжалявам, нямам право да обвинявам. Но не можех да не се подчиня. В края на краищата Пепус е мой император.

— Денаро ще е недосегаем за съдебно преследване поне дотогава, докато бъде член на корпуса на Рицарите.

— Надявам се.

— Въпросът е какво ще стане, когато ни напусне?

— Тогава ще му мислим. А междувременно Пепус си има предостатъчно ядове с назриващата война. Вероятно ще са му достатъчни поне за известно време да забрави Денаро.

— Съмнявам се — промърмори Джек. — Императорът никога не забравя враговете си.

— Съжалявам — поклати глава Колин. — Не исках да ти създавам допълнителни проблеми. Прав си. Ако настояваш, ще повикам Денаро обратно. Нека Пепус решава какво ще прави с него.

— Не — възрази Джек. — Сега той е моя отговорност. Ще се постарая да го направя добър Рицар. Но следващия път, приятелю, бъди откровен с мен. Защото и двамата сме на една и съща страна.

Колин му отвърна с топла усмивка. Джек отдаде чест, обърна се и напусна стаята. Усмивката на проповедника изчезна. За разлика от Джек Пепус не уважаваше способните си хора. Някой ден това можеше да предизвика смъртта на приятеля му.

11.

Амбър плъзна поглед из просторния апартамент, внезапно сподобена от необяснимо безпокойство. Откакто се бяха върнали, животът им течеше в бесен ритъм. Казармите бяха в постоянна бойна готовност, всяко учение можеше да завърши с товарене на корабите. Тя прокара пръсти по голото си рамо, усещайки отдолу очертанятията на татуировките. Чуждоземни бои, проникнали в кожата ѝ, чужди сетива, доминиращи в съзнанието ѝ.

Усети приближаването на посетителя преди още да застане пред входната врата. Отвори я и зачака, обгърната в шума, който нахлуваше откъм оживената улица.

Младежът спря пред нея и ѝ подаде неголям пакет.

— Ето ви заглушителите — рече и се подсмихна нахално.

Амбър се постара да прикрие усмивката си, уверена, че го е изненадала с това, че го очаква. Тя му подхвърли един кредитен диск.

— Благодарни на Смитърс от мое име.

— Беше излишно, госпожо. Той ще ви прати сметката.

— Уверена съм, че ще го направи — отвърна Амбър, но момчето вече се бе обърнало и се отдалечаваше с бърза крачка, стиснало в шепа диска.

Беше го засрамила, помисли си. Но какво ли щеше да каже, ако знаеше, че той самият бе задействал всичките ѝ сетива — мирис, докосване, слух, мисъл, далеч преди да го види? Амбър затвори вратата и постоя известно време със стиснати клепачи. Хусиах я бе дарил с възможността да увеличава периметъра на сетивата си. Въпросът бе дали ще изгуби тази дарба, ако някой ден премахне татуировките? Или преди това ще си изгуби разсъдък?

Отвори очи и разкъса пакета. Два миниатюрни заглушителя се изтърколиха на дланта ѝ. Смяташе да постави единия на скрито място в предната част на апартамента, другия в задната. Джек би казал, че апартаментът е проверен и сигурен, но тя предпочиташе сама да се погрижи за това.

Параноята понякога може да е полезна, мислеше си Амбър, докато се отправяше към вратата, отново доловила приближаването на неканен гост.

Топлината му я заля като бързо прииждащ горски пожар. Поколеба се дали да отвори — не можеше да е Джек, въпреки че той също излъчваше много топлина, особено, когато тренираше. Тогава кой?... Тя включи екрана на външната камера.

Пред вратата стоеше висок, костелив мъж, приглаждаше нетърпеливо с ръка кестенявата си коса. Имаше изпъкнали чувствени устни и още щом го видя, Амбър разбра, че няма да ѝ допадне. Ала ако се съдеше по дрехите, бе един от важните придворни на самия император. Какво ли можеше да иска от нея този бюрократ?

Тя отвори предпазливо вратата. Наметалото ѝ се свлече, разголвайки рамото ѝ, покрито с татуировки. Черните му очи мигом се втренчиха в причудливите рисунки.

— Търся младата жена, която придружава командир Сорм.

— Аз съм. — Тя запречи вратата, макар че непознатият не проявяваше желание да влезе. Оглеждаше го, но по-скоро се уповаваше на сетивата си. Отново усети топлината му. Дочу биенето на сърцето. Би могла да улови дори някоя заблудена мисъл, стига да я бе задържал достатъчно дълго в главата си. Този тип бе готов на всичко, за да постигне целите си. — В момента Джек не е тук. Тренира войниците си.

— Зная. Ако позволите... аз съм Вандовър Баадластър, новият министър. — Амбър не отговори и той махна небрежно с ръка. — Ще мога ли да вляза?

Тя го разглеждаше замислено. Който и да бе, този човек не бе дошъл, за да ѝ поднесе почитанията си.

— Настанихте ли се вече? — попита той и се залюля на пети.

— Да, условията тук са чудесни — отстъпи неохотно назад. — Съжалявам, министър Баадластър, но в момента съм заета. С какво всъщност мога да ви помогна?

— Запознах се с докладите на моя предшественик, командир Уинтън. С изненада установих, че сте замесена в няколко убийства.

По кожата ѝ преминаха хладни тръпки.

— Нито едно обвинение не беше доказано. По-скоро се разбра, че убиецът, който загина на Бития, е бил виновен и за тукашните

покушения.

— За съжаление вината вече не може да бъде доказана.

— Но не може да ми бъде прехвърлена на мен!

— Така е. Сигурно точно на това сте се надявали. Но... — Баадластър замълча и оголи два реда зъби. — Не е изключено участието ви да се установи при следващи опити.

— Аз не съм убиец.

Той огледа апартамента.

— Уинтън е бил на друго мнение.

— Уинтън беше луд.

— Може би. Щеше да е по-лесно да го установим, ако Сторм го бе докарал тук жив, нали? — Погледът му я прониза. Пресегна се и я улови за китката. Пръстите му се впиха хищно в ръката ѝ. — Идваш от бордеите на Малтен — заговори той тихо и заплашително. — Нямах имплантиран идентификационен чип. Можеш да подминаваш системите за наблюдение сякаш не съществува.

Амбър се освободи рязко.

— Старите навици умират трудно.

— Така е. Със Сторм в един екип ли си, или го използваш?

Тя му посочи вратата.

— Напуснете.

Лицето на Баадластър пламна.

— Не съм приключил разговора.

— Аз съм.

— Искаш или не, ще играеш по моите правила.

Тя се изправи и отметна коса назад.

— Би било наивно от моя страна да смятам, че сме на една и съща страна, нали?

— Да — отвърна откровено министърът на войната. — И още по-наивно е да си мислиш, че Джек няма да пострада заради връзката си с теб. Или пък ти.

— Какво искате всъщност?

Баадластър изкриви устни в злобна усмивка.

— Да се срещаме на сладка приказка от време на време. Колкото да потвърдиш лоялността си към мен.

— И защо е необходимо?

— Скоро сама ще разбереш.

Амбър се замисли. Джек едва ли щеше да се изненада, че го подозират — нищо чудно, след случилото се през последните години. Но без доказателства не можеха да му направят нищо. А и на хоризонта назряваше война.

— Няма да го направя — заяви тя спокойно.

— Така и си мислех, мила. — Баадластър ѝ се усмихна. — Все пак си заслужаваше да опитам. Препоръчвам ти да не му съобщаваш за нашия малък разговор. Пепус е либерален, но в закона никъде не се казва, че курвата на войника трябва да си остане при него.

— Аз не съм курва!

— Така ли? — веждите му отново се повдигнаха. — Сигурно в бордеите използват друга дума за това.

Амбър се отстрани от вратата тъкмо когато Баадластър пристъпваше към нея.

— Ще ви дам едно безплатно сведение. Оттук нататък и вие като мен няма да сте в безопасност — където и да се намирате.

Той я стрелна с гневен поглед. За един кратък миг Амбър си помисли, че ще я удари, но въпреки това не отстъпи назад. Ала Баадластър не помръдна. Само в очите му проблясваха черни мълнии. Дори да възнамеряваше да направи нещо, не успя, защото на сцената се появи Роулинс.

Той изпълни сетивата ѝ, както и двамата посетители преди него, миг по-късно едрото му тяло запречи отворената врата. Светлосините му очи се втренчиха в нея.

— Амбър, командирът ти праща вест — Роулинс млъкна насред дума, вперил поглед в министъра. — Съжалявам, ако съм ви прекъснал.

— О, няма нищо, лейтенант.

Амбър се изкашля със свито гърло.

— Роулинс, това е министър Вандовър Баадластър, новият съветник на императора.

Роулинс отдаде чест.

— Лейтенант. Аз приключих тук. Засега.

Тя сдържа гневния си отговор, докато мъжът напускате апартамента. Въпреки че вратата се затвори зад него, до нея продължаваха да долитат горещите заплашителни импулси, които излъчваше тялото му.

Ако можеше, щеше да обеззарази стаята.

Амбър притисна пръсти към устата си, без да забелязва, че треперят. След това ги отпусна надолу и сви едно юмручета. Как смееха да искат подобно нещо от нея?

Роулинс я разглеждаше замислено.

— Неприятности?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да. Какво иска Джек?

— Кани те на полигона.

Тя се намръщи.

— Защо?

— Иска да разговаряте.

По гърба ѝ пробягаха хладни тръпки.

— Защо не използва предавателя?

— Някои неща трябва да се кажат очи в очи — отвърна Роулинс, но със сведена глава.

Амбър неволно потрепери. Роулинс долови уплахата ѝ и пристъпи към нея. Изглежда, се готвеше да сложи ръка на рамото ѝ, но не посмя.

— Такава е нашата работа — рече той.

— Не — поклати глава тя. — По-скоро такава е съдбата ви.

12.

СЪОБЩЕНИЕТО

Баадластър се надвеси над императора, докато Пепус четеше хиперпространствения доклад.

— Има ли коментари по този повод? — попита той министъра.

— Нищо официално. Но няма да можем да го запазим още дълго в тайна. Вероятно ще последват нови съобщения.

Пепус въздъхна. Обърна гръб на мониторите и разтърка уморено очи.

— Ще стоварим вината върху драките.

— Така е най-добре. Но ако съдим по описанието на събитията, виновникът е някой друг. Може би наистина е кораб като този, който ни описа Сторм.

— Още една изгубена планета — поклати глава Пепус. — Стотици, не, хиляди колонисти... толкова далече от нас, че почти нямахме връзка. Защо?

— Да информирам ли военните?

Императорът внезапно се изправи, завладян от тревожната мисъл, че в необятния космос може да се спотайва противник, по-голям и по-силен от драките. Дали дебнеха в близост до планетата, в очакване да се появи някой, за да събере останките? Имаше ли изобщо останки?

— Ваше величество.

— Какво? Не. Не желая никакви официални изявления. Да почакаме и да видим дали ще пристигнат нови съобщения. Ако питаш мен, това си е истинско... клане.

— Ваше величество, нека поне информираме звездния флот.

— Не.

Баадластър се изправи.

— Добре тогава. Лека нощ. — Той се отдалечи бавно и скоро потъна в сенките на двореца. Пепус дори не забеляза, че си е тръгнал.

13.

Джек вдигна глава от доклада, който четеше, зърнал някакво движение с периферното си зрение. Натисна копчето за пауза и слушалките замлъкнаха, оставяйки само лекия фонен шум. Сянката зае формата на Роулинс, застанал на няколко крачки зад монитора, и Джек му кимна да се приближи.

— Какво има, лейтенант? — попита недоволно. Корабът вече приближаваше набелязаната цел и разполагаха със съвсем малко време, за да се подготвят. Роулинс нямаше работа тук.

Младият офицер очевидно не знаеше как да започне. В сините му очи се четеше молба. Не беше необходимо да произнеса нито дума, тъй като тревогата бе изписана на лицето му. Четирийсет и осем часа нямаше да са достатъчни, за да подготви хората си за война. Може би и цял живот нямаше да стигне.

Джек не можеше да се примири с мисълта, че би повел хората си на бой, ако ги измъчват подобни колебания. Знаеше, че Роулинс не е страхливец — и все пак никога досега не го бе виждал в подобно състояние. Вероятно нещо друго измъчваше младия Рицар. Очевидно Роулинс смяташе, че Джек знае отговора на въпроса, който не му дава покой, иначе нямаше да е тук.

— Хайде де, ела, лейтенант. Седни и кажи какво ти е на душата.

— Преча ли ви, сър? — попита Роулинс, докато се настаняваше на креслото до него.

— Тъкмо оглеждах терена. Ще останем на орбита откъм обратната страна, така че планетата да е между нас и посоката, от която ще се появят драките. Вече избрах място за спускане. Не твърдя, че е най-доброто, но смятам, че ще свърши работа. — Истината беше, че не се наложи да се допитва до материалите, за да го намери. Фантом се оказа истинска съкровищница на полезна информация. Дано да се окаже достатъчно.

Роулинс изпружи неспокойно крака.

— Сега всичко зависи от нас, нали?

— Не бих казал.

— Но аз мислех...

— Мислел си, че от нас зависи гравитацията, магнитното привличане, дъждовете и ДНК, нали? О, стига вече, лейтенант. Единственото, което се иска от отряда, е да се спусне на указаното място и да го задържи за толкова време, колкото е нужно. Нищо повече.

— Сър, никога досега не съм виждал пясъчна планета и, честно казано, не горя от желание. Стига ми и това, което видях на Кларон. Но аз смятах, че Доминионът... че Конгресът подкрепя войната...

Джек въздъхна и изключи монитора. После си свали слушалките.

— Роулинс, това не е бreme, което един Рицар трябва да носи на плещите си.

— Така е, сър. Прав сте.

— В такъв случай се отпусни, войнико, защото не в това се състои задачата ти. — Джек се наведе леко напред. — От теб се иска да слушаш внимателно инструкциите, да спазваш заповедите и да не се поддаваш на натиск.

Лицето на Роулинс поруменя.

— Да, сър. Мисля, че ще се справя.

— Чудесно. А сега, изчезвай отгук, преди да съм съжалил, че не взех вместо теб Ласадей.

— Слушам, сър! — подскочи енергично Роулинс.

Джек го изпрати с поглед. След това отново си сложи слушалките, но не можеше да прогони мрачните мисли.

Почти нямаха време да се сбогуват с Амбър, само успя да разчете мъката в очите ѝ. Беше останала сгушена в обятията му дълго, след като ѝ съобщи новината. Благодарение на Фантом усещаше присъствието ѝ с всяка клетка на кожата си, долавяше всяко нейно движение. Чу я да въздъхва, преди да произнесе натъжено:

— Зная, че службата ти изисква да пътуваш често... измъчва ме това, че трябва да остана сама. Не те ревнувам от тази метална кутия... но Фантом е щастливецът. Аз може да споделям леглото ти, но той споделя твоята душа.

След това го бе целунала леко и си бе тръгнала.

Амбър беше права, разбира се. Още една мъка в душата му, за която можеше да вини само драките.

14.

— Не, не така, глупав кучи сине! — изкрещя Ласадей и гласът му заглуши напълно пукота на ефира. — Ако продължаваш по този начин, в най-скоро време ще ти хвъркне главата! Хайде, влез в строя и запомни, че костюмът те носи, а не ти него. Престани да стягаш мускули като възбудена горила!

Денаро отпусна ръце и застина неподвижно вътре в костюма, докато ехото от гласа на сержанта утихваше в слушалките. Опитваше се да си представи какво ли си мислят останалите войници. Сърцето му блъскаше лудо от гняв и той си пое бавно въздух, припомняйки си едно упражнение по медитация, на което го бяха научили в Синьото колело.

Свети Колин му бе обещал труден, но възнаграждаващ път. Ала старият проповедник едва ли си даваше сметка колко ще е труден в действителност. Денаро стисна зъби, изпълнен с решимост да изтърпи докрай изпитанието. Беше се заклел да го направи и за нищо на света нямаше да се откаже. Щеше да е изгнаник, докато не овладее тайнството на бойния костюм. По челото му се стичаха едри капки пот, падаха върху голите му гърди, където бяха закачени датчиците. Той отново си пое дъх и тъкмо когато смяташе, че се е овладял, чу Ласадей да крещи:

— Размърдай се сега, момче!

Веднага щом приключи упражнението, Денаро се отправи с уморена крачка към коридора, който водеше към работилницата и спалните помещения. Когато стигна съблекалнята, приседна на една пейка, заобиколен от побутващите се курсисти. Едва ли имаше мускулче в тялото, което да не го боли. С мъка повдигна ръце и разкопча шлема.

През отвора нахлу малтенски въздух, примесен с миризмата на напечен от слънцето бетон и изпръхнала почва.

— Тежък ден, а?

Денаро едва не подскочи от изненада и от рязкото движение един от мускулите на крака му се сгърчи болезнено. Наведе се инстинктивно да го разтърка, забравил, че все още е с броня, осъзна, че няма да може, и тропна с крак. Едва тогава вдигна очи към жената, която го бе заговорила. Беше приятелката на командира.

Майка му го бе учила, че безбожниците се страхуват да се бият, затова „да гледа дявола право в очите, докато не го накара да отстъпи“. Блудницата на командира не правеше изключение и той втренчи навъсен поглед в нея, опитвайки се да я разгледа по-добре.

Беше се постарал да не се приближава до жената, докато летяха насам с транспортния кораб. И без това имаше други проблеми тогава, пък и орденът току-що бе получил тежък удар и Денаро бе в немилост пред Колин. По-малко от един на всеки двацет бе оцелял след битката. Не беше негова работа, но нямаше как да не забележи, че преподобният харесва компанията на жената. Дали по някакъв начин не отдаваше дан на плътското в себе си? Денаро смяташе подобни деяния за проява на слабост и затова избягваше каквито и да било контакти с жени.

Вривата, която вдигаха останалите курсисти, постепенно утихна и скоро коридорът опустя.

Жената отметна глава назад.

— Те имат предимство пред теб.

— Три седмици тренировка — уточни той уморено. Вече се досещаше, че дяволът се готви да му предложи нещо, въпросът беше какво.

Амбър се усмихна.

— Джек каза, че имаш потенциал.

Самият Дявол! Но въпреки това Денаро усети, че му е приятно от похвалата.

— Така ли?

Без повече приказки тя пристъпи към него. Погледът ѝ го изнервяше.

— Живея с Джек от няколко години. Може да се каже, че познавам добре теорията, докато ти изучаваш практиката.

— Теорията?

— О, говоря за това как действа костюмът. Как би трябвало да действа, как да го подчиниш на волята си.

Денаро замръзна, когато жената се озова зад него. После бавно се извърна. Въпреки мъждивата светлина в коридора забеляза бледото сияние на татуировките. Той разкърши рамене и стисна по-здраво шлема.

Амбър неочаквано се разсмя.

— Денаро! Струва ми се, че се изплаши от мен!

Той ѝ хвърли поглед, който би накарал някой ученик от монашеското училище на Синьото колело да се стърчи от страх, ала тя отново се разсмя. След това за негова изненада протегна към него разтворена длан, сякаш му предлагаше мир.

— Бих могла да ти помогна да се справиш с трудните моменти през следващите седмици.

— Ти ли? И защо?

— Колин винаги е бил добър с мен. Да речем, че съм му длъжница.

Денаро си позволи да се поотпусне малко.

— Свети Колин е забележителен човек.

— Напълно си прав.

Той не забеляза кога го бе уловила за ръкава и го затегли надолу по коридора. От мириса на парфюма и близостта на тялото ѝ погледът му се замъгли. Така и не чу последните ѝ думи:

— Винаги съм се чудила какво ли е усещането да носиш костюм.

Хангарът започна да вибрира, когато корабът се спусна от орбита. Войници в различни етапи на навличането на бойните костюми вдигнаха разтревожено глави. Погледите им се приковаха в техния командир. Джек обаче не ги забелязваше, съсредоточен в поставянето на костюма. Повечето от войниците никога досега не бяха спускани над някоя планета и тревогата им бе обяснима. Опитва се да овладее треперенето на ръцете си, докато приготвяше костюма, в който му предстоеше да прекара следващите няколко дни.

Импулсите, които раздираха нервната му система, не бяха породени от страх, а от прекалено много адреналин. Чист и

неразреден. Сърцето му блъскаше ускорено, докато се обличаше. Очакваше всеки миг да чуе развълнувания глас на Фантом.

— Командир Сторм.

— Да, Уайтхед? — Джек вдигна глава. На монитора се виждаше лицето на пилота. Шлемът закриваше всичко освен черните му очи и носа. Имаше угрижен вид.

— Приближаваме обратната страна, както се бяхме уговорили, но засякохме сигнал.

— Какъв по-точно? — попита настръхнало Джек.

— Не съм сигурен, сър.

— Кажете какво мислите или ми дайте картина.

Уайтхед помисли малко, преди да отговори.

— Струва ми се, че някой ни очаква там.

— По дяволите! — изруга някой зад гърба на Джек.

— Прехвърлите картината тук — нареди Джек и се изправи.

Мигащата точка бързо се уголемяваше и скоро вече нямаше никакво съмнение.

— Това е клопка — промърмори Роулинс.

Джек усети, че го полазват хладни тръпки. Драките ги очакваха. Но той се засмя.

— Добре.

15.

— Добре? — повтори Роулинс.

Джек не му обърна внимание.

— Уайтхед, в орбита ли са, или поддържат фиксирано положение?

— Струва ми се, че не помръдват.

— Чудесно, изведи ни на орбита, но продължавай да ги следиш. Искам да ми съобщиш в мига, когато предприемат нещо.

Роулинс продължаваше да се озърта объркано. Пронизващите му сини очи не слизаха от лицето на Джек.

— Сър?

Джек не прекъсваше разговора с Уайтхед.

— Дай ми картина на секторите, които търсехме оде. — Той погледна през рамо и подхвърли: — Окопаните драки са далеч полесни за откриване от току-що спуснатите. Не успяхме да ги засечем, когато излизаха от хиперскок, но може би така е по-добре. — Той не преставаше да следи излизащата на екрана информация. — Спри тук. — Компютърът се подчини. — Това е пясък. Не е много, но драките предпочитат да се окопават в него, когато предстои сражение. Там съхраняват храната и припасите. Там оказват най-упорита съпротива.

Роулинс най-сетне осъзна какво става.

— В такъв случай там ще нанесем удара.

Джек поклати глава.

— Не. Ще бъде самоубийство. Ще се приземим тук и тук — той посочи две места на екрана. — После ще се придвижим навътре, следвайки спираловиден маршрут. Теренът е тежък, а те ще ни ударят с всичко, с каквото разполагат, веднага щом ни засекат.

— Защо сте сигурен, че са драки? Може да е някое пустинно образувание или нещо подобно. — Беше Гарнер, приближил се откъм хангара. Първоначално двамата не се разбираха в школата, но по-късно Джек бе успял да спечели уважението му.

— Потвърждават го спектроскопските данни. Повярвай ми, драки са. Знаем го.

— Да, сър — омекна Гарнер. — Какво може да се крие там?

— Зависи колко дълго време са имали възможност да строят. Гнездо, арсенал, може би дори катакомби. Драките умеят да копаят бързо. — Джек вдигна шлема и огледа хангара.

Петдесет и един души очакваха заповедите му. — Уайтхед, включи ме на общия канал.

— Да, командире. Готово.

Сега вече го слушаха общо сто и двама войници от двата кораба. Джек заговори:

— Готови сме за десант. Драките са тук и ни очакват. Но те не знаят, че ние не се страхуваме. Ще слезем долу, за да им покажем на какво сме способни. А сега, слушайте внимателно. Начало на десанта след двама минути. — Той се зае да изброява зоните за спускане, задачите на отделните групи, маршрута за придвижване към сърцето на дракската инвазия.

Когато приключи, нямаше човек, който да се съмнява в успеха на плана.

Джек продължаваше да се усмихва напрегнато.

— Е, добре, момчета. Първи отряд се разделя на групи както следва: Червено крило, Синьо крило, Зелено крило. Да вървим.

Джек даде знак на Уайтхед да изключи канала. Лицето на пилота отново изпълни екрана.

— Ако позволите, командире. Аз какво да правя?

— Ще следиш движенията на техния кораб-майка. Промяна в орбитата, извъртане на оръдейните кули. Ще ми съобщаваш за всичко... и ако само помръдне...

— Ще го изпепеля незабавно — оголи заплашително зъби Уайтхед.

— Точно така. Но не забравяй, че трябва да ни прибереш, когато приключим.

— Тъй вярно, командире — кимна Уайхед. — Онази черупка не може да се мери с крайцера.

— Помни, че винаги съществува опасност от изненада. Командирите им са много добре подготвени.

Не след дълго корабът се разтърси. Първи отряд току-що се бе изстрелял за десантната зона. Джек искаше да е с тях, но според плана щеше да е последен, за да може да вземе мерки, в случай че драките сменят тактиката си.

Драките ги удариха веднага щом се спуснаха на повърхността. Джек беше доволен. Хората му встъпиха в бой незабавно, вместо да се прокрадват из местността, без да знаят къде ги дебне противникът. И да се чудят дали врагът не е по-силен от тях. Ефирът ехтеше от гласове, докато той се спускаше към повърхността. Задейства реактивните двигатели в краката, за да омокоти сблъсъка.

— Стига празни приказки, захващайте се за работа! — нареди той, прекъсвайки общата суматоха. За известно време се възцари мълчание. После се чу гласът на Роулинс откъм трета група:

— О, божичко! Ето ги, идват!

Джек се съмняваше, че някой от войниците му бе виждал досега истински драк войн. Драките, които пристигаха на Малтен, бяха търговци или чиновници, впечатляващи наистина, но далеч от своите едри, мускулести войнстващи събратя. Дракът войн не само бе по-висок и силен, той разполагаше с удебелена естествена броня и умееше да тича с невероятна скорост на четири крака. Застанали неподвижно, те приличаха на огромни насекоми. При движение обаче наподобяваха хищници и Джек не желаше хората му да ги подценяват.

— Червено крило, заобикалят ни по фланга.

— Обърнете се към тях. Не изключвайте локаторите. Ако трябва да отстъпваме, ще се движим във формация — нареди Джек.

— Свален боец! Свален боец! — изкрещя някой в предавателя.

— Роулинс, Гарнер, Перес. Докладвайте за жертви.

Обади се младежки глас.

— Тук Саймънс, командире. Свалиха Джо Хенклей. Имаше проблеми още при приземяването. Някаква повреда в костюма... опитваше се да я отстрани...

— Добре, Саймънс. Благодаря за информацията. Бъдете нащрек.
— Джек отново втренчи поглед в екрана, очаквайки да види някакво

движение. И не остана разочарован. След две секунди вече беше твърде зает, тъй като неравната, покрита с гъста зеленина местност и хълмовете изведнъж загъмжаха от драки.

Фантом запя своята победна песен, Джек откри огън, сетне хукна назад, отново спря и стреля, и пак се затича. Видя, че един от драките пада, но не забави ход, примамвайки ги към редицата войници, които ги очакваха в указания сектор. Фантом ревеше неодобрително, но когато най-сетне Джек се изравни с Роулинс и останалите Рицари и отвърна заедно е тях на огъня, замлъкна удовлетворен.

Насочил и двете си ръкавици към врага, Джек бълваше фонтани от огън. Още един драк падна, но на мястото му се появиха дузина, хвърляйки се стремглаво напред.

— Майчице мила! — промърмори Роулинс. — Нищо ли не може да ги спре?

— Само това — отвърна Джек и пръсна главата на водача. Искеше се точен изстрел в основата на маската. Трудно, но не невъзможно попадение. Джек отсече краката на трима драки, преди да извика: — А сега, напред!

Фантом изкрещя от удоволствие, когато Джек се понесе право срещу драките, прескочи предната им линия и се озова зад нея, всявайки хаос в редиците.

Съдейки по разговорите в ефира, хората му бяха преодолели първоначалното си стъписване. Той реши, че е време за кратки инструкции.

— Не хаботе напразно енергия. Сега, след като знаете какво представляват, старайте се всеки изстрел да е на месо.

— Божичко, командире, тези чудовища не отстъпват — обади се с приглушен глас Гарнер.

— Така е. Но ние също не го правим. Помни, Гарнер. Тук сме, за да им покажем кой е по-силният. Нека следващия път, когато решат да воюват с нас, си помислят добре.

Той премина към единични изстрели, докато противниковите редици съвсем се разрешиха.

Когато всичко приключи, зададе в локатора първоначалното местоположение и пое по предварително уточнения маршрут. Пред и зад него, разпръснати на неголямо разстояние, хората му направиха същото.

Трети ден. Устата му беше пресъхнала, гърдите му бяха мокри от пот, която се стичаше надолу към панталоните. Подплатата, тайното убежище на Фантом, бе залепнала за гърба му, поглъщайки топлина и влага.

Драките се държаха различно. Биеха се по-свирепо, отколкото по време на Пясъчните войни. Бяха си взели поука от тогавашните поражения.

Но същото бе сторил и Джек.

Загуба от дванайсет процента не беше толкова голяма. А ето че вече се намираха съвсем близо до целта. Като съдеше по атаките, с които ги пресрещаха, Джек предположи, че е бил прав за местонахождението на гнездата и на оръжейния арсенал. Успеят ли да ги взривят, корабът майка ще напусне околния космос. От известно време Уайтхед си играеше на криеница с дракския кораб, без да предприема сериозни маневри, но по този начин лишаваше наземния противник от въздушна поддръжка. Дотук добре.

Съжаляваше само, че не разполагаше с някои от най-опитните си бойци. Ласадей например или Травелини. Да се командват неопитни и неучаствали в бой войници се оказа по-трудно, отколкото бе очаквал. Гласът му бе предрезгавял от непрестанните команди, а по някое време тази сутрин Фантом го бе уведомирал, че запасите от вода са на привършване. Старият костюм явно се бе обзавел с пробойна и въпреки аварийния режим, в който действаше рециклаторът, костюмът губеше влага.

С пресъхнало гърло бе още по-трудно да издава заповеди. На всичко отгоре бойците се бяха разпръснали на голяма територия, а Джек бе единственият ветеран с опит от подобна война. Другите бяха наемници, разбира се, участвали в различни акции, но не бяха привикнали на дисциплина и взаимодействие.

Въпреки това се бяха справили добре. Джек се гордееше с тях. Всеки момент водещото Червено крило щеше да стигне до първите пясъци и да затвори кръга. След това под водачеството на Перес Синьото и Зеленото крило щяха да се врежат в най-гъстата отбрана на драките, които щяха буквално да изскачат изпод земята, за да защитят своя команден център. Малко оставаше до този момент.

Джек облиза устни и съжали, че не може да избърше потта от челото си.

Сякаш прочел мислите му, Перес се обади:

— Какво ли ще е този път?

Джек погледна проследяващата мрежа. Перес се намираше на югозапад от него.

— Първо ще навлезем в безжизнена местност — започна да обяснява. — Вятърът ще носи ситен пясък. След това ще видим първите неголеми дюни. Стигнем ли отвъд тях, Роби, ще престанеш да си въобразяваш, че си на туристически излет.

Някой се разсмя. Джек добави:

— Не искам да се бавите заради събирането на трофеи. Един дракски труп е достатъчен и аз ще го нося. Всички да се концентрират върху прочистване на района. Взривим ли арсенала, изчезваме.

— Тъй вярно, сър — отекна вълна от гласове.

— Нечии индикатори да показват червено?

— Не, сър.

— Добре.

Джек наистина бе доволен, че никой не бе изразходвал докрай запасите си от енергия. Иначе щяха да са обречени в парализираните си костюми. По принцип младите неопитни бойци често неконтролируемо изчерпваха енергийните си запаси. Но засега хората му се справяха чудесно.

— Сър, пясъчинки във вятъра.

— Започва се — обяви Джек и за всеки случай провери своите индикатори. — Дайте знак, когато стигнете първите пясъчни петна. Всички подразделения, всички сектори, слушайте внимателно. Когато Перес подаде команда, искам да съберете редиците. Ако енергораниците ви са изчерпани, хвърлете ги. Трябва да сте подвижни и свирепи. Ясно?

Отново същият хор от гласове потвърди.

Десет минути по-късно пресипналият глас на Перес отекна в слушалките. Джек така и не чу какво казва, защото вече тичаше напред, бързайки да се събере с останалите, преди да щурмуват цитаделата.

Долови стреснати викове, докато драките изскачаха иззад храсталациите или излизаха от дюните, където се бяха окопали.

Рицарите вече изкачваха последното било от нормална стралианска почва. Редицата на драките трепна за миг, после поддаде. Джек не виждаше какво става зад дюнните, но се надяваше след няколко часа да се съберат с Перес, който би трябвало да се приближава от другата страна.

Без да прекъсва стрелбата, Джек крачеше напред, разсичаше линията на противника, а обувките му нанасяха не по-малко поражения, отколкото лазерните оръжия. Един от лазерите в лявата ръкавица засече и прегря, опарвайки болезнено пръстите му. Джек изруга и извади лазерната пушка от раницата. Пазеше я за финалната атака, но сега вече нямаше значение. Днес нищо не можеше да го спре. Забеляза, че Роулинс го следва, и в този миг недалеч пред тях се показаха първите бойци от Синьо крило. За миг го заслепи лазерен огън, докато изпод земята изскачаше поредната вълна драки.

Телата им хрущяха, когато стъпваше върху тях. От зейналите рани бликаше жълтеникава течност и полепваше по бялата броня. Скоро и тя щеше да се слее с цветовете на околния пейзаж. Бронята, създадена за изтребване на драки. Още една битка, която предстоеше да спечели. Джек вече не се съмняваше в това.

Не се усъмни дори тогава, когато земята се разтвори под краката му и той полетя надолу в мрака.

16.

— Дявол го взел, командире!

От силния звук и рязката промяна в налягането тъпанчетата му изпукаха. Преди да се удари в земята, Джек успя да задейства реактивните двигатели. Въпреки това се приземи с такава сила, че флексобрънките изскърцаха жалостиво. Все едно беше паднал в пропаст. Още по-неприятна беше реакцията на Фантом — съществуването се бе вкопчило отчаяно в съзнанието му. Завладя го необуздана паника. Въздухът едва преминаваше през здраво стиснатите му устни, докато се бореше да си възвърне контрола върху ума. Фантом постепенно отпусна хватката си и Джек незабавно изключи осветлението в костюма, за да не издаде на противника своята позиция.

„Нищо не виждам, господарю.“

— Успокой се, Фантом. Остави на мен. — След това каза в микрофона: — До всички. Пропаднах в една от катакомбите. Може да е естествена пещера или да е дело на драките. Един-двама доброволци да ме последват, останалата част от Синьото крило да продължи напред. — Опитваше се да говори с нормален, спокоен тон, за да не предизвика паника.

— Ах... командире?

— Да, Роулинс?

— Какво очаквате да срещнете долу?

Джек се засмя напрегнато.

— Вероятно, лейтенант, цяла тълпа свирепи драки. От друга страна, ако са излезли да ви пресрещнат, възможно е да извадя късмет. — Паниката на Фантом бързо утихваше. Джек се огледа в опит да се ориентира. За първи път съжали, че не носи един от новите костюми със звукови детектори. И неговият бе оборудван с такъв, но беше поставен допълнително и Джек все още не бе имал възможност да го изпробва.

„Остаряваме, господарю.“

— Не и аз — отвърна Джек засмяно. — Само ти.

„Може би — гласът бе слаб, едва доловим. Дали Фантом не черпеше от енергията, съкращавайки времето за действие? — Студено е.“

— И тъмно — добави Джек. Той млъкна, забелязал, че кухнята се разширява отпред. Имаше разклонение и един от пътищата водеше надолу. Реши да поеме по него. Берсеркерът подкрепи вяло избора му.

Две последователни тупвания зад гърба му потвърдиха, че доброволците са пристигнали. Когато погледна в задния монитор, установи, че единият от тях е Роулинс. Вторият беше новобранец на име Арон — къдрокос веселяк с невинни сини очи, които гледаха дяволито. Но Джек не бе виждал друг да владее толкова добре костюма като него. Арон отдаде лениво чест, преди да огледа подземие. И той като Джек затъмни осветлението на костюма.

Роулинс бе като бледа сянка в мрака. Визьорът му засия за миг, сетне угасна. Джек не би могъл да поиска по-добро подкрепление.

Сякаш си погълнат целия, мислеше си Амбър, докато се пъхаше в светлобежовия костюм. Вътре миришеше малко неприятно и тя сбърчи носле.

Денаро стоеше край нея със зачервено лице.

— Няма устройство за отделяне на урината при... ах... някой като вас.

Амбър го погледна над ръба на яката, докато затваряше една по една закопчалките. Мъжът се извисяваше над нея, сигурно беше по-едър и от Джек.

— Не се притеснявай, Ден. Не смятам да прекарам вътре целия ден... нали?

— Ами... да — пристъпи неспокойно от крак на крак Скиталецът.

Амбър махна с ръка.

— Не се безпокой, Ласадей няма да ни намери. Пък и имаш разрешение за допълнителни упражнения.

— Само внимавайте... да не повредите нещо.

— Ще ти го върна след минутка. Ела, придружи ме в тунела. — Амбър напъха крака в крачолите, нагласи ръцете си в ръкавиците, където металната мрежа мигом се притисна към кожата, и размърда

пробно ръка. „Все едно посочвам някого с пръст“ — помисли. Спомни си, че и друг път бе влизала в костюм, но тогава вътре бяха Джек и Фантом и обстоятелствата бяха извънредни. Сега бе съвсем различно. Завладя я усещането за сила.

— Имам ли захранване? — попита тя и насочи пръста си към стената. Преди Денаро да успее да отговори, оръжието се задейства и на стената се появи тъмен, обгорял кръг. Денаро подскочи от изненада.

— Имате — побърза да отвърне той. — Но моля ви, внимавайте. — След това ѝ подаде шлема. — Сложете си го. Ако ви видят без него, ще си имам ядове. Спуснете ли веднъж лицевото стъкло, никой няма да познае, че не аз съм вътре.

— Не се тревожи — рече Амбър мрачно. — Няма да ни открият.

Никога досега Фантом не бе проявявал страх, но докато вървяха из тъмните катакомби, Джек долови, че съществуването е напрегнато и се присвива боязливо. Подплатата на раменете и гърба му потрепваше леко, изпращайки сигнали, от които косъмчетата на гърба му настръхваха.

— Какво има?

„Студено, господарю. И тъмно.“

Джек погледна енергийните индикатори. Енергията в костюма беше намалела.

— Фантом, какво правиш?

„Аз... не зная.“

— Само пести енергията, ясно?

Нямаше отговор, но по раменете му отново премина тръпка.

Зад него Арон и Роулинс се стараеха да вървят на равни разстояния. Джек оглеждаше внимателно кухнята отпред. Като че бе прокопана от някаква гигантска къртица. Не се виждаха камъни, само спечена кал. Изведнъж подът под краката им се разтресе.

— Какво беше това? — попита Роулинс.

— Зная какво е — отвърна Арон.

— Тогава го кажи, Арон!

— Да, сър. Това е остатъкът от Синьото крило. Ритъмът е като при тичане.

От тавана се посипаха прах и ситни камъчета.

— Ако си прав — промърмори Джек, — пазете си главите. В момента зависим от тези визьори.

Кухината се стесняваше, сетне отново се разклоняваше. Джек спря на разклона и свери местоположението на картата. После продължи надясно, леко встрани от предварително набелязания курс, но никой не им бе обещал пряк път.

Вибрациите отгоре утихнаха. И тримата спряха едновременно.

— Сигурно са влезли в бой — рече Джек, докато се слушваше. — Хайде, че ще изпуснем забавлението. — И отново закрачи напред. Беше почти сигурен, че тунелът, който бяха избрали, ще ги изведе право в гнездото на драките.

Амбър спря пред входа на тунела. Сърцето ѝ лумкаше като полудяло. Битианските татуировки, доскоро съвсем избледнели, сега отново сияеха и пареха кожата ѝ.

— О, божичко — промърмори тя гласно, защото Денаро бе изостанал назад. — Чувствам се като божество. — Размърда се вътре в костюма, без да обръща внимание на издатините, които я притискаха.

Денаро я настигна задъхан. Черната му коса бе щръкнала.

— Госпожице! — извика, сякаш не очакваше да го чуят от вътрешността на костюма. — Добре ли сте?

— Чудесно. Не крещи, че ще ни чуят.

Пребледнялото му лице се изкриви в намусена гримаса.

— Госпожице, виждал съм как някои новобранци си патят от непознаването на костюма. Няма да е зле първо да ви обясня някои неща.

— Не забравяй, Дени, момчето ми, че сега аз съм мозъкът, а ти — мускулите — отвърна тя насмешливо. — Накъде да насоча тази купчина скрап?

— Полосата с препятствия е натам.

Чувствайки се неуязвима, тя се затича в указаната посока.

Джек първи забеляза светлинката в далечния край на тунела.

— Използвайте всичко, с което разполагате, момчета — нареди той на Роулинс и Арон. — Включително и подметките. Газете тези,

които не успеете да простреляте. И не им позволявайте да ви смъкват раниците, пушките тепърва ще ви дотрябват. Хайде — той размаха своята, — да разбутаме гнездото на стършелите.

Преодоляха последните петдесет метра с няколко скока. Тримата едновременно нахлуха в подземното гнездо на окупационните дракски сили, събаряйки прозрачните прегради и без да обръщат внимание на висящите от тавана пашкули. Арон извика отвратно, когато един от тях се люшна и го блъсна в шлема.

— Ох, по дяволите! — изкрещя той. — Това беше част от Филдинг!

Ролуинс се наведе, след като един от драките сграбчи останките от трупа на убит техен събрат и го запрати към него.

— Как изобщо го позна?

— По татуираната космата ръка, дявол го взел! Какво е това?

Стом крачеше между трупове и тъпчеше всичко, покрито с хитинова броня и опитващо се да мърда.

— Ще ти кажа нещо, Арон! — подхвърли Джек. — Драките не събират трофеи. Това е килерът им с припаси. — Тъй като Арон нададе сподавен вик, побърза да добави. — Продължавай напред, момче! И се оглеждай внимателно. Ето, двама отдясно!

Драките, които им преграждаха пътя, бяха невъоръжени и изплашени. Но от далечния коридор се задаваше друга група, с брони и оръжия. От безредната стрелба, която откриха, пострадаха повече невъоръжените драки, отколкото някой от тримата Рицари.

Джек бръкна в раницата си, извади две гранати, освободи ги от шплентовете и ги запокити далеч пред себе си. От ударната вълна микрофоните му за миг изключиха и той потъна в тишина. Още няколко подобни взрива му подсказаха, че Арон и Роулинс бяха последвали примера му.

Отдели един кратък миг, за да се ориентира. В дима пред него се размърдаха тела и Джек откри огън.

— Роулинс, Арон, пробийте си път и застанете до мен!

— Какво?

— Използвайте гранати и реактивни двигатели, за Бога! Още сега!

— Да, сър! — извикаха те, докато Джек оглеждаше входа на тунела, в очакване да се появят още нападатели.

Стига, разбира се, да му бе останала достатъчно енергия, за да ги спре.

От тавана се посипа прах, който изпълни пространството около него. Драките, които нахлуваха в тунела, спряха за миг. После затракаха с челюсти, размахаха оръжия и се хвърлиха напред.

Джек се засмя. Изглежда, отдавна не бяха виждали доминионски Рицари.

17.

— Трябва да си горд с нашето момче — заяви Пепус и се завъртя в креслото. — Поднесе ни решителна победа.

Баадластър изкриви устни, сякаш в момента го пробождаше силна болка. Прекоси няколко пъти стаята, после се обърна към императора.

— Така е — призна неохотно. — А сега съдбата на Стралия ще бъде решена бързо в Апелативния съд. Колкото по-скоро бъде освободена за колонизиране, толкова по-успешно ще можем да се защитаваме. Или забравихте, че тя също ви принадлежи?

Пепус вдигна рамене и хвърли папката с доклада на пода, където тя остана да лежи разтворена.

— За мен е важно Доминионът да повярва в способностите ми на стратег и пълководец. Стралия изобщо не стои на първо място в списъка на моите интереси. Мъдрият човек, скъпи ми Вандовър, знае кога да се лишава от ненужните придобивки и да намалява загубите си. И виж какво ни поднася нашият командир. Погледни само — при това почти без никакви усилия!

— В такъв случай — продължи замислено Баадластър — би трябвало да се съгласите с предложението ми. Свикайте Конгреса и поискайте пълна подкрепа — включително и финансова.

— Така и ще направя — кимна Пепус. — Ще им кажа, че са ми нужни още войски.

— Пратете им нашия герой. Нека накара Конгреса да се разочувства, нека всели смут в душите на несъгласните и тогава бюджетът ни е в кърпа вързан.

— Искаш да му дадем обществена трибуна? — попита Пепус и погледна внимателно Баадластър.

— Той е войник, не политик. Научете го какво трябва да каже.

Пепус докосна замислено слепоочието си с върха на пръсти.

— Сторм — изрече той бавно — е човек с много достойнства. Но мисля, че планът ти може да ни бъде полезен.

— Едва ли е толкова наивен да вярва, че всичко, което искаме от него, е да се бие срещу драките.

— Мисля, че си е такъв.

Баадластър се засмя.

— В такъв случай нека получи каквото иска. Проблемите, с които ще трябва да се справя, са предостатъчни. Нови попълнения, нови казарми. Все неща, за които ще идва да моли. А това е начин да го държим на верижка.

— На верижка ли, Вандовър?

Министърът на войната се изправи в цял ръст пред императора. Пепус се засмя.

— Виждам, че доста бързо успя да заместиш Уинтън.

Баадластър едва забележимо кимна.

Пепус въздъхна.

— Какво пък. Оправяй се ти с нашия герой. Разполагаме само с няколко седмици за подготовка — и махна с ръка в знак, че Баадластър може да си върви. Министърът постоя още няколко секунди на място, сякаш за да покаже на Пепус, че не позволява на никого да го командва. После си тръгна и Пепус го изпроводи с поглед. Тежка въздишка се отрони от устните му. Вярно, че е добре да държиш врага си наблизо, за да можеш да го следиш. Но вече започваше да се чуди дали е чак толкова мъдро. Беше дочул някои слухове. Като например, че Баадластър принадлежал към един страничен клон на Зелените ризи, които от известно време бяха изчезнали от полезрението на императора. Дали военният министър бе намерил Зелените ризи прекалено радикални... или пък недостатъчно? Пепус затвори очи. Имаше нужда от почивка, все по-често с напредването на възрастта. Но точно сега, когато тронът му се клатеше, не беше време за отдих.

Ласадей нахлу в съблекалнята.

— По дяволите, Трав — обърна се той към капитан Травелини.
— Да им кажем ли, или не?

— Нямаме никакви доказателства, че някой е влизал тук без разрешение. Охранителните камери не са заснели нищо.

— Това го зная! Бих дал лявото си орехче, за да науча кой... — той млькна, прекъснат от пронизителен звънец. — Какво е това?

— Говори Мусард, сър. Проверка на костюмите.

— Аха — извърна отново глава към Травелини. — Ще ти кажа обаче, че се сещам кой стои зад тази работа. Само дето нямам никакви доказателства.

— Ами кажи на командира и нека той да се оправя.

Ласадей си пое рязко въздух.

— Не мога да чакам, бе човече. Ако се забавим, тоя тип ще изчезне, а с него и костюмът!

Травелини разпери ръце.

— Единственият начин е да прекратим тренировките и да потърсим изчезналия костюм и този, който се обслужва с него. Не знам обаче дали можем да си го позволим.

— Прав си, човече. Ще съобщя още утре на командира. Чух, че го викали при императора. Май той ще е следващият, а, Трав?

Капитанът кимна, но не отговори. Ласадей хлопна ядосано вратичката на шкафчето и излезе, като метна ядосан поглед на охранителната камера.

Джек почти не бе имал време да разговаря с Амбър след завръщането си. Първо трябваше да се срещне с императора, после го затисна Ласадей, а когато се прибра при Амбър, за да ѝ съобщи, че след няколко седмици заминава с Пепус, успяха да изкарат само една нощ... една нощ в компанията на неговите кошмари.

И без това Джек рядко спеше през цялата нощ. Амбър го знаеше от години и само веднъж или два пъти бе успявала да го успокои напълно. Не беше никак приятно да се пробуди в мрака и да го завари изтегнат в леглото и вперил очи в тавана. Знаеше от какво се страхува. Не от смъртта, защото се бе изправял срещу нея безброй пъти. Боеше се да не му забранят да живее. Ето какъв белег бяха оставили в душата му онези седемнадесет години в криогенен сън. Не помагаше нищо, дори да се любят, макар че сексът поне го освобождаваше от излишната енергия.

И тази сутрин, когато Джек стана, тя не спеше. Знаеше къде отива. Пръстите ѝ докоснаха топлото място, останало от тялото му, под чаршафите. Бързаше да се върне при костюма и при Фантом, с когото общуваше по начин, по който никога не бе общувал с нея.

Амбър скочи от леглото, изпълнена с желание да го последва, после се отказа. Безсмислено беше да го прави. Закрачи неспокойно из стаята. Отново си спомни думите, които някога ѝ бе казал Ролф: „Не можеш да се освободиш от това, което не си имала.“

Тя се върна в студеното легло. Може би Джек наистина не ѝ принадлежеше, нито пък ѝ бе принадлежал някога, ала тя нямаше да му позволи да се изправи отново сам срещу съдбата си. В дъното на гардероба ѝ, зад окачените дрехи, висеше костюмът, който скоро се надяваше да овладее напълно.

Ласадей се намръщи. Ситни капчици бяха избили на челото му.

— Не ми харесва, че тръгвате толкова скоро, сър. Особено пък след като тук си имаме проблеми.

— Нищо не може да се направи. И на мен не ми харесва. — Джек погледна към плаца. Рицарите се оказаха добре подготвени, но след Стралия знаеше, че разполагат само с една стотна от силата, която щеше да им бъде нужна. Не му харесваше задачата, поставена му от Пепус, но си даваше сметка, че в нея има едно важно предимство. Рицарите щяха да се сдобият с обществено признание, а това бе важна стъпка към набирането на нови членове. Все още не можеше да се отърве от някои съмнения във връзка с битката за Стралия. Защо толкова лесно бяха победили? Дракските войници целяха да убият единствено него. Нима го смятаха за толкова важен, след като Кевин си бе отишъл? Ако бе така, трябваше да направи всичко възможно, за да докаже, че грешат. Ласадей, Гарнер, Травелини, Роулинс и останалите трябваше да са в състояние да го заместят. Той беше последният истински доминионски Рицар... и бе в негова власт да поправи грешката, да се подсигури в случай на провал.

Но щеше да отнеме време, много време — с каквото не разполагаше. Предстоящото пътуване щеше да го забави още повече.

На Стралия бе открил важна улика, която не можеше да бъде подмината. Драките не само бяха заложили капана заради него... докато кръстосваше катакомбите, той все повече се убеждаваше, че те са там от няколко години, а през това време Конгресът бе спорил за колонизация и права за собственост. Бяха се настанили там, буквално на една ръка разстояние от Малтен.

Прозвуча сигнал и Ласадей се намръщи отново.

— Насекомите са готови, сър.

Джек погледна надолу, към един участък от плаца, устроен като лабиринт без изход. Част от стените на лабиринта бяха облицовани с плочи, покрити с норцит.

Ласадей въздъхна.

— Сър, там долу е струпано цяло съкровище.

— Зная. — Но щеше да се окаже толкова само ако успеят да докажат, че норцитът наистина е сляпо петно за драките. С негова помощ войната щеше да приключи далеч по-бързо.

Бяха пленили трима драки и досега ги държаха затворени. Джек чу да се разтварят металните врати и тримата войни се появиха в лабиринта. Ласадей се надвеси от перилата на командната кула, пръстите му бяха побелели от напрежение.

— Ами ако нищо не излезе, сър?

— Ще опитаме отново — отвърна Джек. Тримата драки пристъпваха бавно под изпепеляващото малтенско слънце. В първия момент му се стори, че на лицевите им маски се изписва объркване. Но след това драките се нахвърлиха един върху друг с такава ярост, че двама от тях след секунди бяха разкъсани на парчета. Третият се извърна, потърси с очи Джек и с бавно целенасочено движение разкъса гръкляна си и рухна на пясъка, преди някой да успее да реагира.

— Гадни чудовища — изръмжа недоволно Ласадей. — Е, свършихме с тези.

Джек отстъпи назад и неволно вдигна ръка към шията си. Зачуди се дали би могъл да прояви подобен кураж, ако попадне в плен при врага. Преглътна мъчително.

— Ще има и други възможности, сержант. Приберете норцитовите плочи на сигурно място. Ще намерим начин да ги използваме.

Докато слизаше от наблюдателната кула, се стараше да не се поддава на мрачни мисли заради провала. Едва ли грешеше за видяното на борда на транспортния кораб на Харкнес.

18.

— Ваше величество, приближаваме.

Пепус попи потта, избила по слепоочията му. Погледна крадешком към своите двама спътници, Сорм и Баадластър. Рицарят изглеждаше спокоен и безстрастен, почти унесен. Баадластър бе съсредоточен в екрана, на който се виждаше приближаващата се планета.

Пепус се отърси от неспокойните мисли и също втренчи поглед в екрана. Мъгливата пелена, обгръщаща планетата, изчезна за миг, сякаш прорязана с нож.

— Щитът е изключен — обяви Джек.

Пепус надзърна през илюминатора. Мисълта, че в този момент достъпът до Доминиона е открит и центърът на тази огромна власт е напълно незащитен, го накара да забрави страха си от високото. Усмихна се уморено, спомняйки си колко пъти бе мечтал да се случи това и силите му да преминат през непреодолимата бариера, ала мечтата му така и не се бе осъществила. Щитовете можеха да бъдат изключвани, но с огромен риск и невероятни загуби.

Нищо чудно, че драките нападаха само периферните, зле защитени планети.

Мъждукащата завеса се върна на мястото си. Но те вече се намираха от другата ѝ страна. Пепус се изкашля смутено и се постара да си придаде величествен вид. Наближаваха мястото, където той беше в стихията си. Конгресът, истинското бойно поле за императора.

Мечтите за световно господство сега бяха умело прикрити зад политически изявления. Пепус хвърли последен поглед на своя доминионски Рицар и отправи гореща молба към всевишния двамата с Баадластър да не са сгрешили в преценката си.

Баадластър сякаш прочете мислите му. Извърна очи от екрана тъкмо когато там се появи столицата, скрита зад кълбящите се облаци, които пръскаха освежителен дъжд над огромния град.

— Постарай се да си починеш добре днес, Сторм — рече министърът. — Защото утре ни чака работа.

Джек гледаше към града и си мислеше, че доминионската столица във всичко се различава от Малтен. Чиста. Красива. Свободна. Обгърната от зелени пояси — паркове и дори гори, незавладени от бетон. Куполовидните покриви на множеството сгради сияеха в кобалтовосиньо или в мътнозеленото на стар бронз. Розови и бели колони. И прозорци, навсякъде големи, панорамни прозорци. Всичко това му харесваше. Имаше чувството, че вижда утрешния ден.

— Пристигаме тъкмо навреме — обади се Пепус. — Драките са обявили официално война. Да видим дали ще успеем да накараме Доминиона да ни подкрепи срещу тях.

Нетърпелива тръпка пролази по гърба на Джек.

Залата беше огромна. Баадластър се наведе и му прошепна:

— Казват, че е построена по модел на стария земен Конгрес.

Родният свят. Далечното, забравено начало на човечеството, до което драките не можеха да се доберат. Джек неволно прегърби рамене, докато излизаше на подиума в очакване да бъде представен.

В залата беше шумно. Някои от сенаторите седяха по местата си, заобиколени от помощници, други се бяха събрали на групички и обсъждаха развълнувано някакви въпроси. Млади мъже и жени седяха пред комуникационните пултове и получаваха или изпращаха съобщения — островчета на спокойствието сред общия хаос. Отгоре се вееха знамената на Доминиона, Триадския трон и Външните провинции.

Джек си пое дъх и се помъчи да се успокои. Липсваше му невъздържаната подкрепа на Фантом, но тук не беше място за показване на сила. Дипломатията бе не по-малко опасно оръжие. Забеляза сенатор Уошбърн, истинско кълбо от активност, да щъка между редовете и да провежда кратки оживени разговори с други сенатори и представители.

Видя и Пепус — в една от ложите за гости. Червенокосият император се бе издокарал с разкошни дрехи, с каквито Джек не го бе виждал досега, ала скъпоценните камъни и златните нишки му придаваха вида на презрян варварски вожд. Заобикаляха го петима

телохранители от Планетната полиция. Джек познаваше трима от тях от времето, когато ги командваше Уинтън, и устните му неволно се изкривиха в злоеща гримаса.

— Време е да те оставям — проговори до него Баадластър. — Трябва да отида при Пепус. Сигурен ли си, че си готов? Носиш ли речта си?

Джек кимна и извади миниатюрния диск. Баадластър и Пепус му бяха помогнали при съставянето на речта и Джек не беше особено доволен от съдържанието ѝ. Сенатор Уошбърн се изправи и погледна към тях. Редът им приближаваше. Баадластър промърмори нещо и се отдалечи.

Напрежението напусна Джек заедно с министъра. Той огледа залата и си помисли, че щеше да е далеч по-спокоен, ако знаеше, че някъде там седи Амбър. Но тя не беше тук, а и да бе дошла, нямаше да се чувства удобно заради камерите и системите за сигурност. Докато разглеждаше купола и святкащите от него камери, в ума му започна да се оформя една идея.

Към него се приближи помощничка на Уошбърн.

— Готов ли сте?

Той я погледна. Имаше топли кафяви очи, в които се четеше симпатия. Джек кимна.

Тя го хвана за ръката.

— Просто трябва да поставите диска на мястото му, когато се качите на подиума. Речта ви ще се появи пред вас с прозрачни букви. Ще ги виждате само вие. Дръжте се естествено. Можете леко да се движите, екранът ще следва изместването на главата. Освен, разбира се, ако не знаете изказването си наизуст.

Той кимна отново.

Момичето му се усмихна.

— Кажете нещо де — подкани го весело. — Сенаторът ще ми отреже главата, ако си изгубите гласа. Много съдби ще се решават след малко.

— Проклети да са драките — промърмори Джек и сам се учуди на думите си. Тя се засмя.

— И това ми стига.

Аудиторията започна да го аплодира, звуковите вълни се отразяваха в овалните стени. Първоначално Джек си помисли, че

вероятно са ги чули, после видя, че сенатор Уошбърн се е изправил и се готви да го представи. Идеята, която се бе родила преди малко, вече напълно владееше съзнанието му и той почти не чу думите на Уошбърн.

Помощничката го побутна по лакътя.

— Това е. Сега сте вие.

Джек пристъпи към подиума. В залата се възцари тишина. „Какво ли им е казал Уошбърн за мен?“ — запита се, докато заставаше на катедрата. Аудио-визуалната уредба се задейства с приближаването му и на екранчето запремигва знак „готовност“.

В началото публиката го очакваше смълчана, но след като видя, че не започва, заръкопляска окуражаващо. Той погледна към мястото, където се бе настанил Пепус, и почувства, че го завладява мрачна решимост и невероятно спокойствие.

Вдигна бавно дясната си ръка с диска и изчака, докато камерите я покажат в едър план. Сетне бавно сви пръсти и смачка черния диск в неузнаваема маса. Хвърли останките в подножието на подиума.

Изведнъж атмосферата се наелектризира. Аудиторията чувства, че ѝ предстои да чуе нещо интересно. Неконтролирано. Живо. Нетърпението им се прехвърли и на него и Джек осъзна, че не бива да ги кара повече да чакат. Баадластър се надигна в ложата. Пепус го дръпна за ръкава да седне отново.

— Конгресмени и представители, дами и господа, почетни гости.

Гласът му накара редиците да се смълчат. Щяха да го чуват ясно дори без усилвателна уредба. Единствено човек, надарен със способностите на Амбър да убива, би могъл да го спре сега.

Той заговори и гласът му се изпълни с радост.

— Бях ви представен като командира на доминионските Рицари — наново сформирания по заповед на император Пепус батальон. Заклех се във вярност пред него, защото съм човек на делата, който носи брониран костюм. Мнозина от вас ще изслушат изказването ми предубедено, уверени, че това, което са ви казали, е истина. Но всъщност вие бяхте излъгани.

От залата се надигнаха гласове. С периферното си зрение Джек забеляза, че Уошбърн дава знак да запазят тишина. Пепус се беше привел напред в ложата, косата му бе щръкнала нагоре.

— Заклех се пред Пепус, но преди това се бях заклел пред друг. Управник, чието име, откакто загина, се превърна в синоним на разгром и позор. Като човек на честта осъзнавам, че сега ще се запитате как е възможно да се закълнеш във вярност на двама господари? Ако не го направите, значи всички сте кръгли глупаци. Но аз зная какво говоря, защото никога не съм се клел в човек, а в онова, което предлага. Първо, нека ви кажа кой съм. Родил съм се на Дорман...

Отново шумни възгласи. Сенаторите от задните редове бяха станали от местата си и се спускаха напред. На един от горните балкони някакъв помощник се втурна към вратата.

— Чухте ме добре. От двайсет и пет години нито едно човешко същество не се е раждало на Дорман. Планетата бе завладяна по време на Пясъчните войни. Сега е безжизнена пустиня, непригодна за хора. Но аз съм се родил там и я помня такава, каквата беше някога. Израснах във фермата ми баща ми, записах се в редовете на армията, после станах Рицар и се заклех във вярност — към император Регис.

Този път нямаше шумни възгласи. Хората бяха втренчили поглед в него и Джек осъзна, че е приковал вниманието им.

— Аз вероятно съм последният истински Рицар.

Баадластър и един от полицаите напуснаха ложата, но вече бе твърде късно да предприемат каквото и да било.

— Записах се да се бия срещу драките и тогава вярвах, че можем да ги спрем. Бях на шестнадесет и сигурно си представяте какво ми е било в главата. — Трябваше да ги върне назад, в миналото, за да могат да го разберат по-добре. Все още не беше сигурен дали му вярват напълно. Виждаше обаче, че е завладял вниманието им. — И така, аз се заклех във вярност към император Регис. Сега, застанал пред вас, искам да ви заявя съвсем искрено — ако не бяхме предадени на Милос, ако Рицарите не бяха изоставени без подкрепления и възможност да бъдат евакуирани, никога нямаше да загубим планетата. Щяхме да спрем драките още там. Но Регис не беше уверен в силата си, а и имаше противници, които се опитваха да му отнемат трона. Ние, Рицарите, се превърнахме в пионки в тази жалка игра и Милос бе смъртоносният удар.

Неразбираем вик прекъсна изказването на Джек. Той погледна към мястото, откъдето идваше, но никой не го подкрепи. Джек се

възползва от краткото прекъсване, за да разтърка слепоочията си.

— Откъде знам ли? — продължи след това. — Просто бях там. Бях един от хилядите, обречени да бъдат изоставени. На флота бе наредено да се изтегли и драките започнаха да настъпват. Бях един от стотината оцелели, добрали се до трите транспортни кораба, неизвестно как преминали през блокадата. И трите пострадаха тежко от дракски обстрел при стартирането. — Той плъзна поглед по редиците. — Виждам, че мнозина от вас си спомнят. За вас това са исторически факти в компютъра. За мен — преживени събития. Два от криогенните кораби така и не успяха да преминат дракската блокада. Третият се промъкна, но с такива тежки поражения, че продължи да се носи в дрейф, с повредени системи за управление. Включително и криогенната инсталация. Хората в капсулите измряха. Седемнадесет години по-късно корабът бе открит. На борда бе останал само един оцелял. Жив, но не и със запазен разсъдък. — Джек вдигна осакатената си ръка. — Бях получил тежки измръзвания. Имах криогенна треска. Казаха ми, че нещо с ума ми не е наред. Бях изгубил цял един живот, драките бяха превзели планетата, която искаха, император Регис падна от власт и се превърна в лишен от поддръжници старец, когото накрая убиха. Прекарах четири години при Рицарите. Седемнадесет в криогенен сън. И последните пет, за да узная истината. А истината, дами и господа, е, че драките не дават пукната пара за правото ви да живеете. Истината е, че някога разполагахме със средство, което можеше да ги спре. Да ги научи на уважение, когато си имат работа с нас. Сега отново разполагаме с това средство. Кълна се, не пред Регис, нито пред Пепус пред нито един император. Кълна се, че мирът може да бъде постигнат чрез война. И държа на клетвата си. Искам от вас да ме подкрепите — да подкрепите средството, което може да осигури мира.

След тези думи Джек слезе от подиума.

В залата цареше абсолютна, изумена тишина. Той погледна към императора. Пепус седеше неподвижно в ложата си. И тогава някой започна да ръкопляска. Оваците набираха сила и скоро присъстващите се изправиха на крака. Скоро в залата нямаше нито един седнал.

Включително и Пепус.

19.

— Проклет пацифист.

Джек беше уморен, с пресъхнала уста след дългите часове интервюта, последвали изказването пред Конгреса.

— Защо иначе са войните? — попита той, опитвайки се да не обръща внимание на нервно крачещия император.

Пепус спря пред него. Челото му бе прорязано от дълбоки бръчки. После погледна към Баадластър.

— Не всичко е загубено — заговори министърът. — Дебатите продължават.

Пепус поклати глава и червената му коса падна върху лицето. После се извърна и отново закрачи неспокойно. Спря в далечния край, сякаш искаше да се отдалечи максимално от Сторм.

— Аз съм твоят император — заговори отново, като се сдържаше да не избухне с видимо усилие. — Защо не ми каза?

Джек вдигна глава. Очите му срещнаха погледа на Пепус.

— Мислех, че знаете.

Пепус разсече въздуха с ръка, сякаш държеше меч.

— Как да ти вярвам сега?

— А аз на вас?

— Не си играй с думите. Невъзможно е да си бил намерен на някой от онези кораби, щяха да ми докладват!

— Аз съм доминионски Рицар — заяви Джек. — И това трябва да е достатъчно. Аз съм такъв, какъвто съм, и върша това, на което са ме учили. Нито повече, нито по-малко.

— И само това ли ще чуя? Бих могъл да те уволня от командирския пост.

Джек наведе глава.

— Ако го желаете. Но не ви го препоръчвам. — Той се изправи и мускулите изпъкнаха под синята униформа. — Сега вече знаете кой съм. Не забравяйте, че аз също зная какво представлявате.

Пепус кипеше от възмущение, но думите на Сорм го накараха да замръзне.

— Заплашваш ли ме? — попита той.

— Ни най-малко. Струва ми се, че е време да започнем да се разбираме. Уинтън се боеше от мен, но не знаеше истинската причина да го прави. Никога не съм бил в плен при драките. Дори да съм бил задържан от Зелените ризи, те не са постигнали целите си. Защото умът ми вече бе пострадал достатъчно след седемнадесет години в криогенен сън. Живеех и преживявах отново предателството. Зная кого трябва да мразя. — Джек замълча. Беше свил ръцете си в юмруци. — Искам от вас свобода, за да мога да се разправа с Дракската лига.

Пепус задържа дъх.

— И после? — попита.

— Ще си върнем Кларон. Уинтън го изпепели, за да ме прогони оттам. Накара ви да одобрите действията му с лъжливото обяснение, че там вече имало дракско нашествие.

— Що за обвинение е това... — намеси се Баадластър, но Джек го прекъсна.

— Уинтън използваше наемници. Те не могат да бъдат контролирани.

Пепус въздъхна. Придърпа едно кресло и се отпусна в него.

— Е, добре. Съгласен съм с условията. Тераформиране на Кларон. Колкото и време да отнеме, на каквато и да била цена.

— В замяна на какво?

— На твоето мълчание? Не — въздъхна Пепус. — В каквото и да ме подозираш, аз все още съм император на Триадския трон. Не можеш да докажеш стореното от Уинтън, но това не означава, че го одобрявам. Нито тогава, нито сега. Да речем, че ще изпълня исканията ти, за да спечеля твоята лоялност.

На лицето на Джек затрептя мускулче. Той се изправи.

— Аз съм Рицар. Или вече имате лоялността ми, или не. Не мога да бъда купен.

— Така е — кимна усмихнато Пепус. — Може би си прав.

Разговорът беше прекъснат от сенатор Уошбърн, който нахлу в стаята, следван от строен млад мъж в униформа на адютант.

— Това е синът ми Брант — представи го Уошбърн и застана между Баадластър и Пепус. — Джек! Джек, момчето ми! Аз самият не

бих могъл да се справя по-добре! — Сетне се обърна към Пепус. — Гениално! Неописуемо! И само някой да посмее да каже, че не умее да говори! При това е пацифист.

— Какви са новините, Уошбърн? — прекъсна устрема му императорът.

— Какви могат да бъдат? Пепус, вие ме изненадвате. Нищо чудно, че седите на Триадския трон. Ако ни бяхте пробутали някой защитник на войната, все още щяхме да спорим. Вероятно до края на заседанието. Но когато вместо това ни предлагате пацифист, който знае кога и защо трябва да се воюва... направо посякохте редиците на опозицията.

— Значи предложението е одобрено? — прекъсна го Баадластър.

— Да! Да! Военното решение се подкрепя, господа.

Джек ги гледаше от другия край на помещението. Беше спечелил битката за Кларон, но кой знае защо се чувстваше опустошен. Вече нямаше усещането за победа. Амбър сигурно щеше да се съгласи с Уошбърн за умението му да говори. Джек не бе излъгал. Просто им бе спестил част от истината. Пепус си бе възвърнал самообладанието, но едва ли щеше да е така, ако знаеше какво си мисли в момента Джек. Първо драките. А после императора.

20.

— Спускане след дваайсет минути.

Джек разтърка схванатия си врат и се опита да не обръща внимание на компютърния глас.

— Само ни откарай там — рече той.

Този път се обади пилотът:

— Да не мислиш, че е толкова лесно?

— Ще ти кажа какво мисля — отвърна Джек. — Мисля, че противникът е струпал долу големи сили и точно тях трябва да ударим.

Корабът се залюля и насядалите наоколо протегнаха ръце към дръжките. Чу се шум откъм двигателния отсек и Джек предположи, че вече са близо до целта.

Пилотът изсумтя недоволно и прекъсна връзката.

Мъжът, седнал до Джек, поклати глава.

— Тези типове никога не проявяват уважение.

— Ти си върши работата — отвърна троснато Джек. — Спускаме се долу, прочистваме района, а след нас пристига ремонтната бригада, вдига пилоните и задейства предпазния щит. Затова сме тук. Върши си работата, а уважението ще дойде от само себе си.

Лицето на войника видимо побледня.

— Тъй вярно, сър — промърмори той и кимна.

Джек потъна в неспокойно мълчание. Докато оглеждаше войниците, си даде сметка, че не познава повечето от тях в действие. Кой щеше да му пази гърба? Гарнер разговаряше с някакъв новобранец в другата страна на хангара. Джек не чуваше какво си говорят.

„Готови ли сме, господарю?“

— Почти.

„Доста тежка кампания.“

— Зная. — Това беше третият десант за пет дена, но скоро щяха да си възвърнат Океана, да поставят щита и да нанесат още една тежка загуба на драките. „Не са непобедими — помисли си Джек. — Стъпка по стъпка ги изтикваме там, откъдето са дошли!“

Разкопча костюма, взе сонда и започна да проверява електронните показания, въпреки че Фантом вече го бе направил, при това далеч по-добре. Той се намръщи. Отново имаше миниатюрни, почти незабележими утечки. Фантом пак пиратстваше. Джек разтърка уморено слепоочия. Откритието за пореден път подсили намерението му да си вземе нов костюм веднага щом се завърнат на Малтен. Старият вече не беше така надежден... а и беше обитаван от още едно същество, което се бореше за контрол с него. Не бе казал на Фантом, а и не знаеше как ще постъпи съществото, ако разбере, че Джек смята да го изостави.

Дали това би довело до смъртта му? Джек знаеше, че подобна възможност съществува, защото напоследък Фантом показваше повишена активност. Дали не се пробуждаше сходството с паразитните милоски берсеркери? Във всеки случай повече отвсякога се нуждаеше от топлината и влагата, която отделяше тялото на Джек.

Той извади сондата и я прибра. От другата страна на хангара Фостермайер, неговият заместник-командир, започна обратно броене.

— Обличайте се, господа! И да не забравяте ръчката на мъртвеца. Не искаме някой от костюмите ви да попадне при драките и да им позволи да провеждат разни гадни експерименти с него, нали?

„Само това оставаше“ — помисли си Джек...

— ... няма да има по-удобен момент — заяви Денаро, стиснал шлема под мишница.

Амбър поклати глава.

— Не мога да дойда с теб.

— Но и не бива да оставаш тук, за Бога. Курсистите са вече пет хиляди души, но повярвай ми, *те* знаят, че някой пипа костюмите. Въпрос на време е да те заловят. — Амбър поклати глава. Денаро я изгледа замислено, сетне присви рамене. — Добре де, добре. Виждам, че не можеш да ме търпиш. Но представяш ли си какво ми е на мен? Трябва да мисля за Свети Колин и Синьото колело. Пък и съм се закълел във вярност пред императора. Щом ще се бием, да си изберем за водач човек, който заслужава уважение.

— Джек заслужава уважение.

— Напълно съм съгласен, въпреки че не го познавам толкова добре, колкото теб. Но не и Пепус. А Рицарите се кълнат във вяроност тъкмо пред него. Ала ти не се безпокой... никой няма да научи от мен къде си отишла.

Денаро постоя още малко, сякаш смяташе да добави нещо, сетне поклати глава и излезе от съблекалнята, като остави Амбър сама.

Докато стоеше, заслушана в отдалечаващите се стъпки, тя се зачуди дали Джек ще се върна скоро у дома... дали някога изобщо ще се върне.

И дори да се върне, дали ще е все така вманиачен в костюма и драките.

След речта на Джек пред Конгреса самотата ѝ бе станала неизмерима. Сякаш помежду им се бе спуснала метална преграда. Накрая тя не издържа, напусна леглото му и се настани в другата спалня, а той дори не забеляза.

Още по-лошо — дори не възрази.

— Ах, по дяволите — прошепна тя и се изненада от звука на собствения си глас. Какво ѝ липсваше? Какво не можеше да му даде? Да можеше само да го открие...

Окачи шлема на куката, помисли си за миг, че прилича на отсечена глава, после се зае да се измъква от костюма.

— Червено крило е унищожено! Божичко, загубихме ги всичките!

— Стегни се, Гарнер.

— Джек! Няма ги вече!

— Това го каза току-що, господинчо. Сега събери оцелелите и изчезвайте оттам.

Джек завъртя леко брадичка и сръбна от шишето с вода. Драките отново оказваха яростна съпротива. Не само това, ами Джек бе загубил голяма част от хората си.

Придвижваше се напред, високите сгради от двете страни спираха погледа му и заглушаваха сигналите на другите. Купчини от натрошен бетон и нагънати метални подпори му пречеха да следи както своите хора, така и противника. Входелите на порутените сгради

бяха затрупани с тухли. Земята под краката му бе покрита с натрошени стъкла.

Някога това е бил цветущ град, преди бомбардировките на драките да го превърнат в руини. Докато крачеше, Джек се опитваше да прогони нарастващото отчаяние.

Не само стъкла хрущяха под краката му, но и човешки кости. Евакуацията беше закъсняла. Виждаха се останки от разбити кораби, обгорени корпуси, опушени скелети вътре.

Всичко наоколо носеше белези от жестокото нашествие на драките — най-вече енергийната инсталация и системата на щита. Много дни преди идването на Рицарите. Дни и нощи на агресия срещу една неподготвена за война планета.

Ръкавиците го гъделичкаха на китките, напомняха му, че оръжията са активирани. Джек спря недалеч от пресечката с метрото. Малко по-нататък би трябвало да са драките, които бяха устроили засада на Червеното крило, а сега дебнеха и Синьото.

Той надзърна в картата.

— Фостермайер, Синьо крило, докладвай за местоположението си.

— Да, сър, приближаваме кръстовището на Десета и „Галуей“.

— Гарнер е, вървим по Осма към „Галуей“.

— Тук Пийчис, на пресечката на „Мендоса“.

— Арон е, сър, заобикалям голяма постройка. Мисля, че съм на Първа улица.

И така нататък, като всички вървяха към „Галуей“.

За Джек Сторм това беше нюх. Амбър щеше да го нарече интуиция и да го укори, че не й обръща внимание.

— Не влизайте в метрото. Мисля, че там някъде ще имаме посрещачи. Останете по местата си.

— Какво има, командире?

— Струва ми се, че са на станцията на метрото на кръстовището с „Галуей“. Драките обичат да дебнат под земята. — Джек почувства нарастваща увереност в мига, в който го казваше. Ами да, разбира се, подземната система! Там щяха да се чувстват като у дома. Веднага щом Синьото крило се появи на главната улица, те щяха да наизскачат от входовете за метрото, също както изскачаха от пясъка.

Въпросът беше какво трябва да направи той?

В слушалките се чу статичен пукот.

— Командир Сторм, тук Синьо крило.

— Кой говори? Къде е капитан Боск?

— Свалиха го, сър.

— Мъртъв ли е?

— Не беше, сър, но се задейства ръчката на мъртвеца, когато гадините се опитаха да го измъкнат от скафандъра.

Значи искаха да се доберат до бойния костюм. Това потвърждаваше опасенията на Джек. Драките се опитваха да съберат максимални сведения за своя противник.

— Командире?

— Кой говори? — попита Джек.

— Лейтенант Вега, сър. Намираме се в покрайнините на града, близо до полето. Наблизо трябва да има пясък, сър, защото вятърът разнося пясчинки. Точно както ни учехте.

Вече? Джек взе решение.

— Задръж на позиция, Вега. Ще ти пратя подкрепление веднага щом се изтеглим оттук. — Той премина на главната честота. — Фостермайер, искам да ми осигуриш река от огън.

— Какво?

— Запалете запасите от гориво или каквото ви попадне. Или някой доброволец с всички гранати, с които разполагаме.

— Това е смъртна присъда, командире.

Арон се включи във връзката.

— Ах... командире? В момента се намирам на първия етаж на спиртоварен цех. Струва ми се, че цистерните са пълни.

Алкохол? Не особено мощно средство, при това трудно за разпалване, но лазерите им щяха да свършат работа.

— Гарнер, иди там и му помогни. Пийчис, ти също. Подпалете голям и силен пожар. Останалите да дойдат при мен. Синьо крило да се отправи към позицията на Вега. Където има пясък, има и гадини. Трябва да бъдат изстребени. Не забравяйте, че от нас се очаква да осигурим безопасен район за ремонтната бригада. Щитът трябва да е възстановен, преди да се приближи техният кораб-майка!

Мъжете се подредиха в клиновидна формация. Поеха напред, а асфалтът под краката им се тресеше от тежките обувки. Джек се

усмихна мрачно. Знаеше, че драките са известни за приближаването им.

Можеше само да се надява, че не могат да броят добре.

Гарнер установи връзка.

— Готови сме тук. По дяволите, Джек! Това нещо е страшно взривоопасно. Веднага щом кажеш, ще ги полеем с него. Запушихме каналите, улицата ще се напълни за секунди.

— Ние също сме на позиция. По мой знак... сега! — Джек сви надясно и се отправи към спиртоварната.

Над главите им профуча изстребител, следван от свръхзвуков трясък. Джек изви глава и камерите на шлема уловиха замъглено изображение. В покрайнините на града изригнаха няколко експлозии и скоро онази част се обви в тъмен дим.

— Нямаме много време, докараха тежката артилерия.

— Почти приключваме — отвърна Фостермайер.

Джек закричи по „Галуей“. На два градуса вляво виждаше зейналото гърло на тунела за метрото. Намираще се в бетонен каньон, без възможност да избяга, ако нещо се обърка.

Под краката му потече кехлибарена течност, която се плискаше по подметките му, и продължи надолу по улицата. Синкавият алкохолен пламък бе почти невидим. Реката започна да се влива в метрото, където пламъкът бързо се разгаряше и нагоре се издигаха оранжеви езици. На стълбището изведнъж се появиха драки. Джек зае позиция и откри огън. Поваляше ги веднага щом се подаваха от огнената завеса.

Нещо го блъсна в бронята. Той се олюля назад.

„Господарю, използват куршуми. Предлагам да си намерим прикритие.“

До Джек неочаквано изникна Фостермайер. Постоя за миг, сетне рухна като подкосен в огнената река.

Зловещо свистене и отново удар по бронята. Този път Джек дочу жалостивото скърцане на флексобрънките.

— Сержант!

„Няма го, господарю.“

Джек се озърна и видя още двама от хората си да лежат на улицата. До един от тях се въргаляше разбита раница.

Джек стигна при нея с три скока. Наведе се, измъкна две гранати и хукна назад към входа за метрото.

„Не зная дали това ще ми хареса“ — оплака се Фантом.

— Мисля, че си прав — отвърна Джек. — Гарнер! Поемате към покрайнините още сега! Това е заповед! Съберете се с Вега и потърсете гнездото!

Той активира гранатата и навлезе сред бушуващите пламъци. Изведнъж се зачуди кога ли Фантом бе развил чувство за самосъхранение.

Нещо го удари по лявото рамо, достатъчно силно, за да го завърти на място. Изправи се, активира и втората граната и вдигна ръка.

Костюмът се изпълни с дим и мирис на изгоряло, сякаш се бе пропукал шлемът, макар Джек да знаеше, че не е така. Разнесоха се викове, крясъци, зловещи дракски пощраквания. Зад огнената завеса изникна стена от драки. Той метна гранатите право срещу нея, включи реактивните двигатели и прескочи противниците миг преди да го повали ударната вълна. Приземи се от другата страна и се претърколи. Почувства остра болка в лявото рамо.

— По дяволите! — изруга Джек. — Удариха ме.

„Без майтап, господарю. Има пробойна в костюма.“

Огнестрелни оръжия. Норцитовото покритие на костюма му бе позволило да стигне далеч по-напред от Фостермайер и останалите, но не го правеше неуязвим. Джек застана на колене, после се изправи. Конструкцията на костюма не му позволяваше да го огледа отвън за поражения.

„Фантом, искам да запушиш пробойната. Време е да изчезваме.“

Озърна се. Улицата беше съвсем пуста. Джек си пое дъх и се затича, усещайки как подсилените му със сервоусилватели крака поглъщат разстоянието.

А и предстоеше да се погрижат и за гнездото.

Фантом бе съсредоточил вниманието си върху разкъсаната плът. Беше му студено, постоянно студено и енергийните запаси в бронята на Джек вече не стигаха, за да поддържа нормално съществуване, камо ли за регенерация. От раната бликаше кръв и попиваше в порьозната

тъкан на подплатата. Напълно забравил за битката отвън, сега Фантом трябваше да се съпротивлява на собствената си природа.

Той вкусваше живот. Познаваше този аромат. Пееше в него, изпълваше го със сила.

Фантом знаеше, че Джек умира, ала същевременно усещаше, че той самият отново се пробужда за живот, за първи път от много студени месеци насам.

Всичко това беше заради кръвта. Заради бликащата алена, топла течност.

Извиращият фонтан на живота. От който Фантом все още не смееше да вкуси.

Поне засега.

Сетивата му долавяха туптенето на сърцето на Джек. Би могъл да му помогне да се възстанови, достатъчно бе да приближи двата разкъсани края на раната. Да спре кървенето... и после да отнесе Джек някъде в безопасност. Ако изобщо имаше безопасно място на тази планета.

Но би могъл и да вкуси сам от живителната сила и отново да започне да расте.

Душата му потръпна.

Подплатата потрепери. От вътрешната ѝ страна започнаха да растат миниатюрни власинки. Тънички като косми. Леки като перце. Търсеци живота, за който Фантом жадуваше. Изсмукващи сокове, от които се нуждаеше новото му тяло.

Фантом се отдръпна от раната, осъзнал, че не може да се контролира. Джек нито знаеше, нито се интересуваше, докато нареждаше с пресипнал глас:

— Открих пясъчното петно! Всички групи, всички подразделения, насочете се към мен. Спускаме се долу!

Съдбата на Джек е предрешена, реши Фантом и остави власинките да пропълзят към раната. Да всмукнат от живота, преди да е угаснал.

21.

Амбър се пробуди с писък, усукана в подгизнали чаршафи — от сълзи? Трепереше в мрака и гърлото ѝ все още бе свито от ужас. Гърдите ѝ се повдигаха мъчително. Изминаха няколко секунди, преди да се досети.

— О, божичко! Това е Джек!

Отметна завивките и скочи от леглото. Нямахше време за губене. Първото ѝ действие бе да потърси Колин на линията.

Беше среднощ, но проповедникът отговори на второто позвъняване. Намираше се в стаята за медитации. Очите му гледаха уморено, все още беше облечен и тя осъзна, че е работил до късно.

— Амбър. Какво има?

— Става дума за Джек. Зная, че се е случило нещо. О, божичко!
— млъкна, скована от страх.

— Къде е той?

— Не зная! Бие се някъде. Но мисля, че умира... или вече е мъртъв.

Свети Колин затвори за миг очи, сетне погледна към екрана.

— Той е войник, мила моя. Знае на какви рискове се излага.

— Не бива да умре! Още не му е дошло времето. Нито на мен.
Не бива...

— Какво очакваш да сторя?

Изведнъж я завладя надежда. Той не бе казал „нищо не мога да направя“, а „какво очакваш да сторя“. Амбър вдигна ръка и отметна назад разрошената си коса.

— И какво можеш да направиш?

Той потрепери.

— Да се помоля за него?

— Не съм вярваща.

Преподабният отново затвори очи.

— Амбър, аз не съм с неограничени възможности. Ако бях до него, може би... но тук съм безпомощен.

— Аз бих могла да му помогна. Стой там. Ще дойда веднага.

Колин изключи връзката и се облегна назад. Беше прекарал почти цялата нощ в стаята за медитация, опитвайки се да възстанови изчерпаните си сили. Интересно, защо точно тази вечер не си бе легнал. Нима знаеше, че Амбър ще се обади? Някои биха казали, че е имал предчувствие... онези, които го смятаха за светец. Ала имаше и такива като Денаро, които биха го отрели. Такива, които съвсем скоро щяха да му създадат сериозни проблеми. Така че беше съвсем естествено да бъде постоянно нащрек.

Имаше разбира се и хора, които щяха да заявят, че се е случило каквото е било писано. И нищо повече.

Колин разтърка умореното си чело. Напоследък и той клонеше към тази група. Сгреси, като вдъхна надежда на Амбър. Какво биха могли да сторят за спасяването на Джек? Каквото е станало, станало е вече. Потъна отново в транс и сякаш измина цяла вечност, преди Джонатан да въведе младата жена.

Още с появата ѝ атмосферата в стаята се наелектризира. Носеше битиански кафтан и бе прибрала кестенявата си коса на кок, но два немирни кичура се бяха спуснали отстрани. Тя едва дочака Джонатан да излезе, прекоси помещението и го улови за ръцете. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

— Той още е там — рече с дрезгав глас. — Но започвам да го губя.

Колин я настани до себе си и произнесе:

— Сигурно смяташ, че ти обещах повече, отколкото мога.

Амбър го погледна внимателно.

— Мисля, че обеща това, което ти е по силите.

— Е, добре — въздъхна той смирено. — Знаеш ли защо ме смятат за светец?

— Четох го някъде. Говори се, че си възкресявал мъртъвци.

— И това не са само слухове — изтъкна свещеникът, но се почувства неудобно. — Щеше да издъхне в ръцете ми. Лекарите щяха да сторят същото.

— Станало е на един аванпост на Скиталците.

— Да. Прimitivesни условия и не ме питай как го направих, защото не зная. Помня само, че изведнъж ме завладя гняв, защото този човек щеше да умре, и бях твърдо решен да не му позволя да страда в натрошеното си тяло... бяха го извадили от една пещера, където слязъл да помогне на деца, дошли на екскурзия. Тогава бях съвсем млад. Яд ме беше, че един добър човек трябва да си иде така безсмислено. Помня, че го стисках в обятията си... устата му бе пълна с пръст. Почистих я, опитах се да наместя натрошените кости, сетне го умих. И тогава ме споходи неудържимият гняв, притиснах го отново в обятията си и... не съм го казвал на никого — бях ужасно ядосан на Всевишния, че позволява това да се случи. И тогава изведнъж човекът започна да диша.

Колин си пое дъх, погълнат от спомени.

— И заради това започнаха да те смятат за светец.

— Предполагам. Няма за какво друго да бъде. Амбър, не мога да ти обещаая, че подобно нещо може да бъде повторено. Ще бъде гавра с чувствата ти. Господ изцереява, не аз. Не мога да ти обещаая Божията намеса.

Тя запретна решително ръкави. Светлините затрептяха върху татуираните фигури.

— Може и да е така. А сега ми кажи какво стана с Роулинс?

Колин зяпна от учудване.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво искам да кажа ли? Какво си мислиш, че искам да кажа? Вие се озовахте в клопка в дракското посолство, а и двамата излязохте живи. Само че ти беше със строшени ребра. Знам, че нещо се е случило с Роулинс. Беше като замаян цял месец след това и вървеше подире ти, сякаш го водеше на невидима каишка. Всички преживяхме по нещо на Бития. Интересува ме какво се е случило с вас.

Преподобният поклати глава.

— Пое с гърдите си изстрел, предназначен за мен. Но... не умря.

— Обаче умираше.

— Може би — изведнъж Колин се почувства ужасно стар. — Амбър, аз не съм човекът, с когото преживя онова приключение в Лазертаун. Не съм дори човекът, с когото отиде на Бития. Всичко това ми струва много... цена, която тепърва предстои да платя.

— Тъкмо затова съм тук. Моля те! Опитай се да ми помогнеш! Да опитаме заедно.

Колин втренчи поглед в нея. Въпреки че в стаята нямаше прозорци, усещаше, че отвън все още е нощ.

— Е, добре — въздъхна той. — Вземи ръката ми и виж дали ще успееш да намериш пътя към него.

Амбър задържа ръцете на стария проповедник в своите. Сбръчканата съсухрена кожа сочеше истинската му възраст. Пръстите му имаха мазоли като на човек, цял живот занимавал се с физически труд. Закотвена към неговата улегнала мъдрост, към спокойствието, което извираше от дълбините на душата му, тя се хвърли в пространството да търси Джек.

Очакваше, че ще е студено. В началото не долови нищо и продължи да се протяга, докато стана невероятно крехка и прозрачна, превърна се в пояс от пращинки, толкова малки, че да бъдат разнасяни с лекота от слънчевия вятър. Наложил се да направи усилие, за да не бъде разпръсната завинаги из вселената. Беше като хвърчило, рееща се из дълбините на космоса, а Колин бе нейното въже, рулят, който я управляваше.

Възприятията ѝ претърпяха толкова голяма промяна, та вече не знаеше как да търси Джек. И той ли щеше да е прах? Или скала като Колин?

„Не — досети се тя. — Той ще бъде слънцето.“ Веднага щом го осъзна, озърна се за ярки пламъци, ослепителни като слънчевия диск.

Понесе се между световите, без да разчита на карти и указания, без да знае къде се намира, нито къде отива. Откри един пламък, сетне друг, но това не беше Джек дори, но беше човешко същество. И тя продължи нататък.

Някой дърпаше въжето ѝ. Погледна назад и видя, че връзката ѝ с Колин е съвсем изтъняла. Времето бе изгубило значение. „Колко дълго?“ — помисли си. И после: „Колко далече?“ Той продължаваше да я тегли и тя се върна назад, увисна недалеч от него, но без да се прибира в тялото си. В ушите ѝ продължаваха да кънтят хиляди песни, някои объркани, други невероятно мелодични.

— Вземи — чу гласа на Колин. — Амбър, чуваш ли ме?

— Да — прошепна тя с огромно усилие.

— Джонатан установи къде е била последната им акция. Звездните карти не могат да ти помогнат, но разполагам с нещо по-добро. Изработено е за събранието на Скиталците на Океана. Използвай го, за да се ориентираш.

И пъкна нещо в ръката ѝ. Усети допира му — неравен къс скала, загърнат в плат, такава бе въздействието му върху етерното ѝ тяло. Тя го стисна и отново се понесе, този път снабдена с компас, който да я ориентира.

Достигна един свят, който излъчваше болка, и забави своя полет, почувства гигантската скорост на профучаващо тяло и видя невероятен по размери космически кораб, който се приближаваше, а после и планетата, която се разтърси от неговите удари.

Тя се сгърчи от изблика на смърт, болка и страх, от неразбираемите викове, защото унищожената планета не бе населена от хора. Още дълго виковете утихваха в съзнанието ѝ, дълго ечеше грохотът на оръдията.

Тишината се възцари постепенно. Гигантският боен кораб напусна орбита и се отдалечи, оставяйки планетата обгърната в радиоактивно сияние. Амбър прехапа устни и хвърли последен поглед през рамо.

Пясък, помисли си тя. Пясъчна планета, но сега бе лишена от пясъка. Атмосферата ѝ блещукаше в разноцветни светлинки.

Ала нямаше време за губене. Камъкът в ръката ѝ я дърпаше надясно, тя го последва и скоро откри друга слънчева система.

В далечината зърна сиянието на белия пламък, който търсеше. Страх изпълни етерното ѝ тяло, докато се приближаваше, и скоро се озова пред материален свят, раздиран от артилерийски обстрели и лазерен огън — рани, които щяха да зараснат скоро, за разлика от тези на облъчения свят. Под нея се простираше градски пейзаж, полуразрушен, облизван от пламъци, сив паваж с алени черти. Отвъд града започваше поле, но земята бе разорана, а дърветата — изкоренени. Из полето тичаха мъже в бронирани костюми. Зад хълмовете настъпваше пясъкът — неизменният белег за присъствието на драки. Амбър се сниши, опитвайки се да събере разпиляното си същество. Вече не се налагаше да търси Джек. Тя бе въздухът, а той

огънят и той я всмукна, сякаш тя съществуваше само за да го подхранва.

Последното ѝ усилие бе да се пресегне към Колин.

Колин почувства силен тласък в душата си. В първия миг го стресна, сякаш някой се опитваше да изсмуче съзнанието му като жълтък от черупка на яйце. Вкочанените пръсти на Амбър помръднаха в ръцете му и в следния миг съзнанието му напусна тялото и той се озова изправен пред...

Не, не беше смъртта. Нея я познаваше добре. Беше Джек и още нещо — нещо примитивно и хищно, изпълнено с отчаяното желание да запази собствения си живот... ала надарено с разум и великодушие. Приличаше му на съзнание на ембрион в утробата на майка, принудено да се сблъска с реалността на живота, който още не бе в състояние да разбере.

Амбър го обгърна. „Можеш ли да помогнеш? Мили Боже, губя го...“

Колин усети раната на Джек, но другото съзнание започна да се бори с него, да се съпротивлява, да му пречи да се приближи и дори по-лошо — то изглежда познаваше отлично равнината, в която се намираха. Можеше и възнамеряваше да унищожи Колин. Преподобният опита да се приближи отново и бе отблъснат толкова брутално, че неволно изстена като от силна болка и съзнанието му се раздвои между усещанията в двата свята. Почувства, че губи връзка с Амбър. Единственото, което можеше да направи, бе да покаже на това второ съзнание миг от живота, който го очакваше, преди връзката им да се разкъса напълно и двамата с Амбър да бъдат запокитени из галактиката.

22.

Джек се олюля и се подпря на коляно, пронизан от остра болка под бронята. Една норцитовата плоча се откачи от нагръдника му и той изруга. Но болката му помогна да се отърве от налегналата го летаргия. Изправи се отново, очакващ да чуе призивите на Фантом да продължават напред, ала съществото бе замлъкнало.

Противникът ги бе притиснал към земята с ураганен огън. Той провери мрежата за цели, като си даваше сметка, че му предстои да се придвижи напред под непрестанен кръстосан огън. И в този момент усети, че нещо с него не е наред...

— Мили Боже, командире, ти си ранен! — Гарнер се хвърчи в прахоляка зад него и се прикри зад една невисока купчина.

— Близо ли сме вече?

Гарнер обърна глава към него. Стъклото на шлема бе затъмнено и лицето не се виждаше. Но в гласа му се долавяше добре познатият, непресъхващ хумор.

— Двамата с теб, с Арон и с няколко точно метнати гранати ще свършим цялата работа. Стига само да кажеш, че имаш сили...

— Не бери грижа за мен — Джек се извъртя и бръкна в раницата. Докато се надигаше, усети, че е изпуснал лазерната пушка на земята, но я остави да лежи там.

— Командире...

— Само ще ми тежи — прекъсна го Джек. — Вземи каквото ти трябва и зарежи останалото. Ако успеем, няма да оцелеят достатъчно драки, за да ни затруднят. Ако се провалим... е, поне тези, които идват зад нас, ще срещнат по-малка съпротива. Къде е Арон?

— Залегна някъде там — посочи с ръка Гарнер. Младежът лежеше недалеч от тях, между купчини, обрасли с обгоряла трева, която се поклащаше на вятъра като забравено знаме.

В ефира прозвуча ентузиазираният му глас:

— ... проблеми с връзката... но съм... готов... когато кажете...

— Готови — извика Джек и замахна с гранатата. — Станете всички! Искам да видя дали ви бива да ме следвате.

Той изскочи от укритието и се затича срещу дракското укрепление.

Фантом почувства възстановената топлина в тялото на Джек. Беше се притиснал в кожата му, заслушан в ехтежите на неговия пулс, докато господарят му се носеше право към врага.

Но вътре в бронята Фантом водеше друга война. Бе усетил допира на нещо, което не можеше да определи... нещо небесно. То му предлагаше много повече от живота. Даваше му възможност да види в какво би се превърнал, ако продължи да расте.

Но не и ако се храни с кръв.

Не.

И докато Джек си проправяше път през вражеския огън към гнездото, Фантом прибра обратно власинките, отказа да се поддаде на изкушението. Нямахше силата да излекува Джек, както го бе правил на времето. Вместо това се опита да спре кръвоизлива, като затвори някои съдове... да възстанови поне част от силите на своя господар.

Ала никой от двамата не би могъл да спре масирания огън, който бликаше откъм гнездото.

Джек метна и последната граната, задейства реактивните двигатели и се преметна във въздуха, за да избегне последващите експлозии. Ударната вълна го изтласка, точно както очакваше, встрани от линията на ответния огън. Чу вика на Гарнер и гневните проклетия на Арон, нетипични за младия мъж. Приземи се и втората ударна вълна го събори. Гарнер тупна до него, направи опит да се надигне и един лазерен лъч изрязва зловещо цвете на гърдите му. Бликна кръв, примесена с обгорял метал, и Гарнер се строполи в прахоляка.

Околните звуци бавно се връщаха. Джек се изправи. Чу свистене, последвано от звън на рикоширащи в бронята му куршуми, сетне усети раздираща болка в бедрото. „Проклетие — изруга наум, докато падаше на коляно и се извърташе. — Май този път няма да успея да се измъкна цял-целеничък!“

И тогава изведнъж се възцари тишина... само някъде отдалеч се чуваше пронизително пицене, което се усилваше. Той вдигна глава и огледа потъмнялото небе. Точно отгоре се появи звезден крайцер, който се снижаваше бързо. Струите от реактивните му двигатели вдигаха прахоляк.

Ремонтната група бе пристигнала.

Джек измъкна дясната си ръка от ръкавицата и избърса мокрото си лице. Кожата му лепнеше.

Чу се пукот в ефира.

— Благодаря ви, командир Сторм. Районът е чист, спускам ремонтната група. Бъдете готови за евакуация. Моля потвърдете.

Джек се покашля, все още замаян от стремителния ход на събитията.

— Говори командир Сторм. Ако обичате, повторете.

Смях.

— Какво има, Джек? Последният залп да не ти е спукал тъпанчетата? Нищо не помръдва долу край теб, освен доминионска броня. Събирайте се и се отправяйте към зоната за евакуация. Предполагам, че някои от вас се нуждаят от лекарска помощ.

Джек премигна и се озърна. Едва сега откри, че танцуващите светлинки на лазерния огън са изчезнали. Наведе се и вдигна Гарнер. От зейналата в гърдите му рана продължаваха да излизат кървави мехури. Джек огледа набързо пораженията. Дръпна ръката на Гарнер и я постави върху обгорения отвор. До него изникна Арон и му помогна да подхванат ранения от двете страни. Чак тогава Джек си помисли, че и този път бяха надвили драките.

— Хайде, момчета, да ви прибираме у дома — подканиха ги от кораба.

23.

Бойният кораб се спусна, преди да се задейства трифазната аларма, и в заводите така и не успяха да обявят бойна тревога. На радиокулата бе дежурен младият Брант, който не можеше да повярва на данните от екрана.

— Невъзможно е да е преминал през щита.

— Потвърждавам. Неидентифициран агресор следва посока шест-нула-девет...

— По дяволите! — изруга Брант и задейства алармата ръчно.

По-късно записите щяха да покажат, че е изпреварил с трийсет минути трифазната система.

А междувременно Брант се включи в общия канал за връзка. Взривяването на оръжейните заводи можеше да подпали половината планета, а вече нямаше никакво съмнение, че новодошлият не е пристигнал с приятелски намерения.

— Проверете го за дракска идентификация — нареди Брант на компютъра.

— Липсва потвърждение — отвърна почти веднага механичният глас. — Неидентифицираният кораб не е с дракска принадлежност.

— Невъзможно! Няма какъв да бъде! — Брант се надигна. — Провери отново!

Разнесе се нисък, нарастващ грохот. Русата коса на младежа настръхна. Кулата започна да се тресе.

— Четиринадесет минути до максимално сближаване с кораба — обяви компютърът. — Засечена е ракета въздух-земя.

— Какво? — гласът на Брант се покачи с една октава. — О, мамка му! Опитай да се свържеш!

На пулта светна нова светлинна.

— Добър ден, тук „Уошбърн индъстриз“. Ако искате да разговаряте с персонала, натиснете 1. Ако искате финансовия отдел, натиснете 2. Ако искате...

— Подложени сме на обстрел! — изкрещя Брант. — Тревога!

След това хукна към подземния бункер. В опразнената кабина на кулата компютърът съобщи невъзмутимо:

— Седем минути до максимално сближаване с кораба...

Брант беше сгрешил в преценката си. Неизвестният нападател не изгори половината планета. Но най-големият континент в северното полукълбо понесе тежки загуби. „Уошбърн индъстриз“ заедно с две фабрики за гранати и лазерни пушки „Берета“ бяха сринати със земята.

Разрушени бяха дори подземните бункери.

Оцеля само „черната кутия“, за да разкаже какво се е случило.

24.

— Оставете ме да се разходя във вътрешния двор. Няма да се счупя надве, дявол ви взел!

— Една нощ в болницата и вече се смяташ за излекуван — скара му се Амбър. — Ако не се държиш прилично, може и да преспиш на двора. Колин, опитай се да му влееш малко разум!

Скиталецът бе прегърнал Джек през кръста, а Амбър се бе уловила за дръжките на седящата количка. Сутрешният бриз развяваше оредялата коса на Колин. Двамата мъже се спогледаха.

— Сядай тук! — нареди Амбър на Джек. — Или искаш да те съборя насила?

Рицарят повдигна рамене, но явно размисли и се подчини неохотно. Отпусна се в количката, нагласи подлакътниците и включи двигателя. Колин и Амбър се изравниха с него.

— Виж — заговори Джек, — докторите не казаха, че е необходимо.

— Докторите — повтори презрително Амбър. — Същите, дето изписаха тази сутрин Гарнер? Малко преди да припадне?

— Случаят е различен. Гарнер прекара обратния път в криогенна капсула. Те мислеха, че там се е излекувал.

Амбър препречи пътя на Джек и го принуди да спре количката. Погледът ѝ беше строг.

— Само още едно оплакване от теб и ще кажа на Пепус и Баадластър, че си здрав и можеш да прекараш остатъка от деня в тяхната компания.

— Е — засмя се Колин, — това си е съществена заплаха.

Джек също се усмихна, макар и пресилено, и вдигна ръка.

— Предавам се.

— Добре. Сега насочи това нещо, накъдето трябва и да тръгваме.

Колин се изравни с Амбър.

— Не бива да си толкова строга с него — прошепна ѝ.

Тя сбърчи нос.

— Зная. Но когато е нужно чудо, за да бъде спасен... когато осъзнаваш, колко безпомощен си... — тя млъкна и спря, загледана в тревата. — Трябва да намеря начин да наляя малко разум в тази твърда фермерска глава. Знам какво е да носиш костюм... мислиш се за непобедим. Ала никой не е. И колкото по-скоро го проумее, толкова по-сигурно е, че ще се върне при мен.

Колин въздъхна.

— Още една причина, мила моя — рече той, — толкова много от нас да вярват в Бога. — Улови я за ръката, наведе се и я целуна по бузата. — Няма да продължавам с вас, защото положението е деликатно и не желая да си имам търкания с Пепус.

Амбър се огледа. Джек я чакаше на няколко метра по-нататък.

— Някакви новини от Денаро?

Старият проповедник се усмихна.

— И ти се сецаш за онзи немирник, нали? Ще ти кажа до един-два дена. — Той се поклони леко, обърна се и се отдалечи.

Амбър помогна на Джек да се изправи. Дори да бе забелязал заякналите ѝ ръце, той не каза нищо. Вместо това попита:

— Къде е Фантом?

— В работилницата. Костюмът е доста повреден. Отскочих дотам вчера, след като те навестих. Той ще се оправи. Всъщност ми се стори малко... променен.

Джек помълча, преди да отговори.

— Мисля, че той умира. Вече не му давам онова, от което има нужда.

— Джек!

— Не зная какво да правя. Чудя се дали да не го предадем в някоя университетска лаборатория.

— За Бога! Там ще умре със сигурност. И на коя лаборатория имаш вяра?

Мълчанието на Джек потвърди опасенията ѝ. Тя го побутна леко.

— Хайде да не стърчим на едно място.

— Сигурно пак искаш да ме вкараш в леглото — захили се той.

— Мисли позитивно — подхвърли Амбър и отвори вратата. Когато влязоха в апартамента, Джек се надигна, подпря се на рамото ѝ, докато овладее болката в бедрото, и си пое мъчително въздух. Тя остави щорите спуснати.

— Ще можеш ли да седнеш в креслото? — попита и се пресегна към ключа на осветлението. Нищо не се промени и Амбър добави: — По дяволите, светлините не работят.

— Не се безпокой, скъпа — обади се непознат глас. — Аз виждам добре и без тях.

Първото, което Джек видя, щом Амбър дръпна щорите, бе втрещеното в него златисто око. Останалата част от лицето се бе променила... изпъкнали скули, квадратна челюст. Черните къдрици бяха посивели. Натрапникът бе положил пистолета на бедрото си и червеният му лазерен мерник блещукаше към тях. Джек познаваше добре мъжа. Някога дезертър, после престъпник и скандалджия, името му беше Болард.

Рицарят стисна юмруци и понечи да се изправи.

— Как се промъкна тук?

Болард погледна към Амбър.

— Тя знае, че си имаме начини. Преди два месеца е купила заглушители. Не беше никак трудно да им пъкна по едно чипче, което ми позволява да влизам когато си поискам. Знаех си, че някога ще ми потрябва. — Той вдигна едрата си ръка. — Джек, преди да ме разкъсаш, нека ти кажа, че нямам нищо общо със случилото се миналата година.

— Само че терористът носеше странна визитна картички. Твоето златно око — изгледа го подозрително Джек. При спомена за инцидента гърлото му се сви.

Болард изсумтя презрително.

— Накисна ме онзи копелдак Уинтън. Да, и мен също. Изтръгнаха ми окото и ме отпратиха да си вървя. Но поне ми плати добре. Намерих свестен хирург да ми сложи ново око. Крих се, докато узнах, че си му видял сметката на Бития.

— И какво те накара този път да изпълзиш на светло?

— Войната. — Болард побутна пистолета. — Сръбвам си в един бар, вдигам глава към телевизора и те виждам — пред Конгреса. Джек, толкова горд се почувствах с теб. Аз съм първият, който разкри, че си единственият истински Рицар. Никога не го забравяй. Макар да знаех

кой си, никога не го признах пред Уинтън. Може да е подозирал нещо, но не разбра истината от мен.

Джек поклати глава.

— Ти си дезертирал и си взел бронята със себе си. Не виждам с какво толкова можеш да се гордееш.

Болард се закашля, извърна глава и се изплю на килима.

— Слушай, герой такъв. Ако не бяха боклуци като мен и Амбър, нямаше да оцелееш и две седмици в Малтен.

Джек не можа да понесе това. Хвърли се напред толкова бързо, че Болард дори не реагира, сграбчи го за самото и го разтърси с нечовешка сила. Пистолетът тупна на пода и Амбър го прибра.

Зъбите на Болард изтракаха.

— Извинявай, сгреших — забърбори изплашено той. — Амбър не е боклук. По дяволите, човече, пусни ме. Дошъл съм да ти помогна.

Джек се олюля и Болард използва момента, за да се измъкне от хватката му. Отпусна се уморено в креслото.

— Казвай каквото имаш да казваш и изчезвай!

— Добре. Амбър... — погледна я със здравото си око.

— Амбър може сама да се грижи за себе си.

Болард сви рамене.

— Не бива да я замесваш, Джек. Но както и да е. — Той пхна ръка във вътрешния джоб на самото. — Донесох ти нещо — хвърли малък диск във въздуха и Джек го улови.

— Какво е това?

— Нещо, което трябва да знаеш, мой Рицарю. Говори се, че пред новия министър на войната Уинтън щял да изглежда като светец. На небесата има много неща, за които двамата с теб можем само да си мечтаем. — На устните на Болард затрептя злобна усмивка. — По-късно ще ми благодариш. Ако ти трябва свидетел, само ми кажи. — Без да промълви нито дума повече, той стана и се отправи към вратата.

Амбър насочи пистолета към него, но Джек махна с ръка.

— Остави го да си върви.

Тя метна мрачен поглед на Болард.

— И друг път не ме бъркай със себе си.

Болард се пресегна и я улови за брадичката.

— О, няма, не се безпокой. Приеми искрените ми извинения, малката. — Насочи поглед към Джек, сетне отново към нея. — Нали

знаеш, дребнавите хора като мен все правят зловни забележки. — Тя отстъпи объркано назад и посетителят използва тази възможност да излезе.

Джек размаха диска.

— Да видим какво, по дяволите, има тук.

Екранът бавно угасна. Амбър вдигна глава.

— Какво означава това?

Джек тропаше замислено с пръсти по облегалката на креслото.

— Който и да го е направил, успял е да се промъкне през първичната и вторичната защитна система и после през щита. Компютърът не може да греша — не са били драки. На Океана бе необходима цяла седмица артилерийска канонада, преди да свалят щитовете. Не познавам сила, която да може да ги заобикаля. — Помисли си, че сега вече войната щеше да е съвсем различна.

— Но защо не са ти казали? — попита тя.

— Не зная. Може би не ми вярват напълно — откакто Денаро избяга. Още се сърдя на Колин за това. — Той спря да барабани с пръсти и разтърка мястото, където все още го болеше незарасналата напълно рана. — Прилича ми на кораба, който удари Опус.

— На онзи? — попита тя с разширени от изненада и страх очи.

— Именно. Не ме разбирай погрешно. Възможно е да се окажат пирати, но малко ми се вярва. Засега не е известно някой да владее подобна технология. Засега, наистина. — Той се надигна мъчително и направи опит да пристъпи. — Струва ми се, че на арената са излезли нови играчи, и докато не узнаем кои са, няма да сме наясно с правилата и залозите. Болард каза, че може да ми осигури очевидци. Свържи се с него. Искам да се срещна с тях. За нищо на света не бих се доверил на Пепус или на Баадластър.

25.

Пепус вдигна очи от доклада.

— Още една планета — промърмори той уморено и разтърка очи. Луничавото му лице бе подпухнало.

Баадластър стоеше до прозореца и наблюдаваше жалките опити на дъжда да очисти Малтен от прахоляка. Той скръсти ръце на гърба си и се извърна.

— Още никой не го е виждал, дори доминионският Съвет за безопасност. Ако искате, ще се погрижа да не попада в ничии ръце.

Пепус погледна към документа пред него.

— Ами Уошбърн?

— Може да се наложи да го премахнем, за да не говори излишно. Записът е направен от сина му.

— Но все някой ще забележи изчезването на четири големи оръжейни производители.

— Случват се инциденти. Ще съобщим, че е дело на драките.

— На защитен с щит свят?

— Предател е изключил силовото поле — продължи спокойно Баадластър. — Уошбърн или синът му. Няма значение кой, ако и двамата са мъртви. — Той се обърна и не видя, че императорът потрепва.

— Добре — склони Пепус, — каквото и да е, само да стане бързо. Искам да пипате фино. Да не остават никакви следи.

— Не се безпокойте — рече Баадластър. — Ако нещо излезе, ще насочва подозренията към Зелените ризи. А сега, по другия въпрос, който обсъждахме. Смятам, че е време да преминем към активни действия. Да нападнем драките на тяхна територия.

— Кога?

— Мисля, че до две седмици ще сме готови с новите попълнения.

Пепус се изправи и протегна схванатото си тяло.

— Какво става с центровете за набиране на доброволци?

— Готови са и вече работят с пълна пара. Командир Сторм очевидно е надарен с голямо обаяние. Продължават да се редят на опашки за постъпване в армията. До края на седмицата и трите центъра ще са оборудвани с необходимото за подготовка на кадрите. След шест месеца ще имаме шест хиляди завършили курсисти.

На лицето на императора разцъфна усмивка. Той пристъпи към прозореца и запречи гледката, на която се наслаждаваше Баадластър. Но в края на краищата това беше *неговата* гледка.

— Не съм си мечтал, че ще настъпи ден, в който Доминионът доброволно ще финансира създаването на моя *собствена* армия. Чудя се дали ще им хареса цветето, за чието отглеждане помагат — изсмя се той. — Добре. Мисля, че е време да преминем към офанзива. Какво е положението с нашия командир? Той оправя ли се вече?

Баадластър стоеше зад императора. Тъй като бе по-висок от него, гледаше без проблем през прозореца. Устните му леко се извиха.

— И да не е, няма да признае, че още е слаб. По един или друг начин, той ще осъществи нашите очаквания. И ако имаме късмет, драките ще ни отърват от него.

26.

Джек плъзна пръсти по флексобрънките. Сви ръката си в юмрук и удари по раменната плоча. Дали само му се струваше, ала плочата като че ли поддаде. Въпреки че костюмът бе почистен и ремонтиран, краищата на някои от плочите бяха захабени и нащърбени.

„Също като нов е, господарю.“

Не отговори на Фантом. А и не смяташе, че костюмът е в добро състояние. След толкова години и сражения бе почти невъзможно да се възстанови напълно. Костюмът бе изостанал в техническо отношение и това пречеше на възможността му да командва. Пречеше му да *оцелява*.

— Фантом, мислил ли си някога да се местиш?

„Какво?“

— Няма значение. — Той отпусна ръце. Нищо не можеше да направи. — Още ли ти е студено?

„Да“ — отвърна след известна пауза съществото.

— Ще измислим нещо — обеща Джек. После се отправи към изхода. В работилницата цареше тишина. Беше среднощ и той бе оставил Амбър сама в леглото. Скоро тук щеше да настъпи оживление — предстоеше нов етап от офанзивата срещу драките. Планът на Баадластър се хареса на Джек, въпреки че имаше някои недостатъци, но не можеше да отрече, че идеята да ударят врага право в сърцето е особено привлекателна. Забави крачка, доловил пратената от разстояние мисъл на Фантом.

„Какво е живот?“

— Мен ли питаш? — промърмори иронично Джек. — Може би трябва да доведе Свети Колин, за да ти отговори.

„Питам сериозно, Джек. Когато беше ранен, аз... усетих вкуса ти. Животът изтичаше от теб и той беше топъл.“

Съществото говореше не за живота, а за кръвта му. Джек си спомни как се раждаха милоските берсеркери и потрепери. Дали Фантом не беше, ако не берсеркер, то паразит, както някога Джек си бе

помислил? Дали сега не се съпротивляваше на истинската си същност, на желанието да завладее костюма?

— Фантом, ти си жив. Ти мислиш и притежаваш съзнание.

„Само чрез теб. Отнемат ли те от мен, няма да представлявам нищо.“

Точно от това Джек се боеше най-много. Дали Фантом предчувстваше избора, който някой ден Джек трябваше да направи?

Той взе инструменти и се захвана да работи върху шлема. Занимания от този род обикновено му действаха успокояващо.

— Това ще се промени, когато пораснеш.

„Не мога да раста повече. Какво ще ме храни? Теб те храни кръвта. А мен?“

— Кръвта не е единственото, което ме храни. Аз дишам въздух. Обичам да усещам топлината на слънцето върху кожата си. Обичам вкуса на студената бира и на пържолата. Обичам да се чувствам добре.

„А също и любовта на Амбър.“

— Да, и това също.

Фантом потъна в мълчание. Джек приключи с проверката на веригите. Малко преди да завърши, се опари с поялника и изруга. Трябваше да остави тази работа на техниците, помисли си. Жалко, че Фантом не беше семе. Тогава би могъл да го трансплантира. Да го засее някъде другаде. Той вдигна глава.

— Различните неща растат по различен начин. Семето се нуждае от слънчева светлина и вода. За да фотосинтезира. Така израства.

„Обясни.“

Джек отметна косата от очите си.

— Не мога да ти обясня. Слушай. Чувствай. — Той се пресегна и улови ръкавицата. Изведнъж го изпълниха спомени от Дорман. Фермата, земята, тракането на комбайна. Мирисът на разорана почва и топлината.

Въздъхна и в този момент през прозореца нахлуха първите лъчи на слънцето. Нощта бе преминала неусетно. Той се изправи. Все още се движеше малко вдървено заради раните. Ръкавицата се протегна след него, сякаш се опитваше да го задържи. Джек спря и остави на Фантом да го докосне, давайки си сметка какво усилие бе необходимо да положи, за да задвижи костюма.

„Искам да усетя отново слънцето.“

Откъм входа на работилницата вече полъхваше топъл въздух.

— Ще ти дам възможност сам да му се насладиш. — Подпря с рамо закачалката и я изтика към вратата, докато се озова на площадката отпред.

Навън вече грееше ярко слънце и Джек примижа.

„Никога не съм знаел...“ — рече Фантом. В гласа му се долавяше учудване.

Джек усети как новият ден го поглъща. Беше валяло през нощта и въздухът бе свеж. Над града се издигаше кафеникава мараня. Не беше толкова красиво, колкото на Дорман или на вече разрушената Океана.

Но въпреки това картината кипеше от живот.

„Какъв глупак съм бил“ — промърмори Фантом.

Джек забеляза, че и двата ръкава на костюма се повдигат.

„Това е животът.“

Не беше като небесното просветление, което го бе споходило, когато бе вкусил от кръвта на Джек, но почти се доближаваше до него.

— Слънчевата светлина ли? — попита Джек. — Но ти вече си излизал на слънце... — Той млъкна. Какво се бе променило? Защо Фантом изглеждаше изпълнен със сили? Двамата стояха огрени от слънчевите лъчи. Джек все още държеше в ръцете си шлема. Пресегна се и го постави на мястото му.

Почти веднага Фантом нададе отчаян вик, който разтърси душата на Джек.

„Няма го!“

Рицарят отново откачи шлема. После се засмя.

— Не е изчезнало, Фантом. В шлема има слънчеви колектори... те поглъщат енергията и я съхраняват в акумулаторите. Достатъчно е да се включиш към веригата. Всъщност ти го правиш — засичам загуба на енергия всеки път, когато излизаме на открито, но това, което черпиш, не е слънчева енергия. Ако искаш да имаш досег със светлината, мисля, че можем да го осигурим с някои корекции в шлема.

„Предпочитам светлината.“

— Добре, щом ти е нужна. Ще ни отнеме няколко дена. Можеш ли да чакаш толкова дълго?

Вместо отговор го заля неудържима вълна на радост.

Амбър изчака да утихне шумът от напускащия къщата Джек и да изстине топлината по чаршафите. Не можеше да заспи, затова стана и се облече. Избра тъмносин работен комбинезон и обувки с меки подметки. Среса косата си назад и я пристегна на плитка. Скоро, съвсем скоро смяташе да покаже на Джек какво може. И тогава едва ли би помислил да остави у дома дясната си ръка.

Навън улиците тънеха в сумрак, разкъсван от редките лампи, но тя предпочиташе да се придържа към сенките, докато вървеше безшумно към полигона. Колкото повече се приближаваше, толкова по-трудна ставаше задачата ѝ. Кварталът гъмжеше от новобранци. Бяха сглобени временни бараки, в които да ги настаняват, докато приключат обучението. Пепус се бе разпоредил да използват незастроените места около полигона, отвъд стените на старите казарми.

Амбър спря да си поеме дъх. Не беше изморена, а по-скоро развълнувана от тази среднощна игра. Ала докато стоеше там, разколебана и задъхана, някой сложи ръка на рамото ѝ.

— Милейди Амбър. Толкова късно навън?

Тя вдигна глава и видя пред себе си призрачно бялото лице на Вандовър Баадластър. Сърцето ѝ запърха изплашено.

— Когато не мога да спя, предпочитам да се разхождам.

— Напълно разбираемо, но крайно неразумно — рече министърът, докато я отвеждаше встрани от сенчестата стена. — Казват, че новобранците са грубо и недисциплинирано племе. Чувал съм, че дори за курвите изнасилването е доста неприятен акт. Съветвам ви да не се превръщате в доброволна жертва.

Думите му я накараха да застине. Той я наблюдаваше с подигравателна усмивка.

— Освен това — продължи небрежно — имаме съмнения, че се готви саботаж. Напоследък засякохме подозрителни действия и тази вечер заложихме капан, за да открием кой е Рицарят изменник.

— Саботаж ли? — попита тя с невинно изражение.

— Да, някой е проникнал без разрешение. Бил е достатъчно опитен и внимателен да се справи с охранителната система. Ако имаме късмет, ще се окаже някой най-обикновен представител на

индустриалния шпионаж, събиращ информация за костюмите за друг производител.

— А ако нямате, тогава какво?

Баадластър прехапа плътните си устни.

— В такъв случай си имаме работа с предател. Според последния доклад на командир Сорм драките са се преориентирали към огнестрелни оръжия, стратегия, подсказваща, че противникът е изучил детайлно костюмите.

Клопка, поставена за предател. Амбър потръпна при мисълта, че можеше да попадне в нея.

Баадластър се изкашля успокояващо.

— Но вие, мила моя, няма от какво да се страхувате. Съветвам ви все пак веднага да се приберете у дома.

— Благодаря за проявената загриженост, министър Баадластър — отвърна тя и сведе глава.

— О, няма нищо. — Той се пресегна и я докосна по рамото. Очите му сияеха като скъпоценни камъни. — Знаете ли, няма да е зле да обмислите отново предложението, което ви направих. Командир Сорм се намира в доста неудобна ситуация, независимо дали го признава или не — заради близките си отношения със Свети Колин може да бъде обвинен в измяна. Вярно, не можем да твърдим, че е свързан по някакъв начин с дезертиралия кадет Денаро.

— Джек не е бил на Малтен, когато Денаро е избягал.

— Така е. Но тъкмо той го предложи за Рицар. Имате ли представа, че малко преди това на Свети Колин е било наредено да предаде Денаро на императора, за да бъде разследван по подозрения в държавна измяна? А вместо това двамата го уреждат за кадет, съзнавайки, че императорът няма да рискува да предизвика скандал с подобно разследване. И че няколко месеца по-късно Денаро не само изчезва безследно, но отнася със себе си ценна и незаменима екипировка. Не, моя среднощна красавице. Вашият командир трябва много да внимава оттук нататък какви решения взема, ако иска кариерата му да се развива успешно.

— Джек няма нищо общо с гнусните ви политически интриги!

— Така ли? Ами с какви интриги има нещо общо? С тези на Зелените ризи може би? Откъде да знаем как е прекарал тези седемнадесет години от живота си?

Тя усети, че се задушава от гняв.

— Пепус е назначил глупак за министър на войната.

Мъжът пристъпи към нея и топлината на тялото му я опари като разпален огън. Татуировките ѝ излъчваха сигнали за опасност, но тя не им обръщаше внимание.

— Имате само един шанс — чу го да процежда през стиснати зъби. — Един-единствен и нищо повече. И той е Джек да бъде толкова наивен, колкото е храбър. Кажете ми с кого се вижда и какво прави, за да мога да го защитавам през следващите месеци, когато... — спря напред дума и преглътна, без да сваля поглед от нея. — Не съм глупак, нито Пепус е такъв и вие го знаете добре. Изповядайте ми се, инак Джек ще бъде оплетен в чужди планове и накрая и двамата ще пострадате.

За първи път от онзи съдбовен миг пред Хусиах тя съжали, че ѝ бяха отнели способността да убива. Ако я притежаваше все още, сега щеше да насочи невидимата си стрела право към ума на Баадластър. Без никакви угризения на съвестта.

Министърът отстъпи стреснато назад, сякаш прочел мислите ѝ.

— Някой ден, милейди, ще се срещнем отново и тогава ще си спомните, че сте отказали великодушното ми предложение.

— Никога няма да шпионирам Джек!

— Късно е — наведе той глава. — Прибирайте се у дома. Имаме работа тук и вие ни пречите.

Амбър се завъртя и си тръгна със забързана крачка. Изпитваше слабо задоволство при мисълта, че клопката на Баадластър ще остане празна, тъй като бе предназначена за нея, но той не го знаеше.

По-късно, докато лежеше в леглото, загърната с копринения кафтан, който си бе донесла от Бития, тя отново съжали, че е изгубила способността си да убива. А и татуировките, изглежда, бяха отнели всички останали парасихични таланти, с които някога бе надарена. Скоро нямаше да има с какво да помага на Джек и Фантом в борбата за оцеляване. Освен с дребните хитрини. И недовършеното обучение за доминионски Рицар.

Пепус беше буден, когато Баадластър се върна с празни ръце. Императорът седеше в удобно кресло и посрбваше чай от изящна

порцеланова чашка. Усмивката не слезе от лицето му дори когато Баадластър го погледна така, сякаш изпитваше желание да се пресегне, да сграбчи крехката чаша и да я строши в пода.

— Няма ли я плячката?

— Не. Но това не означава, че се отървахме от проблема. Дори Ласадей, човекът на Сторм, е обезпокоен.

— Но няма никакви улики, че командирът е въввлечен.

— Така е.

— Зарежи тая работа.

Баадластър се облеци.

— Да зарежа тая работа? Първо ме понижават до обикновен ловец на шпиони, после ми казват да *зарезжа тая работа*?

— Нападението на Клактут е далеч по-важно. — Пепус остана чашата и избърса горната си устна.

— Означава ли това, че мога да се върна към стратегическото планиране? — попита обнадеждено Баадластър.

— Разбира се. Веднага щом се свържеш с кралица Трикатада.

Баадластър размаха гневно ръка.

— Ние печелим, Пепус. Не може да захвърляте всичко на вятъра, като издавате на кралицата нашите планове.

— О, не. Нямам никакво намерение да ѝ издавам плановете ни. — Императорът се изправи и пригладя дрехите си. — След като затвориха посолството си, нямаме никаква връзка с тях. От друга страна, изглежда, че както ние, така и те са атакувани от трети участник, и ми се ще да разбера какво знае тя по въпроса.

— Драките никога няма да ни кажат.

— Може би — засмя се Пепус. — Но понякога, драги ми Баадластър, от това какво *не* казват и как точно *не* го казват, можем да съдим за много неща. Хайде, иди и се обади. А когато приключиш с разговора, ела да ми докладваш.

Вандовър се поклонил с язвителна усмивка, докато императорът напусна помещението.

27.

„Ръждясалият болт“ не бе претърпял съществени промени от времето, когато Джек го бе посещавал за последен път. Освен, може би, че бе станал по-занемарен. Мъж с жълтеникаво лице отмести завесата на сепарето, в което се бе настанил Джек, погледна го с очи, пожълтели от прекомерната употреба на алкохол, и кимна.

— Сега трябва да кажа: „Болард ме изпраща“ — рече и оголи изгнилите си зъби в усмивка. Протегна ръка и Джек постави на дланта му един кредитен диск. Мъжът го погледна, сетне побутна към него малка електронна карта.

— Това е за Амбър. Болард каза, че го е поръчала.

— Говори. Нямам много време.

Мъжът сви рамене и разтегна устни в още по-широка усмивка.

— Нито пък аз, човече. Болард каза, че искаш да узнаеш какво е станало с „Уошбърн индъстриз“.

— Ами слушам те.

— Няма ги. Изпепелени са след вражеска атака. Останалото са свършили експлозивите в складовете. Трябваше и аз да съм на смяна, но два дена преди това си взех отпуска.

— Щом не си бил там, откъде знаеш?

— Защото аз бях първият отишъл на мястото след нападението. Дори преди пожарникарите. Видях всичко с очите си.

Джек го разглеждаше внимателно. Този тип трябваше отдавна да е мъртъв...

— И как успя да се измъкнеш? Сигурно са изолирали района почти веднага?

— Толкова бързо, че не успях да мигна. А после пристигна Уошбърн. Но не го видях да си тръгва. Чух, че се самоубил, когато открили трупа на сина му в един от бункерите. Говори се, че синът му изключил щитовете, за да могат драките да атакуват.

— И ти ли мислиш така?

— Не го вярвам. Момчето беше чисто като сълза. Пък и аз знам, че не бяха драки. С очите си го видях.

— Кого?

— Кораба, който ни нападна. Увисна в небето за известно време, да провери какви ги е свършил, и отлетя.

Тъкмо това очакваше Джек. Мигом побутна една рисунка през масата.

— Така ли изглеждаше?

Мъжът погледна за миг скицата и поклати глава. Джек извади друга рисунка.

— Или така?

Почернелите нокти чукнаха върху втората картина.

— Този беше — подсмръкна мъжът. — Време е да изчезвам, човече.

Джек кимна. Човекът се изправи. Джек се поколеба и му подхвърли втори кредитен диск. Стрелване с поглед и ахване.

— Петстотин кредита?

— Спечели ги. — Парите бяха достатъчно, за да може непознатият да се напие до забрава. Двамата се спогледаха мълчаливо.

— Благодаря, човече — изръмжа мъжът и си тръгна. След миг от него нямаше и следа.

Джек продължаваше да разглежда рисунката. Мъжът бе отхвърлил скицата на дракския кораб. Втората бе на кораба, атакувал Опус. Въпросът бе защо не бяха съобщили на Джек за случилото се с „Уошбърн индъстриз“. Заводите бяха основен доставчик на армията, от тях се очакваше да осигурят предстоящата операция „Гнездо“. Стига, разбира се, непознатият да казваше истината.

Джек отмести настрана празната си чаша, стана и напусна бара.

Джек прокара нежно пръсти по татуираната кожа на Амбър. Тя лежеше смълчана, неподвижна, току-що научила от него, че на сутринта отново заминава. Когато я погледна, зърна синкавите жилки в очите ѝ. „Дори там — помисли си гневно Джек. — Дори там е оставил следата си онзи негодник.“

— Как можеш да заминеш, след като вече знаеш? — попита тя накрая.

— Налага се. След смъртта на Уошбърн поддръжниците ни в Конгреса са разколебани. Не забравяй, че одобриха само „пробна“ война. Поне за момента съм съгласен с Баадластър и Пепус. Трябва да покажа колко ефективно можем да действваме срещу драките.

Тя се изви и пръстите му се спуснаха по корема ѝ и слязоха към бедрата.

— За мен е по-важно, че си ефективен тук и сега.

Той я плесна с длан по корема.

— Струваш ми се потисната.

— И как иначе! Щом си поема дъх, казваш, че заминаваш нанякъде! По дяволите, Джек, дори не ми позволяваш да те придружа!

— Той се усмихна, наведе се и я целуна. — Не се опитвай да смениш темата!

— Няма — рече в мига, когато проникна в нея. — Това беше темата. Сексът.

И я ухапа по долната устна.

— Как можеш да тръгнеш на война, когато дори не знаеш кой е истинският ти враг?

Той продължаваше да се движи бавно, заслушан в нейния учестяващ се дъх.

— Струва ми се — прошепна в ухото ѝ, — че сега не е подходящият момент да обсъждаме подобни неща. По-важното е, че знам с кого правя любов.

Амбър въздъхна. Макар тялото ѝ да се поддаваше на ласките му, той усещаше, че е ядосана. Тя обгърна раменете му с ръце.

— Коя съм аз — чу я да шепне, — че да преча на преговорите за мир?

После го притисна към себе си.

Две седмици в медикаментозен хипносън. Никакви криогенни капсули този път. Предстоящата битка бе твърде важна, а криогенният сън забавяше реакциите. Пък и понякога се случваше някой от приспаните да получи криогенна треска. Не. Този път Джек бе взел твърдото решение да не рискува с никого от трите кораба. Дори бе решил сам да се подложи на хипносън, след като приключи с

компютърните симулации. Операция „Гнездо“ бе прекалено важна, за да Позволи някоя дреболия да я провали.

След като приключи със симулацията, той се замисли, загледан в екрана. Разполагаше с три хиляди войници, макар че само петстотин от тях имаха боен опит, но и това беше достатъчно, след като неговото крило щеше да е в челото на атаката. Трябваше да действат светкавично. Унищожават гнездото и се изтеглят. Планът изглеждаше съвършен. Джек обаче не можеше да се успокои. Нищо на този свят не беше перфектно.

От двама им Амбър бе надарената с парапсихични способности, но понякога му се струваше, че може да се уповава и на собствената си интуиция. Не успяваше да определи какво точно го кара да изпитва безпокойство. Може би бе заради неидентифицирания нападател, който се появяваше от време на време, макар че не виждаше с какво би могъл да попречи на атаката на Клактут. Щяха да излязат от хиперскок — толкова близо, че дори минимална грешка можеше да доведе до катастрофа — и да се стоварят право върху главите на драките. Без да им дадат никаква възможност да реагират.

Той се облегна назад, преравяйки спомените, които бе възстановил с помощта на Фантом. Спря се на един от тях: баща му стоеше на верандата и гледаше към насажденията, унищожавани от пороен дъжд. „Понякога се случват такива неща, синко — бе казал тогава и го бе прегърнал. — Човек прави каквото може. Наторява, осигурява минерали, хербициди. Засажда и чака да порасне реколтата. Правиш всичко както трябва, но все нещо не можеш да предвидиш.“

„Какво, тате?“

„Потоп, например. Или пожар. Или нашествие на насекоми. Наричаме го Божие дело. Отваряй си очите, Джек. Някой ден ще се случи и на теб. И тогава единственото, което ти остава, е да започнеш всичко отначало.“

Божие дело. Докато гледаше компютърната симулация, Джек се зачуди дали е късно да опита още една, за да изследва всички възможности.

За съжаление нямаше никакъв начин да предвиди какво ще е този път Божието дело.

28.

Джек стоеше уморено насред малката зала. Дори не му бяха дали възможност да свали бойния костюм и да се изкъпе. Обгръщаше ги миризмата на война. Фантом пулсираше върху раменете му и не за първи път от известно време насам Джек си помисли, че скоро костюмът ще е твърде тесен за двамата. Държеше шлема под мишница и сега усети, че рамото още го наболява заради раната. Погледна към помощника, който го придружаваше.

— Последния път, когато бях тук, говорих пред целия Конгрес. Сега какво се предвижда?

Младият мъж го изгледа презрително и отново втренчи поглед в монитора над вратата в очакване да ги повикат.

— Наричат го конгресно прослушване — отвърна лаконично.

— Аха. — Джек размърда уморено крака. Не смееше да затвори очи. Страхуваше се, че ще го споходят кошмарите.

— Отстъпление! Отстъпление! Всички да се отправят към зоната за евакуация. Корабите се спускат да ни приберат. Джек се закашля мъчително, с пресъхнало от постоянни команди гърло. Небето над него бе озарено от лазерен огън, истинско полярно сияние на войната, а в краката му лежах трупове с метални брони, които никога вече нямаше да са надигнат.

Пълен разгром. Сякаш драките отдавна знаеха, че ще дойдат.

„На три часа, господарю.“

Джек се завъртя изтощено и пусна един дълъг откос. Гъделичкането в китката му подсказваше, че енергийните запаси са на изчерпване. Имаше колкото за един кратък, последен бой. Нямаше да е толкова зле, ако разполагаше с повече ветерани, помисли си той огорчено.

— Е, добре! — извика Джек. — Хайде, размърдайте се! — Гледаше към войниците, които се приближаваха към вдигнатия люк на

совалката. Някои от тях носеха ранени. Извърна очи към хоризонта, но от противника нямаше и следа.

Совалката се напълни, издигна се тромаво над земята и отлетя.

Джек въздъхна. Ако имаше някаква полза от тази кампания, тя бе почти пълната му увереност, че е останал жив само благодарение на норцита. По някаква причина металът пречеше на драките да го забележат и той смяташе да поиска след завръщането си всички костюми да бъдат покрити с норцит.

„Приближават се“ — прошепна в ума му Фантом.

— Залягайте, момчета! — извика Джек.

Светът около тях заплашваше да се разпадне, но артилерийският обстрел пропусна мястото за евакуация и совалката се приземи безпрепятствено.

— Размърдайте се, преди драките да са ви съдрали задниците! — отекна гласът на Ласадей. — Всички към дома!

Поне един, на когото можеше да разчита.

— И ти също, сержант — нареди му Джек. — Качвай се, инак ще наредя да ти метнат топките с прашка.

— Командире! Ти ли си, за Бога?

— Че кой друг? Не чу ли какво ти наредих?

— Да, сър!

— Колко останаха, сержант?

— Около стотина, сър. Качват се по хълма. Ще успеем да ги натоварим всичките. Има място. Командире, нека остана с теб. Да се опитаме да приберем и малко от... онези.

— Не.

— Но те са хора, Джек!

— Не. Не мисля, че са, сержант. Хайде, размърдайте се!

— Да, сър. — Ласадей потъна в търбуха на совалката.

Едва ли някой можеше да бъде винен, че новобранците се бяха огънали още при първия сблъсък.

Нито дори Джек.

Нито едно военно разузнаване не би могло да ги подготви за онова, което им се случи на Клактут.

Джек бе очаквал пясъчна планета, напълно преустроена за нуждите на едно гнездо на драки бойци. Но на Клактут почти нямаше пясък. Планетата бе съвсем зелена, благоустроена, култивирана.

Такива изглеждаха и хората, които се изправиха безмълвно срещу Рицарите веднага след приземяването им на повърхността. Но дори това не бе най-лошото. Когато битката достигна последния си стадий и Рицарите най-сетне се приближиха до гнездото, там ги очакваше жива стена от човешка плът.

Джек не можеше да обвинява хората си, защото тази гледка ги бе накарала да отстъпят.

Гледка, която го бе разтърсила от дън душа. Откакто се помнеше, драките не вземаха пленници.

Толкова по-силно бе желанието му да изтегли всички оцелели Рицари от Клактут.

Защото в далечна перспектива отстъплението им щеше да се превърне в победа.

Докато се поклащаше от изтощение в очакване да бъде повикан пред Конгреса, Джек си помисли, че може би трябваше да доведат тук един от тях. Като живо доказателство срещу какво се бяха изправили.

Стомахът му се свиваше мъчително. Никога досега не бе прелитал толкова огромно разстояние за толкова кратко време. Само четиридесет и осем часа в хиперполет. Беше ги прекарал заспал от изтощение в костюма. Поне извади късмет, за разлика от някои други на борда, които така и не се пробудиха, заради раните си.

Наивно беше да вярва, че ще му се размине. След смъртта на Уошбърн поддръжниците на войната бяха понесли тежък удар. И все пак той бе отблъснал дракските атаки. Ала нападението срещу Дракската лига се бе оказало провал.

Помощникът го докосна по рамото.

— Време е, командире.

Джек пристъпи напред.

Този път нямаше аплодисменти. Докато крачеше към подиума, чу само приглушени разговори. Застана там, където му показа една млада помощничка, която избягваше да срещне погледа му.

Нямаше камери. Нито телевизионна аудитория. Докато сядаше, огледа помещението и забеляза, че Пепус и Баадластър са настанени в ложата за гости, където двамата разговаряха, сякаш не бяха забелязали появата му.

Непознат мъж с посребрени коси се надигна от мястото си и в залата се възцари тишина.

— Командире, разкажете ни със свои думи какво се случи.

И той каза истината. Не търсеше нито съчувствие, нито снизхождение. Предполагаше, че присъстващите знаят, че във войната освен победи има и поражения. Но когато приключи и започнаха да ваят въпросите, разбра, че е сбъркал.

Беше изписано на лицата им. Те не разбираха поражението, също както не знаеха какво е победата.

Джек преглътна измъчено, надявайки се разпитът да приключи бързо. Хвърли поглед към Пепус, който седеше в ложата.

— Благодаря ви, командир Сторм. Давам думата на император Пепус от Триадския трон, наш изтъкнат съюзник и пълководец.

Отнякъде появя хладен ветрец, който донесе със себе си странна миризма. Тялото му реагира рефлексивно. Миришеше на древни врагове и той съжали, че не бе имал време да си свали костюма или поне да го почисти.

Пепус се надигна.

— Можем само да благодарим — поде с равен глас — на командир Сторм за проявените умения в организацията на отстъплението. Можем да сме му благодарни за бързата и правилна оценка на ситуацията. Както виждаме, загубите са били сведени до минимум. Колкото до самата инвазия — Пепус наклони леко глава, — вината е изцяло моя. Тъкмо по тази причина днес съм тук. — Джек извърна очи към него. Все още не можеше да разбере накъде бие императорът. Защо се винеше за една операция, която — ако бе завършила успешно — можеше да доведе до пълното поражение на драките? — Хубаво е, че в днешното време на мигновени комуникации има и по-умни глави от моята, които да се занимават с подобни неща. Докато командир Сторм летеше към Колумбия, беше обсъдено и взето изключително важно решение. Конгресмени и представители, дами и господа. През последните няколко дни ви бяха представени доказателства, че в нашия космос се е появил нов агресор.

Джек вдигна рязко глава. „Божичко, той им е казал! Жалко, че не знаеше точно какво.“

— Ето защо отказах да обсъждам алтернативни решения при първия си контакт с кралица Трикатада. Знаете добре, че ви изложих

собствените си доводи за това мое решение. Но благодарение на това, че продължихме непредубедено възстановения контакт, ние узнахме за Аш-фарел, древния враг на драките, и за рисковете, пред които сме изправени всички. — Джек почувства, че косата му настръхва. Понечи да се изправи и в този миг чу зад гърба си тежки стъпки. — Дами и господа. Не само мое бе решението да стигнем до този знаменателен момент. Позволете да ви представя нашите нови съюзници и техните помощници — кралица Трикатада, нейния главнокомандващ, генерал Гатхул, който ще бъде и върховен главнокомандващ на нашите обединени сили, както и новия заместник на командир Сторм, адмирал К'рок!

Джек се олюля и се извърна тъкмо навреме, за да се изправи лице в лице с пристъпващите към него драки. Едър милоски войн се приближи и го притегли в огромните си смърдящи обятия.

— Радвам се да те видя, Рицар Джек — произнесе предателят от Милос. — Сега ти отдаваш чест на генерал Гатхул, а аз козирувам на теб!

29.

Огромният милосец пусна Джек на подиума и отстъпи назад, като козирува отривисто. Миризмата, която се носеше около него, се оказа истинска, а не рожба на въображението на Джек, както си бе помислил преди малко.

Зад гърба му аудиторията вече бе избухнала в ръкопляскания. Оваците му се сториха като подигравка — колко време бе изминало от момента, когато така бяха поздравявали него?

Зад К'рок стоеше генерал Гатхул и достойнството, което бе изписано на маската му, вероятно напълно съвпаднаше с представите на драките за този тържествен момент. Имаше и други драки, един от тях, ако се съдеше по имплантантите в гърлото, бе преводачът.

Джек премести поглед към дракската кралица. Досега не бе виждал отблизо кралица, нито дори женска, макар че вероятно имаше много, тъй като драките бяха изключително плодовити.

Всъщност знаеше ли някой от тях каква е средната продължителност на живота на драките?

Тя стоеше, ослепителна, с кобалтовосини криле, прилепнали към гърба, и крушовидно тяло, предназначено за разплод. Маската ѝ бе разноцветна, но Джек не можеше да определи дали това са естествени разцветки, или дело на някаква чуждоземна козметика. Беше по-висока от Гатхул, всъщност бе най-едра от всички влезли драки.

От нея лъхаше странна, женствена миризма и Джек изведнъж почувства, че тя му въздейства. Кралицата бе извърнала към него фасетните си очи. Тя промърмори нещо и преводачът отвори уста.

— Моята кралица каза, че вие сте достоен противник, и тя се надява сега да бъдете също толкова полезен съюзник.

Джек едва забележимо наклони глава. Ако наистина е бил такъв страховит противник, как изобщо драките се бяха съгласили на този съюз? Стисна устни, твърдо решен да не им говоря. В края на краищата от всички присъстващи той бе предаденият! К'рок сложи

ръка на рамото му и го обърна към залата. Сетне се наведе и му прошепна в ухото:

— Съжалявам, Джек. Това наистина лош начин да се победи един противник.

Джек се изправи в бронята. Усмихна се, малко пресилено, и отвърна също толкова тихо:

— Още не съм приключил с боя.

Ласадей плъзна ръка по голото си теме.

— Само от седмица сме съюзници, сър, и тези проклети насекоми още малко ще ми се напъхат в леглото. Пепус и Конгресът им предоставиха повече сведения, отколкото щяха да получат, ако ни бяха тъпкали с ботуши!

Джек не отделяше поглед от плаца, заслушан в оплакванията на заместника си. Но Ласадей беше прав. Драките не само бяха възстановили прекъснатите търговски линии, те бяха вкарали свои представители във флота, а сега предстоеше техен елитен батальон да се присъедини към Рицарите. Внедряваха се навсякъде с далеч по-голям успех, отколкото ако бяха победили.

Положението никак не му харесваше, нито на Ласадей. На всичко отгоре им бяха забранили да съобщават каквото и да било на обществеността. Амбър усещаше, че нещо го тревожи, но не знаеше какво. Пепус и Конгресът възнамеряваха да направят официално изявление чак идната седмица, след като приключи първият етап от „съюзяването“.

Но Джек беше силно обезпокоен. Нито един негов колега от флота не бе поканен на борда на дракски кораб въпреки прокламациите за „размяна на информация“. Обяснението бе, че драките се адаптирали по-бързо.

Джек не знаеше да има техен представител и в укрепените скривалища на Лигата. Вместо това очакваше две дузини драки, подбрани лично от самия Гатхул, да пристигнат след по-малко от четирийсет и осем часа. Щяха да им предоставят преоборудвани костюми, с които да започнат подготовката си. Дори само тази мисъл му се струваше кошунствена.

— Сър? Сър? — повика го Ласадей.

— Съжалявам, сержант, не те чух. Какво има?

— Казах, че сме изолирали тази част от казармите, както ни наредихте.

Джек се усмихна. С огромни усилия Амбър им бе осигурила заглушители. Драките нямаше да могат да изпращат информация, освен когато използват официалните канали. Тях не можеше да контролира, но той познаваше Пепус. Императорът може да се беше продал, но не възнамеряваше да си оголи напълно задника пред противника. Със сигурност бе наредил да се подслушват официалните канали. Джек кимна.

— Може да имаме гости, но никой не ни задължава да ги караме да се чувстват добре дошли.

— Не съм чул това — захили се Ласадей.

— Действай, сержант!

Докато се спускаше от контролната кула, Ласадей се размина с Амбър и Колин. Още щом ги видя, Джек почувства, че се задават неприятности, и се премести в кабината на кулата.

— На какво дължа това посещение? — посрещна ги той. — Роулинс ли те пусна пак?

Излишно беше да повдига въпроса, че с появата си тук Колин отново бе нарушил разпоредбите за охрана на участъка. Но проповедникът явно имаше свои верни хора навсякъде. Амбър се отпусна уморено до него. Под яркосиньото расо на Колин се виждаше миньорски комбинезон. При вида му кой знае защо Джек си спомни за Лазертаун. Беше изминало много време от отвличането и откарването му на тази далечна миньорска луна, където бе прекарал няколко месеца. Още вчера с появата си К'рок бе пробудил тези спомени. Драките бяха нападнали луната, за да превземат норцитовата мина, а също и разкопките на Скиталците. Това, което той, Колин и К'рок бяха зърнали на мястото на разкопките малко преди да бъде разрушена луната, надминаваше и най-смелото въображение. Колин седеше мълчаливо, сякаш почувствал, че Джек е завладян от спомени. Изчака още няколко минути, преди да заговори.

— Джек, двамата с теб сме преживели доста неща.

Джек се подсмихна.

— Виждам, че изпитваш затруднения как да подхванеш този разговор.

Колин също се засмя и с това изведнъж придоби младежки вид.

— Все трябваше да започна отнякъде.

— Защо не с това, което те безпокои? Времето ми е ограничено.

— Какво става? Базата е затворена, градът — също.

Помощниците ми докладваха, че е почти невъзможно да се добереш до космопорта. Да не би да сме загубили войната и никой да не ни го е съобщил?

— Той няма да ти каже — намеси се неочаквано Амбър. — Щом не казва на мен, няма да каже и на теб.

Джек се зачуди за миг защо не бе използвала парасихичните си способности, за да изтръгне истината от него. Сетне се обърна към Колин:

— Не, но със същия успех можеше да е и това.

— Така и предполагам. Подочух, че си изгубил почти половината от Рицарите.

Амбър се ококори. Не свалеше поглед от Джек, който дори не отрече думите на Колин.

— И какво можеш да ми кажеш по въпроса?

— Попитай стария си приятел Пепус.

Колин изсумтя.

— Пепус ми е колкото приятел, толкова и враг. Надявам се никога да не кажа същото и за теб!

— Официално — отвърна Джек, — не мога да ти съобщя нищо.

— Едва доловимо извърна глава, Амбър разбра жеста.

Стана и провери мониторите за подслушвателни устройства. Той изчака да му кимне и продължи.

— Не са ни победили във войната. Вярно, изгубихме една битка. Загубите бяха сериозни. Но не са ни разбивали. Продадоха ни.

— Какво?

— Изглежда му стана навик на Пепус — изтъкна огорчено Джек.

— Във всеки случай попарихме драките достатъчно силно, за да се обърнат към него с предложение за съюз.

— За съюз?

— Срещу непознат агресор.

Амбър нададе радостен вик, но Колин потъна назад в креслото. Беше скръстил съкрушено ръце.

— Трябваше да се досетя — едва промълви проповедникът. После се изправи и закрачи напред-назад. — Трябваше да се досетя.

— Не би могъл. Аз самият научих чак когато ми го съобщиха в лицето. — И Джек им разказа за неуспешния десант на Клактут и завърши с появата на дракските представители пред доминионския Конгрес.

Амбър бе пребледняла. Колин спря да крачи и втренчи поглед в него.

— Не съм вярвал, че Пепус може да е толкова нагъл кучи син.

— Вероятно не е имал друг избор. Одеве каза, че двамата с теб сме преживели доста неща. Същото важи за мен и К'рок в Лазертаун.

— Той превзе мините — заговори с разтреперан глас Амбър. — Използваше милоски берсеркер, за да накара хората да работят.

— И нещо повече. Проявяваше голям интерес към разкопките на Скиталците. Веднъж ми разказа, че докато бил офицер след завладяването на Милос, стигнал до извода, че Пясъчните войни започнали, защото по-голям и по-страшен противник прогонил драките от родната им земя. Че причината да завладяват един след друг световите ни е защото бягали от противник, когото не могли да победят. Смяташе, че на луната може да се открие предмет, принадлежал на онзи неизвестен противник.

— Нищо не открихме — заяви Колин. — Освен трупа на онова чудовище.

— Може би. А може би не. К'рок изчезна при разрушаването на находището. Не знаем какво друго би могло да лежи там. Тогава си помислих, че е загинал. Драките наричат своя противник Аш-фарел.

— Значи К'рок е бил прав.

— Така изглежда. Назначиха го за мой заместник.

— Можеш ли да му вярваш? — попита замислено Колин.

— Не съм си и помислял. Ще се отърва от него при първа възможност. Откакто се обединихме с драките, те очакват от нас да следваме принципа „врагът на моя приятел е и мой враг“.

— Много удобно — промърмори Амбър.

— За тях да. Струва ми се, че тъкмо в това се крие смисълът на този съюз. Както и във възможността да се внедрят в защитните ни системи, нещо, което не им се бе удавало досега.

— Толкова ли е зле?

— Дори по-зле.

— Значи съм дошъл при когото трябва. Помниш ли доклада, който ти показвах?

— Смътно.

— Пратих Денаро на онази планета да започне разкопки. Преди това обсъдихме всичко внимателно, включително и моите опасения за провал на операцията. Може и да сме се съюзили с драките, Джек, но те не го показват с нищо в периферните райони. Не само ни притискат, но и са открито враждебни към нас. Дойдох да те помоля да пратиш там един отряд да ги охранява, преди да е станало нещо по-сериозно.

Джек разпери безпомощно ръце.

— Преди две седмици сигурно щях да ти помогна. Но сега генерал Гатхул е главнокомандващ. Не мога да прокарам нито една заповед без неговото и на Баадластър разрешение. Откога са последните сведения? Може би обстановката вече се е успокоила.

— О, Джек — въздъхна Амбър.

— Снощи говорих с Денаро — отвърна Колин. — Драките се държат все така грубо и агресивно.

— Казах ти вече — безпомощен съм.

Амбър стана и тръгна към вратата.

— Онзи Джек Сторм, когото познавах, не би позволил нищо да го спре.

Той я погледна. На лицето ѝ бе изписано презрение. Какво очакваше от него — да се опита да убие Трикатада или Гатхул?

— Амбър, не си запозната с цялостната картина.

— Познавам *теб*, Джек — тросна се тя. — И зная, че ако имаш някакви съмнения за Аш-фарел и драките, те не са лишени от основание. Никога не си се колебал да направиш каквото смяташ за правилно, независимо от обстоятелствата. *Досега*.

Колин я улови за лакътя.

— Амбър, скъпа...

Тя рязко се освободи.

— Не ми се умилквай! Вече не съм ти малкото момиче от улицата! Аз съм жена. Спя с този човек и го обичам, дявол го взел! А сега дори не смея да го погледна в очите! Не ми казвай какво да правя. Кажи на *него*!

Колин се обърна към Джек.

— Тя не искаше да каже точно това.

Рицарят преглътна. Беше му трудно да заговори.

— Мисля, че точно това искаше да каже. И е абсолютно права. Нямам много време, защото днес следобед очаквам пристигането на драките. Те ще се подготвят редом с моите Рицари. Искат от мен да им дам *бойни костюми*, за Бога!

— Не го знаех.

— Никой не го знае. Още не съм намерил сили да го кажа на хората си. Някои от тях щяха да загинат на Клактут. Виждали са неща, които никога няма да забравят. А сега трябва да им съобщя, че нашия враг е новият ни съюзник. — Джек млъкна задъхан. Не беше обличал костюма, откакто се бе върнал. Не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да се изправи срещу Фантом. Да му признае, че са предали без бой Колумбия. — По дяволите, Колин, не ме гледай по този начин!

Проповедникът поклати глава.

— Амбър е права — рече и се отправи към вратата.

— Мога да пратя само десет — произнесе неочаквано Джек. — Ще потеглят още тази нощ. Нито думичка, никакво предупреждение.

Колин се засмя.

— Аз мога да управлявам *корсар*.

— Какво?

— Аз съм човек със скрити таланти.

Джек се замисли. Корсар бе кораб, далеч по-бърз от бойните крайцери. Трийсет души екипаж — десет, ако са с броня.

— Пък и — продължи Колин — официално все още не зная за съюза.

— Така е — потвърди Джек и на свой ред се усмихна. — Не знаеш. В противен случай как да обясня, че съм ти дал войници.

— Всъщност — рече Скиталецът, — ти също можеш да дойдеш. Уж с дипломатическа цел.

Джек кимна.

— Намери корсар, останалото е уредено.

— Добре. — Колин отвори вратата. Амбър се ухили.

— Кога потегляме?

30.

Не беше изненадана, когато Джек отвърна, точно както предполагаше:

— Никакво „потегляме“. Ти оставаш тук. На корсаря има място само за мен, Колин и седем Рицари.

Младата жена отметна назад косата си и не отговори. Джек се пресегна към бутона на пулта.

— Ласадей! Качи се горе! — заповяда и се извърна към нея. — Някакви възражения?

Тя погледна към Колин.

— Дори светецът има нужда от телохранител.

Старият проповедник се засмя.

— Ах, мила моя, истина е, че неведнъж си ме измъквала от трудни положения. Но смятам, че Джек е прав. Не се знае колцина ще се завърнем от това пътешествие.

— И кога такива неща са ме спирали?

— Сега — отсече Джек и я прониза със строг поглед. Амбър млъкна, усетила, че е стигнала чертата.

Ласадей се появи задъхан.

— Да, сър?

— Какво се чува за нашите нови попълнения?

— Насекомите, сър, в момента са в карантинното. По тъмно ще ги докарат.

— Отивам да се приготвя — заяви Колин.

Ласадей го изпроводи с поглед, сетне повдигна въпросително вежди към Джек.

— Ще се справиш ли без мен няколко седмици?

— С онзи вонящ мечок и насекомите ли, сър? Само ако се налага.

— Налага се. Нужни са ми седем доброволци за особено опасна мисия. Само ветерани и хора, които знаят да си държат езика зад зъбите. И да не са от командния състав, защото ми трябва тук. — С

това, за свое съжаление, Джек изключваше освен Ласадей, Травелини и Роулинс.

— Командире, готов съм да се разделя с лявото си орехче, за да дойда с теб — въздъхна Ласадей. — Кога ги искаш?

— Потегляме по здрач.

Сержантът скръсти яките си ръце.

— Какво става, началство?

— Нашият Скиталец ренегат се готви да отлети на мисия, която може сериозно да застраши съюза ни с драките. Тъй като в този момент нямам право да му разкривам, че са ни съюзници, реших да го придружа и при необходимост да уредя възникналите усложнения, преди да са предизвикали дипломатически конфликт.

— А! — възкликна учудено Ласадей. — Сър, искрено се надявам, че ще ви се удаде възможност да ги сритате здравата.

— Аз също, Ласадей. Аз също.

Джек огледа кацналата совалка. Колин стоеше до него в работнически комбинезон, след като предвидливо си бе свалил расото.

Подът на совалката се разтресе, докато седемте Рицари се качваха на борда. Джек ги провери по списък.

— Арон.

— Сър! — Гласът издаваше напрежението на младия войн.

— Гарнер. Как е раната?

— Заздравяла, сър.

— Тинсдейл.

— Сър.

— Поисках опитни войници.

— Бил съм наемник, сър. Един от малкото, които не убихте, когато превзехте крепостта на генерал Гилгенбуш преди няколко години.

Джек го погледна изненадано. В онези дни двамата с Амбър все още действаха срещу системата.

— Недоволство ли долавям, кадет?

— Не, сър. Мразя драките също като вас.

Джек реши, че сега не е време за подозрения. Щом Ласадей го бе избрал, значи ставаше.

— Мосад.

— Сър.

Джек го помнеше от Бития. До него седеше строен Рицар с тъмносиня броня. Той го посочи.

— Представете се, кадет.

— Скайлер, сър — гласът бе малко приглушен.

— Опит?

— Ласадей ме прати, сър.

Джек неволно се засмя.

— Добре, това стига.

Още двама Рицари седяха от другата страна на совалката.

— Родригес, сър.

— И Патма.

Джек кимна на Колин.

— Това е нашата щастлива седморка.

— Да се надяваме — отвърна с усмивка проповедникът.

„Забрави и мен като бонус“ — отбеляза Фантом.

Джек си пое дъх.

— Предстои да отвлечем корсар — заговори той. — Ще използваме претекста, че извеждаме двайсет и четиримата дракски войни, които ни пратиха за обмяна на опит. Това ще ни позволи да преминем през охраната. Искам всички да запазите самообладание. Колин не е въоръжен. Ако стане нещо, защитавайте го на всяка цена. И без излишно геройство. Разбрано?

Рицарите закимаха един след друг. Джек си сложи шлема. После се настани до пулта за управление.

Часовоят от Планетната полиция се втренчи продължително в Джек. Зад гърба му се виждаха бойните крайцери и корсари. Джек едва се сдържаше да не го изблъска.

— Казаха ми, че карантината е била отменена.

— Така е, сър — отвърна малко объркано часовоят. — Но нали разбирате, командир Сторм, че трябва да бъдем внимателни.

— Разбирам, че ни задържате всъщност. Затворили сте всички подстъпи към космодрума, но колкото по-дълго държите тези драки

тук, толкова по-голяма е възможността някой да ги види. А мисля, че точно това се опитваме да избегнем.

— Абсолютно правилно, командир Сторм. И без това само неприятности с онзи милосец. Е, добре, ще ви пусна. Хангар 41.

Джек се облегна назад в креслото и подкара бавно совалката над земята. Изчака да се отдалечат и тогава проговори.

— Така. Хангар 41 е в отдалечената част на космодрума.

Колин разглеждаше разпечатките, които Джонатан му бе дал преди заминаването. Джек също им хвърли един поглед.

— Откъде, по дяволите, ги е взел?

Преподабният вдигна глава.

— Боя се, че дяволът има нещо общо. Нямам представа откъде ги е взел, но по-важното е, че се справя. — Колин чукна с пръст върху скицата. — Има един корсар, който в момента подготвят и зареждат, в Хангар 17. Той е най-добрият от петте, споменати тук. Очаква се да отлети утре по обяд.

— Значи екипажът все още е навън и се наслаждава на удоволствията, които може да предложи Малтен през нощта. Чудесно. — Джек се ориентира по картата и се отправи към Хангар 17.

Докато се приближаваха към металната люлка, на която бе положен стройният, издължен корпус на кораба, пътят им бе пресечен от тъмен, космат субект. Джек удари спирачките и Колин полетя към предното стъкло. Шлемът му се изтърколи на асфалта и той се наведе да го прибере.

— Джек, мой командире. Аз мислел ти никога няма успее навреме пристигне за вечеря — изхили им се К'рок над таблото. Към него се насочваха тичешком неколцина полицаи с извадени оръжия.

— По дяволите! — изруга Джек. — Трябва да изчезваме. Преследват К'рок, но това не значи, че няма да спрат и нас. Гарнер и останалите, слизаме!

Милосецът се ококори.

— Какво означава това?

Джек се обърна към своя стар приятел и враг.

— Едва ли ще ти е от полза да знаеш. Веднъж на Лазертаун си говорихме по този повод. И аз като теб храня някои съмнения.

К'рок кимна.

— Напускаш ли?

— Ще ескортирам един човек, само че забравих да поискам разрешение от Гатхул.

— Едва ли си имал намерение — въздъхна мечкоподобният войн.
— Двама с теб си имаме свои тайни. Аз живял дълго под власт на драките. И никога не ги харесвал.

Джек го тупна по рамото.

— Грижи се за моите Рицари, докато се върна.

— Обещавам. Аз също имам някои съображения за драки. — К'рок отстъпи назад. Сетне отдаде чест.

Но Джек гледаше над рамото му, към приближаващите полицаи. Той събори милосеца на земята и в същия миг капакът на совалката бе надупчен от лазерни изстрели. К'рок тупна върху асфалта и изсумтя от изненада, но поне имаше достатъчно здрав разум да остане да лежи там.

Джек си сложи шлема и хукна.

Патма бе повален на няколко крачки от главния люк. Джек погледна за миг неподвижното му тяло. Ако се съдеше по пораженията на костюма, току-що бе загубил първия си човек. Той се шмугна през люка и в същия миг корабът се разтресе.

Колин бе включил двигателите. Люкът хлопна зад него и двама от Рицарите му помогнаха да се изправи.

Операцията вече беше в ход. Връщане назад нямаше. След десет дни в хипносън щяха да видят новия свят, който Колин им предлагаше.

Корсарят излезе от хиперскок и Колин се облегна назад с тежка въздишка.

— Дотук добре.

— Какво търсим сега?

— Денаро ни е пратил доста точни координати. Норцитовите залежи са в планинската част, която ти показах по-рано. Местните имат поверия за тези области.

— Местните?

— Да. Но от тях вече не е останал нито един. Колинада е чумна планета.

Джек поклати недоверчиво глава.

— Колинада?

— Денаро настоя да я кръсти на мое име. Аз пък исках името да е женско. Планетите са като жените. Имат скрита красота и опасни желания.

— А каква е тази чума?

— Местните жители са измрели преди четиридесет години. Доминионът пратил най-добрите си антрополози и ксенобиолози, но не могли да спасят доминиращите бозайници. Оттогава е под карантина.

— И на теб ти хрумна да я нарушиш.

Колин разтри с ръка врата си, преди да отговори.

— Всъщност не. Заинтересувахме се, когато открихме, че драките са я посещавали. Чума или не, след Лазертаун и Бития не можех да не я проуча.

— Така е. — Джек се настани удобно в креслото на втория пилот. Изведнъж на пулта блесна червена светлина. — Май ще е най-добре да си сложа костюма. А ти облечи скафандъра.

— Когато му дойде времето, ще бъда готов.

Джек се надигна и напусна пилотската кабина. Едва бе успял да се пъхне в бойния костюм, когато ги застигна първият удар. Корабът се разтреса. Джек си сложи шлема и изтича обратно.

Колин тъкмо нахлузваше скафандъра. На пулта блестяха няколко тревожни светлини.

— По дяволите!

— Амин — отвърна Колин. — Няма да е лесно да се промъкнем.

— Не, освен ако не те бива в шиенето.

— Какво? — учудено го погледна Скиталецът.

Джек чукна с пръст навигационната мрежа.

— Нарича се „да промушиш конец през иглено ухо“. Ако го можеш, ще ни прекараш покрай драките.

Колин посегна към пулта за управление.

— Знаеш ли, Джек — въздъхна той, — това не е работа за стар човек.

— Сам пожела да участваш в играта.

— Така е, небесата да са ми на помощ. Сложи си колана. Сега ще ни пораздруса.

И наистина през следващите няколко минути корпусът се тресеше неудържимо. Джек изруга и вкопчи ръце в подложките, докато

корсарят полагаше отчаяни усилия да се измъкне от преследващите го дракски кораби. Колинада се приближаваше бързо. Можеше само да се моли, че старият проповедник ще се справи.

Чу се пронизително стържене на метал и корпусът се разтrese за пореден път.

— Исусе Христе, промушихме се! — извика Колин.

Джек се понадигна.

— Поражения?

— Отнесоха кърмата.

— Имаше ли някой там?

Този път му отвърна разтрепераният глас на Гарнер:

— Вече не. А и херметичната преграда се спусна.

— Кого изгубихме?

— Тинсдейл, сър.

Джек въздъхна, но същевременно усети, че го напуска доскорошното безпокойство. Не беше желал смъртта на бившия наемник, но истината бе, че му нямаше доверие.

— Продължаваме — рече той.

Синият Рицар се надигна неуверено, прекоси коридора и влезе в тоалетната. Съдейки по звуците, повръщаше там. Скоро корабът отново се спускаше гладко.

— Засякох насочващия сигнал на Денаро — обяви Колин.

— Чудесно. Не забравяй, че ни преследват.

— Какво?

Джек поклати глава.

— Нали не смяташе, че ще е толкова лесно? Тези кораби се наричат „нокти“. Продължавай на ръчно управление — ще им се измъкнем.

Колин обърса с ръкав мокрото си чело.

— А си мислех, че ме крепи вярата — въздъхна той. Джек се засмя, но смехът му бе заглушен от поредната експлозия. Едва успя да посегне към шлема.

31.

— Хайде, момчета, поставяйте парашутите. Дойде време за скачане. — Джек се подпря на стената на каютата в мига, когато корабът се разтърси отново.

Гарнер и Арон тъкмо измъкваха Скайлер от тоалетната. Краката на младия рицар се влачеха по пода. Джек прецени ситуацията и реши, че засега се справят добре.

— Но, командире, това е...

— Няма време за спорове. Корабът ще се разпадне всеки миг. Размърдайте се! — Джек ги изтика към товарния хангар.

Мосад и Родригес не се нуждаеха от подканяне. Колин понечи да тръгне в обратната посока.

— Къде си мислиш, че отиваш? — спря го Джек. — Слагай парашута, ще скачаме.

Колин се усмихна загадъчно.

— Носим малко багаж, който може да ни бъде особено полезен. — Той се обърна и продължи нататък по коридора.

Едва ли беше най-подходящият момент за туристическа обиколка на корсаря, но Джек го последва. Спря при следващата врата и се ококори, макар че гледката му беше позната.

— Мили Боже! Тези типове били контрабандисти на оръжие!

Скиталецът потупа един сандък, в който бе поставено преносимо лазерно оръдие.

— Как мислиш, ще можеш ли да се справиш с това?

Джек му хвърли парашута.

— Ти скачай. Аз ще те последвам. — Сетне се наведе и се зае да сглобява оръдието. Когато „ноктите“ ги приближат, щеше да разполага с нещо далеч по-ефикасно от камъни, за да ги спре. Скоро приключи и настигна проповедника.

— Мислиш ли, че Джонатан знае нещо за това?

Отговорът на Колин така и не се чу, тъй като вече се намираха в хангара, където люкът бе отворен. Бяха навлезли в стратосферата и

далеч под тях се стелеше завеса от облаци.

— Не бих се изненадал — повтори малко по-късно проповедникът.

Гарнер и Арон все още прикрепяха немощното тяло на синия Рицар.

— Командире, мисля, че трябва да знаеш...

— Ще успеете ли да му сложите парашута?

Двамата ветерани кимнаха. Гарнер втренчи очи в оръжието му.

— Какво, за Бога, е това?

— Лазерно оръдие. Каква е височината?

Родригес погледна най-близкия прибор.

— Седем хиляди метра.

— Разстояние до целта?

— Десет хиляди метра.

— Как ще се придвижим, когато стигнем долу? — попита Арон.

— Това е грижа на Скиталците. Целта ни е да им помогнем срещу драките.

— Шест хиляди метра.

Вятърът нахлу през отворения люк. Джек усети, че бронята му изстива. Фантом се разхленчи.

— Ето там! — извика Колин и посочи оранжев сигнален огън. — Денаро отговаря на позивните!

— Пет хиляди.

— Майчице! — Гарнер протегна ръка. Ръкавицата му сочеше два „нокътя“, които ги приближаваха бързо. Всеки човек, увиснал на парашут, щеше да е лесна мишена.

Джек постави оръдието на пода. Бръкна в раницата и изпили ръчна граната. Нагласи я на забавено действие.

— Четири хиляди метра.

— Хайде, скачайте! Аз ще се погрижа за тях.

Колин дори не успя да извика, когато Родригес и Мосад го уловиха едновременно и скочиха заедно с него. Вятърът ги отнесе настрана. Последваха ги Гарнер и Арон, които придържаха Скайлер. Ако се съдеше по жестовете му, младият Рицар тъкмо се свестяваше.

Джек метна гранатата в дъното на хангара, сграбчи оръдието и скочи.

Зад него корабът експлодира в ослепително бяла огнена топка и отнесе със себе си единия от „ноктите“. Вторият се отклони встрани, изгубил за миг контрол. Джек го изпроводи с поглед, но загуби няколко безценни минути. Едва тогава задейства парашута със свободната си ръка и последва другите. Беше по-тежък от тях и летеше надолу като камък. Той първи зърна връщания се „нокът“. Вражеският кораб описа широка дъга, простреля с няколко изстрела Арон и накара тялото на Гарнер да заподскача като марионетка.

След това се отдалечи и направи завой, готвейки се за втора атака.

Земята се приближаваше главоломно. Джек се приготви за удара, пое го с крака и се затича, без да пада. Откачи презрамките на парашута и остави на вятъра да го отнесе настрана.

Родригес се удари в близкия хълм. Мосад помогна на Скайлер, сетне изтича при Свети Колин. Джек метна на рамо оръдието и хукна към тях.

Шлемът на Скайлер се бе откачил при удара и се въргаше на земята. Рицарят не си бе дал труда да го постави, надвесен над презрамките на Колин. Лицето на Скиталеца бе посивяло, но той повтаряше:

— Добре съм. Добре съм.

Амбър остана надвесена над него, докато не приключи със закопчалките. Силните приземни ветрове на Колинада развяваха косите ѝ и Джек не можеше да види лицето ѝ. Извика ѝ нещо, но думите му бяха заглушени от бръмченето на приближаващия се бронетранспортър.

Не ги повтори, а се пресегна и я стисна в обятията си. Тя промърмори:

— Гарнер и Арон се опитаха да ти кажат. Изгубих съзнание в тоалетната. Сигурно са ми сложили шлема и са ме изнесли обратно. По дяволите, Джек. Те нямаха никакви шансове.

— Нито пък ти — разтърси я той. — Не знаеше ли нищо за това? — обърна се към Колин.

— Честна дума, Джек, нямах никаква представа — отвърна проповедникът. — Но не бих се изненадал, ако Джонатан е бил посветен в тайната — добави с дяволита усмивка.

Бронетранспортърът закова наблизо сред облаци от прах. Отвътре се показва Денаро в боен костюм.

— Бързо, връщат се!

Джек огледа небето. Чуваше пронизителното свистене на снижаващия се „нокът“.

— Да вървим!

Те увиснаха на бронираната машина и в същия миг Денаро даде газ. Докато се поклащаха отвън, Колин извика:

— Как я карате?

— Окопахме се под земята. Денем ни засипват с огън, но все още удържахме позициите си. Може никога да не се измъкнем от това място, но поне ще видим какво толкова държат да скрият от нас.

— А корабът?

— Здрав е. Само че няма как да го използваме, след като охраняват всички сектори за хиперскок.

— Ще видим какво може да се направи по въпроса — ухили се Джек.

— Какво?

Той погледна към Амбър.

— Ще примаим „ноктите“ и ще ги унищожим. Това ще накара кораба-майка да се спусне. Мисля, че ще успея да му нанеса доста сериозни поражения с помощта на моето контрабандно приятелче.

Денаро се наведе да погледне към оръдието и едва успя да избегне сблъсъка с изпречило се на пътя им дърво. Клоните му остъргаха висящите отвън Рицари. Гората бе рядка и скоро отстъпи място на неразорана нива. Бронетранспортърът спря.

Денаро протегна ръка към оръдието.

— Дай ми го.

Джек понечи да се възпротиви, но неочаквано заговори Фантом: „Остави му го.“ — Съществува не само се бе пробудило, но и спря движението на ръкавиците.

Денаро вече вдигаше оръдието.

— Ще ви оставя насочващ маяк.

„Кажи му, че не е необходимо.“

Джек усети Фантом да се размърдва на плещите му.

— Какво става?

„То ме зове, господарю. Един от спомените, които ме навестяват. Зная къде е.“

Когато бяха на Лазертаун, Фантом също бе измъчван от невидими сирени. Джек се поколеба.

— Какво има? — изгледа го учудено Амбър.

— Бунт на борда — промърмори Джек. — Денаро, дай ми бойния си костюм.

— Нима очакваш от него да се бие без броня?

Но Скиталецът вече се събличаше. Измъкна се навън и остана само по панталони. Джек свали своя костюм. След това постави шлема на мястото му и го затвори.

— Твой е, Фантом.

Мосад подскочи от изненада, когато костюмът неочаквано се раздвижи. Колин също бе извърнал глава, но изражението му бе скрито от лицевото стъкло на скафандъра. В началото костюмът на Джек се движеше насечено. Измина десетина крачки, спря и им даде знак да го следват.

— Божичко мили! — възкликна Денаро. — Какво има там вътре?

— Какво е това, Джек? Да нямаш разумен компютър? — попита и Колин.

— Не съвсем. Ще ви обясня, ако се измъкнем живи. Важното е, че ще разчитаме на допълнителна огнева сила. — Сетне се напъха в костюма на Денаро — единствения, който му беше по мярка.

Амбър разкопча шлема си и извади от микрофона микрочип.

— Синтезатор — обясни. — За да не ми познаеш гласа. — Приблужи се към ослепителния костюм и пъкна чипа на мястото му. Поговори няколко минути и Джек предположи, че инструктира Фантом как да използва синтезатора. След това постави шлема на мястото му и се върна.

— Следвайте ме — проговори Фантом. Имаше дълбок басов глас, мелодичен и някак радостен.

„Нокътят“ се извиси над тях.

— Да се махаме! — провикна се Денаро и закричи към шубраците, които скриваха убежището на Скиталците. Мосад се поколеба, сетне заяви:

— Аз оставам, командире.

— Добре — кимна Джек.

Останалите се затичаха след Фантом.

Беше като да тичаш след дете, което току-що е проходило. С приближаването към хълмовете Фантом набираше скорост. Спря само веднъж и разпери ръкавици, сякаш черпеше енергия от слънцето.

— Какво прави? — попита Амбър задъхано.

— Зарежда, предполагам.

Колин не каза нищо, а приклекна до тях, подпря се на коляно и оброни глава. Джек чуваше тежкото му дишане в интеркома.

— Сега не е време за молитви — рече Амбър и се наведе да му помогне.

— Вашите костюми са със захранване. Моят — не. Прощавай, Амбър, но аз съм възрастен човек.

Тя го погледна учудено, сетне изведнъж се зае да му разкопчава скафандъра.

— Какво правиш? — изуми се Джек.

— Този скафандър няма да го опази от нищо! Само му тежи. Ако продължава така, скоро ще трябва да го носим.

Зад тях отекнаха приглушени експлозии. Джек се обърна и зърна златистия лъч от ответния огън на лазерното оръдие. „Нокътят“ направи остър завой.

— Дано си заслужава — закашля се сподавено Колин.

Всички извърнаха очи към билото на хълма. Бяха се изкатерили по стръмен склон и сега виждаха неголяма долчинка, обрасла с буйна трева и яркожълти цветя. Фантом започна да се спуска надолу по склона.

— Тук съм! — повика ги.

Джек улови Колин за лакътя, а Амбър го подкрепи от другата страна. Въздухът над тях отново се разтресе. Драките бяха твърдо решени да им попречат да приключат с разкопките. Ако Денаро не успееше да задържи врага, всички щяха да издъхнат в долината. Затичаха се след ослепително бялата броня, която ги водеше уверено към отсрещния склон, напукан от слънцето, вятъра и дъждовете.

Фантом продължи да се рови сред пясъка и скалите, докато намери цепнатина, сетне я разшири с ръкавиците си. Скалната плоча се надигна, сякаш бе издялан надгробен похлупак и се претърколи на обратната си страна, обгръщайки краката му в прахоляк.

Амбър почувства, че дъхът ѝ секва, а Колин тихичко възкликна:

— Всемогъщи Боже!

Бялата броня застина, надвесена над чудовището в гроба.

— Какво е това?

— Същото, което видяхме и на Лазертаун — рече Джек. — В находището, преди да бъде разрушено.

Фантом протегна ръка и докосна нежно мумифицираното създание. В интеркома се чу нещо като плач, но прозвуча за кратко и скоро изчезна.

— То го вика — обади се Колин. — Също както онова находище в Лазертаун зовеше толкова много нещастници. Дори след смъртта си. Дори след стотици, хиляди години в гроба. — Той се обърна към Джек. — Какво е това в бронята ти?

— Дар от Милос.

— Берсеркер?

— Не... не зная. Съмнявам се, но каквото и да е, настанило се е в подплатата. То е миниатюрно късче тъкан, но може да мисли... и да чувства.

— И да управлява костюма.

— И това също.

— Значи е живо — промърмори Колин. — Усеща, търси. — Поколеба се за миг, сетне протегна ръка да докосне на свой ред мумифицираното тяло. Фантом раздвижи ръка, сякаш се готвеше да го спре, но се отказа.

Съществуването приличаше на гуцер. Нямахте и капчица съмнение в това... виждаха се люспите по кожата му, въпреки че бяха изсъхнали и потъмнели с времето. Гледаше нагоре, като че ли оттам го бе застигнала смъртта. Имаше широка глава с конски очи... и зъби, оголени в мъртвешка гримаса. Колин ги докосна. Бяха заоблени, добре оформени.

— Не е било месоядно или поне не е типичен хищник. Тези зъби са за дъвчене, не за късане. Погледнете му ръцете.

И наистина, съществуването имаше ръце, а не лапи или нокти.

— Двукрако? — попита Джек и се приближи. Амбър остана зад него.

— Така изглежда — отвърна Колин. — И погледнете това — посочи нещо в изсъхналата пръст встрани от дясната ръка. Когато го дръпна, предметът се освободи от пръстите на мумията.

— Прилича на чанта.

— Да — рече Джек, — от онези, полимерните, които издържат дълго.

Колин я завъртя в ръце и погледна към Джек.

— Да я отворя ли?

— И това, което е вътре, да се разпадне при допира с въздуха?

— Може би. А може би не. — Скиталецът погледна към озареното от пламъци небе на хоризонта. — Кой знае, може никога да не се измъкнем оттук.

— Джек — заговори Амбър, — правете каквото ще правите, но побързайте, защото засичам сигнал на радара.

— Идентификация?

— Още няма. Но тук сме съвсем на открито.

Фантом се раздвижи отново. Твърде бързо, за да бъдат проследени движенията му, той разрови мумифицираното тяло и вдигна останките на ръце.

— Господарю, да изчезваме.

— Не можеш да го вземеш с теб!

— Долавям песента му, господарю. Било е предначертано да дойда тук, да го открия и да го отнеса... у дома. Джек... — протегна умоляващо ръце Фантом.

Мумията сякаш се бе сгушила в люлката на флексобрънките. Джек почувства какво ще стане и се хвърли напред, но закъсна. Тялото започна да се разпада, да се превръща в прах и се посипа между разтворените пръсти на Фантом, който зариде като малко дете.

Не след дълго от огромното тяло бе останала само купчинка пепел, която вятърът разнесе. Фантом продължи да стои с протегнати към Джек ръце.

— Съжалявам, Фантом. Сигурно е заради въздуха...

— Джек! — извика Амбър. Фантом обърна ръце надолу, за да изпразни и дланите си.

— Камерите на костюма са запечатали образа — каза му меко Джек. — Ако не друго, имаме поне картина.

— Да — въздъхна Фантом. — Но Амбър е права. Засекли са ни. Трябва да се махаме.

Джек едва сега забеляза дълбокия, нарастващ тътен, който го накара да настръхне. Напомняше му за звука, събудил го на Кларон, малко преди планетата да бъде изпепелена. Беше шум от двигателите на вражески десантен кораб.

— По дяволите — изруга и сграбчи Колин за ръката. — Напускаме района!

— Крайно време беше — процеди Амбър и изтича пред тях.

Фантом се приближи към Джек.

— Господарю, улавям три сигнала. Два на дракски „нокти“ и трети, на по-голям кораб.

Беше трудно да се придвижват бързо заради насечения терен. Джек не пускаше ръката на Колин, старият проповедник се препъваше зад тях. Въпреки че едва си поемаше дъх, Скиталецът не изпускаше от прегръдките си чантата.

Небето над тях се разтвори, сякаш за да освободи място на приближаващите се кораби. Колин се олюля и забави ход.

— Не спирай!

— Още колко ни остава?

— Не е малко. — Джек огледа хълмовете и махна на Фантом. — Кой от тях ще ни застигне пръв?

— Третият кораб, ако продължават с тази скорост.

— Дано, защото тогава може и да се спасим. — Той вдигна ръка тъкмо когато Аш-фарел профуча над тях, а следващият го съвсем отблизо „нокът“ изригна в пламъци.

— Откъде знаеше? — попита задъхано Амбър.

— Не знаех — отвърна Джек. — Но може да съм сбъркал и да не доживеем края на приказката.

32.

Побутна Колин по рамото и сграбчи Амбър за ръката.

— Бягайте! Трябва час по-скоро да се скрием под земята!

— Какво има?

Джек си свали шлема и го окачи на колана.

— Тази моя дебела глава — Амбър е права да ми се подиграва понякога. Не ме бива в изтънчените игри. Ние просто сме част от клопката.

В небето отново отекна гръм, но не миришеше на дъжд. По-скоро щеше да замирише на битка. Следвани от Фантом, те забързаха към изхода на долината.

— Не разбирам — оплака се Колин, хриптейки мъчително.

Джек поклати глава.

— Чудех се защо драките са ви приковали под непрестанен огън вместо направо да ви прогонят оттук. В края на краищата тази планета е под карантина — малцина знаят за присъствието ви. — Той улови Колин за ръката. — Всъщност са чакали да видят кой ще се появи.

— Искали са теб.

Джек се усмихна мрачно.

— Не... вероятно дори са разочаровани, че пристигнах толкова безшумно. Надявали са се да дойда начело на голяма сила, като се има предвид какъв пост заемам. — Стигнаха билото на хълма и спряха да си поемат дъх. — Искали са да се разрази страхотна битка. Да предизвикаме нечие внимание.

— Чие?

Джек посочи към небето, където грохотът нарастваше.

— На Аш-фарел. — Гръмотевица заглуши следващото му изречение, но не беше естествен гръм. Джек изруга, събори Колин и Амбър и се хвърли отгоре им, за да ги закрие с тяло. Фантом тъкмо се присъединяваше към тях, когато небето се разцепи.

След това щеше да се обвинява, че си бе свалил шлема, но сега и двамата с Колин бяха оглушали, опитваха се да се разберат с крясъци и жестове. Малко по-късно осъзна, че небето е станало нетърпимо бяло и въздухът пука, докато корабите се носят ниско над тях.

Беше клопка, при това добре замислена. Златистият кораб на Аш-фарел нямаше почти никакви шансове срещу дебнещите го драки. Те го подгониха към хоризонта и изчезнаха някъде там, изпроводени от мрачния поглед на Джек. Лицето на Колин бе набраздено от сълзи.

— Защо... — попита той. — Защо не го довършат?

— Искат да го свалят — отвърна Джек. — Надяват се да катастрофира, да се разбие в земята.

— Но защо?

Джек погледна към Амбър.

— Драките искат да разберат с какво се бият. Ще пленят екипажа и ще изтърбушат кораба, за да проучат всичко, което може да им е от полза.

— Но... — гласът ѝ пресекна и тя разтърси коса. Фантом бе над нея.

— Най-добре да побързаме — подкани ги Джек. — Поне ни осигуриха малко време. Да се надяваме, че ще ни стигне.

Той млъкна и ускори крачка. Само след няколко метра видяха, че Денаро ги очаква пред силов, в който бе скрит корсар.

Скиталците от Далновидност разполагаха с уютно и благоустроено убежище. Посрещнаха ги като почетни гости, но скоро ги забравиха в шумотевницата около Колин. На втория ден след пристигането им Амбър завари Джек да си събира багажа в мъжкото крило.

— Говори се, че драките изказали официално извиненията си пред Свети Колин за неприятния инцидент — съобщи тя и се отпусна на койката. — Но нещо не мога да разбера. Драките сега са наши съюзници, а ти се държиш така, сякаш смяташ, че Аш-фарел са се опитвали да ни помогнат.

— Може и да са се опитвали.

— Но атакуваха и доминионски колонии!

— Атакуваха места, където се подготвя война, независимо кому принадлежат.

Тя поклати глава.

— Може би си прав. Значи според теб драките откриват норцитовото находище...

— Находище, за което вече знаят, че може да привлече Ашфарел...

— Сетне вдигат шум, за да примамят бойния кораб...

— И капанът се затваря. Ние, естествено, получаваме извинения. В края на краищата драките са наши съюзници и не са имали никакво намерение да ни сторят зло. Просто сме се озовали на неподходящото място тъкмо когато прогонвали противника.

— Сигурно са подготвяли този капан още преди да се сключи примирието. — Джек кимна.

— И е трябвало да измислят само подходящо обяснение за пред нас.

Тя сви рамене.

— Като стана дума за обяснения, как ще обясниш това? — посочи с брадичка Фантом.

— Не мога.

Тя отметна глава и косата се разпиля на раменете ѝ. Беше в дрехи, предоставени ѝ от Скиталците — блуза и дълга до земята пола. Синият цвят ѝ отиваше.

— Ще се наложи, Джек. В края на краищата това е напълно автоматизиран, зареден боен костюм. Имаме роботи, но не и компютъризирани бойни машини. Знаеш, че са били забранени. А и не можеш да кажеш какво живее вътре. Ксенобиолозите ще пощурят. Сигурно ще изровят Фантом и ще го напъхат в някоя лаборатория. Ще го изстържат от вътрешността на костюма като мида от черупка. — Амбър изведнъж млъкна, едва сега забелязала, че си подрежда багажа. — О, не, този път няма да заминеш без мен.

Той я стисна за раменете.

— Налага се, скъпа. Не можеш да ме последваш там, където отивам. Невъзможно е да те взема с мен, ще ми бъдеш една грижа повече.

Очите ѝ се замъглиха.

— Какво смяташ да правиш?

— Отивам в пустинята. С костюма и Фантом.

Тя застина неподвижно в прегръдката му. Джек я притискаше силно, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Трябва да се върнеш. Искам да следиш Пепус и Баадластър. Не мога да не отида, разбери.

— Но защо? — попита уплашено младата жена.

— Защото воюваме не срещу когото трябва. Трябва да се уверя, че съм прав, и да донеса необходимото доказателство.

— А аз следвам зова на сърцето си — добави Фантом и синтезаторът придаде на гласа му печална нотка.

— А какво ще стане с Колин? — попита Амбър. — Оставяш го в доста рискована ситуация.

— Зная. И това е още една причина да разчитам на теб. — Джек я пусна и погали леко лицето ѝ. — Ще поемеш тази чист от войната, която аз няма да мога да видя.

Тя вирна брадичка, сякаш се опитваше да спре налива на сълзите. Баадластър щеше да ѝ създава проблеми, може би дори да я затвори, но не биваше да го казва на Джек. Не искаше да го спира тъкмо сега.

— Ще се опитам — отвърна почти шепнешком. — Къде ще бъдеш?

— Още не съм решил. По-добре е да не знаеш.

Тя кимна. Сълзите бликнаха от очите ѝ въпреки усилията.

— По дяволите! — изруга с пресипнал глас. — Каква ревла съм само!

— Не — рече той тихо. — Ти си невероятно хубава жена.

Амбър потрепери и отмести поглед встрани, към сияещия костюм.

— Ти! — извика. — Ако позволиш да му се случи нещо лошо, ще те измъкна отвътре и ще те напъхам в някой фризер!

— Да, госпожо! — отвърна леко развеселено Фантом и отдаде чест.

— Как ще разбере наред ли е всичко? Кой ще се свърже с мен?

— Оставям ти да го уредиш. Не си прибъгвала до скритата си сила откакто напуснахме Бития. А това е единственият начин да държим връзка. Ще се наложи да ме потърсиш, и се надявам, че все някога ще ме намериш.

— Телепатично? Не и на подобно разстояние. — Гласът ѝ потрепери и тя преглътна. Хусиах ѝ бе отнел не само способността да убива, но и силата да се свързва с Джек. — Не мога... — понечи да обясни тя, но гласът ѝ заглъхна.

Той видя съмнението в очите ѝ.

— Тогава, скъпа, не ти остава друго, освен да вярваш в мен. И да знаеш, че каквото и да се случи, аз ще се върна при теб.

Тя кимна бавно.

Джек протегна ръце и я притисна към гърдите си, за да усети тя туптенето на сърцето му.

— И двамата трябва да вярваме — заговори. — Аз ще продължа тази война и накрая ще я спечеля. И тогава ще си върна при теб. Нищо не може да ме спре. Нищичко.

ДА ОТВЪРНЕШ НА ОГЪНЯ

*На Доналд А. Уолхайм,
човека, който направи възможна научната
фантастика...*

ПРОЛОГ

Пепус, император на множество слънчеви системи, седеше в своя комуникационен център като паяк в средата на разпънатата си паяжина, а червеникавата му коса обрамчваше набразденото от грижи лице. Пръстите му помръдваха конвулсивно, докато следеше екраните, ала там така и не можеше да открие информацията, която търсеше.

Той нададе гневен вик и стовари юмрук върху пулта. Звукът отекна надалеч в коридорите и накара неговия министър да се втурне към центъра с развети поли. Когато нахлу в помещението, Пепус вдигна към него изкривеното си от безсилен гняв лице. Императорът не изглеждаше никак добре, което бе тревожно, когато ставаше въпрос за човек, седящ на Триадския трон и държащ в подчинение огромен брой светове. Въпреки че бе надарен с блестящ ум, напоследък Пепус бе започнал да прилича на малка звезда в периода, преди да избухне в свръхнова. Кой знае защо това сравнение се стори на Баадластър особено вдъхновяващо. На устните му затрептя усмивка.

— С какво мога да ви бъда полезен, ваше величество?

Пепус отмести креслото назад.

— Искам да го намериш.

Усмивката на Баадластър помръкна. Той заговори предпазливо.

— Ваше величество, според доклада командир Сторм е загинал в сражението на Колинада. И макар да изпитвам известни съмнения в абсолютната достоверност на дракското съобщение, смятам, че по същество информацията отговаря на истината.

— Свети Колин се е измъкнал оттам невредим, а най-добрият ни войник в боен костюм е бил унищожен? — изсумтя недоволено Пепус.

— Тогава попитайте Скиталеца какво се е случило. Като вярващ човек той едва ли ще ви излъже.

— Направих го. Колин потвърди донесението на драките. — Пепус повдигна рамене, сякаш да се пребори с тежестта на изплетеното от златни нишки наметало. — Джек е идеалист — продължи той. — Изгубих доверието му, когато се съюзих с Дракската

лига. Приел го е като предателство. Той разбира толкова от дипломация, колкото ти от любов. Ако не можеш да го откриеш, намери момичето. Тя ще ни отведе при него.

— Зная, че курвата се е върнала на Малтен. Но тя няма идентификационен чип. Не можем да я проследим. Пък и Сторм сигурно се досеща, че ще я държим под око, и ще си намери друга.

Пепус спря на вратата на помещението. Хвърли поглед през рамо към своя министър.

— Думите ти само потвърждават колко съм прав в преценката си за теб. Амбър може да е много неща, но не е курва. Искам да ми намериш Джек Сторм.

— Добре, но какво предлагате да направя? Аз съм военен министър, не началник на Планетната полиция. — Баадластър знаеше, че един негов предшественик бе изгубил този пост тъкмо защото се бе изправил срещу Джек Сторм. Той разпери безпомощно ръце. — Пък и тази история с Аш-фарел поглъща цялото ми внимание.

Лицето на императора придоби презрително изражение.

— Опитай при Зелените ризи. Може да е решил да премине в нелегалност. — Пепус вдигна края на наметалото си и го преметна през сгънатата си ръка. — Джек твърди, че си спомня добре какъв е бил преди двайсет и пет години, но аз се съмнявам. Изчерпал е възможностите си тук и вероятно е отишъл другаде, за да търси отговори. — Баадластър само кимаше. — И, Вандовър. — Министърът побърза да вдигне глава.

— Ваше величество?

— Пусни слуха, че Сторм е пратен на разузнавателна мития. Ако се появи при Зелените ризи, те няма да му имат доверие.

— Да, ваше величество.

— Искам го мъртъв. Ако не успеем да го открием, може би те ще могат.

Баадластър се изправи.

— Ваше величество, изглежда в нашия космос действат две независими сили. Първата е Аш-фарел, които са достатъчно опасни, за да ни наложат съюза с драките, а втората — командир Джек Сторм. С цялото си уважение, бих искал да ви припомня, че няма да е далновидно да превръщаме командир Сторм в наш противник. Веднъж

вече се опитахте да го премахнете. Този път той може да реши да отвърне на огъня.

Лицето на императора се изкриви от гняв. Но той не отговори, обърна се и излезе.

Баадластър чак сега осъзна, че бе сдържал дъха си. Наведе се и облегна длани на комуникационния пулт. Едва след като се съвзе, се изправи и бавно напусна помещението.

1.

Колин наведе глава и преви рамене. Влажният вятър рошеше оредяващата му коса, но не той го караше да забави крачка, докато пресичаше пространството пред своя дом. Още преди да вдигне очи, за да срещне погледите им, чу характерното потракване на дракските челюсти, докато насекомите се скупчваха пред собствената му врата, очакваха го настръхнали, сякаш той бе врагът и чужденецът тук, а не те. Бяха трима, точно колкото и неговите телохранители, преди да ги заместят, и когато спря пред тях, дървеният кръст на гърдите му се люшна. Той го задържа с ръка, усещайки как фасетните очи на насекомите го оглеждат внимателно. Израженията им бяха скрити зад непроницаемите хитинови маски.

Проповедникът преглътна с горчивина, припомняйки си за пореден път, че сега драките не бяха врагове, а наложени с волята на императора съюзници. Но той не им вярваше, както не вярваше и в думите на някогашния си приятел, император Пепус.

— Представете се — излая най-високият от тримата драки. На гърлото му бе поставен имплантант.

Колин въздъхна.

— Колин от Синьото колело — произнесе, недоволен от гласа си. Глас на стар човек. Слаб. Изгубил надежда. Стисна неволно юмруци. Нима бе предал всичко, в което някога бе вярвал, само за да запази жалкото си съществуване?

Дракът протегна напред ръце, чиито пръсти завършваха с издължени и закривени нокти, и се извиси над него.

— Минавай — изрече дрезгаво той.

Скиталецът вирна брадичка и пристъпи между двамата, които тъкмо се отдръпваха настрана. Чу развълнуваното потракване на челюсти и осъзна, че и те като него избягваха боязливо какъвто и да било допир. Зад вратата вече го очакваше Джонатан, който побърза да го хване под ръка. Ала кой знае защо Колин не можеше да се успокои толкова бързо.

— Пусни ме — тросна се той.

— Ваше светейшество...

Колин спря рязко и се подпря на стената. Вратата зад гърба му се затръшна.

— Извинявай, Джонатан. Не заслужаваш подобно отношение.

Едрият мъж кимна бавно. Колин неволно потрепери и притисна ръце към тялото си.

— Студено е тук. Усеща се, че приближава зимата — сигурно скоро ще завали.

— Наредих да затоплят апартамента ви. Да ви поднесат ли чай?

Идеята му се стори добра.

— Сам ще си взема. Трябва да напиша една възхвала. Кажете на Маргарет да не ми прехвърля нито един телефонен разговор тази вечер. — Джонатан се поклонил и се отдалечил към кухнята.

Останал най-сетне сам, с таблата с чай в ръце, Колин се заизкачва по стълбите към своя апартамент. Напоследък аудиенциите при Пепус бяха започнали да го отвращават, сякаш императорът беше някакъв паразит, дяволско изчадие, с което Колин трябваше непрестанно да мери сили. На всичко отгоре сега искаше от него да напише хвалебствие за командир Джек Сторм, загиналия водач на доминионските Рицари. Щеше да има официално погребение с всички необходими почести, въпреки че тялото на Джек така и не бе намерено — водаха го изчезнал по време на акция.

След като изкачи стълбището и спря да си поеме дъх и да позволи на подутите си колене да си починат, Колин се приближи към убежището си — малък, но удобен апартамент, скрит дълбоко във вътрешността на щаба на Скиталците.

Постави подноса на ниската дъбова масичка, донесена от старата Земя, и прокара пръсти по лакираната ѝ повърхност. За миг му се стори, че долавя стаения вътре живот, диханието на един отдавна изчезнал свят. Колин изпъшка уморено и се отпусна на дивана.

В късния следобед стаята тънеше в сумрак, но той не включи светлините, предпочитайки уюта на полусенките.

— Остаряваш — промърмори проповедникът. — След като преглътна присъствието на враг на прага.

— Не знаех, че си склонен да преглъщаш подобни неща — отвърна някой от сенките и една фигура се приближи към него.

Колин подскочи стреснато, поля се с горещ чай и изруга. Високият мъж се разсмя и се наведе да му помогне.

— Боже мили! — възкликна проповедникът. — Какво правиш тук? Не трябваше ли да си мъртъв?

— Нали знаеш — слуховете за моята смърт са твърде преувеличени.

— Мили Боже, Сорм, почти бях повярвал, че си загинал. Какво правиш тук?

Джек се отпусна в креслото срещу него.

— Исках да ти благодаря за всичко, което направи.

— И двамата можехме да пострадаме, ако те бяха видели да влизаш.

— Какъв Рицар щях да бъда, ако не мога да се промъкна покрай неколцина драки.

Колин млъкна и втренчи поглед в ръцете си. Не беше предложил на Джек чай, но нямаше нужда. Рицарят знаеше, че може да се чувства като у дома си.

— Какво те кара да подхвърляш подобни меланхолични забележки късно следобед? — попита го усмихнато Джек.

— Как иначе, след като искат от мен да напиша надгробно хвалебствие?

— А! — възкликна съчувствено Джек. — Случва се с всеки от нас, рано или късно.

— Точно ти не може да не го знаеш. Ставаше дума за твоето погребение.

— Какво?

— Не ми казвай, че не знаеш.

— Че оттогава минаха само няколко месеца.

— Дракският посланик настоя да те извадим от списъците на Рицарите и да те обявим за загинал. В твоё отсъствие К'рок бе повишен в длъжност командир. — Колин наблюдаваше как се сменя изражението върху лицето на Джек.

— К'рок?

— Кой друг?

— Помислих, че може да е някой от драките... — Млъкна за малко. — Добре. Милосец или не, К'рок е най-подходящата

кандидатура за този пост. Не зная само дали драките си дават сметка кого държат в пазвата си...

— Сигурно не знаят — прекъсна го Колин. — В края на краищата милосецът работи за тях повече от двацет и пет години.

— Не е чак толкова много — подсмихна се Джек. — К'рок е роден на свобода и е израсъл в борба с драките. Бил е принуден да им сътрудничи под смъртна заплаха, но при първа възможност ще се измъкне от опеката им. Според мен той е наистина най-добрият избор за тази работа. Знаеш ли, ще взема да си остана мъртъв.

— Радвам се, че го реши, без да те убеждавам повече — кимна с мрачно задоволство Колин.

— Нали не мислиш, че бих допуснал да те изложя на опасност?

— Благодаря ти за загрижеността, но ми се струва, че веднъж вече стигнахме до някакво споразумение за нашата обща стратегия на действие. Всъщност, като стана дума за това, какво, по дяволите, търсиш на Малтен?

— Мислех, че съм ти създал предостатъчно неприятности. Истината обаче е, че ми хрумна по-лесен начин да осъществя замисленото. Кога е погребението?

— Вдругиден.

— Ще ти трябва ли свита?

— Разбира се. Аз... — Колин поклати глава. — Ох, не. Решил си да се промъкнеш между моите хора.

— И не само от суета. Наистина трябва да съм там. Не бих искал да излагам на опасност Амбър, като се свържа с нея.

— Наистина ли вярваш, че ако успея да те вкарам в двореца, тя няма да долови присъствието ти?

— Мога само да се надявам — отвърна Джек. — Но дори да ме забележи, смятам, че ще изиграе ролята си добре. Ти я познаваш.

— Този твой... замисъл. Трябва да е нещо много важно, щом си готов да се изложиш на подобен риск.

— Така е — усмихна се Джек. — Намислил съм да постъпя при Зелените ризи.

Чашката за чай отскочи от масата и се разби в краката на Колин. Той дори не забележа, че я е изпуснал. Лицето му бе пламнало.

— Това е недопустимо. Джек, тези типове са убийци — по-добре да си имаш работа с Пепус. Ако не друго, той поне е защитник на реда

и закона.

— Може да са терористи, но не съм забравил, че тъкмо те откриха криогенния кораб и ме събудиха след седемнайсет години сън.

— За да те превърнат в пионка.

— Виж, в това не успяха.

— Засега. Зависи обаче какво ще се съгласиш да направиш за тях. Ако поискат да унищожих Рицарите?

По лицето на Джек премина сянка.

— Никога — отсече той. — Излишно беше да питаш.

— Правя каквото смятам за необходимо. Смятах, че целта ти е Пепус... Да свалиш разядено от корупция управление е едно нещо, да подкрепиш престъпна и терористична организация — съвсем друго. Всеки човек си има цена. Питам се каква ли е твоята.

— Обещаха да ми дадат името и адреса на доктора, който ме е намерил.

Двамата мъже се спогледаха. Колин въздъхна и попита:

— Защо? Защо ще ти позволят да узнаеш истината след всичко, което се опитаха да ти сторят?

— Докторът навярно има архив. На криогенния кораб се съхранява част от собствената ми памет — изгубената част. Искам си я обратно. Искам си миналото. Искам онази част от съзнанието ми, която съм изгубил.

— Май искаш твърде много — промърмори Колин. — Сигурен ли си, че си готов да се изправиш срещу подобно нещо? Мнозина от нас биха дали мило и драго, за да забравят някои неща от собственото си минало. — Той се покашля. — А и никак не ми се нрави идеята да влезеш в контакт с тези негодници.

— Странно — поклати глава Джек. — Защото те говорят с голямо уважение за теб. Всъщност те ме насочиха към теб.

— Какво? — Скиталецът се надигна изненадан.

Преди някой от двамата да продължи, в стаята отекна звън. Колин изчака няколко секунди да се успокои, после произнесе с висок глас:

— Какво има?

На екрана изплува лицето на Джонатан — но не преди Джек да се спотаи в ъгъла.

— Простете, че ви безпокоя, но Денаро е тук...

Колин се пресегна и изключи звука. После погледна към Джек.

— Той сигурно знае за присъствието ти тук.

Джек поклати отрицателно глава. Колин се извърна към монитора.

— И какъв е проблемът?

Джонатан повдигна рамене. После се приближи към екрана.

— Ваше светейшество, той е въоръжен до зъби. Смята, че животът ви е в опасност. — Отстъпи встрани и на екрана се появи едър мъж във военна униформа. Джек преброи три оръжия на раменете му, а и масивният кръст би могъл да се използва по предназначение, за което монасите едва ли се досещаха.

— Кажу ми, че сега медитирам и не желая да ме безпокоят.

Сторм махна с ръка и Колин спря.

— Може да ни бъде от полза — прошепна Джек.

— Не и ако открие, че си тук и смяташ да се съюзиш със Зелените ризи.

Двамата мъже се спогледаха. Джек бе обучил Денаро да носи боен костюм, макар че Скиталецът имаше свои идеи за това как да го използва.

— Ако ме включиш в свитата си, той ще разбере — рано или късно.

Колин се поколеба, но си даваше сметка, че Джек е прав. Ако не Денаро, някой друг от хората му щеше да познае Джек.

— Не виждам с какво може да ти е полезен. Пепус го държи под око откакто напусна Рицарите.

— В такъв случай ми кажи да дойде по-късно. Той няма да се успокои, докато не се увери, че си в безопасност.

Колин кимна. Идеята му се стори разумна. Отново включи микрофона.

— Днес имах тежък ден, Джонатан. Нека Денаро почака. Ще го повикам по-късно.

Нямаше нужда от отговор — видяха, че едрият мъж се настанява на един стол в ъгъла.

— Денаро и друг път ни е помагал — изтъкна Джек.

— Без съмнение. И не би имал нищо против да те намери тук. Въпросът е как ще погледне на връзката ти със Зелените ризи.

— Той пази ли все още бойния си костюм?

— Не. Баадластър държи снаряжението с желязна ръка. Ако изобщо съществува черен пазар за тази стока, със сигурност той го командва. Какво по-точно казаха за мен Зелените ризи?

— Посъветвах ме да ти спомена, че се занимавам с търговия на редки предмети, и да те питам за посредник.

— Може и да познавам един-двама мошеници. Ама те да не намекуват, че и аз съм като тях?

— Не, пък и щеше да е неудобно да питам.

— Питай колкото си щещ. Аз не влизам в тайни съюзи с враговете!

— Не е необходимо да ме убеждаваш. Колкото до посредниците...

Колин се наведе и започна да събира парченцата от строшената чаша.

— За съжаление религиозните реликви се купуват и продават като останалата стока. Най-добрият, когото познавам в този бизнес, е един контрабандист от подземния свят на Малтен. Казва се Гибън.

Джек кимна доволно.

— Значи това е човекът, който ми трябва. — С тези думи отстъпи назад към сенките, откъдето се бе появил.

— Ще купуваш или ще продаваш? — попита го Колин.

— Ще продавам. Веднага щом открадна два бойни костюма.

— Това е цената, за да те приемат, нали? Знаеш какви неща правят Зелените ризи с подобни оръжия?

— Нужно ми е да ме допуснат в своя кръг и да ми дадат търсените сведения. Останалото е моя работа. Няма да им оставя функционираща броня. Едва ли можеш да си представиш колко е трудно всъщност да се управлява подобен костюм.

— Ясно ми е.

— Надявах се да е така. Поговори с Денаро за мен. Ще се върна по-късно. А междувременно, бих искал да ти оставя да наглеждаш нещо. — Джек отстъпи встрани. В тъмнината зад него изплува някакъв силует. Беше боен костюм със сияещи от белота флексобрънки.

— За Бога, човече, не можеш да го оставиш тук!

— Нито където и да е другаде — отвърна Сторм и в същия миг костюмът вдигна ръка, сякаш отправяше поздрав.

— Джек, само Всевишният знае що за създание живее вътре и държи под контрол всички функции и системи. Фантом е ембрион, дете, надарено със сила да унищожавя, и така ще постъпи с всяко нещо, което не разбира. Но кажи ми, как би могъл да разбира живота?

Джек сложи ръка на рамото на Скиталеца.

— Не мога да го оставя сам. Ти го познаваш, знаеш, че вътре се крие душа. Искам да съм сигурен, че го оставям в добри ръце.

— Майчице мила, пресвета Дево! — въздъхна Колин. — Джек, някой ден той ще те убие.

— Ще ме изяде и ще изплюе останките като милоски берсеркер? Може би. Но засега двамата се разбираме чудесно.

— Все още ли носиш този костюм?

Джек кимна.

— Фантом е всичко, което имам. Малкото ми спомени се пробудиха с негова помощ. Пък и... ние се нуждаем един от друг. Колин, какъвто и да е Фантом, той е истински боец. И ако шансът му да оцелее е да съществува заедно с мен, готов съм да поема този риск. Мисля, че ако съжителството ни стане опасно, той ще ме предупреди.

— Но какво правиш... когато... огладнее?

— Ами храня го с драки — отвърна със зловеща усмивка Джек.

— Ясно — отвърна със сподавен глас Колин. — Ще го наглеждам, но само защото е твърде опасен, за да бъде оставян без надзор.

— Какво пък, и на това благодаря. Трябва да уредя някои неща. Ще се върна по-късно. Обмисли като какъв да се представя в свитата — телохранител или проповедник.

— Ще помисля — съгласи се Колин. Миг по-късно Джек вече не беше в помещението. Колкото и да напрягаше слух, Скиталецът не можа да разбере по какъв начин бе проникнал. Това го безпокоеше, защото щом Джек знаеше тайни пътища, рано или късно можеха да ги узнаят и други. Сведе очи към ръката си и установи, че все още стиска вътре останките на разбитата чаша.

Колин събра шепите и ги разтръска в продължение на няколко секунди, заслушан в потракването на парчетата. Когато шумът замлъкна, той ги разтвори и на дланта му остана съвсем здрава чаша. На лицето му разцъфна усмивка. После една мисъл я помрачи. Да можеше само със същата лекота да излекува и Сторм.

2.

— Ще бъдеш проповедник — заяви Колин. — Ще те наричат „преподобни“. Някои от сектите на Скиталците са монаси — ще носиш наметало с качулка. Няма да си единственият с подобен ръст — огледа го Колин. — Ще застанеш до Джонатан. Денаро се съгласи с мен. Чисто самоубийство е да те оставим да отидеш при врага.

— Но все пак ще го направите.

— Разбира се. За какво си мислиш, че говорихме толкова дълго? — Колин млъкна и се тръшна уморено в креслото. Прокара жилестата си ръка по челото. — Остава Амбър.

— Тя знае, че съм тук.

— Ти ли й каза?

— Не точно... но двамата с теб знаем, че тя разполага и с други способности. Впрочем, защо искаше тя да е в неведение? — Колин отвори уста, но не каза нищо. Джек забеляза колебанието му. — Какво има?

Прелатът сведе очи.

— Какво ли? Винаги има проблем, стига човек да се взира достатъчно внимателно. Пепус и Вандовър са по-опасни, отколкото си мислиш.

Джек се отпусна в креслото отсреща и положи ръце на облегалките.

— Не се заблуждавай. Давам си съвсем ясна сметка колко опасен може да бъде императорът. Не съм изминал целия този път само за да му падна в ръцете.

— Нямах това предвид...

Джек махна с ръка.

— Зная, зная. Но помисли само: след като позволихме на драките да си пъхат носа навсякъде, Пепус е обречен човек. Мъртъв, ако драките решат, че не им трябва, също и ако Зелените ризи се докопат до него. Мъртъв — ако покаже на обществото какъв предател е. — Колин потрепваше при всяко обвинение и Джек едва сега го забеляза. — Извинявай, човече.

— Няма за какво.

— Забравих, че двамата сте били приятели.

Старият проповедник търкаше уморено слепоочията си.

— Беше много отдавна — промърмори.

— Но ти не се изненада от постъпката на Пепус.

— Разбира се, че не. Той е император, нали? За да се издигнеш до подобен пост, не може да не си прекрачил поне няколко трупа. Ще си много наивен, ако мислиш друго.

— Ами ти?

Въпросът накара Колин да се усмихне.

— В моя случай става дума за пожертвования. Няма как, налага се да живея с това.

— Какво пък, и това не е малко — въздъхна Джек. — Кога ще получа наметалото?

— Джонатан ще ти донесе дрехите. Остават ни още няколко часа. Денаро ще бъде в пълно бойно снаряжение, нали е член на почетната гвардия. Каза ми да ти предам, че не смята да използва ръчката на мъртвеца, каквото и да означава това.

Джек поклати замислено глава, но видя, че Колин е повдигнал вежди, и затова обясни:

— Когато някой от Рицарите е ранен или умира, споменатата ръчка задейства системата за саморазрушаване на костюма.

— Но какво всъщност иска да ти каже? Защо няма да я използва?

Джек кимна.

— Ако възникне опасност, повалят го и съм наблизко, мога да използвам костюма вместо него.

Известно време двамата мълчаха. Сетне Колин се пресегна през масата и улови Джек за ръката.

— Ще ти го кажа сега, защото по-късно навярно ще е невъзможно. Когато напуснем този апартамент, нито ще говоря с теб, нито ще те поглеждам. Нека Господ Бог ти помага.

Джек неочаквано се ухили и изведнъж заприлича на палаво хлапе. Колин имаше чувството, че наднича право в душата му.

— Дано Денаро не се окаже лош пророк. Защото добера ли се веднъж до костюма, ще побягна така, сякаш самият дявол ме гони по петите.

Колин се разсмя, сетне отново стана сериозен, пхна ръка в джоба си и извади диск.

— Денаро ти го праща. Вътре ще намериш пълна информация за онзи контрабандист. Потърси го колкото се може по-скоро — едва ли ще се задържи дълго в бизнеса. — Той въздъхна. — Пепус може и да е забелязал, че проявявам интерес към него. Така че бъди внимателен.

— Не си виновен. Просто врагът е нащрек. Би могъл да кажеш, че си търсел някое от твоите... религиозни доказателства.

Колин се намръщи.

— Какво пък, идеята не е лоша. Но все пак внимавай с Гибън, Джек. Нали знаеш с какви хора си има вземане-даване Денаро — истински фанатици. Наредил е да оставят човека на мира, докато се свърже с теб и ти предаде исканата информация, или те срещне със Зелените ризи. Но какво ще стане след това с нещастника... не мога да кажа. Така че побързай.

— Обещавам — кимна Джек и прибра диска в джоба си. Отвън вече се чуваха тежките стъпки на Джонатан. Сторм се засмя. — И ти благодаря. За всичко.

Колин се надигна в мига, когато Джонатан позвъни.

— И гледай — подметна през рамо — да не критикуваш възхвалата.

Когато Джонатан влезе, вътре все още ехтеше смях и едрият мъж се поколеба, сякаш се питаше дали не е по негов адрес.

Сивата завеса на дъжда се стелеше над парадния плац. Вятърът брулеше лицата на присъстващите и пронизваше телата им през подгизналите дрехи. В далечината блесна светкавица. Озари събралите се на площада фигури и една от тях вдигна глава към електрическото сияние.

Мъжът до нея протегна ръка и я сложи на рамото ѝ.

— Още малко остава — рече, докато гръмотевицата отекваше в градските стени. Мъжът носеше тъмносин комбинезон и синьо расо, а посивялата коса бе полепнала на темето му. На гърдите му висеше най-обикновен на вид дървен кръст. Той стисна ръката на жената. — Още съвсем малко.

Тя кимна. Лицето ѝ едва прозираше под черния воал. След това прошепна:

— Той щеше да хареса бурята. Джек обичаше дъжда.

Вместо отговор Свети Колин стисна по-силно вкочанените ѝ пръсти. Всъщност, дори да се бе опитал да каже нещо, събеседницата му едва ли щеше да го чуе, защото в този миг мощен глас се разнесе над площада.

— Надяс-но! Ходом марш! Взвод, за почест!

Земята потрепери под краката на бронираните войници. С лица, скрити зад потъмнените визьори, и в сияещи бойни костюми, доминионските Рицари крачеха пред тях. Те отдадоха чест първо на жената в черно, а после и на загърнатия в червено наметало император, изправил се на пиедестала.

Императорът поглеждаше към жената, но тя не се обърна към него и след като премина последната редица. Въпреки това усещаше погледа му върху гърба си, както и втренчените очи на човека до него — Баадластър. Облегна се леко на Колин, сякаш черпеше сили от проповедника.

— Взвод, стой! Кръгом марш!

Земята потрепери за последен път, когато Рицарите се завъртяха и заковаха на място. Едри дъждовни капки шибаха разноцветните им брони, масивно и грубо превъплъщение на човешката сила. Никъде не се виждаше бяла броня — само един човек бе носил такава. Воалът, закрил лицето на Амбър, потръпна. Тя усещаше почти физически присъствието на другите — чуждоземци, струпани край портите. Драки, дори тук и сега. Устните ѝ потрепериха нервно и когато ги облиза, установи, че са съвсем сухи.

Колин я пусна и пристъпи напред. Погребалната церемония започваше.

Вандовър се намести неспокойно до императора.

— Играта ѝ е безупречна — промърмори с нисък глас.

Пепус поизправи рамене. Дъждът бе лишил косата му от обичайната ѝ склонност да стърчи нагоре и сега тя бе полепнала по челото за отдавна жадувана почивка. Дори очите му не гледаха толкова пронизателно, когато се извърна към своя военен министър.

— Съчувствие ли долавям?

— Не.

— Какво тогава?

— Не съм сигурен — побърза да отвърне Баадластър, за да скрие смущението си.

— Чудесно. Предай й флага. Аз имам по-важна работа — махна небрежно с ръка Пепус. Дори да бе забелязал, че министърът изглежда напрегнат, той не се издаде с нищо. Сподави прозявката си, докато Свети Колин четеше възхвалата. Верен на думата си, Пепус се надигна от трона веднага щом прощалното слово приключи и преди дъждът да се усили отново. Вандовър остана сам, стиснал в ръка сгънатия боен флаг. Той погледна към Амбър.

Стори му се по-висока, отколкото си я спомняше, имаше нещо царствено в осанката на изпънатото ѝ тяло и в скритото зад воала лице. Младата жена се обърна и го погледна, в очакване да продължи.

За един кратък миг, докато пръстите им се докоснаха при предаването на флага, министърът почувства пробождање като от електрически ток. Брадичката му подскочи рязко и той я стрелна с очи — дали и тя го бе доловила?

Амбър притисна към гърдите си знамето и рече:

— Тук има драки, Баадластър. Присъствието им е позор за Рицарите. Ще позволите ли да ви припомним, че тъкмо драки убиха командир Сорм?

Ноздрите на министъра трепнаха ядно.

— Сега не е нито мястото, нито времето...

— Разбира се, че не. Забравих, че тъкмо вие призовахте врага в редиците ни. — Дланта ѝ погали флага. — Сорм загина, за да не забравя никой от нас кои са истинските ни противници.

Баадластър се наведе към нея — толкова близо, че само тя да може да го чуе.

— Ти се подиграваш с императора, подиграваш се и с мен. Сорм не е мъртъв. И аз смятам да го намеря.

— Дано успеете, Баадластър — отвърна невъзмутимо младата жена. — В ада няма място и за двама ви. Може би тогава ще върнат Джек у дома. — Тя се завъртя на токове и слезе от подиума. Свитата на Свети Колин я заобиколи и я последва.

Като си даде сметка, че го следят както присъстващите войници, така и камерите, Баадластър се изправи. Докато му отдаваха чест,

Рицарите не си направиха труда да скрият омразата, която изпитваха към него.

Небето се разтърси от поредната гръмотевица и отново рукна дъжд. Операторите започнаха да прибират камерите си, а войниците напуснаха тичешком плаца, шляпайки в дълбоките локви. Баадластър се преви под поривите на вятъра и се отпрати към изхода. Така и не забеляза, че от свитата на Свети Колин се отдели една фигура, която побягна в друга посока.

Джек отключи вратата на работилницата и пристъпи вътре. Рицарите още не се бяха прибрали, нямаше ги и техниците. Помещението щеше да запраци по шевовете, когато Рицарите се завърнеха от парада, но засега цареше тишина. Имаше достатъчно време да осъществи плана си.

Познатите миризми пробудиха спомени и той спря за миг. Беше прекарал толкова много безгрижни часове тук в почистване и ремонт на костюма.

Разкърши рамене. Скоро охранителната система щеше да го засече независимо от миниатюрното заглушително устройство, пъхнато в колана му. Пък и за разлика от Амбър Джек не изпитваше такава безгранична вяра в електрониката. Ориентира се, откри складовата част и се отпрати натам. В склада бяха подредени новите, все още необличани бойни костюми. Един от тях дори не бе изваден от сандъка, с който бе пристигнал. Джек намери сандък и за втори костюм и натовари и двата на една разносваческа гравиплатформа. Зададе ѝ адреса на временно наета квартира, където сигурен човек щеше да препрати товара, за да не може да бъде проследен. Отвори вратите на хангара и изпрати с поглед платформата, която плавно потъна в мрака. Не я последва, защото вратите бяха снабдени с инфрачервени сензори, които щяха да се задействат от топлината на тялото му. Когато вратата се спусна, той се върна в работилницата и си избра една от новите диагностични сонди, за да може да прегледа костюма на Фантом.

Почти бе приключил, когато откъм гардеробите се чу глас.

— Току-що присъствах на погребалната ви церемония, командире. Но не вярвах на слуховете.

Джек целият настръхна. Знаеше, че е възможно да срещне някого в работилницата — драките или сержант Ласадей. С насекомите щеше да се разправи безкомпромисно, колкото до сержанта, вероятно би могъл да го убеди да си държи езика зад зъбите.

Но гласът бе младежки, силен и ясен — и когато се извърна, Джек се изправи срещу мъжа, какъвто би могъл да бъде и той, ако не го бяха предали. Роулинс стоеше до входа в коридора и светлината озаряваше русата му коса. Джек бе като помръкнало и остаряло копие на младия войн — неговата коса, също руса, бе потъмняла отгоре и посребрена на слепоочията, а очите му вече не бяха така лазурносини.

— Роулинс. Да не си съгледал призрак?

— Сър. — Офицерът пристъпи смутено от крак на крак. — Наистина сте вие. Когато ви видях в гръб, помислих си... надявах се, но се уплаших да не съм сбъркал.

Джек оглеждаше крадешком разстоянието между тях, като се опитваше да прецени дали може да го преодолее достатъчно бързо. Не беше сигурен в заключенията си, но и не биваше да се задържа тук.

— Роулинс, сега ще изляза през вратата, а ти нито си ме видял, нито си разговарял с мен.

— Това заповед ли е, сър?

Джек поклати глава.

— Не. Молба, която има огромно значение за мен.

— Значи е истина — стисна челюсти младият Рицар. — Говореха, че сте дезертирал.

— Нищо не е такова, каквото изглежда — отвърна Джек и пристъпи към вратата.

Роулинс посегна рефлекторно към оръжието си. Джек спря.

— Кажете ми тогава, кое е истина.

Джек поклати глава и вдигна бавно ръце, за да покаже, че не е въоръжен.

— Нямаме време, а и е по-добре ако не знаеш.

— Заради драките ли?

Джек не отговори, защото не искаше да лъже, дори и отчасти.

— Знаеш ли какво ще те посъветвам, Роулинс. Тези дни, когато си свободен и имаш желание, прескочи до Свети Колин. Можеш да обсъдиш въпроса с него. Ако все още държиш да узнаеш истината, разбира се.

Лицето на Роулинс преbledня. Джек не беше съвсем сигурен каква струна бе докоснал с думите си, макар да знаеше, че между неговия доскорошен помощник и преподобния съществува тайнствена и неразбираема връзка, още от събитията на Бития. Той пристъпи отново към вратата.

— Както ти казах — рече, — няма време за повече обяснения.

— Нека дойда с вас.

— Не бива. Ти все още си Рицар. — Гласът на Джек придоби резки нотки. — Понякога най-силният враг, срещу когото се изправяме, е този, който крачи редом с нас. Всички правим каквото е по силите ни, лейтенант.

— Капитан — поправи го Роулинс и поклати глава. — Добре, сър. Благодаря ви, сър. — Младежът се завъртя рязко и си тръгна.

— Не — прошепна едва чуто Джек. — Аз ти благодаря.

След което доближи вратата и се шмугна навън.

3.

— Успял ли е да се промъкне? — обърна се Колин към Денаро, докато крачеше неспокойно из помещението.

— Никой не го е проследил, ваше светейшество — докладва войнстващият монах. — Доколкото успях да проверя, без да привличам внимание.

Скиталецът пусна покрай ушите си неодобрението, прокраднало се в думите на Денаро. Вече бяха спорили по темата с младия войн и той бе изразил категоричното си становище. Сторм трябваше да получи пълна подкрепа. Дискретно, ако е възможно, открито, ако се наложи.

— Добре. В такъв случай той вероятно ще се свърже с Гибън още тази вечер. Слушай внимателно заповедта ми. Няма да нахлувате в канцеларията на Гибън, докато Джек не приключи със задачата си. Чак след това можете да се разправяте с него.

Денаро кимна, но след кратко колебание. Колин улови погледа му. Не продума повече, но си даде сметка, че войнстващият монах може да има други планове. Ако беше така, в момента не би могъл да направи нищо. Да даде израз на подозренията си, би означавало да изложи на риск и малкото доверие, което Денаро изпитваше към него. От друга страна, бездействието можеше да вкара Джек в клопка. Сега всичко се крепеше на взаимното доверие. Прелатът надзърна в черните очи на Денаро.

— Какво пък, не ни остава друго, освен да чакаме. Ако всичко мине добре, Джек ще се отбие при мен, преди да напусне планетата.

— Това е глупаво! — избухна Денаро. — Така излага и вас на риск.

— Навярно си прав — повдигна вежди Колин. — Но аз пазя нещо, на което той ужасно държи. — Хвърли поглед над рамото на Денаро към масивния брониран костюм, застанал мълчалив и неподвижен в ъгъла, сякаш бе потънало в мисли живо същество.

Всъщност последното едва ли бе далеч от истината.

Колин седна със скръстени ръце. Преди да поднови прекъснатата си медитация, той отново се взря в Денаро.

— Успокой се — посъветва го. — Нощта ще бъде дълга.

Джек използва още няколко фалшиви адреса, преди да прехвърли двата костюма на друга платформа и да ги прати най-сетне на адреса на Гибън, в квартал, където денем цареше подозрително затишие, а нощем под ярките светлини на неоновите реклами прииждаха жадни за порочни развлечения тълпи.

Гибън бе от онези търговци, които предпочитаха да си вършат работата без излишен шум. Същото можеше да се каже и за улицата, на която се бе настанил. Джек се приближи към канцеларията му от задната страна, където имаше просторна товарна рампа.

Не видя никого, но това не означаваше, че не го наблюдават. След като изключи двигателите на платформата, той почука.

— Затворено е — отвърна механичен глас.

Джек не беше в настроение за спорове. Погледна сребърната мрежа, откъдето се чуваше гласът.

— Зелените ризи — каза само.

Вратата се отвори незабавно, заедно с нея и входът на рампата. Джек нагласи платформата на автоматично управление и я насочи към рампата.

Гибън бе едър мъж, с широки рамене — почти колкото вратите на товарната рампа. Очите му блеснаха, докато оглеждаше Джек. На лявото си ухо носеше обеца, която подрънкваше леко, когато въртеше глава.

— Може и да те очаквам — заговори мъжът. — Но има неща, за които не бива да се разговаря на улицата. — С гостоприемнен жест посочи вътрешността на канцеларията.

Джек пристъпи в тесен коридор, стеснен допълнително от плътно подредените сандъци. Подът на канцеларията поддаваше леко под краката и той се подсмихна, досетил се, че това е скрит капак за подземие.

— Има неща, които е по-добре да не вършиш — подметна.

Гибън замръзна на мястото си.

— Мислех, че си тук, за да сключим сделка.

— Нали каза, че е затворено.

— Не знаех кой е отвън — оправда се Гибън. — Можеше да е някой друг.

— И все още не можеш да си сигурен в самоличността ми. Нито аз в твоята.

— Ах! Затова ли е тази предпазливост? Какво пък, съвсем обяснимо — иронично се подсмихна търговецът. — Как да ти докажа самоличността си, след като очевидно не познаваш никого, който ме познава. Аз не съм от хората, които лесно се забравят. — Той разпери ръце и направи пирует, сякаш бе слънце, около което се въртяха планети и спътници.

Джек за миг изпита съжаление, че този човек ще престане да съществува малко след като приключе със сделката. Подаде му ръка.

— Наричай ме Джек.

— Разбрано. А ти можеш да ми викаш Гибън. Кой те праща при мен?

— Свети Колин от Синьото колело.

— Аха! Всичко съвпада. И в тези два чудесни сандъка са нещата, които очаквам.

— Не.

Гибън вече се бе извърнал към бюрото, когато гласът на Джек го накара да се закове на място.

— Още не сме обсъдили въпроса със заплащането.

— Аха — кимна бавно Гибън. — Но разбира се. След него те ще станат моя собственост.

Джек се усмихна.

Гибън бръкна в ръкава си и извади две тънки пластмасови карти. За миг Джек зърна ръбеца от заздравяла рана на мястото, където трябваше да са имплантирани идентификационните чипове. Тъкмо се готвеше да посегне, за да прибере картите, когато ръката на Гибън изчезна в ослепителен лазерен лъч.

Джек извика от изненада и се хвърли на пода, като веднага запълзя към рамката на вратата. Търговецът сграбчи отрязаната си ръка и с писък заподскача върху фалшивия под. Дъските под краката му поскърцаха.

Светлините угаснаха, заменени от мъждиво оранжево сияние. Джек все още виждаше черния силует на Гибън, когато втори изстрел

прониза търговеца право в гърдите. Фалшивият под поддаде и мъжът изчезна с трясък от погледа му.

С викове и крясъци в стаята нахлуха непознати мъже.

Едно наполовина стопено, обгоряло парче от пластмасова карта се изтърколи по пода и спря недалеч от ръката на Джек. Той го взе и го пъкна в джоба си. Зелените ризи му бяха обещали щедро заплащане за доставката на костюмите — кредит, фалшива самоличност, карта, която да го отведе при следващата свръзка. Сега обаче нямаше време дори да провери каква част от информацията върху картата бе оцеляла.

Нечия ръка се пресегна от мрака и го улови за рамото.

— Почакай малко — прошепна тих глас почти в ухото му. — Гибън може да се покаже отново и да отвърне на огъня. Нека само опита, а после изчезваме от тук.

Това бе глас, който Джек би познал навсякъде и при всякакви обстоятелства, а притежателят му имаше пълното му доверие. Рицарят не можа да сдържи усмивката си.

— Казах на Колин, че ще се досетиш, че съм се върнал.

— И си прав — съгласи се Амбър. — Ала пак загази. — По гласа ѝ не личеше да му се сърди.

Амбър се бе отпуснала на дивана в приемната на Скиталеца. Макар да изглеждаше привидно спокойна, Джек и Колин усещаха едва сдържаната енергия, която се излъчваше от нея.

Колин прокара пръсти през оредяващата си коса.

— Боях се, че Денаро може да ни свие подобен номер. Пратих Амбър, макар да осъзнавах, че може да е погрешен ход. Но как бих могъл да му имам вяра?

— Не се извинявай заради него. Нали се измъкнах? Те запалиха складовете и сигурно мислят, че съм изгорял вътре.

— Кое то и щеше да стане — изтъкна Амбър, — ако не бях дошла навреме. Познавам добре онази част на града. Не трябваше да отиваш там без мен.

— Права си — отвърна с притихнал глас Джек. — Но подозирах, че императорът ще те държи под наблюдение. Не ми се щеше да ти усложнявам живота.

— Достатъчно го усложни, след като изчезна и от шест месеца всички те смятат за мъртъв.

Скиталецът се покашля смутно, усетил, че обстановката се нажежава.

— За всичко е виновно онова вироглаво момче.

Джек се втренчи в него.

— Може да си мисли, че така те защитава.

— Или има други причини, за които не знаем — възрази Колин.
— Те са фанатици, Джек. Макар да са мои последователи. Трябва да напуснеш Малтен при първа възможност. Едва ли още дълго ще мога да те защитавам. Денаро ще се досети веднага след изчезването на бойния костюм отгук. Ще се увери, че си жив, и ще тръгне да те търси.

При споменаването на костюма Джек неволно се озърна.

— Не мога да изоставя Фантом.

— В такъв случай трябва да се опитам да контролирам Денаро — заяви Колин. После сведе поглед към картата, която му подаде Джек. — Колкото до втория ти въпрос, да, мисля, че ще мога да извлека информацията, съхранявана вътре. Но не зная колко време ще ми отнеме. Откъде всъщност я имаш?

— Тя е възнаграждението ми за предаването на двата бойни костюма. Поисках някои сведения и ми обещаха, че ще ме свържат със Зелените ризи.

— Знаеш мнението ми по въпроса — намръщи се Колин.

— Съвпада с моето. Но не мога да сваля Пепус от трона без тяхна помощ. Нуждаем се от цялата информация за тази организация... инак просто ще заменим едно зло с друго.

— В такъв случай ще се наложи да разчиташ на сведенията, които открием вътре. Знаеш ли кого търсим?

Джек се усмихна горчиво.

— Знам, разбира се. Човека, който преди седемнадесет години ме събуди от криогенен сън.

— Едва ли ще гори от желание да те види — подметна Амбър.

— Не се и съмнявам. Тъкмо по тази причина ще вземем с нас Фантом.

4.

Кален нощен дъжд заливаше улиците на Малтен и размиваше мръсотията, натрупана край запушените канали. Отгоре оставаше влажно, хлъзгаво покритие, което приглушаваше стъпките, но жителите на тази част на града нямаха нищо против тази особеност, тъй като за тях уличното престъпление бе необходимост, каквато е въздухът за други.

Три странни фигури се спотайваха в сенките пред вратата на малката фирма „Ментех“. Стройна и гъвкава, едната от тях се бе надвесила над таблото на охранителната система и се опитваше да изключи алармената инсталация. Вече бе успяла да преодолее първия охранителен кръг, но така и не бе забелязала камерата, която следеше всяко нейно движение. Втората фигура принадлежеше на едър, широкоплещест мъж, който не си правеше труда да се прикрива, докато помагаше на жената. Последният от тримата несъмнено бе и най-странният — скрит в бяла броня, която сияеше леко, отразявайки лунните лъчи, робот или може би киборг, ала съдейки по размерите, явно предназначен за военни действия.

Неканените нощни гости приковаха вниманието на двамата мъже, които наблюдаваха монитора от вътрешността на сградата.

— Защо не ги чуваме? — попита по-високият. От дългите му ръкави се подаваха тънки, костеливи ръце.

— Защото носят шумоизолираща завеса.

— Как са успели да се приближат, без да ги засекат мониторите?

— Не зная, докторе — сви рамене другият — дребен човечец с посивяла коса. — Професионалисти са. Нищо чудно онзи отпред да е крадец...

— Тук няма нищо за крадене! — разпери безпомощно ръце докторът. Твърдението не беше съвсем вярно, но той нямаше никакво намерение да позволява на охраната да узнае за ценните експерименти, провеждани в лабораторията.

Докторът си пое рязко въздух. Нямаше време за губене, операцията беше в ход и нямаше значение дали нарушителите са обикновени крадци или полицаи. Вече бе взел решение. Все някога щеше да се случи. Днешният ден едва ли бе по-различен от всеки друг.

— Пази вратата — нареди докторът. — Колкото се може по-дълго. — Отпрати се към изхода, но спря на прага и подхвърли: — Ако се справиш, ще получиш допълнителна награда.

Това беше грешка. Веднага щом чу обещанието, мъжът с посивялата коса си каза, че няма никакъв смисъл да излага живота си на риск — ако го стори, как ще получи наградата? Щеше само да изпълни инструкцията. Той въведе командата за активиране на андроидите.

Пет врати се плъзнаха безшумно встрани. Пет машини, с тела в цвят на разтопено олово, пристъпиха в коридора. Сервоусилвателите им бръмчаха едва чуто, ставите им се свиваха и разгъваха, оръжията, които държаха, се зареждаха. Мъжът въведе в паметта им изображенията на техните цели. След това се отпусна в креслото и ги остави да си свършат работата.

Докато вървеше по коридора, докторът включи предавателя. Чу се тих пукот, сетне слаб женски глас:

— Какво има?

— Разкрити сме. Затвори лабораторните помещения и ги подпали. Започни с 1, 3 и 4. Аз ще се погрижа за 2.

— Какво? — възкликна учудено жената.

— Нямаме време, за Бога! Направи каквото ти казах. Най-важното сега е двамата с теб да се измъкнем и да вземем архивите.

— Ясно. Лаборатории 1, 3 и 4. Ще те чакам при 2.

— Не. Излез вън, пред сградата. На големия паркинг.

Този път гласът ѝ потрепери:

— Толкова ли е тежко положението?

— Да.

— Не можем ли да се преборим?

— Не! Престани да спориш!

— Божичко, как мразя тунела. Добре де. Внимавай.

Докторът се поколеба, преди да натисне бутона.

— Ти също — отвърна с тих глас.

— Само още три връзки и сме вътре — подметна през рамо Амбър, почувствала нарастващото напрежение. — Дръж се.

— За какво? — попита костюмът зад нея с дълбок, вибриращ глас.

— Това е израз — опита се да обясни Джек, сякаш говореше на малко дете. — Мълчи, пречиш на Амбър да се съсредоточава. — Бе по-близо до жената и долавяше безпокойството, което се излъчваше от всяка фибра на тялото ѝ. Тя отметна назад коса и Джек вдъхна за миг аромата на тялото ѝ. Мислите му поеха в друга посока...

— Направи ми място — прошепна Амбър. — Ако сбъркам нещо, след минути цялата местна полиция ще ни се покатери на гърбовете — а сега само те ни липсват.

Джек отстъпи крачка назад.

— Дано си заслужава усилието — подхвърли. — Ще ми се да намеря начин да разруша съюза на драките и Пепус.

— Заслужава си — кимна тя, но не прекъсна съсредоточената си работа.

— Още малко, Фантом — прошепна Джек на неспокойно пристъпващия костюм.

— Готово — изправи се Амбър и видя, че той я гледа. — Ще влизаме ли?

— За какво иначе сме дошли? Не забравяй, търсим доктор Дюрия и никого друг.

— Да използвам ли шоково оръжие? — попита Фантом.

— Най-добре.

Костюмът се отдръпна, видимо недоволен. Макар да беше като дете, Фантом бе обсебен от кръвожадността на истински милоски берсеркер. Амбър се подсмихна леко. Джек ѝ подаде малък лазерен пистолет. Той самият бе въоръжен с ръкавици с лазерни оръжия, свалени от друг костюм. Бе нахлузил и обувки със сервоусилватели. Амбър погледна към нозете му и се намръщи.

— Едно погрешно движение и ще си откъснеш крака.

— Не се безпокой. Зная какво правя. — Всъщност тя бе напълно права. Винаги съществуваше риск, но той бе готов да го поеме.

— Сезам, отвори се — подхвърли насмешливо Амбър и чукна с пръст бравата. — Какво ще кажеш на добрия доктор, когато разбере, че сме влезли с взлом?

— Ще му благодаря — отвърна Джек.

Има моменти, в които всеки войник вижда как целият му живот преминава пред очите му. Евакуационните кораби от районите на военни действия използват често инструктажни програми, за да измъкнат информация и да намалят стреса на бойците по време на криогенен сън. Подобни програми са рутинни и по принцип не би трябвало нещо да се обърка. Но се случваше.

Всичко бе започнало с дракската инвазия на Милос. Инвазия, която доминионските сили би трябвало да отбият и вероятно щяха да се справят, ако не ги бяха предали и изоставили. Сторм бе един от малцината оцелели и добрали се до евакуационния кораб. Малко покъсно корабът бе поразен от дракски огън и бе изчезнал в далечния космос.

Изгубен в продължение на седемнадесет години. Седемнадесет години, които Джек бе прекарал в криогенен сън, принуден да преживява отново и отново едни и същи моменти от живота си. Седемнадесет години, през които се бяха заличили голяма част от детските му спомени — най-вече за семейството му, избито от драките.

И ето че сега му предстоеше да се срещне с човека, който го бе открил — него, единствения оцелял в грамадния мъртъв криогенен кораб.

И Джек наистина искаше да му благодари.

Външната врата на „Ментех“ зееше широко отворена и миризмата на дезинфектанти и химикали, която лъхаше отвътре, се смесваше с уханията на нощния въздух. Фантом пристъпи нетърпеливо, посегна и я изтръгна от пантите ѝ. Ръкавиците му смачкаха металната рамка, сякаш бе от пластмаса.

Джек зърна някакво движение зад ъгъла и се втурна напред.

— Фантом, след мен! Превключи на бойна стрелба. Тримата откриха огън едновременно. Отвърнаха им със същото и върху тях се

посипаха искри и разтопен метал. Джек скочи, претърколи се, насочи пръст и стреля отново.

Фантом бе уцелил един от роботите в средата на масивното туловище. Димящите му останки бяха застинали насред коридора, с разперени като мачти на платноходка ръчища. Макар и поразен смъртоносно, той продължаваше да изглежда опасен.

Другите четири робота се приближаваха с такава скорост, че Джек едва успяваше да ги проследи. Притисната до него, Амбър промърмори нещо.

— Сега ще се претърколя отново — предупреди я той. — Искам да ме прикриваш.

— Де да можех — отвърна тя. — Проклетият пистолет се строши още щом го изпуснах на пода. Евтина контрабанда.

Не можеше да я остави невъоръжена.

— Добре, ще тръгна надясно. А ти върви след мен.

Сребрист паяк пропълзя край него. Джек го изрита машинално и изгубило ориентация, миниатюрното му плазмено оръжие стреля към тавана. Роботчето скочи на крака и откри безцелно огън, докато Амбър се промъкваше зад него.

Фоайето на „Ментех“ не се отличаваше с кой знае какъв лукс и простор — на десет крачки по-нататък имаше двойни врати с дланови ключалки и малка камера, вероятно снабдена с ретинов четец. Вдясно се издигаше стена, а вляво се откриваше коридор, който изчезваше зад ъгъла — най-вероятно водеше към помещенията, където се държаха андронидите. Джек опря гръб в ъгъла.

Фантом знаеше къде се намират, бе ги засякъл от момента, в който се бяха раздвижили, и се стараяше да не стреля в същата посока. Завъртя се наляво и от ръкавиците му бликна убийствен огън. Втори робот изригна в искри и дим. Джек притвори очи от блясъка и в същия миг Амбър го дръпна за ръката и изпищя. Завъртя машинално ръкавица и стреля. Върху им се посипаха димящи пластмасови останки и той осъзна, че противникът вероятно се бе надвесил над тях.

През дима се виждаха още две крачеци фигури, които заобикаляха Фантом. Нима не го забелязваха?

Вероятно бе произнесъл въпроса на глас, защото чу пресипналия отговор на Амбър:

— Топлина! Снабдени са с топлинни датчици!

А Фантом беше студен. Единствено оръжията отделяха топлина.

Джек се прицели и стреля по петръко чудовище, кошмарно творение на налудничав механик. То се олюля, застина за миг, сетне отново запристъпва.

Джек и Амбър хукнаха наляво. Той приклезна, после се подпря на коляно и отново откри огън. Стената вдясно от тях, където бяха допреди миг, се разтопи в нажежени пламъци. Лявата му ръкавица замлъкна, индикаторът на китката изстина.

Роботът се завъртя бавно и вдигна към тях останалите си ръце.

— По дяволите! — изруга Амбър и се просна на пода пред него. Джек не сваляше поглед от добре смазаната машина, която пристъпваше към тях със смъртоносно спокойствие. Прицели се с дясната ръкавица и стреля. Роботът спря, от основата на туловището му блъвна дим. Ала ръцете и миниатюрните стрелкови кулички продължаваха да ги търсят с тихо жужене. Джек не се съмняваше, че се намират в обсега му.

— Бягай! — извика на Амбър.

— За Бога — чу приглушения ѝ глас. — Престани да си играеш и му виж сметката на този проклет кучи син!

Джек пусна един откос през гърдите на робота и се претърколи наляво. Отсреща бликна ответен огън и лъчите разтопиха стената на мястото, където допреди миг се намираше главата му. Без да обръща внимание на това, Джек стреля отново.

Не уцели, но стрелбата привлече вниманието на Фантом. Той замря наскре коридора, от ръцете му се поклащаха останките на един андроид.

Амбър се пресегна, хвана Джек за врата и го събори до себе си на пода. Андройдът стреля и двамата почувстваха горещото дихание на лазерния откос, преминал над тях.

— На косъм беше — рече тя. — Е, все още не си оплешивял.

Двамата останаха да лежат на пода, но вече чуваха шума на приближаващите се серводвигатели.

Фантом откри огън. Роботът замря, сякаш се опитваше да погълне енергията. После изведнъж се разпадна на части.

Все още притисната в обятията му, Амбър дълбоко въздъхна. Топлите ѝ устни докоснаха челото му.

— Май вече всички разбраха, че сме тук — рече тя.

Джек се надигна и ѝ помогна да стане. Огледа пораженията по себе си. Лявата ръкавица бе изчерпала резервите си. Вероятно бе пострадал и контролът на лявата обувка. Какво пък, ще трябва да разчита на топящите се запаси на дясната ръкавица.

— Какви са шансовете да разполагат с още от тези метални типове зад ъгъла?

Амбър поклати безмълвно глава — все още трепереше в ръцете му. Фантом изрита разбитото туловище и се приближи към тях.

— Сега накъде, господарю?

Джек погледна над рамото на Амбър към двойните врати.

Амбър се наведе над пулта за управление на компютъра и го огледа критично. Бе смръщила вежди и сбърчила нос.

— Твоят доктор май е доста лошо момче — подметна на Джек, който разглеждаше една от малките лаборатории отзад.

— Откри ли паролата? — попита той, без да я поглежда. Лабораторията бе натъпкана с блестящи метални шкафчета, имаше манипулаторни ръце за дистанционни операции, инкубатори, колби за микробиологични култури... все белези на прекъсната изследователска работа. Фантом се облегна на една затворена врата. Джек усети ушите му да изпукват, както когато костюмът приключваше с херметизацията. Докосна флексобрънковия лакът.

— Остави — нареди с отчетлив глас и се обърна към Амбър. — Готова ли си?

— Успях да проникна, но новините не са добри. Твоят доктор Дюрия е генен инженер, при това от незаконния бизнес, ако тези бележки са верни. — Гласът ѝ трепна. — Ако строшим печатите, кой знае какви гадости ще открием.

— Без майтап? — Джек се приближи и се зачете в записките.

— Олеле! — изпищя Амбър и посочи един от страничните екрани. — Лабораторията е програмирана за самовзривяване.

— Какво?

— Някой е задействал програмата за унищожаване. Постарал се е нещастните бебчета да не излязат оттук живи.

— С колко време разполагаме?

— Седем минути.

Джек надникна в коридора и се озърна.

— Фантом, заеми позиция при разклонението. Ако видиш доктора, зашемети го и ми съобщи. Бойна стрелба за всички останали.

Бойният костюм се извърна и пое нататък.

— Мислиш ли, че беше разумно? — попита Амбър. — Преценката му е като на дете.

— В момент като този и тя ми стига.

Амбър го погледна намусено.

— В такъв случай идвам с теб. Ако там вътре дебне някоя гадина, най-добре да не си сам.

— Какъв е редът за взривяване на лабораториите? — попита той.

— Първо това крило, отзад напред, после крилото, където прати Фантом.

— И това ли е всичко?

— Има още едно крило, в сектор L. — Амбър го проследи с пръст на екрана. — Според схемата самовзривяващото устройство там все още не е задействано.

Джек се усмихна.

— Ето значи къде ще отидем.

Тя му хвърли смразяващ поглед.

— Може би — рече — огънят няма да успее да убие всичко в лабораториите.

Джек се престори, че не я е чул.

Дюрия спря пред резервоара на хидрата. Прокара нежно ръка по ръба на капака. Нещо се размърда вътре.

— Съжалявам — прошепна. — Още една несвършена работа. Но твоят притежател ще остане доволен от доклада ми. По-евтино, но достатъчно убедително. — Протегна ръка и изключи респираторната помпа, която осигуряваше постоянен приток на въздух в покрития резервоар. В началото не последва реакция, след това течността започна да се плиска все по-силно. Не след дълго пяната се примеси с кръв. Дюрия остана край ръчката, докато водата постепенно се успокои. Чу приглушена експлозия и предположи, че лаборатория 1 се е самовзривила. Извади от стената прозрачна микроплатка и я пяхна в джоба си.

Вратата зад него се отвори и той произнесе, без да се обръща:

— Мисля, че ти казах да чакаш в тунела...

— Съжалявам, докторе. Забравили сте да оставите инструкции на вратата.

Дюрия се извърна и откри, че пред него стоят високият мъж и крадецът. На мъждивата светлина успя да различи, че крадецът е жена, при това доста добре изваяна, въпреки черното наметало.

— Всичко е разрушено — заяви. — Няма никакви доказателства.

— Не сме полицаи — отвърна жената и в гласа ѝ се долови насмешка.

— Няма значение — прошепна докторът и намести малкия лазерен пистолет в дланта си. След това повдигна небрежно ръка. — Каквито и да сте, знаете с какво съм се занимавал. Кой сте вие всъщност?

Високият мъж се размърда. Наклони глава назад и докторът зърна светлосини очи, чисти като водата на планинско езеро. Стори му се, че ги е виждал някъде...

Мъжът сякаш прочете мислите му.

— Познахте ли ме, докторе?

— Какво правите в лабораторията ми?

Мъжът пристъпи към него. Носеше масивни бронирани ботуши и метални ръкавици, от него лъхаше на дим и нагорещен метал. Докторът се сви инстинктивно към резервоара.

— Дойдох да ти изкажа благодарността си, подозрителни човече.

— Благодарността си? — повтори докторът, докато се приготвяше да стреля. Първо мъжът, той бе въоръжен, после жената. Светкавичен изстрел в гърлото и да изчезва, преди да е гръмнала и тази лаборатория.

— Ами да. Ти ме откри в онзи зареян в космоса евакуационен кораб, не помниш ли? Предполагам, че трябва да съм ти благодарен, задето ме спаси. Инак... кой знае каква участ ме очакваше.

На Дюрия му се стори, че сърцето му ей сега ще спре. Вдигна ръката с лазерния пистолет, но другият го изпревари и той се озова на пода сред локва топла течност. Трудно му беше да диша.

— Сорм... — промълви едва.

Мъжът коленичи до него.

— Защо, по дяволите, го направи? — попита ядосано. — Не съм дошъл, за да те убия! — Намръщи се, докато претърсваше Дюрия за други оръжия и пръстите му докоснаха кървавото петно на гърдите. — Не ти остава много. Кой ме извади тогава и защо? Защо не докладвахте на Доминиона, че сте намерили оцелял войник?

Гърлото на Дюрия се изпълни със слюнка. Той се задави и плю, но все още му беше трудно да говори.

— Всички сме оръжия във войната...

— Зелените ризи?

Гласът му изменяше. Докторът едва намери сили да кимне. Да! Сред всичките си грехове бе направил и нещо добро. Отдавна членуваше в революционната организация на Зелените ризи.

— Значи ти ме скри.

Докторът кимна отново.

— Та аз бях доминионски Рицар!

Дясната ръка на Дюрия започна да потръпва конвулсивно.

— Пепус... нареди да се унищожат Рицарите. И теб също... в случай че...

— А какво стана със спомените ми? Къде е записът от инструктажната програма? У кого е сега?

Брадичката на Дюрия опря в гръдния му кош. От раната лъхаше на обгоряла плът. Мислите му се забавяха, виеше му се свят. Едва промълви:

— У графинята са...

— У кого?

— Графинята — повтори докторът. — Намери я и ще откриеш себе си. — Той се закашля, но този път не успя да си поеме дъх. Последната му мисъл се изгуби в мрака.

— Джек — заговори тихо Амбър. — Остават ни само девет-десет секунди, за да напуснем лабораторията.

Той се изправи рязко и включи интеркома.

— Фантом, напускаме лабораторията! Веднага!

След това улови Амбър за ръката.

— Внимавай какво си пожелаваш — рече тя тихо и докосна с върха на обувката си гърдите на доктора. — Защото може да го получиш. Не ти ли е хрумвало, че може да са бърникали в онези твои записи?

Джек я хвана за лакътя и двамата се затичаха към изхода.

— Това е риск, който трябва да поема, нали? — попита, но гласът му бе заглушен от експлозиите.

— Ами ако си спомниш някоя изгубена възлюбена?

Джек се наведе да я погледне в очите.

— В такъв случай е най-добре да си остане изгубена — отвърна той. — Поне за тази нощ.

Амбър се усмихна и отметна назад качулката си. Подът се разтресе от стъпките на настигащия ги Фантом. От гърдите ѝ се отрони въздишка.

— Как мислиш, има ли някакъв начин да го изключим поне за тази нощ?

— Той и без това няма да забележи нищо — успокои я Джек.

— Хубаво, защото съм ти подготвила доста дълго сбогуване.

— Ти би могла да събудиш и мъртвец — прошепна Джек, сграбчи я в прегръдките си и забрави за Фантом, войната и изгубеното минало.

5.

Просторна пещера. Свят на мъгли и дъждове. На буйна растителност, която само чака първите капки дъжд, за да поникне от земята. Примитивен свят, едва докоснат от цивилизацията и в неведение за опасностите на дракския пясък. Ала въпреки това в един затътен край на планетата е изникнала язва, раздразнена рана, която е и причината да се събере тази вечер съветът. Строен, покрит с козина хуманоид спря пред входа на пещерата, приглади космите на лицето си с ръце и се огледа. Единственото му облекло бе чифт жълти шорти, издути от множество джобове и с цепка за дългата, извита опашка. Това същество принадлежеше към народа на видрочовеците, наричащи себе си рибояди, и тъкмо неговият роден свят бе прочут с несекващите си дъждове и постоянни гъсти мъгли.

Днес те се бяха събрали заради язвата. Скал пристигна последен и макар че чуваше гласовете на Старейшините вътре, не изпитваше особено желание да се присъедини към тях. Погледна към платото от другата страна на мочурливата равнина и пасищата, чиито треви се накланяха под поривите на вятъра.

— Дълбоки мисли — произнесе някой с нисък и дрезгав глас отзад и Скал се извърна, за да се озове лице в лице с една женска, загърната в наметало с изискан бледорозов цвят, който напомняше цвета на мъглата над каналите.

— Да, така е, Мъгла над водата — отвърна Скал и я потупа по рамото.

— Очакват те.

Младият рибояд склони леко глава. И без да му казват, знаеше, че е чакан гост.

— Да влизаме тогава. Мисля, че съм напълно готов. — Той вдъхна отново свежия влажен въздух и влезе в пещерата, мърдайки наперено опашка. Този път нито запяха в негова чест, нито му подадоха лулата, но Скал нямаше нищо против. Седна, увесил нос, неспособен да погледне Старейшините в очите, макар че усещаше

нетърпението им да започне разговора. Обмисли още веднъж каквото смяташе да им съобщи. Идваше направо от търговския пост с неговата хиперпространствена видеовръзка, едно от малкото места на планетата, от които можеше да се общува с цивилизация, далеч по-развита от тяхната. Скал вече се досещаше какво щяха да го питат Старейшините, знаеше и какъв отговор ще им даде.

Еднорък рибояд с посребрена муцуна и прегънати върхове на ушите първи наруши мълчанието.

— Стига сме се помайвали — изсумтя той. — Имаме проблем. Да го решим.

Всички муцуни се извърнаха бавно към него.

— Да отдадем дължимото на Едноръкия — обади се Мъгла. — Той умее да стига право до нещата.

Най-младата сред присъстващите рибоядка бе спечелила мястото си сред Старейшините заради мъдростта си и опита, за който говореше и белегът, пресичащ широкото ѝ лице от веждата до ухото. Белег, който другите избягваха да споменават. Наричаха я Малка риба и тя се изкашля любезно, преди да заговори:

— Все някой трябваше да подхване тази тема. Раната при Три водопада се разширява с всеки изминал ден. Там гъмжи от човеци, те са като блатни буболечки. Отровата им заплашва всички ни. Казаха ми, че на двайсет левги южно от Дълбока дупка се родило двуглаво отроче.

Из кръга се разнесе недоволно съскане.

— Това не може да е истина!

— Така е, кълна се. Сама го видях, в дима. Отровата, която се оттича от раната, замърсява земята... а скоро и целия свят.

— Отрова от друг свят...

— Аииии — една от Старейшините се залюля на задните си крака, притиснала главата си с ръце.

— Трябва да се отървем от тях! — заяви рибоядът с червеникава муцуна.

— Съгласен! — потвърди Едноръкия.

Мъгла се изсмя тихо и останалите обърнаха глави и я погледнаха учудено, все още под впечатление на новината за двуглавото отроче.

— Най-сетне! Всички сме съгласни за нещо.

— Нека Скал се изкаже — предложи един младок с рунтава козина.

Мъгла кимна.

Настъпи моментът, от който Скал най-много се боеше, затова не вдигна глава, когато женската му заговори:

— Доведи ни Слънцето. Открий Воина и го върни обратно на Мъгливия свят. Той ни показва мощта си и ни пощади. Нека отново ни защити.

Без да среща погледа ѝ, рибоядът отвърна:

— Не можем да подхванем война с човеците от други светове. Вече знаем каква цена ще трябва да заплатим.

— Готов ли си да издъхнеш от тяхната зараза?

Скал подскочи. Човекът, за когото говореха, бе герой за тях, а за него — близък приятел. Не знаеше как да им съобщи за смъртта на Сорм, защото вестта щеше да ги смаже, да лиши от надежди народа на рибоядите.

— Изключено е. Той е мъртъв! Лично гледах погребалната церемония, която ни предаваха от звездите.

— Невъзможно — въздъхна Мъгла.

Едва сега Скал посмя да срещне погледа ѝ.

— Попитай на търговския пост. Гледахме го на стъкления екран. — Той млъкна и ги огледа, преди да продължи: — Веднъж ви го доведох, но не мога да го сторя втори път.

— Изгубени сме — прошепна Едноръкия. — Отровата ще продължи да се разпространява. Нищо ли не може да се направи?

Мъгла се изправи и се залюля на крака.

— Нима ще се предадете толкова лесно? Никога!

Тя се пресегна и пъкна ръката си в пламъците на огъня в средата на кръга. Когато я дръпна, на дланта ѝ лежеше малък извит нож, а козината ѝ изглеждаше непокътната.

— Ти даде близнака на този нож на Малко слънце. Ако той беше издъхнал на нашия свят, какво щеше да се случи с ножа?

— Нямаше да съществува повече — отвърна Скал.

— А това е душата на ножа. Съществува ли тя?

— Да, но... — не отделяше поглед от ножа.

— Не ми противоречи! Виждаш душата на ножа, тя съществува! Следователно съществува ножът, следователно Малко слънце е все още жив! Намери го, Скал.

Внезапно на лицето на рибояда се изписа надежда.

— Той не е на нашия свят.

Един едър рибояд се разсмя гръмко.

— Ако беше тук, нямаше да позволи на онази рана да расте. Трябва да идеш там, където те отведе душата на ножа.

Скал огледа присъстващите. Беше късен следобед, но в пещерата бе тъмно като нощ. Повечето свещи бяха угаснали, само пламъците на огъня озаряваха стените.

— Дори ако трябва да ида на други светове? — попита.

— Където те отведе — натърти Мъгла. — Където и да е.

6.

— Не — повтори тихо Амбър. — Няма да тръгна с теб. — Тя сведе глава и косата закри лицето ѝ. Колин местеше поглед от нея към Джек в очакване да получи възможност да изкаже своето мнение по въпроса.

— Няма ли? Ти си главната причина да се върна.

— Аз... и Зелените ризи. Но не мога да си представя как ще ги търсиш и същевременно ще ме пазиш.

Джек спря и се залюля на пети, които потъваха дълбоко в мекия килим в кабинета на Скиталеца.

— Не ти трябва охрана.

— Прав си, макар че щеше да ми я натрапиш въпреки всичко. Какво ли не бих дала да дойда с теб, но имам още работа тук. Дюрия ти даде следа, от която обаче ще се отклониш, ако тръгнеш към Зелените ризи. Ако тази „графиня“ наистина съществува, няма да е лесно да я откриеш, едва ли ще е там, закъдето си се запътил.

— И закъде съм се запътил?

Амбър погледна към Колин, сетне отново към Джек.

— Шегуваш ли се? Към Пограничните територии — там е пълно с бунтовници. Все някой ще ти свърши работа.

— Ти ли ѝ каза? — Джек стрелна с поглед Колин.

Проповедникът изпъна рамене.

— Не се наложи да ѝ казвам. Тя и без това го знае. Пропусна само да спомене, че ще се наложи да използваш Фантом за примамка.

— Да използва Фантом? — Амбър се надигна от креслото. — О, Джек...

— Нямам друг избор. След онази история с Гибън двата сандъка с бойни костюми изчезнаха безследно. Сега разполагам само с Фантом.

— Ами ако ти прережат гърлото и го вземат? Той е като бебе.

— Бебе, кръвожадно като повечето драки. Знаеш го. — Джек се почеса по главата. — Ще заредя костюма само наполовина и няма да

изключвам ръчката на мъртвеца. Само това мога да направя. Е, остава ми проблемът с моето прерязано гърло.

Тя сбърчи нос.

— Мислех, че съм те научила на някои неща. Но ако греша... — сви рамене и млъкна Амбър.

— Можеш да прибереш момиче от улицата, но не и да изтръгнеш улицата от момичето — обърна се Джек към Колин.

Възрастният проповедник мълчеше, макар че, ако се съдеше по изопнатата му физиономия, едва се сдържаше да не се намеси. Рицарят спря да крачи из помещението.

— Добре, след като се отправя към Пограничните територии, какво да правя там?

— Навъртай се из магазините за старо желязо — посъветва го Амбър. — Където се предлагат машини и използвани съоръжения. Там Фантом би могъл да привлече внимание. А след това... — Тя разпери ръце.

— А ти...

— Аз ще се грижа за нея — обеща Колин.

— Не е необходимо — изглежда ги тя многозначително. — Вандовър ще свърши тази работа.

— Проблеми ли ти създава? — попита Джек.

— Нищо, с което да не мога да се справя — успокои го младата жена.

Познаваше я достатъчно добре, за да не настоява. Познаваше и Колин и знаеше, че Скиталецът разполага с шпионска мрежа, която спокойно можеше да се сравнява с тази на императора. Ако Вандовър Баадластър реши да създава неприятности на Амбър, Колин ще го узнае.

— Как смяташ да стигнеш до Пограничните територии? — попита Колин.

— По същия начин, по който дойдох тук. Ще се хващам на работа на кораби или ще се промъквам без билет. В противен случай рискувам да загазя, след като се свържа със Зелените ризи. Пък и нали „умрях“ на Колинада.

— Времето работи срещу теб.

— Зная. Друг начин обаче няма. Нали знаеш, не мога да позволя да ме замразят.

— Защо не заминеш с някой от нашите снабдителни кораби? — попита Скиталецът.

Джек вече бе обмислил тази възможност, затова поклати глава.

— Денаро сигурно държи под наблюдение линиите ви. А след като не знаем в момента на чия страна е, по-добре да не рискуваме.

— Все още не сме установили, че Денаро е предател.

— Така е — кимна Джек. — Но нямам време да чакам, докато го направите. Пък и не е честно към теб и организацията ти точно сега да се прави подобно разследване. Току-виж сам предизвикаш тъкмо това, от което искаш да избягаш.

— Би могъл отново да станеш наемен войник — предложи Амбър.

Джек отново поклати глава.

— А как ще скрия Фантом? Ако тръгна като механик, ще кажа, че е само сандък с инструменти. Но ако стана наемен войник, ще трябва да го използвам. Пепус ще ме спипа веднага щом си потърся работа. Вече съм решил какво трябва да направя.

Амбър се надигна от креслото. Тъмносиният комбинезон, който носеше, прилепваше плътно и очертаваше извивките на тялото ѝ.

— Знаеш, че не харесвам дългите сбогувания, затова най-добре да се разделим още сега. — Тя втренчи поглед в Джек. — Никога не си ми обещавал, че ще ни бъде лесно, и аз също няма да давам глупави обещания. Искам само да дадеш най-доброто от себе си.

— Знаеш, че ще го сторя...

Амбър се обърна неочаквано и изтича до вратата. Докато чакаше да се отвори, произнесе:

— Зная го, Джек. Зная също и че не е изключено да не те видя никога повече. — Вратата се отвори и тя изскочи навън.

Джек понечи да я последва, но Колин го спря.

— Остави я. Не е безопасно да се показваш пред апартамента ми точно сега.

— Толкова е нетипично за нея — оплака се Джек.

Колин се обърна, повдигна краищата на наметалото си и седна.

— Не бих казал. Знаеш ли, ти си пряк човек и ако имаш някакъв недостатък, той е, че очакваш същото и от другите.

— Пълен съм с недостатъци — заяви Джек. — Какво общо имат те?

— Понякога забравяш, че Амбър е израсла в друга среда и не обича да нарича нещата с истинските им имена.

— Амбър — рече Джек — е била обучена за убиец.

— Може и да е така. Според мен избяга отгук, за да не я попиташ какво тя смята да прави.

Джек смръщи вежди.

— Какво означава това? Знам, че умее да се оправя в подземния свят на Малтен. Знае как да изстиска нужната информация, без да се забърква в някоя каша.

— Може би. А може би не.

— Какво искаш да кажеш?

— Че най-богатият източник на информация е самият император. Сега вече Колин напълно бе приковал вниманието на Джек.

— Признавам, че Пепус има шпиони навсякъде. Всъщност — ти също.

— Императорът следи внимателно враговете си. Почти толкова, колкото и приятелите си. Амбър може да е в свои води из подземния свят, но срещу Пепус няма кой знае какви шансове.

Джек облиза устни.

— Ще я пазиш, нали?

— Вече ти обещах. И ще опитам да я разубедея, ако е намислила някоя глупост. По-важното е да си дадеш сметка, че не само твоят живот е изложен на риск.

— Не съм си и помислял друго.

Известно време и двамата помълчаха, после Колин кимна.

— Джек, не биваше да се съмнявам в теб — потърка уморено ръце. — Моля се само да успееш. Преди да си тръгнеш, бих искал да ти покажа нещо. Нещо, което Амбър не биваше да вижда. — Скиталецът включи големия екран на стената.

Джек се зачуди какво ли смята да му покаже. Екранът светна и на него се появи образ на планета, гледана откъм сателит — беше водна планета, вероятно някоя от граничните колонии.

— Тазия — обяви Колин. — Заселена главно от Скиталци.

— Чувал съм за нея — кимна Джек. — Има няколко купола. Условията са добри, само температурите се отличават с крайни стойности.

— Точно така. Една от причините да не бъде подложена на масирана колонизация.

— Никога не съм бил... — поде Джек, но Колин го прекъсна.

— Гледай внимателно — и увеличи образа.

В единия край на екрана се появи боен кораб, какъвто никога досега не бе виждал.

— Какво, за Бога, е това? — попита Джек, но мигом млъкна, потресен от следващата картина. Куполите на селищата се разпукваха като черупки на яйца, безценният живот зад стените им гинеше, изложен на враждебната среда.

Атаката приключи след минути.

Колин не сваляше поглед от екрана дори след като изгасна.

— Не са могли да изпратят предупредителен сигнал — обясни той мрачно. — Малко по-късно е бил унищожен и сателитът.

Ако очакваше униение от Джек, остана излъган. Сторм се изправи и приближи екрана.

— Пусни го отново.

Колин го погледна учудено, но се наведе над пулта.

— От кой момент?

— От самото начало. — Джек проследи внимателно картината на разрушението. — Спри тук.

Колин замрази изображението. Джек чукна с пръст по екрана.

— Никакъв опит за отбрана. Какво казват Баадластър и Пепус?

— Засега мълчат. Ще се видя с Пепус утре сутринта.

— Това е работа на Аш-фарел — заяви Джек.

— И ние така смятаме.

— В този квадрант е имало кораби на Дракската лига. Трябвало е да се притекат на помощ.

Колин се изкашля смутено.

— Освен ако Аш-фарел не е унищожил първо тях.

— Съмнявам се. — Джек закрачи развълнувано напред-назад, после спря. — Не зная кои са — посочи екрана той, — но мисля, че се наслушахме на лъжи за тях.

— Лъжи? Лъжи? — Гласът на Колин се издигна с една октава. — Те избиха хиляди невинни.

— И оставиха планетата недокосната. Колин, те водят „чиста“ война. Само след година тази планета ще е готова за ново заселване.

Драките ни излъгаха за Аш-фарел.

— Невинни, цивилни граждани...

— Така е, по дяволите! Но без никакви разрушения, без да се изпепелява повърхността, както се случи на Кларон. Аз съм Рицар, обучавах ни да избиваме живата сила и да разрушаваме машините, но да запазваме планетите чисти. Обитаеми.

Колин се пресегна и изключи екрана.

— „Чиста“ война или не, те ни избиват, Джек. Могат да преминават през отбранителните ни съоръжения, когато си поискат. Както и през дракските. И те не могат да ги спрат.

Джек се усмихна мрачно.

— Морален стандарт, който може би ще разберем, ако установим контакт с тях. Сега сме съюзници на драките срещу Аш-фарел, но ми се струва, че не сме избрали подходящия противник.

Колин стисна устни.

— Възможно е, но хората не са гниди, които да почистваш от повърхността на една планета.

— Зависи от гледната точка — отвърна Джек.

7.

— Съобщиха, че Дюрия е мъртъв, а лабораторията му — разрушена. — От тона на Баадластър личеше, че не е имал нищо против да се отърват от доктора.

Пепус вдигна очи от пулта.

— Научих — отвърна лаконично, сякаш само част от него участваше в разговора. Което беше вярно.

— Няма никакви записи от експериментите, правени по ваша поръчка. Ще се наложи да започнете всичко отначало.

— Научих — повтори императорът, този път по-нетърпеливо. — Това, което не знам обаче, е кой го е нападнал.

— Работа по въпроса — кимна Баадластър. — Все още не сме наясно как са били взривени лабораториите...

Пепус махна с ръка.

— Забрави. Дюрия сам ги е разрушил. Познавам начина му на действие, виждал съм го и преди. Не обичаше да оставя улики след себе си.

— Разбирам.

Пепус свали датчиците от темето си.

— Доколкото е по силите ти. Друго обаче ме интересува. Зелените ризи обикновено защитават своите. Този път не са направили нищо. Искам да зная защо.

Баадластър се поклони ниско и заотстъпва към вратата. Ала Пепус неочаквано вдигна ръка и щракна с пръсти, за да привлече вниманието му. Зелените му очи бяха втренчени в мониторите. Той посочи с разтреперан пръст един от тях.

— Погледни! Пристигна току-що с хиперпространствената връзка. Аш-фарел са нападнали отново. — Императорът нагласи короната от датчици. Баадластър се приближи до него.

Пепус остана неподвижен, докато на монитора протичаше атаката. Внезапно сателитът преустанови предаването и екранът

побеля. Ръката, с която императорът стискаше облегалката на креслото, стана восъчна на цвят.

— Какво е станало? Кой отговаря за отбраната? Защо не са включили щитовете?

Вандовър започна да чете колонките от информация, които се спускаха в единия край на екрана.

— Ваше величество, това е колония на Скиталците. Предполагам, че щитовете са твърде скъпи, за да могат да си ги позволят. Смятали са, че куполите са достатъчни.

— По дяволите! — изруга императорът. — Колко дълго можем да го запазим в тайна от Колин и проклетия съвет?

Вандовър завъртя глава да разкърши схванатия си от неудобната поза врат.

— Най-вероятно той вече е известен, ваше величество. Колин има шпиони навсякъде.

Пепус хвърли свиреп поглед на своя министър. Вандовър повдигна рамене. Не лъжеше, а императорът не би се обидил, когато му говорят истината. Пепус облиза устни.

— Искам да знам в кой квадрант е станало и как Аш-фарел са се промъкнали. И ако са оцелели, защо.

— Вашите желания са заповеди за мен — отвърна иронично Вандовър и се поклони дълбоко, за да скрие от Пепус подигравателната си усмивка. Сетне бавно тръгна към вратата. Пепус го изчака да застане в рамката и натисна копчето за дистанционно затваряне. Преградата обаче така и не успя да затисне разветите лешове на наметалото на министъра.

Императорът се облегна в креслото. На екраните пред него трепкаха светлинките на милиони далечни светове. Нито един от тях не го интересуваше. Никъде нямаше да открие онова, което наистина искаше да узнае. Никой от тях не показваше бъдещето.

8.

Скал се подпря на бюрото, а човекът отсреща се намръщи и взе кредитния диск, за който рибоядът бе платил солидна сума — почти толкова, колкото ако беше истински, а не качествен фалшификат. Мъжът пхна диска в процепа и зачете информацията, която се изписа на екрана.

Над тях бе надвиснал гигантският корпус на един чуждопланетен кораб. Наоколо цареше суматоха, типична за всеки голям космопорт, но всъщност преобладаващата част от движението и транспортирането на стоки се извършваше зад прозрачната преграда. Тук, под сводестия купол, бяха разположени гишетата и канцелариите. Мустаците на Скал помръднаха разтревожено. Никога досега не бе попадал на такова място, където рибоядите нямаха работа, въпреки че все още се намираше на собствения си свят.

Вдясно от него затрака свързана с компютър машина, зейналата ѝ паст забълва нагъната хартия. Въпреки че целият изгаряше от любопитство, той си наложи да не поглежда към нея. В съседната канцелария друг компютър изработваше договор по поръчка на клиента. Машината бе същата като тази, която имаха на търговския пост, но не само продаваше стоки, а правеше описи и изпълняваше устни команди. На Скал му стана приятно, че видя поне едно познато нещо и не се налагаше да се озърта като нищо неразбиращо отроче.

Нито една от канцелариите нямаше покрив, само стените се отделяха една от друга и от околния свят. Високо над тях, на друго ниво на купола, се виждаха затворени помещения, които осигуряваха пълна изолация. Скал би предпочел сега да е там, но не биваше да харчи безразборно и за всяка прищявка ограничените средства, с които разполагаше. Нямаше никаква представа колко дълго ще трябва да пътува, докато открие Джек Сорм. Жълтите люспи, които събираха от дъното на реката, имаха известна стойност, но той не знаеше точно колко, нито какво ще получи срещу тях.

Мъжът зад гишето изръмжа.

— Според този документ трябва да ви осигуря междупланетен транспорт, закъдето поискате. Виждам, че сте назначен за „посланик на свободна практика“.

Скал размърда гордо опашка, но изведнъж си спомни, че хората не познаваха този език, затова се поклони леко.

— Вярно е, но бих предпочел да работя нещо, за да си платя пътуването.

Мъжът вдигна към него закръгленото си лице.

— Виждам, че бързате.

Скал приглади мустаците си с длан.

— Повече, отколкото можете да си представите. Не мога да чакам за лайнер. Пък и вашият кораб ми се стори интересен.

Капитанът се разсмя. Прозвуча като ръмжете, само че малко по-силно.

— Но аз командвам боклукчийско корито!

— Вие, сър, командвате баржа за скрап. Пътувате за свят, където технологията живее от собствените си отпадъци. Може да не сте забелязали, но нашето общество е ниско технологично. — Скал млькна и стисна зъби, очакваше с напрежение отговора. Ако не го вземат сега, ще трябва да чака, докато шлепът напусне космопорта, преди да посмее отново да покаже някому диска. Забавяне, каквото не можеше да си позволи.

— Смятах, че е само и единствено по волята на рибоядите подметна мъжът.

— Позволете да ви припомня, че Доминионът ни отхвърли, а не ние него.

Капитан Обе се облегна назад и се усмихна.

— Мисля, че разбирам. Искате не само да пътувате, но и да се образовате. Какво пък. Трябва да ви предупредя, че заплатата ви няма да е голяма...

Скал сви рамене, жест, който бе научил от хората.

— Свикнал съм да се задоволявам с малко — рече той и разтвори муцуната си в широка усмивка.

Дъждът не отмиваше мръсотията в крайните квартали на Малтен, а само я събираше на димящи купчини, които при други

обстоятелства щяха да се превърнат в прах и да бъдат разнесени от вятъра. Добре дошъл, помисли си Амбър за дъждовния сезон. Струваше ѝ се, че от погребението на Джек е минала цяла вечност. Тя крачеше по мократа улица, загърната в полупрозрачно найлоново наметало и скрила косата си под качулката. Без да го осъзнава, по навик вървеше така, че да избягва обективите на камерите и контролните постове.

Една ръка се плъзна за миг по гърба ѝ. Амбър се извърна, видя дете с ококорени очи и му изръмжа:

— Разкарай се, дребосък!

Сетне се извърна на другата страна, където второ хлапе тъкмо се опитваше да пребърка джобовете ѝ. Лицето му бе изкривено в хищна гримаса.

— Вечер на аматьорите — подметна младата жена, избута ръката му и продължи, без да забавя крачка. — Защо не почакате, докато се напълнят улиците?

— Никой не излиза в този час — оправда се хлапето.

— Ще излязат, ако чакате колкото е нужно. Явно не сте достатъчно опитни. — Амбър продължаваше да върви, а момичето подтичваше до нея. — Ама вие двамата не се отказвате лесно, а? — попита тя и неволно зарови ръка в мазната коса на момичето.

То се изплаши, дръпна се и нададе вик.

— Тежки времена — коментира другарчето ѝ.

Амбър кимна.

— Наистина са тежки. — Тя пусна в шепата на хлапето пет кредита. — Хайде, купете си топла храна.

Двамата изчезнаха с такава бързина, сякаш изобщо не бяха съществували. Амбър спря, озърна се в нощта и продължи нататък. Времената наистина бяха тежки. Преди години бе накарала Джек да ѝ обещае, че никога няма да ѝ позволи да се върне в тази част на Малтен, а ето че сега бе тук, при това по собствено желание.

Закрачи отново, търсейки своя стар апартамент. По-добре тук, отколкото в казармите, където Вандовър Баадластър наблюдаваше и записваше безсрамно и открито всеки неин жест или дума. А в двореца на Пепус малка група шарлатани дори се опитваха да разгадаят

мислите ѝ. Докато живееше с Джек, беше се опитвала да заглушава камерите и микрофоните, но сега усещаше, че върви по тънката линия между позволеното ѝ от Пепус и онова, което възнамеряваше да забрани.

Колкото до шарлатаните, наричащи себе си медиуми, те бяха толкова жалки в опитите си, че дори не се налагаше да прибегва до някой от скритите си таланти. Баадластър не се отказваше да я следи. Дори сега, когато войната поглъщаше голяма част от вниманието и свободното му време, той я наблюдаваше непрестанно и при всяка възможност. Амбър се стараяше да предугажда ходовете му и да не е там, където я очаква.

Тя сви зад ъгъла, където тясна стълба водеше към някогашната ѝ стая. Спъна се на равното и едва не падна, доловила нещо, което би могла да оприличи на мирис, само дето не бе така осезаемо. Притаи се в сянката и се вслуша в сетивата си.

Подобно на пронизващ вятър, почувства нечие присъствие в стаята си. Някой, който пробуждаше антипатията ѝ. Баадластър.

Ето че и сега бе успял да я открие.

Амбър се загърна по-плътно в наметалото. Беше зад прозореца и дебнеше. Чист късмет, че успя да го усети, преди той да я види. Късмет или... пак скритите ѝ таланти. Подаде се зад ръба и погледна към къщата. Нечия сянка премина за миг през светлината в стаята, която бе оставила на излизане, знаейки, че ще се върне през нощта. Вандовър, който крачеше нетърпеливо. Една от малкото му общи черти с Джек.

Подвоуми се само за миг, преди да реши накъде да тръгне. Какво пък, щеше да се премести в работническия квартал, който разделяше бордеите на Малтен от по-богатата част. Там живееха не само техници, но и среден персонал, и лаборанти от болниците, които не можеха да си позволят нещо по-добро. Пепус едва ли би очаквал да я открие там. Пък и бе изчерпала възможностите си в тази част на града. Може би ще е добре да е по-близо до центъра.

Небето отново почерня и над улиците се изсипа поредният проливен дъжд. За Амбър той бе най-сигурната защита.

9.

Джек се събуди за втори път през нощта с неприятния вкус на *мордил* в устата и ноздрите. Протегна инстинктивно ръка, но антигравитационният хамак го държеше здраво и нямаше никаква опасност да падне на пода. Някой промърмори нещо насън и Джек застина неподвижно. Едва сега си даде сметка, че са натъпкани в помещението и безпокойството му може бързо да се предаде на останалите.

Отпусна глава на възглавницата. Малката ампула *мордил* в джоба на панталоните му го бодеше сякаш беше трън. Не биваше да поглъща повече от лекарството тази нощ. Сънят или ще дойде, или няма. И в двата случая вече се бе примирил с последствията. След седемнайсет години на криогенен сън тялото му отказваше да приеме нормалния. Беше свикнал с това, но нямаше никакво намерение да се пристрастява към *мордила*.

И този път сънува Кларон — дива и незаселена планета, новата граница, такава, каквато я познаваше, преди да бъде изпепелена. Сънува кларонските невестулки и тяхната необяснима привързаност към ечемичените полета, изразяваща се в чести и опустошителни набези. Някъде в багажа му имаше малък и лъскав зелен камък, дар от водача на невестулките. Дали някое от тези същества бе успяло да оцелее при атаката? Дали животинките разполагаха с дълбоки тунели, имаха ли навика да трупат запаси от храна? Джек не знаеше. Така и не бе успял да убеди Пепус да започне тераформиране на планетата. Единственото, което му остана от нея, освен камъка, бяха тези среднощни кошмари.

Докато се въртеше неспокойно в леглото, Джек долови смрадта, която изпълваше помещението — миризмата на потни, немити тела. Примесена с мириса на „отрова за плъхове“. Дрога, от която Джек странеше, но без да привлича вниманието. Както впрочем и всеки, който имаше капчица здрав разум. След продължителна употреба почитателите ѝ ставаха невъздържани и агресивни или ги завладяваха

състояния на необясним страх и потиснатост. Всяко от тях би могло да доведе до гибел, когато се намираш на старо корито като това.

На времето „Нова Вирджиния“ сигурно е била горд военен кораб, но сега изкормената ѝ черупка бе пригодена за транспорт на всякакъв род стоки — от земеделски, през плът до скрап. За удобства на борда не можеше да става и дума, те бяха на светлинни години. Корабът скърцаше, когато преминаваше в свръхсветлинен полет, скърцаше, когато излизаше от него и трябваше да извърши корекция в курса. Напуканата му външна обвивка ръсеше термоизолиращи плочи, както животните ръсят козина, тръбите свистяха оглушително всеки път, когато се опитваш да пуснеш вода. Ако имаше друга възможност, Джек не би се качил на старото корито.

Но по-добре на „Нова Вирджиния“, отколкото в криогенна капсула. Стига, разбира се, драките и Аш-фарел да не бяха посегнали на мястото, към което пътуваше.

Нечия ръка се пресегна в мрака и го улови за рамото.

— Спиш ли, момчето ми?

Джек едва се сдържа да не се дръпне.

— Не — отвърна тихо.

— Така и си помислих. Слизай и ела да ме заместиш.

Ръката го пусна и Джек се измъкна от хамака.

Скочи на пода, озърна се и последва Хек, който вече вървеше към вратата. На светлината, която се процеждаше през отвора, мъжът изглеждаше като крачещ скелет заради мършавото си прегърбено тяло. Като човек, приучен от малък на дисциплина, Сторм бе свикнал да се подчинява. Пък и по-добре да поиграе на карти, отколкото да лежи ококорен в леглото.

Хек му хвърляше по някой поглед през рамо, докато вървяха по коридора.

— Добре ли върви? — попита Джек.

— Бива засега — отвърна Хек и почеса посивялото си теме. — Залагай колкото искаш, само гледай да не ми намаляваш авоарите. Искам да си върна загубата.

Джек кимна. Отиваха към камбуза, единственото място, където можеха да разчитат на известно усамотение. Хек бе началник на ремонтната бригада. Все още носеше омазнения си комбинезон, който висеше, сякаш бе на закачалка.

— Ти ще поспиш ли?

Хек кимна.

— Вече не съм издръжлив като някога, но няма да им позволя да го разберат.

Джек неволно се усмихна. Хек вероятно пак бе поканил да играят двама от офицерите, откъдето идваше и това настроение „ние срещу тях“. Като един от механиците, Джек беше от по-низшия слой на обслужващия персонал на „Нова Вирджиния“. Тъкмо това обстоятелство го събираше с типове като Хек.

Най-сетне стигнаха камбуза и Хек се провикна от вратата:

— Запознайте се с Джек. Той ще ме замества, докато прегледам обектите.

Макгрю от навигационния отдел отметна глава и се разсмя шумно.

— Обекти, как ли пък не! Старче, признай, че отиваш да подремнеш.

— Може и така да е, а може и да не е — тросна се свадливо Хек.

— Но това момче ще ме замества. Някакви възражения?

— Току-що чу едно — вдигна пръст Макгрю. Но останалите се развикаха, че сега не е време за спорове и че нямат нищо против Джек. Макгрю се облегна назад със зачервено лице. Джек се намести на стола, погледите им се срещнаха и Макгрю се усмихна. После сви рамене, сякаш се извиняваше заради буйния си темперамент. Джек пое раздадените карти. Хек остана известно време, крачейки нервно зад гърба му.

Макгрю вдигна глава, а младият, светлокос и черноок офицер до него каза:

— Хайде, Хек, разкарай се. И хапни нещо. Не мога да гледам хърбавото ти тяло.

Хек се изкиска мръснишки и отвърна:

— Подигравайте ми се колкото искате, момчета, но когато драките ни спипат, не мен ще ядат! — и си тръгна, изпроводен от оглушителните им дюдюкания.

Само Джек мълчеше, загледан след него. Само Джек и мъжете, които го бяха придружавали в онази ужасяваща атака срещу дракското пясъчно убежище, знаеха, че Легионът използва хората като храна за

техните ларви. Къде, по дяволите, е бил Хек и откъде знаеше за тези неща?

Светлокосият офицер го тупна по рамото.

— Да започваме, Джек. Не разполагам с цяла нощ, за да си върна парите. Залагай.

Не без усилие Джек насочи вниманието си към картите.

Дори при свръхсветлинен полет бяха необходими няколко седмици, за да се приземят на някоя планета от Пограничните територии. Джек знаеше, че трябва да е внимателен в играта на надлъгване с Хек, ако иска да измъкне нужната информация от заядливия старец. Подозренията му се потвърдиха при следващата смяна, когато установи, че са му възложили работа, която не влизаше в задълженията му. Джек премълча, но докато изпълняваше задачите, обмисляше как да процедира оттук нататък с Хек.

Прозвуча сигнал и светлините премигнаха. Джек вдигна поглед, после разтърка схванатия си врат. Смяната му беше приключила. Почисти работното си място, прибра инструментите във ваничката с киселина, където да чакат следващата смяна, и като се огледа, установи, че е останал сам. Прегърбил рамене, се приближи към вратата, опря длан в ключалката и зачака да се вдигне преградата, докато зад него лампите бавно гаснеха.

Нещо го блъсна по рамото със силата на парен чук и краката му се отлепиха от пода, а тялото му се люшна настрани. Джек замръзна неподвижно. Якичката на комбинезона се впиваше все по-силно в гърлото. Ако не друго, бе изненадан от неочакваната сила на мършавия старец. Най-сетне хватката се охлаби и Джек се извърна. Хек се протегна и пъкна в ръката му няколко кредитни диска.

— Това е делът ти от печалбата, момчето ми. — Старецът си пое дъх на пресекулки и гърдите му изсвириха мъчително. На устните му трепна хищна усмивка. — А онези ми се смееха, глупаците му. Само ти не ми се присмиваше. Добре се криеш, момче, но аз те *видях*. Знаеш какво имам предвид, нали? Кой, по дяволите, си всъщност?

Джек втренчи поглед в стареца. Прехвърли наум няколко възможни отговора, но нито един не му се стори подходящ.

— Какво значение има кой съм?

Хек поклати развълнувано глава.

— Те ми се присмиваха. Не знаят нищо за драките. А ти знаеш. Откъде? Нима си виждал това, което и аз? — Той посочи със закривен пръст подпухналите си очи.

— Нека се смеят — рече Джек — Те нямат представа.

— Но ти имаш.

Джек изгледа мършавия мъж. Колко години живот се криеха под набръчканата му като стар пергамент кожа?

— Може и да имам.

— Не ме дразни, момче! — Хек изведнъж се източи, изправил рамене и вирнал войнствено брадичка. — Защото току-виж сутрешната смяна те намерила в някой от резервоарите с киселина.

Джек отлепи рамо от стената. Изправи се и зае поза, привична за боен костюм, осанка, която не си бе позволявал от седмици насам. На лицето на Хек се изписа страх. Той отстъпи неволно назад, а Джек попита тихо:

— Това заплаха ли беше?

— Хайде, хайде. Не си прави прибързани заключения. Всички ние сме боклук, събран на борда на раздрънкано корито. Без въпроси, без фамилни имена. Виждам, че имаш стоманена жилка, няма съмнение в това. Май трябваше да внимавам какво говоря.

— Щом повдигна въпроса, слушай. Наистина съм се бил с драките. Кога и къде — няма значение. По-важното е, че и двамата познаваме гнусните им навици. Намислил съм да науча всичко за тях и ако имаш нещо интересно да ми кажеш, хубаво ще е да го изплюеш навреме. Защото ще го науча, така или иначе.

И последните остатъци от дързост в поведението на Хек се изпариха. Старецът отново се прегърби и смали, придоби предишния си вид.

— Уф, Джек, това е дълга история.

— И без това не ми се спи.

— А и не е никак приятна — продължи Хек, сякаш не го беше чул. — Моите момчета... те щяха да са на четирийсет сега, ако бяха оживели. Ние не зачитаме примирието, и сега сме в съюз с тези негодници. Ако някой разбере, спукана ми е работата.

Светлините в коридора изгаснаха, но Хек продължаваше разказа си. Той и тримата му синове били металотърсачи... търсели разрушени

кораби. Хора без дълг и чест, които се прехранват дори от планетите, завладени от драките. Ровели из пясъците за зарити отдолу съоръжения, останали от времето на човешкото управление. Имали един стар корсар, олекотен да може да се измъкна, в случай че ги погнат драките. Положението им се облекчило, след като Дракската лига и Доминионът сключили примирието и пясъчните планети вече не били така строго охранявани. Хората странели от тях, но Хек и синовете му се възползвали тъкмо от това.

Косата на Джек настръхна, докато Хек чистосърдечно разказваше за миналите си прегрешения. Планета, завладяна и тераформирана от драки, не беше изобщо лицеприятна гледка — но нямаше и представа, че по повърхността ѝ могат да пъплят паразити като Хек и да събират останките на разгромената човешка цивилизация, към която всъщност би трябвало да принадлежат. Не изпита никакво съчувствие към човека, който се оплакваше, че постепенно драките започнали да проявяват интерес към тях.

Провалът бил породен от собствената им ненаситна алчност. И глупост, разбира се. Накрая драките ги пленили. Хек предложил да ги пуснат в замяна на кораба и товара. Но след като драките вече били сложили ръка на него, нямало с какво да ги примамят. А и се оказало, че драките се интересуват от съвсем друго.

Хек въздъхна.

— Отведоха ни в един затворнически лагер, близо до Ветрорез. Още не знаехме какво са намислили.

— Къде? — попита Джек, сякаш пробуден от дълбок сън. Хек подсмръкна.

— Не си чувал за това място, момче. То е на Милос и едва ли някой се е върнал жив оттам заради проклетите драки.

— Какво представлява? База?

— Ами. Това е планинска верига, с толкова остри върхове, че сякаш пори вятъра, като нищо някой заблудил се самолет ще се наниже на скалните остриета, ако има такъв, разбира се. — Хек разтърка уморено очи.

Джек се надяваше, че старецът няма да забележи нарастващото му вълнение. Двамата с К'рок бяха оцелели на Милос... поотделно. Тогава милосците ги бяха повикали на помощ в ужасяващата война. Джек бе един от малцината, успели да се доберат до евакуационните

кораби. Не беше сигурен, че иска да чуе какво е станало с останалите на повърхността, предадени по заповед на тогава младия Пепус, който още не бе коронясан.

— Не че това безпокоеше драките. Те се катереха чак до върховете на Ветрорез и правеха там пясък. Аз и момчетата ми бяхме пратени при останалите нещастници, превърнати в живи хранителни припаси. Надявахме се, че ще успеем да избягаме. Но драките обичат месцето да е свежо. Синовете ми бяха едри и охранени момчета, аз и тогаз бях хърбав, ама драките си мислеха, че ще могат да ме угоят. Точно до базата имаше заровени два криогенни кораба. Помислихме си, че ако успеем да се доберем до някой от тях, ще можем да се измъкнем.

— Транспортни кораби?

— Това ти казвам и аз. Свалени или приземени, покрити с пясък.

Джек се замисли. Значи е имало и други кораби, които вместо да евакуират оцелелите са били изоставени на повърхността — обричайки на гибел хиляди войници и стотици Рицари. Изоставени там по заповед на Пепус, предадени от мъртвия офицер Уинтън. Но всеки кораб разполагаше с автоматичен компютърен дневник с получените инструкции, прословутата черна кутия, чийто произход се бе превърнал в легенда. Ако успееше да се добере до такъв кораб, стига да не е напълно разглобен от драките, би могъл най-сетне да се сдобие с доказателство за предателството на Пепус и Уинтън, извършено от сегашния император, за да се възкачи на трона. Това означаваше да се върне обратно на Милос — мястото, където се родиха неговите кошмари.

— Ала не успяхте да се измъкнете.

— Не. Откарваха ни един по един. Накрая се спасих само аз, сигурно защото бях най-слабият — жилавото месо никъде не се харесва. Отмъкнах един глайдер, излетях, а по-късно ме прибра друг кораб като нашия. Но момчетата ми останаха там, храна за ларвите, както и всички други пленници. Хек втренчи поглед в него. — Какво ти става, момче? Да не мислиш, че милосците бяха пощадени? И тях ги чакаше същото. — Хек се разсмя хрипливо. — Такива са им навиците на онези гадни насекоми. Окачват хората да висят на куки, в хладни подземни пещери, докато дойде време да... да...

— Зная — прекъсна го Джек. Хек млъкна и преглътна мъчително.

— И ти си го виждал — промълви той след време.

— Така е — потвърди Джек. — Но по-добре да го забравиш веднага.

— Как бих могъл? — прошепна Хек. — Как бих могъл да забравя? Не остана никой с достатъчно кураж да разкаже за онези дни. Пепус още малко и ще си легне с драките, а Доминионът скача според неговата тояга. Дори Зелените ризи дадоха доста свидни жертви, особено откакто изчезна Освободителя... сега вече и те не смеят да се зъбят както преди на Пепус.

— Освободителя ли? — попита Джек.

— О, не ми повдигай така вежди, малкият. Беше време, сигурно още не си бил роден, когато Зелените ризи бяха покрити със слава. Аз също известно време плувах в килватерната им струя, но не бях достатъчно добър да ме приемат сред тях. Не зная кой беше предводителят им тогаз, но му викаха Освободителя и трябва да е бил наистина куражлия. Но от двайсетина години не се чува нищо за него... и като че ли оттогава взе да замира и организацията. В онези дни, момчето ми, боклуци като мен дори не можеха да припарят до тях. — Хек се обърна и закрачи към коридора. — Ето ти малко материал за мислене.

Джек го изпроводи с поглед, докато се изгуби в сенките на кораба. Материал за мислене. И да е така, не беше от приятните.

10.

„Паплач“ бе твърде меко определение за обитателите на Виктор-3. Те живееха на един жалък, забравен от всички свят, който никой уважаващ себе си кораб не би посмял да посети. Хек единствен се осмели да придружи Джек при слизането му от борда на „Нова Вирджиния“. И двамата се озърнаха, когато стигнаха далечния край на космопорта — изглеждаше като бомбардирана зона и Джек се зачуди, дали тук съвсем скоро не бе станала някоя катастрофа. Бетонните стени бяха черни и опушени, ремонтните работи вървяха мудно и апатично.

— Бомбардировка — обяви през зъби Хек.

— По чия заповед?

— На Пепус, най-вероятно. Няма кой друг. Виктор-3 е планета на пирати. От време на време трябва да им припомним кой е истинският господар. — Хек съвсем се бе прегърбил, сякаш разговорът с Джек изстискваше и последните му сили. Двамата поеха отново и скоро излязоха при портала. Там Джек спря, за да натовари контейнера с Фантом на една платформа. Хек втренчи подозрителен поглед в сандъка.

— Брей, колко инструменти!

— Така е — сви рамене Джек и програмира платформата да го следва.

— Сигурно ще е интересно да се разгледат. Даже ключалките на контейнера ти си ги бива.

— Едва ли ще ти е интересно — примижа Джек и огледа космопорта. Беше почти празен, повечето от хангарите пустееха.

— Какво ще търсиш тук? — попита го Хек.

Джек се обърна и го погледна усмихнато.

— Каквото намеря — отвърна.

Старецът се изплю.

— Ти не си никакъв механик, момчето ми. Твърде много те бива за тази работа, сякаш от това ти зависи животът.

Джек сведе поглед към подпухналите му очи.

— Досега това не ти е правело впечатление.

— Бяхме на кораба, момче. А там всеки, който се качи, рано или късно си тръгва. Затова те прикривах, но тук не виждам как ще се справиш. Бавничък си за тези места. Ще те нарежат на скрап.

— Кой казва, че смятам да остана?

Хек повдигна рамене.

— Ами затова си дошъл, нали? Само че скоро ще им се навреш в очите. Бас държа, че вече са те забелязали.

Джек се озърна. За миг му се стори, че долавя познато усещане, едва доловим сърбеж между лопатките, сякаш врагът го държеше на прицел. Прищя му се да си сложи костюма. Погледна към Хек, който пристъпваше до платформата.

— Ако ти поискам съвет, ще ми го дадеш ли?

— Много време мина, откакто някое хлапе като теб ми е искало съвет — рече старецът, но в очите му блеснаха доволни пламъчета. — Зависи какво търсиш.

Джек реши да играе направо.

— Зелените ризи.

Хек спря за миг. Лицето му придоби замислен вид.

— Покажи ми какво държиш вътре и може би ще съумея да те насоча в правилната посока.

Джек се подвоуми за миг, сетне се отпусна на коляно до масивния контейнер. Старецът се надвеси над рамото му. Джек въведе комбинацията на ключалките и повдигна леко капака.

Вътре лежеше Фантом, по гръб, със сияещи флексобрънки, свити колене и ръце. Джек затвори капака и Хек протяжно въздъхна. Огледа Джек с присвити очи.

— Това е боен костюм!

Джек бавно се надигна.

— Чакам — рече той.

Хек положи видимо усилие, за да се овладее. Най-сетне произнесе със сподавен глас:

— „Скагбутс“. Единствената работилница, където можеш да намериш каквото търсиш. Е, знам и други местенца, но за това съм сто процента сигурен. Трябва обаче да внимаваш, момче. За тая работа може да ти прережат гърлото — кимна към контейнера.

— Зная — протегна му ръка Джек. Хек я погледна за миг, сетне се пресегна и я стисна.

Дланта му бе мъртвешки студена.

Градът отвъд пределите на космопорта бе сив, мръсен, заровен в боклуци, които не ставаха дори за рециклиране. Джек си проправяше път между паянтови бараки, едни от тях складове, други, озарени от блясъците на лазерни оксигени работилници, които бяха толкова прихлупени, че сигурно не би могъл да се изправи вътре в цял ръст. Повечето сгради се опираха една на друга и навярно бе достатъчна само една искра, за да пламнат и изгорят.

Платформата продължаваше да го следва безшумно, както я беше програмирал, въпреки пречките, които често срещаха по пътя си. Джек се стараше да се държи сякаш не знае, че го следят, положил ръка на лазерния пистолет, затъкнат в колана му. Когато приближаваше поредната работилничка, трептящите светлинни на оксигените вътре угасваха за миг, сетне отново пламваха.

Постепенно бараките бяха изместени от по-масивни постройки, които закриваха небето. Джек спря пред една от тях, охранявана от навъсен субект. По тези места живата работна сила очевидно бе поевтина от автоматиката. Роботите бяха рядкост и вероятно бързо щяха да бъдат разфасовани и претопени. Хора пристигаха всеки ден. Пазачът през живота си явно не бе зървал гребен, а сплъстената му четинеста брада вероятно щеше да доведе до нервен припадък всеки уважаващ себе си фризьор. Той погледна с привидно безразличие приближаващия се Джек, но очевидно не пропусна и най-малката подробност. Докато разглеждаше контейнера върху платформата, в очите му блеснаха алчни пламъчета.

— Какво мога да направя за теб, началник?

Платформата закова до краката на Джек и леко го докосна по глезените.

— Търся си работа — отвърна Сорм.

Пазачът не сваляше поглед от платформата.

— Доставка или наемен труд?

— Наемен труд.

Човекът очевидно изгуби интерес. Прекара палец по основата на брадичката си.

— Тук няма нищо подходящо, началник. Наемният труд е евтин.

— Аз си нося инструменти.

Пазачът разпъна устни в подобие на усмивка.

— Пак няма да намериш работа — и не само тук, ами на целия Виктор-3. Твърди чистичък ми се виждаш, а това означава неприятности. Искаш ли един безплатен съвет?

Джек продължаваше да го гледа мълчаливо и само леко повдигна вежди.

— Продай инструментите и хващай първия кораб в обратна посока. И без това ще ги загубиш, тъй че по-добре вземи някой кредит за тях.

— Защо да ги загубя?

— Или ще ги загубиш, или ще ти ги вземат — все едно е.

— Не и за мен, защото първо ще трябва да ми видят сметката.

— Няма да си нито първият, нито последният. Пък и приказките нищо не струват.

Джек бръкна в джоба, извади кредитен диск и го завъртя между пръстите си. Пазачът го огледа, протегна ръка и след миг дискът смени собственика си.

— Хм — изсумтя. — Обичам хората, които знаят какво искат. Та какво всъщност търсиш?

— „Скагбутс“.

Лицето на мъжа посивя от страх.

— Намира се на няколко километра в източна посока. Няма начин да го пропуснеш. Търси надпис на стената „Дракското разпятие“.

— Няма начин да го пропусна — потвърди Джек.

— Тъй де.

Джек пое нататък. Слънцето бе започнало да се спуска към хоризонта и пурпурната мъгла бързо се състяваше. Работилниците за скрап се смениха от складове за отпадъци, заградени с метални огради и охранявани от инфразвукови постове. Джек постепенно се изпълни с увереността, че върви покрай огромен склад на открито, далеч по-голям от всичко останало, видно досега. Тук, освен отломки, имаше и по-едри съоръжения, между които и цял един ръждясал, но инак доста

запазен корсар, очакващ да бъде нарязан. Виждаха се кранове, булдозери и тежкотоварни машини. Ако това беше „Скагбутс“, трябваше да повърви още, докато стигне входа.

От време на време, докато поглеждаше нехайно назад, Джек зърваше тъмна сянка да го следва, сливаща се с останалите сенки. Джек все пак я разгледа внимателно — беше накуцващ гущер с човешки ръст, с четири крака за ходене и две малки ръчички, завършващи със зловещи закривени нокти, които бяха сгънати пред гърдите, в очакване да потрябват. Гущерът въртеше чевръсто плоската си като лопата глава, но не сваляше поглед от Джек. Изглежда, това бе тукашният еквивалент на земните кучета. Джек се зачуди дали животното наистина произхожда от Виктор-3, или е било докарано.

Реши, че не си струва да скъсява дистанцията, за да го изучи по-подробно. Стигаха му притесненията с оградата и инфразвуковите постове.

Когато най-сетне приближи ръба на оградата стомахът му къркореше. В двора се мяркаха някакви работници, а тясната пътека водеше към неголяма бетонна постройка. Джек спря и я огледа от разстояние. Малко по-нататък, върху отвесната стена се виждаше надписът, за който му бе казал пазачът. Имаше и рисунка, навяваща неприятни спомени.

Стомахът му се сви болезнено. Беше изминало немалко време от последното ядене на „Нова Вирджиния“.

Платформата отново го побутна по краката, сякаш нямаше търпение да продължат. Джек се отправи към широко разтворената входна врата. От двете ѝ страни бяха поставени рекламни монитори, които показваха закупен, продаден и преработен скрап, но Джек ги подмина, без да прояви интерес.

— Ей! — една от камерите се извъртя към него, обективът ѝ се разгъна, сетне се прибра обратно. — Какво правиш?

— Търся „Скагбутс“.

— Достъпът е забранен.

— Кажи им, че ме праща Пепус — ухили се Джек и продължи.

Надяваше се това да предизвика някаква реакция.

Даде знак на платформата да се изравни с него и отключи капака на контейнера. Из въздуха се носеше тежката миризма на смазочно масло и почистващи препарати. Виждаха се останките от няколко

ръждявали полуразглобени камиона. Той спря пред вратата и видя отражението си в гладката ѝ повърхност. Вече не изглеждаше като скромен и потиснат механик, на какъвто се бе преструвал през последните месеци. Стоеше изправен, с гордата и предизвикателна осанка на истински Рицар.

Зад вратата се чу шум и когато тя се отмести встрани, някой пъкна в лицето му дуло на пушка.

— И как трябва да разбираме това, че Пепус те пращал? — изръмжа притежателят ѝ.

— Ето как — и Джек изрита капака на контейнера.

Лъчите на следобедното слънце уловиха лъскавата повърхност на флексобрънките и те засияха сякаш обхванати от ослепително бял пламък. Мъжът с пушката неволно отстъпи назад и прикри очите си с ръка.

— Откъде, по дяволите, си го взел? — попита с нисък, кънтящ глас.

— Дълга история.

Мъжът плю на пода, извърна се и се провикна:

— Бутс! Бутси? Ела тук!

Бутси беше енергична жена, с руса, завързана на опашка коса, стройна снага и възедри гърди, които изпълваха комбинезона ѝ така, както кренвирш изпълва прозрачната си опаковка — плътни и апетитни. Тя се приближи и огледа Джек и багажа му, опряла ръце на кръста. След това нареди:

— Повикай хората и затворете портала.

— Още не се е стъмнило.

— Изпълнявай! — Бутси дари Джек с ослепителна усмивка. — Бих те поканила вътре, гълъбче, но не е безопасно.

— Ще почакам — кимна той. Лъхна го уханието на парфюма ѝ. Не беше силен, нито неприятен, по-скоро примесен с феромоните, които я правеха още по-примамлива, по същия начин, по който и Амбър. Но в Бутси имаше нещо фалшиво.

Джек ѝ отвърна с небрежна усмивка и зачака.

11.

Не можеше да види всички, събрали се наоколо, но по настръхването си отсъди, че не един от тях се целеше в него с оръжието си. Джек чу дълбоко в ума как Фантом се пробужда.

„Проблеми, господарю?“

„Все още не“ — отвърна мислено Джек, докато се опитваше да прецени силите на противника.

— Какво става, Бутс? — провикна се един тънък глас отгоре.

— Пригответи се за бомбардировка — отговори тя, без да сваля големите си очи от Джек.

Отвсякъде се чуваше шум от затварящи се врати — единствената, която все още зееше отворена, бе тази, на чиято рамка се подпираше Джек. За миг го завладя паника, стори му се, че е дошъл неподготвен, невъоръжен, срещу противник, който го надвишава и числено, и по огнева мощ. Да имаше начин да се напъха в костюма...

„Мътните го взели — отекна познатият глас в ума му. — Сега вече загазихме.“

До човека с пушката застанаха още четирима работници. Изглеждаха в готовност всеки миг да грабнат контейнера и да го отнесат в другия край на склада. Мъжете го оглеждаха изпод вежди, в коланите им бяха затъкнати различни по вид и калибър оръжия. Джек не помръдваше от мястото си.

— Е, както казват, пъхнал си крак във вратата — подметка все така нехайно Бутси.

— Казват още: махни го или ще го загубиш — добави човекът с пушката.

Джек поклати глава.

— Господа, дошъл съм да правим бизнес и просто се опитвам да се уверя, че поддържате политика на отворени врати. Това е моят начин да я обезпеча.

Шум и движение отгоре привлякоха погледа му. Един голям кран премести стрелата си и куката увисна точно над него.

Бутси се засмя.

— Сега вече си на сигурно място, миличък. Хайде да си поговорим.

Джек извърна глава към нея.

— Не ме бива много по приказките. Видяхте какво имам. Или ви интересува, или не.

Тя се протегна бавно и мускулите ѝ изпъкнаха под прилепналия комбинезон. Вдигна очи към поклащащата се отгоре кука, после ги сведе към него.

— Не зная какво имаш, докато не го видя с очите си. Може да е изтърбушена черупка и нищо повече. Хайде да повдигнем капака и да се полюбуваме на гледката.

Джек се пресегна рязко и хлопна капака. Същевременно предупреди мислено Фантом да бъде готов за действие.

— Да не бързаме толкова — рече той.

Мъжът с пушката се изсмя.

— Това момче девица ли е, или що?

В склада избухна оглушителен смях. Джек мълчеше, без да сваля поглед от Бутси. Тя не се усмихна, докато не замлъкна граченето на другите. Едва тогава разтегли в хладна гримаса устните си, но в очите ѝ нямаше топлина.

— Хубаво де. Какво всъщност искаш?

— Търся Зелените ризи.

Този път в склада се възцари тишина. На Джек дори му се стори, че чува сърцето на жената да прескача няколко удара.

— Значи костюмът е бил примамка и нищо повече.

— Не е примамка — отвърна той. — Смятам да го сложа, ако Зелените ризи поискат.

— Защо си толкова сигурен, че знаем къде са?

— Кой сега се прави на срамежлив?

Тя го стрелна с поглед.

— Добре де, да речем, че знаем къде е обектът, който те интересува. Какво ще спечелим от това?

Джек повдигна рамене.

— Няма да съборя тази сграда.

Някой отзад се разсмя пресипнало. Бутси вдигна пръст и смехът замря. Тя се приближи бавно и заобиколи Джек и контейнера, докато

излезе от другата страна.

— Да речем — поде бавно, — че мога да намеря Зелените ризи.

— Това не ми стига — поклати глава той.

— Какво искаш да кажеш?

— Стига сме се престрували. Дадох ми твоето име като на човек, който може да ми свърши работа. Дойдох тук с боен костюм — костюм, който може да бъде прекопиран и възпроизведен, така че Зелените ризи да се изравнят по мощ с императора. Или предпочитате да сте негова мишена за учебна стрелба? Следващия път от жалкия ви космопорт може да не остане и камък върху камък. Пепус ще си играе с вас, докато си има проблеми другаде. Реши ли, че не сте му нужни повече, просто ще ви издуха от повърхността на тази жалка планета.

— Да де, ама няма да си ти този, който ще му го каже захили се мъжът, който го държеше на прицел.

— Стига дрънканици — намеси се Бутси. Тя въздъхна и махна с ръка на Джек. — Ела с мен. Гарантирам ти, че ще излезеш оттук здрав и читав. Но не можем да разговаряме на открито. Прекалено е рисковано.

— И костюмът също — рече тихо Джек.

— Добре, вземи го. Хайде, размърдай се, господинчо. Не се срамувай. Говори се, че днес може да има още една бомбардировка, тъй че не е здравословно да се стои на чист въздух.

Човекът с пушката се представи като Гюс. Останалите се разпръснаха и потънаха в сенките, след като Бутс им подвикна да се захващат отново за работа.

— Нещо против да влезем в канцеларията ми? — попита го Бутси, докато го оглеждаше от горе до долу.

Той поклати глава. Бутси сви рамене, което при телосложението ѝ си бе съвсем еротичен жест, дръпна някаква метална рамка и седна на нея.

— Какво пък, да си поговорим тук. Какво искаш от мен?

— Искам да ме предадеш нататък по веригата — до място, където ще ми свършат работа.

Тя извади от джоба си цигара и я запали, като го разглеждаше замислено през дима. Миризмата ѝ подразни Джек.

— Това едва ли ще е в твой интерес — рече накрая Бутси. — Пък и копирането на костюма може да се извърши и тук.

— И пак няма да можете да се преборите с Пепус. Трябва някой да ви обучи да боравите с него. А императорът има хора навсякъде и скоро ще узнае за новата ви придобивка.

— Той е прав, шефке — намеси се Гюс.

— Млъквай! — сръза го жената, без да откъсва очи от Джек. — Това не е единствената база на фирмата „Скагбутс“. Имам и друга... недалеч оттук.

— А знаеш ли, че лъжата добавя бръчки на лицето? — попита Джек.

Тя се намръщи и отново всмукна от цигарата. Накрая отвърна:

— Кой си ти? И откъде се сдобих с костюма?

— Аз съм Рицар, по-скоро бях, което обяснява и откъде имам костюма. Името ми няма значение, не смятам да ти го казвам, също както нямам намерение да ти предавам костюма. Нямам имплантиран чип и ако си намислила да ме обезоръжиш и да ми отнемеш костюма, добре е да знаеш, че ръчката на мъртвеца е задействана.

— Явно не си девица — промърмори тя и изпусна облаче дим. — Проклетата ви ръчка.

— Неудобно е, признавам. — Всъщност Джек я бе излъгал за ръчката, но нямаше начин тя да го узнае. Пък и Фантом можеше сам да се погрижи за себе си.

Бутси кръстоса крака, поза, при която гърдите ѝ се изпъчиха още малко напред. Хвърли му оценяващ поглед, преди да продължи:

— Не зная дали мога да те предам толкова нататък по веригата. Ако имаш представа от организацията, навярно ти е известно, че се състои от групи по трима души. Само един от тях познава някой от другата група и така нататък.

Той кимна.

Бутси се надигна и щръкналият ѝ бюст бе принуден да се подчини на законите на гравитацията.

— Разходи го наоколо, Гюс — нареди Бутси. — Докато аз позвъня тук-там. — Тя улови едно метално въже и се изкатери по него с ловкостта на цирков артист. Джек я проследи с възхищение.

— Ела с мен — дръпна го за ръкава Гюс.

— Само докъдето стига товарната платформа — рече Джек. Гюс кимна.

Работилницата бе като много други, в които Джек бе попадал. Варели със смазочни материали, плотове с различни инструменти, едни подредени, други непочистени, в зависимост от навиците и вкусовете на онези, които ги използваха, рафтове с всякакви части и масивни, увиснали на стрели куки на кранове. Имаше и електронни сонди, последен модел, току-що излезли на пазара. Вероятно бяха крадени, предположи Джек. По дължината на работилницата преминаваха и няколко конвейера, по които пълзяха метални кошници. Джек бръкна в една от тях и извади микрочип колкото нокът. Огледа го внимателно и повдигна изненадано вежди.

— Имаме си всичко, началник — изсмя се Гюс. Джек понечи да пусне чипа в кошницата, но Гюс махна великодушно с ръка.

— Задръж го. Може да ти потрябва някой ден.

Джек се съмняваше, че ще му се наложи да поправя лазерно оръдие, но въпреки това прибра чипа в горния си джоб.

Не след дълго стигнаха място, където платформата не можеше да продължи.

— Май сме дотук — въздъхна Гюс и се огледа. — Доста нещица сме струпали. — Той пое обратно по пътя, по който бяха дошли, и Джек го последва. Тъкмо когато се върнаха на изходна позиция, Бутси се спусна по въжето.

— Поговорих си с един човек — докладва тя. — Настоява да извадим стоката от контейнера.

Джек очакваше нещо подобно. Повдигна капака, а през това време Бутси спусна една кука. Закачи горния край на костюма за куката и остави на жената да изправи Фантом на крака. Шлемът остана в ръката му. Шефката на работилницата поклати възхитено глава. Извади от джоба си предавател и заговори:

— Мисля, че това нещо е съвсем истинско. — Изслуша отговора и се обърна към Джек: — Всичко е наред. Ще бъдеш допуснат...

И в този миг адът се разтвори под краката им.

Въздухът се разтърси от страхотен взрив. Джек откачи Фантом от куката тъкмо когато цялата сграда се залюля.

— Пак започнаха! — изкрещя Гюс. Чуха се още няколко последователни експлозии, които сякаш се приближаваха.

Бутси се шмугна в един отвор на пода, доскоро скрит под замаскиран капак. Дори някой да бе забелязал, че костюмът се оправя

чудесно и без помощта на собственика си, сега не беше моментът да го коментира. Джек разкопча горната част, като мислено проклинаше Пепус. Пъхна се вътре, закопча костюма и в същия миг Фантом се прилепи към раменете му и почти замърка в ухото му. Обикновено Джек не носеше обувки, когато нахлуваше костюма, но сега просто нямаше избор. Закрепи набързо датчиците към гърдите си и почувства познатия гъдел в китките, който подсказваше, че оръжията са заредени. Докато се навеждаше за шлема, чу се ужасяващ трясък и през отвора в покрива нахлуха пламъци и дим. Една от масивните подпори се откъсна, наклони се и се стовари на земята, премазвайки под тежестта си машини и скрап.

През покрива вече се виждаше голяма част от небето. Джек си сложи шлема, без да го херметизира, и в този момент отгоре се спусна сянката на един „нокът“, закривайки сиянието на залязващото слънце. Компютърът вече изчисляваше вероятния курс на прехванатата цел и Джек изстреля две от ракетите си право към зловещия кораб отгоре.

Цялата сграда се пропука, когато защитниците ѝ отвърнаха на огъня на „нокътя“. Летящата сянка бе обгърната от пламъци и озарена от лазерни откоси, но на мерника в шлема вече се бяха появили две нови цели. Джек определи най-подходящата дистанция за откриване на стрелба. Малко вероятно бе да успее да им причини сериозни щети с оръжията, с които разполагаше, единственото предимство бе, че противникът се приближаваше открито, с пълната увереност, че притежава надмощие.

Компютърът го информира, че целите са прехванати, и той вдигна едновременно и двете си ръце, за да коригира траекторията.

— Помогни ми да ги задържа неподвижно — рече на Фантом и в същия миг ръцете му се заковаха, притиснати от флексобрънките.

По челото му се стичаше пот. Още две ракети се отделиха от гнездата под ръкавиците и реактивната им струя го отхвърли назад.

Скърцане на метал. Експлозия във въздуха. Пламъци върху вода. Завеса от дим и огън се стелеше над земята. Джек разполагаше с броени секунди, преди рухналият покрив да се стовари отгоре му.

Костюмът пое голямата част от удара, но не и цялата му сила. Шлемът не беше добре затворен. Една от стрелите тупна наблизо и го помете. Джек полетя назад, изгубил равновесие, и скоро изгуби и съзнание.

12.

Амбър се притисна плътно към полуразрушената стена, като дишаше тихо и на пресекулки. Имаше чувството, че ударите на сърцето ѝ кънтят надалеч и всеки миг охранителната сканираща система ще ги долови. Но алармената инсталация мълчеше и само след още няколко забързани крачки тя преодоля кордона около бомбардираното крило. Пръстите ѝ докоснаха плътно прилепналата към шията огърлица сякаш да изразят благодарност на вграденото вътре микроустройство, задето бе успяло да я предпази от засичане. Пепус и неговата Планетна полиция държаха всичко под строг контрол и наблюдение, но на черния пазар винаги можеше да се намерят джаджи, които да превъзхождат техните. А Амбър никога не се скъпеше, когато ставаше въпрос за собствената ѝ безопасност.

Въпреки че за бомбардировката бяха обвинили Зелените ризи, Амбър бе на друго мнение, като се имаше предвид точно коя част на двореца бе засегната. Не бяха предприели никакви опити за възстановяването на разрушенията, сякаш Пепус се страхуваше да ги докосне. На времето тъкмо от Лунийското крило командир Уинтън ръководеше своите операции... едни по заповед на Пепус, други — по негово собствено хрумване, защото човекът, помогнал на императора да се отърве от доминионските Рицари, имаше и свои идеи за бъдещето. Може би дори се бе надявал някой ден сам да седне на престола.

Докато продължаваше нататък, прилепена до стената и скрита в сенките, тя изведнъж почувства как по гърба ѝ пробягва хладна тръпка. Амбър спря на място и наостри сетива, оглеждайки района. Мислите ѝ за миг докоснаха съзнанието на един от медиумите на Пепус, които даваха постоянни дежурства в съседното крило, но дори той не предполагаше за близостта ѝ. Тя се подсмихна доволно и закрачи отново, уверена, че колкото повече се бави, толкова по-голяма е опасността да бъде разкрита.

Извади от джоба си чифт очила и ги нагласи на носа си. От черна и непрогледна, нощта изведнъж стана сива. Сега вече Амбър продължи далеч по-уверено.

Командното помещение бе напълно разрушено. Тя прокара ръка по натрошените останки, смесица от бетон и пластмаса, заострени и твърди като калена стомана. Всичко тук бе променено до неузнаваемост, степенно от огромната температура. Все още миришеше на дим и въглен, на разтопена пластмаса и метал, на обгоряла изолация. Ако беше доживял до момента на атаката, Уинтън щеше да загине в тази стая. Мисълта, че в края на краищата Джек бе успял да убие човека, който го преследваше толкова дълго, я накара да въздъхне доволно. Но както и двамата знаеха добре, колкото и страшен противник да бе Уинтън, той се оказа само пионка в ръцете на друг човек.

И този човек беше Пепус.

Амбър се обърна и напусна разрушеното помещение. Където и да бе държал Уинтън кодовете за достъп до своите файлове, скривалището му едва ли е било тук.

Докато крачеше по порутения коридор, тя мислено отбеляза, че останалата част от двореца е съвсем непокътната. Пострадал бе само третият етаж и част от втория, където бе пламнал пожар. Амбър подмина една съвсем запазена врата, но спря, забелязала надписа „Портиер“. Вдигна нагоре очилата си и опипа нетърпеливо с ръка ключалката. Между пръстите и метала блеснаха едва забележими синкави искрици. Тя отдръпна изненадано ръка. Очилата се хлъзнаха и отново се върнаха на мястото си. От черен светът пак стана сив.

Младата жена протегна ръка и отново докосна бравата. Този път през очилата не видя никакви искри, но придоби усещането, че пипа нещо лигаво. Избърса ръка в черните си панталони. Събра смелост, наведе се и огледа отблизо ключалката.

На вид най-обикновена, бравата всъщност бе доста сложна. Солидна, снабдена дори с ретинов четец. Тъй като очакваше нещо подобно, беше се снабдила с ретинова холограма на Уинтън. Оставаше да се пребори с бравата, което бе по нейната стара специалност. Тя се усмихна.

Защо обаче е била необходима толкова сложна заключваща система за вратата на обикновен портиер?

Огледа коридора. Портиерната бе достатъчно близо до командното помещение, за да може Уинтън да прескача насам, без някой да го забележи и заподозре. Включително и Пепус, чийто дворец вероятно гъмжеше от шпиони. Преди смъртта на Уинтън местонахождението на командната зала се държеше в строга тайна, ала това не означаваше, че е била истинският център на неговата сила.

Достатъчно бе да отвори ключалката, за да установи дали е права. За целта бе необходимо да произнесе правилната команда, да каже паролата. Нищо повече от няколко звука, сред хилядите, които човек би могъл да използва.

Можеше да елиминира немалка част от тях. Каквато и да бе думата, трябваше да е кратка и да не събужда подозрение. Пък и не беше необходимо да бъде произнесена с неговия глас, тъй като вероятно се е налагало насам да прескачат и негови подчинени.

Амбър наклони глава, замисли се и намали кръга на възможностите от хиляди до неколкостотин. Същевременно извади проектора и го нагласи върху четеца.

Мъжът, който бе преследвал Джек и нея през всичките тези години, бе нетърпелив и припрян, ала същевременно умен, потаен и опасен. Но дори след като знаеше всичко това, пак не можеше да се сети коя ще е думичката.

Би могла да насили бравата, но вероятно вратата бе минирана за подобни случаи с устройство като ръчката на мъртвеца при костюмите.

От друг джоб извади миниатюрно апаратче и го прикрепи към бравата. Блесна малко екранче, на което се появи застиналият неподвижно заключващ механизъм.

— Още не — промърмори тя, докато проверяваше холограмата. След това опря чело на вратата, мислейки за звука или думата, която би я отворила.

Малко след това на лицето ѝ грейна усмивка, тя отлепи чело и произнесе най-невероятната дума, за която би могла да си помисли или която би могла да бъде произнесена между тези стени.

Екранчето затанцува, ретиновата холограма се включи и след това резето изщрака. Амбър откачи поставените устройства, прибра ги и се промуши през вратата.

Видя контролен пулт, достатъчно сложен, за да изпълнява всякакви команди. Амбър завъртя креслото и се настани зад него. Сега

вече започваше истинската работа. Наведе се напред, готова да проникне в най-съкровените тайни на Уинтън.

Накрая се отказа, убедена, че някой от друг терминал държи файловете под наблюдение. Предполагаше, че е Пепус или Баадластър. Можеше да се опита да проникне в тях, но това щеше да предупреди невидимия ѝ противник. Нямаше друг избор, освен да си тръгне, да поразпита хора, запознати с подобни проблеми, а после да се върне отново. И тогава или щеше да се сдобие с това, което търсеше, или щяха да я заловят.

Докато пресичаше по обратния си път кордона, долови за миг полъха на нечия мисъл и замръзна неподвижно. Познаваше това присъствие и почти очакваше да зърне сред руините злоещо ухиленото лице на Вандовър Баадластър.

Но мисълта изчезна също така неочаквано, както се бе появила.

Притиснала вкочанени ръце към гърдите си, Амбър напусна бомбардираното крило и се спусна обратно към приземния етаж на двореца. Вече знаеше съвсем точно къде се намира, а никой не можеше да се сравнява с нея, когато ставаше дума за промъкване или измъкване от строго охранявани места. Все пак трябваше да внимава и да се изплъзва на онази трепкаща мисъл, също както се изплъзваше на камерите и скенерите. Работа, която не търпеше прибързани действия, а по-скоро наподобяваше сложна плетка.

Амбър едва не изкрещя, когато една тежка ръка се стовари на рамото ѝ и я завъртя. Преди да види кой е притежателят ѝ, обонянието вече ѝ подсказваше правилния отговор. Беше К'рок, милосецът, когото драките бяха направили командир на Рицарите. От козината му лъхаше тежка миризма на застояла урина.

— Какво правите тук, госпожице Амбър? — попита той. — Помислих си, че съм заловил крадец. — Пристъпи напред, преди тя да успее да отговори, и прошепна едва чуто: — Не е безопасно, приятелко на Джек Сорм. Те ще ви търсят.

— Зная — едва успя да изломоти младата жена.

Милосецът я подуши. Беше сигурна, че усеща по тялото ѝ миризмата на дим и въглен. Той отстъпи пак назад.

— Какво сте правили в Лунийското крило?

— Пуснете ме, командире — помоли го Амбър.

— Само за миг — поклати глава той. — Трябва да помисля нещо.

— И потъна в мълчание, сякаш наистина бе погълнат от мисли.

Амбър нямаше оръжие, с което да го надвие, не притежаваше вече и силата, с чиято помощ на времето убиваше хората, които се опитваха да й сторят зло. Макар да се съмняваше, че подобна сила би могла да въздейства и на извънземен като К'рок.

Милосецът отново протегна ръка и я стисна за рамото. Сетне заговори с нисък глас:

— В сърцето си чувствам, че Джек е жив. А това означава, че работиш за него. — С въздишка извърна глава към двореца на Пепус. — Желая ти късмет. Но трябва да бъдеш внимателна. Тук никой не ми вярва, което значи, че не мога и на теб да помагам. Освен с благопожелания — добави и я побутна леко, за да й подсказже, че е свободна. — Успешен лов — рече тъкмо когато тя се затича.

13.

Джек се събуди от остра болка в гърдите и гърлото. Сякаш не вдишваше въздух, а пламък. Закашля се, задави се мъчително, изхърка и се изви безпомощно, неспособен да помръдне притиснатото си тяло. Очите му се насълзиха, но не беше в състояние да освободи ръцете си, за да ги изтрие.

Само знаеше със сигурност, че е жив и че костюмът го е спасил.

Намръщи се и премигна в отчаян опит да проясни зрението си. Когато отново отвори очи, съгледа пушек и огън да облизват купчини от изкривен метал, през които се провиждаше вечерното небе. Наоколо се носеха стонове и болезнени викове. Миришеше на изгоряла пластмаса. Притисна брадичка към гърдите си, откри тръбичката за вода и всмука жадно. Първия път едва не се задави, при втория вече се почувства по-добре.

Отпусна глава и се съсредоточи върху тялото си, за да прецени в какво състояние се намира. Не го виждаше от врата надолу. Сигурно половината сграда се бе срутила върху него. Краката му бяха изтръпнали и безчувствени и той осъзна, че е заради двата чифта обувки, които ги стягат. Тази мисъл най-сетне му помогна да се успокои и да преодолее нарастващата паника — отначало беше решил, че е парализиран от коленете надолу.

От шлема му нямаше и следа, беше се изтърколил някъде. Навярно се въргаляше наблизко, но както Джек беше без помощен, можеше да стане лесна плячка на събирачите на отпадъци. Още обмисляше какво да направи, когато чу сумтене, тихи гласове и шум от разчистване. Звучите отекваха болезнено в главата му. Джек затвори очи, надявайки се болката постепенно да отмине.

„Господарю...“ — повика го Фантом.

Чак тогава осъзна, че меката възглавница, на която бе положена главата му, е Фантом.

— Ранен ли си?

„Не. Само гладен...“

Съществото бързо набираше сили, поглъщайки жадно последните лъчи на залязващото слънце. При други обстоятелства вероятно щеше да прибегне до енергийните резерви на костюма, но в момента сигурно бяха на изчерпване.

— И аз съм гладен, Фантом — прошепна Джек. — Имаме ли запаси, или индикаторите са на червено?

Костюмът губеше енергия, когато имаше нарушаване на целостта. Макар че Джек не долавяше познатата миризма на изгоряла изолация вътре в костюма, въздухът наоколо бе изпълнен с нея. Фантом не отговори. Джек усети съвсем леко движение под темето си. Дали се стичаше струйка пот, или съществото се размърдваше? Изведнъж си даде сметка колко е близо до големите вени на шията.

Опита се да размърда ръце, но спря, заради разнеслия се наблизно шум. В далечния край на работилницата блесна ярка светлина. Кръгът се местеше из сенките и бавно приближаваше Джек. Очертаха се два силуета — мъже, които търсеха нещо по земята, приведени.

— Казвам ти, че го видях да облича костюма...

— Ако е мъртъв, толкоз по-добре...

— Внимавай, Бутси го иска цял-целеничък...

Този път шумът от разчистване бе съвсем близо. Във въздуха се вдигна облак прах. Джек понечи да се раздвижи и кракът му се сви в болезнена конвулсия. Стисна зъби, за да не извика. Заради звъntenето в ушите не можа да чуе какво казваше другият.

— ... светлината тук.

— Млъквай и продължавай да търсиш! Той стоеше близо до входната врата. — Този път лъчът се стрелна на сантиметри от лицето на Джек. — Виж, там има част от рамка.

Грохот от трошене и болезнен вик, след което светлината внезапно изчезна. Планината от отломки се залюля и започна да се разсипва във всички посоки. Джек почувства, че притискащата го тежест бързо намалява, но преди да успее да се раздвижи, отново го прикова огромна маса.

— Рейес? Къде си?

Ругатня, последвана от стон.

— Изгубих шибаното фенерче! Ела, че пропаднах тук. Помогни ми, за Бога!

От другата страна на работилницата някой се провикна:

— Ей, всички да дойдат насам.

Двамата мъже продължиха да кръстосват наоколо, пренебрегвайки заповедта. Джек стисна зъби и започна бавно да мърда крака си, като внимаваше да не предизвика ново срутване.

— Къде е фенерът?

— Майната му на фенера! — обади се друг глас. — Да намерим костюма и да изчезваме!

— Ами ако е заровен някъде отдолу?

— В такъв случай ще копаем!

Отново шумолене и тропот на крака.

— Насам! Ще ти подам ръка. Проклета светлина... все едно, че сме на обратната страна на луната.

Този, когото наричаха Рейес, каза:

— Мисля, че чувам Куинси да стене...

— Зарежи тая горила! Сега си с мен — не го забравяй.

Нова суматоха и шум. Тежко дишане, стъпки.

— Каквото сме почнали, ще го свършим. Този костюм ми трябва!

— Но, Каспър, Бутс ще ти подхвърли трохи.

— Зарежи Бутс! Сами ще се справим. В този костюм има толкова мангизи, че ще забравиш завинаги „Скагбутс“.

По-младият отвърна нещо, сетне стъпките им отново започнаха да се приближават към Джек.

Изведнъж се разнесе шум, този път от противоположна посока. Джек извърна глава натам, опитвайки се да прецени дали са падащи отломки, или идва някой друг. Каквото и да беше, движеше се към Джек и двамата непознати.

Този път лъчът попадна право в очите му. Той извърна мъчително глава.

— Мамка му! Още е жив!

— Да му прережем гърлото и да приключваме.

— Каспър, върху него има малка планина. Няма да е толкова лесно да измъкнем костюма.

Намеси се нов, непознат глас:

— Всъщност изобщо няма да го получите.

Джек премигна и се озърна, но виждаше само двата силуета. Нещо изсвистя във въздуха, последвано от болезнен вик и миризмата на топла, бликаща кръв.

Вторият мъж изкрещя:

— По дяволите! Раниха ме!

Другият изпъшка уплашено:

— Назад! Ние първи го намерихме!

— Да, но въпросът е кой ще го получи, нали? — чу се отново нехайният глас. — Пък и раната е доста неприятна. Не е зле първо да се погрижите за нея.

— Тръгваме си — измърмори недоволно Каспър. — Но да знаеш, че пак ще се върнем.

— О, не се съмнявам в това — рече непознатият. — Но приятелчето ти ми изглежда доста бледичко. Сигурно е изгубил много кръв. По-добре побързайте.

Отново шум от тътрене на крака, докато двамата мъже се отдалечаваха към входа.

Бледа, разсеяна светлина озари Джек и мястото около него.

— Сега трябва да измислим как да те измъкнем.

Лицето, на което принадлежеше гласът, не беше човешко.

14.

— Искрено се радвам, че слуховете за твоята смърт са били силно преувеличени — произнесе засмяно сребрилата космата муцуна. — Макар че те намирам в доста труден момент. Помня обаче как веднъж изсипа върху себе си съдържанието на цял язовир. Това да не е някакъв тайнствен човешки стремеж към смъртта?

Познат глас, придружен от познатата миризма на риба. Джек разтърси глава и проговори:

— Ще ме измъкнеш ли оттук, или ще чакаш някой да дойде да ме изрине?

Усмивката на Скал стана още по-широка.

— Като например онази впечатляваща женска? Имаше нещо в нея, което раздвижваше дори моята кръв, макар да се съмнявам, че сексът между двама ни би бил желан или дори възможен. Не, велики войнико, тук съм, за да измъкна твоята риба от огъня. Търсех те.

— Но как ме намери?

Скал вдигна рамене.

— Мъгла над водата ме праща. Заяви пред Старейшините, че историята за твоята смърт не отговаря на истината, и ме прати... с това. — Видрочовекът протегна в светлината на фенера окървавен кинжал — същия, какъвто бяха подарили на Джек преди години.

— Беше много отдавна — преглътна мъчително Джек. По онова време Кевин, неговият приятел и командир, бе все още жив. Също както и началникът на тайната полиция Уинтън. Амбър бе само едно току-що разделило се с уличния живот девойче.

— Много вода под моста — засмя се Скал. — Хайде да те измъкнем оттук!

— Имам достатъчно сила да се освободя и сам. По-скоро се притеснявах да не бъда затрупан отново.

— Добре де, вече съм наблизко. — Скал се отдръпна и премести кръга от светлина. — Ей, Джек! Това е шлемът ти.

— Чудесно. Вземи го и се отстъпи.

— Готово, приятел. Само побързай. Защото доста път ни чака.

Джек долови в гласа му скритото напрежение и си даде сметка, че Мъгла над водата не го бе пратила току-така на толкова далечно пътешествие. Скал го бе издирвал, защото имаше нужда от него.

Докато свиваше мишци, подготвяйки се да освободи стаената в костюма сила, Джек си даде сметка, че поне за известно време ще трябва да забрави за своите проблеми. Флексобрънките се подчиниха на командата му и със стократна сила отхвърлиха тоновете скрап и отломъци сякаш земята бе разтърсена от земетресение.

— Парите за пътуването не бяха проблем — разказваше му Скал на чаша бира, докато облизваше пяната от мустаците си. — Имах жълти люспи от дъното на реката, а те, изглежда, се радват на особена популярност сред хората. Не мога да разбера защо, навярно ги ползват за украшения.

Джек се засмя на начина, по който рибоядът описваше златото. Беше виждал Скал да плаща за вечеря и няколко халби бира с цял къс самородно злато. Той остави чашата си на масата.

— Както и да е. Не размахвай тази твоя кесия. Виктор-3 е свърталище на главорези.

— Казва го човек, който вече си е имал работа с тях — засмя се Скал и отново надигна халбата. В сумрачния задимен бар той явно се чувстваше като у дома си.

— Какъв транспорт ще търсим сега? — попита Джек и се облегна назад. Гърбът го болеше, сигурно целият бе в синини. Постави крака върху смачкания сандък за инструменти до масата.

— Нуждаем се от най-бързия кораб, естествено. — Веднага щом разговорът пое в тази насока, видрочовекът придоби сериозен вид. — Нямаме време за губене.

— Ще пътуваме поне две седмици, с ускоряването и забавянето — при условие че намерим корсар, или „нокът“. Едва ли можем да разчитаме на военен транспорт, но никак не е здравословно да се навъртаме тук. Имаш ли представа кои кораби летят към вашия сектор?

— Горедолу са само два вида — търговски и пиратски.

— Търговците не бързат и най-често използват по-бавните товарни шлепове. Пиратите пък не са склонни да продават на всеки билети.

— Джек, ти ми се подиграваш — втренчи поглед в него Скал.

— Напротив. Говоря сериозно. Кои са тези типове, дето ви създават проблеми? — Той млъкна, за да си вземе ново шише с бира, и продължи: — Разбирам, че е важно, инак едва ли щеше да ме търсиш чак тук.

— Ако знаехме кои са, вероятно щяхме да съобразим и как да им дръпнем юздите. Или поне на кого да се оплачем, за да ги разкара. Внедrixме неколцина шпиони, но всичките бяха убити. По много гаден начин. — Скал замълча и в очите му блеснаха яростни пламъчета. — Те отвориха рана в земята, която не може да бъде затворена. Базата им е малка, но расте непрекъснато. Засега не знаем дали искат нашия свят — ако е така, защо се отнасят тъй безотговорно към него? Или просто ни използват като трамплин.

Въпреки топлината на огъня Джек почувства, че го ползват тръпки.

— Нали не са... драки?

— Не. Тях можем да разпознаем. Хора са като теб.

— А Съветът не се ли опита да ги прогони с дъжд? — попита Джек, припомнил си пребиваването си на тази планета и забележителните способности на Старейшините да въздействат върху климата.

— Безполезно е — отвърна Скал. — Те просто се преместват на по-високо място и разширяват още повече петното. Гнояща язва, която следва коритото на реката. Сънародниците ми си спомниха за теб.

Което означаваше, че рибоядите наистина имат сериозен проблем. Джек бе воювал рамо до рамо със Скал през тяхната гражданска война. Видрочовеците бяха храбър и изобретателен народ. Но може би в този случай просто не знаеха какво да сторят или изпитваха прекомерна вяра в костюма и уменията на Джек.

— Добре, отведи ме там — рече той. — И ще видя какво мога да направя.

Скал го погледна над ръба на чашата.

— Но аз ти попречих да довършиш работата, която беше захванал.

— Може да почака.

Скал се взря внимателно в него.

— Прекланям се пред мъдростта ти и ти благодаря за взетото решение.

Джек вдигна своята чаша.

— Хайде, пий. Космодрумът ще бъде отворен чак утре сутринта, тогава ще проверим има ли подходящи полети. А междувремето смятам да се напия, за да спя добре. Не обичам полетите.

Скал се изсмя и мустаците му се размърдаха.

— Наздраве — рече той.

В края на краищата откриха един посланически кораб на Доминиона, който нямаше нищо против да вземе пътници. Джек бе посещавал Доминиона само два пъти през целия си живот — и двата пъти, за да говори пред Конгреса, но от Амбър знаеше, че доминионците трудно разпознават другите хора. Те виждат най-често това, което им се иска да виждат. В Скал и Джек помощникът на посланика и пилотът видяха извънземен и механик, тоест същества, които едва ли могат да предизвикат някакъв интерес, но с достатъчно златни люспи, за да си платят полета.

— По този начин — отбеляза Скал — моята ръка чеше твоя гръб.

— Нещо подобно — съгласи се Джек. — За щастие няма да се наложи да се подлагаме на хибернация.

Посланическият кораб бе бърз като военните, освен това помолиха Джек да извърши някои дребни поправки по време на полета. На Скал изобщо не предложиха криогенна капсула, тъй като не знаеха как ще подейства замразяването на метаболизма му. Всъщност пътуването се оказа доста скучно. Скал си запълваше времето, като рисуваше на Джек карти на района около „раната“, и двамата обсъждаха различни начини да се приблизят незабелязани до базата на непознатите. Джек се поинтересува от съдбата на шпионите.

— Изглеждаха, сякаш са хора — отвърна Скал и размаха нервно опашка.

— Одрани?

— Да — отвърна другият с нотка на изненада.

Джек потърка замислено ръце. Рибоядите наистина имаха чудесна козина, но едва ли тя бе причината да постъпят по такъв начин с шпионите им. Чутото остави неприятно чувство в душата му.

След като не можа и този път да заспи, Джек стана, извади Фантом от контейнера и го отнесе в солариума. Тук си сложи шлема и спусна визъора, за да прикрие очи от яркия блясък, сетне изложи Фантом на нефилтрираната светлина на близкото слънце, оставяйки го да се къпе в неговата кипяща енергия. Съществува запя песен, която само Джек можеше да чуе.

Там ги намери Скал. Не каза нищо, а на свой ред си постави тъмни очила, за да се предпази от блясъка. Едва след като се настани до Джек, промърмори:

— Предупредиха ме, че от следващата вахта ще стигнем хиперпространствена скорост.

Джек кимна мълчаливо. Солариумът щеше да е затворен тогава — по време на хиперпространствен скок нямаше пряка слънчева светлина. Помисли си, че вече са изминали половината от пътя, а Скал, който зяпаше наоколо, си мислеше, че вече са близо до дома.

После, след дълга пауза, видрочовекът каза:

— Виждам, че си открил този, който живее в костюма.

— Да.

— Мъгла ми разказа за него малко след заминаването ти. По думите ѝ е дух, обитаващ плът, като дете в утроба.

— Нещо подобно — съгласи се Джек и сложи ръка върху костюма. — Но какво е всъщност, не зная.

— Не е ли като хората?

Сторм поклати глава.

— Не. Не прилича на който и да било, когото съм срещал. Дадох ми го на Милос.

— Чувал съм за този свят... сега е пясъчна планета, нали?

— Да.

Скал размърда опашка.

— Не исках да ти преча.

— Не си. Воювал съм на Милос, много отдавна. Милосите, изглежда, не вярваха, че ще успеем да победим в онази война. Те

отглеждат огромни гущери, берсеркери, чудовища, надарени със сляпа жажда да убиват, и явно бяха решили, че ще се справят по-добре от нас с драките. Заразяваха с тези паразити костюмите ни. Не го знаехме, докато не стана препалено късно. Първо проникват в телата, после ги поглъщат. А когато израснат, разчупват костюмите като черупки. Гледката е наистина страшна. — Джек спря, тъй като ужасяващата картина отново изникна в ума му. — Берсеркерите са войни, не знаят що е страх. Машини за убиване. Но дори те не успяха да спасят Милос.

— И твоят дух е нещо подобно?

— Да. Вероятно им е роднина. Не зная още колко ще мога да нося моя костюм. Засега той се храни със светлина. По-късно всичко може да се промени.

— И въпреки това връзката ви не е едностранна. Усещам, че той ти помага по много начини.

— О, да. Поема немалка част от дребните функции. Говори ми, поне чувам гласа му. Понякога, когато е нужно, ме обсебва неговият боен дух.

Скал разчекна муцуна в подобие на усмивка.

— Моята ръка чеше твоя гръб. Пожелавам ви дълго и плодотворно сътрудничество.

Джек се засмя на любимата фраза на Скал и протегна ръка да почеше другаря си. Рибоядът започна да сумти от задоволство.

— Малко по-нагоре... точно под лопатката... Не, сега надолу. Аааах.

Посланическият кораб излезе с главоломна скорост от скок и започна да я снижава, променяйки курса — маневра, известно още като „да свиеш зад ъгъла“. Ускорението прикова Джек към койката му и предизвика усещането, че стомахът се е увил около гръбначния му стълб. Радваше се, че засега поне не се налага да става.

Скал изпъшка от своя хамак.

— Дръж се — подвикна му Джек.

— Не биваше да се тъпча толкова снощи.

— Сега не е моментът да ти става лошо. Наистина се чудя защо не си знаеш мярката за ядене?

Скал се оригна шумно. Джек затвори очи и направи опит да се съсредоточи. Постепенно се овладя и почувства, че вече не му е толкова зле. Тъпанчетата му изпукаха от промяната в налягането.

— Още малко — успокой той Скал. — Мисли си за дома.

— Ух, да... — отвърна видрочовекът. — Само след няколко дена...

У дома. Скал докосна ръката на Джек и му кимна да се отправят към въздухолета. Не валеше, поне в тази част на света, който Амбър и Джек някога насмешливо бяха нарекли Блатения. Но въздухът бе тежък и влажен. Въпреки че отиваха на среща със Съвета, Джек бе в пълно бойно снаряжение. Охраната на космопорта бе утроена. Нито Джек, нито Скал знаеха какво търсят триадските власти, но очевидно беше нещо важно. Скал се чувстваше тук пълновластен господар и демонстрира това, като уреди да не бъдат подлагани на проверка, дори на скенер.

— За какво ни е тази охрана — изсумтя той, след като излязоха, — щом не работи в наша полза?

Слънцето проблясваше между облаците.

— Скоро ще завали — рече Джек.

Въпреки че Скал не беше уведомил Съвета, и двамата знаеха, че Старейшините вече ги очакват. За миг Джек съжали, че не бе имал възможността да им представи Амбър. Тяхното познаване на тайнствените сили в света и на втората природа на нещата можеше да се окаже особено полезно за нея. Вместо това тя бе потърсила помощ на друго място и, изглежда, бе пострадала от това. Той въздъхна. Този свят кипеше от жизненост и енергия. Наистина щеше да е голяма загуба, ако позволят на драките да го унищожат.

Прогони спомените за Амбър и се настани на седалката зад Скал.

— Тази машинка ще може ли да носи и трима ни?

— По-скоро не. Но нима предпочиташ да вървиш? Или да плуваш срещу течението?

Въпреки че въздухолетът бе предназначен за четирима пътници, той видимо се задъхваше под теглото на костюма.

— Нито ще летим високо, нито бързо — подметна успокояващо Скал. — Важното е да стигнем.

Не без усилие преодоляха последния планински връх, но Скал не желаше и да чуе предложението на Джек да го оставят с Фантом, за да продължи на собствен ход. Мустаците му се бяха пригладили от насрещния вятър.

— Пратиха ме да те доведа — обясни накратко. — Не мога да се появя с празни ръце.

И така, двамата влязоха едновременно във входа на пещерата. Скал продължи напред, а Джек го последва, като се навеждаше, за да не си одраска темето.

Старейшините вече се бяха подредили около мъждукащия огън. Помещението бе задимено и Джек усети, че му люти на очите, но успя да различи Мъгла над водата. Скал се приближи към нея и пусна двойника кинжал върху разтворената ѝ длан. Острието изчезна сред облаче от бял пушек.

— Добре дошъл, Джек Сторм — поздрави го Мъгла. — Седни да си побъбриш с нас.

Джек бе инструктирал Фантом да остане на входа на пещерата. Той се наведе и приседна в кръга.

15.

Посипаните в огъня минерали го разгоряха, а те самите се превърнаха в милион мъждукащи звезди. В нишите блещукаха запалени свещи, които сякаш никога не изгаряха докрай. Светлината им се отразяваше от металната броня, останала на пост при входа. Джек погледна натам и си спомни, че миналия път, когато го бяха видели облечен с костюма, Старейшините го бяха взели за пратеник на боговете.

Мъгла докосна рамото на Джек, за да привлече вниманието му.

— Познаваш повечето Старейшини отпреди.

Джек кимна и погледна към рибояда със сребриста муцуна отсреща.

— Едноръкия. Малка рибка, която вече е пораснала. Плешива глава е изгубил още козина, но изглежда добре...

Споменатият рибояд извърна към него големите си влажни очи, но не каза нищо.

— И, разбира се, Мъгла. Помня още двама или трима, но не се сещам за имената.

Плешива глава изсумтя.

— Добра стига, Малко слънце.

При прозвучаване на името, с което го бяха нарекли, Джек се изчерви.

— Добра стига — отвърна машинално.

Скал докладва:

— Наложил се да използвам почти целия запас от жълти люспи, за да го открия и доведа.

Едноръкия размаха черната си ръка.

— Няма значение, Скал. Важното е, че металът изпълни предназначението си. Забави се доста, но не чак толкова, колкото очаквахме. Мъгла ни обясни, че би могъл да се изгубиш завинаги между звездите.

— Щях да се върна, каквото и да се случи.

— Знаем — обади се Малка рибка и приглади с длан мустаците си.

— Искаме да ти поднесем извиненията си, че те отклонихме от твоята работа — поде Мъгла. — Даваме си сметка, че правиш жертва заради нас.

— Не е жертва, Мъгла. И без това нямах късмет в начинанието, което бях подхванал. — С разрушаването на „Скагбутс“ Джек бе изгубил следата, по която бе вървял. — Кажете ми, какво става тук? Открихте ли участъци земя, които да изглеждат променени?

Старейшините го погледнаха безмълвно.

— Можете ли да опишете корабите, които използват? — Докато задаваше въпроса, Джек нарисова скица на дракски кораб.

Плешива глава се озъби в свирепа усмивка.

— Човеко, ние знаем само, че използват въздушни кораби — не можем да ти помогнем по този въпрос.

— Веднъж те видяхме да разтопяваш цяла планина — подметна обнадеждено Едноръкия.

— Не беше планина, а купчина — поправи го Джек. Огледа кръга, опитвайки се да разгадае израженията на останалите.

— Не бива да се обезсърчаваш — намеси се Малка рибка. — Отчаянието е за нас. Земята ни е отровена. Реката страда, горчива глътка смърт...

— Как? Кажете ми как става?

Тя премигна.

— Ако знаехме, Малко слънце, нямаше да се нуждаем от теб.

Седнал с кръстосани крака, той стисна ръцете си в юмруци.

— Разкажете ми какво е станало. Скал го нарича „рана“, незаздравяваща язва. Спрете да пушите сладникави треви и да ми разказвате забулени истории. Кажете ми какво се случи.

— Рибата измира. Раждат се деца с две глави.

— Какво? — Джек подскочи и се обърна. Женската, която бе заговорила, носеше кожена престилка. Не беше рибар, а мелничар. Престилката ѝ бе покрита със ситен бял прах. — Сигурна ли сте? — Приличаше му по-скоро на радиоактивно заразяване, но той никога не бе посещавал планета в началото на дракска инвазия. Да се е получило при кацането на корабите? Рибоядите също разполагаха с технологии и

дори използваха ядрени реактори, за да си набавят енергия. — Скал, има ли реактор в района?

— Не. Системите за пречистване и обеззаразяване на въздуха и водата функционират без проблеми. И аз си помислих същото, когато раната се появи.

— Опитайте ли да поставите филтриращо устройство в реката?

— Не можем дори да я приближим — отвърна Едноръкия и тупна ядосано с юмрук. — Правят с нея каквото им хрумне.

Джек премести поглед към Скал. Не виждаше никаква логика в допускането, че нашествениците са пирати или разбойници. Какво толкова можеха да спечелят?

— И все пак не е изключено да грешите и да става дума за драки.

— Техният пясък ли те плаши? — попита един Старейшина.

Джек потвърди.

— Тези драки не са ли стари твои врагове?

— Много стари. Пясъкът е особен тип, използват го за техните яйца и ларви — той разрушава всичко. Ако са започнали тук, трябва да бъдат спрени незабавно. Иначе няма надежда за вашия свят. — Веднъж разпространен на някоя планета, произвеждащият пясък микроорганизъм почти не можеше да бъде унищожен. Оставаше им само да се молят, че случаят тук не е такъв.

— Разговаряхте ли с посланика? И с вашия император как му беше името?

— Блестяща козина-ухилен зъб все още е наш господар, но той е обвързан с търговски споразумения. Затънал е до гуша в работа. Обърнал е гръб на народа си и не желае да ни помогне. А другите — какво можем да очакваме от чужденци? — сви рамене Скал.

Джек долови неизказания гняв в думите му. Той самият също някога беше „чужденец“. Но ето че сега разчитаха на него да им помогне. Въздъхна и погледна към Фантом в другия край на пещерата. Ако се окаже, че е сам срещу напълно разгърнатата дракиска инвазия, едва ли ще успее да се справи.

— Най-добре ще е да разгледам тази рана колкото се може по-скоро.

Мъгла размаха ръка.

— Първо ще ти гадая по дима, Малко слънце, а после що те благословя...

Не искаше да чуе какво бъдеще го очаква. Щеше да се бие по-добре, ако беше в неведение.

— Най-добре да не ми казвате.

Очите ѝ се разшириха. В началото му се струваха тъмни в мрака на пещерата, но сега с изненада установи, че са сини. Тя се залюля назад, стресната от думите му.

Ала друг Старейшина ги прие за оскърбление и скочи на крака.

— Настоявам за извинение — провикна се той.

Скал вдигна ръце.

— Не е необходимо Джек да се извинява. Ние трябва да му искаме прошка, защото струпахме проблемите си върху него.

— Но той обиди Мъгла...

— Съжалявам — прекъсна ги Джек. — Не исках никого да обиждам. Но ни чака много работа, а времето ни е малко.

Мъгла се надигна.

— Право казва Джек. Димът ни показва само това, което искаме. Сторм дойде да ни помогне, защото го помолихме. Предлагам да го оставим да си върши работата. — Ясният ѝ глас накара другите да закичат в съгласие.

Скал управляваше скутера, като се ориентираше по звездите в нощното небе. Синьо небе като очите на Мъгла над водата.

— Ти най-добре си почини — посъветва той Джек, който се бе облегнал назад. — Ще пътуваме цяла нощ.

— Толкова ли е далече?

— На другия край на континента.

— Значи максимално далеч от космопорта?

Скал кимна.

— Ако не бяха някои неуредици в един от аванпостовете, кой знае кога щяхме да ги открием.

— Предполагам, че не възнамеряваш да плаваме до там?

— Разбира се, че не — отвърна рибоядът. — Ще акостираме в долната част на реката и ще продължим пеша.

— Не е ли тинесто?

— О, не се безпокой. Това е гъста дъждовна гора. Ще си запазиш краката сухи, но сигурно ще ти е трудно да провираш между дърветата

широките си рамене. И той също — посочи костюма Скал.

Джек обаче знаеше, че представата му за „сухи крака“ се различаваше съществено от тази на Скал. Облегна се назад, завладян от мрачно настроение. Дъждовна гора означаваше дъжд. А тъкмо сега на континента бе дъждовният сезон.

Джек и Скал приключиха със замаскирането на скутера в един гъст храсталак. Фантом им оказа съществена помощ при пренасянето, макар че в началото се държеше като необучен робот — имаше сила, но не знаеше какво да прави с нея. Джек преградна да му крещи различни наставления, но накрая Скал го прекъсна:

— Не го карай да дърпа. Нека вместо това бута, ще му е полесно, а и на нас също.

И наистина, промяната имаше значение.

Докато Джек трупаше скършени клони върху скутера, Скал му отправи озадачен поглед.

— Защо не носиш костюма? Ти си войник и това е твоето снаряжение.

Джек заряза работата по скутера и се зае да вади от раницата частите на ендуровата ризница и колана с оръжие.

— При обикновени обстоятелства щях да постъпя точно така. Но сега вероятно противникът ще ни превъзхожда числено — а така ставаме двама. Фантом може да се затруднява при пренасянето на скутер, но когато опре до бой, знае какво да прави.

Скал премести поглед към Фантом.

— Чудех се само кой избира целите. Аз също съм въоръжен, но не чакам друг да ми каже по кого да стрелям.

Джек долови безпокойството в гласа му. Изправи се и постави последната част от ризницата на мястото ѝ.

— Трудно ми е да ти обясня по какъв начин се разбираме. Важното е, че моите врагове са и негови. — Той провери заредени ли са оръжията и хвърли празната раница в скутера.

— Същото като с нас двамата. Аз пазя твоя гръб, ти — моя. Но може някой ден да му омръзне да дели костюма с теб.

Джек въздъхна и се провикна:

— Фантом, следвай ме.

— Да, господарю — отвърна съществото с механичния глас на синтезатора. — Слънцето е някак странно.

— Наслаждавай му се, докато можеш — посъветва го Джек и нагласи разместените плочи на ризницата. Скал вече крачеше из високата трева.

Скал не го беше предупредил за рояците насекоми от най-различен крилат вид, които обожаваха гола кожа. Накрая успя да измайстори някакво подобие на воал пред лицето си и така се спаси от най-досадните сред тях. Насекомите налитаха на талази и като вдигна глава, Джек забеляза, че стигат чак до върховете на дърветата. Крилата на някои екземпляри бяха дълги колкото ръцете му. Никога не бе виждал толкова ярки цветове.

— Фантом, включи камерите на костюма. Ще покажа записите на Амбър.

— Камерите включени — отвърна съществото, докато крачеше тромаво зад него.

Скал ги чакаше в покрайнините на гората. Подръпна игриво воала на Джек.

— Сега вече знаеш защо имам мустаци.

— За това ли било? Аз пък мислех, че с тях примамваш рибата във водата.

Скал избухна в такъв силен смях, че чак очите му се насълзиха. Избърса ги с опакото на ръката и шляпна Джек по рамото. След това добави с променен глас:

— Двама от нашите съгледвачи са били убити в тази гора. Така че си отваряй очите, мой скъпи приятелю.

Видрочовекът отстъпи назад и изведнъж се сля с околната растителност, чиито цвят бе същият като козината му. Ако не бяха жълтите шорти, Джек щеше да го изгуби напълно от поглед.

Поизтрезнял от думите му, той наведе глава и се озърна.

Слънцето, ако изобщо го имаше, помисли си мрачно Джек, вероятно печеше право отгоре. Усещаше нещо като прецедена през листата топлина, която достигаше през слоевете нахални насекоми. Но

тук се въдеха и други, по-едри хищници... понякога между листата се стрелкаше дълъг език и придърпваше някое от хвъркатите. Джек поглеждаше все по-често към горните клони, но там цареше сумрак и не бе лесно да се различи каквото и да било. Почвата под краката им наистина бе суха, както бе обещал Скал, но Джек бе плувнал в пот.

Зад гърба му Фантом се движеше с изненадваща ловкост. Явно доста бързо се бе научил да се справя с пресечената местност. От време на време Скал се оплакваше, че двамата вдигат много шум, но по някое време се отказа.

— Къде се намираме? — попита Джек.

— Близо до другия край.

Джек нямаше подобно усещане. Но поне бе сигурен, че не се движат в кръг. Нареди на Фантом:

— Свери компаса.

— Прямо какво? — попита съществото.

Проклятие. Джек не бе въвел първоначални координати и Фантом не разполагаше с отправна точка, по която да отчита курса на придвижването им.

Скал бе спрял и ги наблюдаваше, като същевременно мърдаше нос.

— Ако имате проблем — намеси се той, — най-добре да се покатерите и да се огледате. — Мустаците му потрепваха, сякаш щеше да се разсмее.

Джек огледа близкото дърво и нареди на Фантом:

— Направи столче.

Костюмът остана неподвижен в продължение на няколко секунди, сетне приклепна и зае поза, наподобяваща стол.

Джек поклати глава.

— Не. Искам да ме повдигнеш.

Фантом се приближи с протегнати ръце към него.

— Ох, и това не. Слушай... — подвоуми се за миг, после се опита да си представи как Фантом прави с ръцете си стъпенка и после го изхвърля нагоре.

Костюмът покорно повтори онова, което бе изобразил в мисления си взор. Докато Джек се покатерваше на най-ниския клон, Скал подметна:

— Това е най-тъпият робот, който съм виждал.

Преди Джек да успее да каже нещо, Фантом се пресегна, улови рибояда за колана и го издигна до най-долния клон.

— Аз се уча — избоботи той.

Джек прикри усмивката си и започна да се катери.

Дървото бе сравнително тънко, с кафеникава кора, която издаваше странен мирис, и трябваше да внимава да не счупи някой клон. Уханието на листата му напомняше на парфюма на Амбър.

Под него Скал изсъска недоволно.

— Внимавай къде стъпваш, приятелю.

Джек погледна, протегна ръка и изведнъж установи, че клонът, към който посяга, е всъщност гущер с издължено кафеникаво тяло. Гущерът изплезил за миг език, прибра го, обърна се и изчезна между листата.

— Тези гадини хапят много силно — предупреди го Скал.

— Ще го запомня — обеща Джек.

Най-сетне наближиха короната, откъдето се разкриваше гледка над гората. Джек отбеляза мислено посоката, която Скал бе следвал — очевидно рибоядът имаше великолепно чувство за ориентация.

Потта му изсъхна бързо на вятъра. Докато извъръщаше бавно глава, той забеляза голям разчистен участък насред гората — и сърцето му подскочи.

Петното беше жълтеникаво. Там, където трябваше да има трева, шубраци и дървета, се виждаше гола, ръждива земя.

Пясък. Не можеше да греша.

Джек прокара уморено ръка през лицето си. Погледна към мястото, накъдето ги водеше Скал, и видя към небето да се извива дим.

Вероятно имаше някакво селище. И пясъкът тук, в гората.

Джек се спусна толкова бързо, че слизането му заприлича на контролирано падане. Когато се озоваха долу, Скал изтича при него.

— Да не те ухапа нещо?

— Не. — Той протегна ръце към Фантом и откачи шлема. — Компютър, отбележи това място като точка, в която трябва да се върнем. Фантом, остави на програмата да го направи. Само ще следваш указанията й, когато се връщаме насам.

— Да, господарю — избоботи Фантом.

— Какво има? — попита Скал с настръхнали мустаци.

— Горе на хълма има някакво селище. Ще го видим по-добре, когато напуснем гората. Не разбирам обаче защо наблизно има пясъчно петно — посочи с ръка Джек. — Драките не напускат пясъчливите райони, след като веднъж ги създадат. Обикновено изкопават отдолу гнездо и оставят на пясъка да се разширява.

— Ще идем ли да проверим? — попита разтревожено Скал.

— Най-добре.

Скал отново го поведе.

Час по-късно, плувнал в пот от главата до петите, Джек бе приклепнал до петното от дракски пясък. Скал коленичи до него, а на лицето му се четеше отвращение.

— Този пясък... не е естествен.

— Така е. Той ще съсипе твоята планета, също както съсипа Милос и Дорман, и стотици други. Странното обаче е, че е бил изоставен. — Джек се надигна бавно и огледа района. Петното бе доста голямо и се виждаха обгорели ивици по края. Но нито следа от драки. Защо?

— Добре, Фантом. Отведи ни обратно при посоченото място.

Костюмът ги поведе назад. Когато стигнаха познатото дърво, Джек и Скал седнаха да си починат. Рибоядът извади сушена риба, но Джек му отказа и похапна малко пресни плодове. Двамата пиха от меха с вода и се надигнаха, готови да продължат.

Слънцето тъкмо бе превалило зенита, когато най-сетне напуснаха сянката на гората. Намираха се нависоко и под тях поляната се спускаше полегато към река с три водопада. На брега имаше неголямо селище. Джек остана изненадан от размера на летището, изсечено навътре в гората. Много от сградите още бяха в строеж. Миришеше на огън, чуваше се шум от машини. Базата, изглежда, щеше да е доста голяма — с три дълги писти и три площадки за кацане на совалки. Той видя няколко „нокътя“ и корсари да стърчат встрани.

— Божичко мили! — възкликна Джек. — Те се готвят за война.

— Кой? — попита Скал и забодя пръсти в рамото му. — Кой?

— Единствените, които имат достатъчно кураж да се опълчат на Пепус и да правят експерименти с дракски пясък. Тези долу са Зелените ризи. Те са докарали пясъка.

Рибоядът изръмжа гневно.

— Каква полза от лекарството — рече той, — щом убива пациента?

Джек остана в покрайнината на гората, наблюдавайки базата, в която кипеше живот. Слезе ли долу, няма да има връщане назад. Но как да помогне на Скал, без да иде там?

Фантом се раздвижи. Визьорът се повдигна, сякаш съществуващото вътре вдишваше свежия вятър.

— Мирише на смърт — обяви то.

16.

Рибоядът нямаше грива на тила си, но козината му там бе настръхнала.

— Съгласен съм — заговори той, — че след като знаем кой е врагът ни, ще можем по-лесно да го победим.

Джек поклати глава.

— Искам да им отвлечеш с нещо вниманието. Докато слеза долу.

— Докато какво?

— Знаеш, че бях в Пограничните територии, защото трябваше да реша важен проблем. И Мъгла го знае също. Търсех Зелените ризи, Скал. Искях да намеря начин да сваля Пепус от власт — да го измъкна от центъра на неговата паяжина.

— Те оскверниха моя свят.

— Така е — кимна Джек. — Те нехаят за планетата, нямат представа каква вреда причиняват.

— И си мислиш, че ще повярвам на приказките ти? Наричаш ги нехайни, небрежни? Те са терористи, Джек — изплю се ядно Скал.

Джек се вгледа в блесналите му като ярко разпалени факли очи.

— Прав си — рече и изтри потните си длани в панталоните.

— Те са убийци. Но биха могли да бъдат и нещо повече. И вероятно някога са били. Те ми помогнаха веднъж, макар и движени от свои, егоистични подбуди, и сега няма към кого друго да се обърна за подкрепа. Скал, у тях са спомените от моята младост. Трябва да науча откъде идвам, кой съм. Едва тогава ще можем да тръгнем по различни пътища.

— А какво ще стане с моя свят? Ти ще приключиш и ще си тръгнеш, а те какво ще направят?

— Дошли са тук, за да помогнат на всички. Успели са да спрат разрастването на пясъчното петно. Това е сериозен удар срещу дракската инвазия.

— Те унищожават природата — възрази Скал. — Избиват ни, също както избиват и драките — бързо и безмилостно.

— Свържете се с тях. Обяснете им какво правят. Може би ще се вслушат в думите ви.

— Ако не го сторят?

— Въпросът е или те, или драките, Скал. Можете да монтирате филтрираща инсталация на язовирните стени, това ще реши голяма част от проблема. Но драките... тях никой не би могъл да спре.

Скал поклати муцуна с прилепнали назад мустаци.

— А някога ти подарих кинжал.

— Зная — преглътна болезнено Джек.

— Нищо не знаеш ти! Нито сега, нито тогава! — Скал закрачи развълнувано в кръг. — Ножът означава, че си почетен враг. Осигурява милостива смърт, ако изгубим боя. Аз ти вярвах, доверих ти се да ускориш смъртта ми, ако загубим битката за тази планета. Имах те за приятел. А ти смяташ да слезеш долу и да се присъединиш към тях.

Джек протегна ръце и се приготви да разкопчае закопчалките на костюма. Щом ще слиза долу, най-добре да е облечен с него.

— Скал, пак ти повтарям, че не разбираш.

— Разбирам достатъчно! Ти предаде своя император, сега предаваш и нас.

— Не съм ви предал — възрази Джек, — но не смятам да ги прогоня оттук. Дай ми време да сторя това, което трябва да бъде сторено.

— Значи няма да се биеш с тях.

— Няма.

Скал въздъхна дълбоко. Джек следеше големите му очи, надявайки се да види там първия признак, че животът му е в опасност, но виждаше само безкрайна тъга.

— Какво да кажа на Съвета? — попита рибоядът. — Как да изтрия болката заради убитите другари?

— Ще им кажеш, че смятам да се срещна с хората, които строят неразрешена от никого база, и да поискам репарации, в случай че вашият Съвет им разреши да останат. А за вашите мъртви... — Джек млъкна. — Възможно е да са ги убили драките. Не зная.

— Но е възможно да са били и Зелените ризи.

— Не отричам. Кажи на Старейшините, че моля за прошка заради арогантността на човешката раса. Кажи им, че невинаги съумяваме да ценим дара на живота. И че освен извинения,

семействата на загиналите ще получат приоритетни търговски правомощия.

— Хората знаят ли как да се извиняват?

— Да — кимна Джек. — Знаем.

Рибоядът размърда вяло опашка.

— В такъв случай, приятелю — поде с помръкнал глас, — ще се върна сам и ще разкажа историята такава, каквата е. Ако те нападнат, ние ще отвърнем. Съмнявам се, че ще им е лесно да те победят, когато си с костюма. Но ако загинеш, бъди спокоен — аз ще отмъстя за теб. — Той подаде ръка за сбогом.

Джек я пое. Тъкмо, когато я стискаше, дочу слаб звук някъде отдалече. Изведнъж го прониза безпокойство. Вдигна глава и се извърна.

Първо видя блясък в небето. Звукът, който наподобяваше пищене, се усилваше.

— Проклятие! Скал, изчезвай отук! Зарови се някъде дълбоко в гората. — Той откачи шлема и разтвори костюма.

— Какво има?

— Това са дракски бойни кораби — поясни Джек, докато пъхаше крака в металните крачоли. — Сигурно ще нападнат базата. Целият район ще бъде... заразен.

Скал се наведе, вдигна ендуровите пластини и започна да си ги слага.

— Не можеш да дойдеш с мен — възрази Джек, докато се освобождаваше от колана с оръжие.

— Едва ли ще ме убедиш, приятелю, че няма да стрелят по теб — посочи с палец небето, — когато те видят.

Джек знаеше, че е прав. Драките нямаше да се поколебаят нито за миг, за тях той бе отколешен враг, към когото изпитваха непреодолима омраза.

Рибоядът разпери доволно ръце.

— Все някой трябва да оцелее, за да отнесе на Съвета извинението ти.

Джек отново се зае да закопчава трескаво костюма и да проверява индикаторите. Скал се наведе и огледа отблизо подплатата.

— Това ли е другият?

— Да.

— Интересно. — Скал едва не се раздели с мустаците си, когато Джек повдигна рязко костюма до шията си.

— Провери си оръжията — нареди той, докато си поставяше ръкавиците. — Фантом, премини от шоков импулс на бойна стрелба.

„Да, господарю.“

Земята под краката им се разтресе от приближаващите се дракски крайцери. Джек си постави шлема тъкмо когато върху базата се изсипа първият залп от въздуха. Корсарите и „ноктите“ бяха безпомощни на земята. Единствената надежда на Зелените ризи бе оцеляването на някои от корабите след първия набег, за да бъдат вдигнати в небето.

Джек продължи с прегледа на уредите за засичане и прехващане на целите. Зелените ризи можеха само да благодарят на боговете, че при тази първа атака от непосредствена близост драките не бяха успели да изстрелят ракетите си. Заради ограничената огнева мощ на близкобойните оръжия те не бяха успели да поразят отбранителните системи на базата.

Нов тътен. Крайцерите се завръщаха и щяха да прелетят над базата далеч преди Джек да се спусне долу, за да окаже някаква помощ. Но поне щеше да е там преди базата да бъде напълно разрушена. Той сграбчи Скал за ръката и се затича, без да обръща внимание на виковете му.

Колин се отдръпна намусен от мониторите, на които се виждаше районът около сградата. Тези проклети драки. Дори здрачът не бе в състояние да прикрие досадното им присъствие. Беше като в затвор, а те също го знаеха, пък и бяха уверени, че той го осъзнава. Стисна юмруци и се овладя, макар и с усилие. Беше време, когато не би позволил на подобни неща да го извадят от равновесие.

Пепус бе полудял съвсем. Колин не виждаше как другояче да определи действията му. Разширявайки непрестанно властта си над малките немощни планети, той разпалваше все повече жаждата си за власт. И всичко това ставаше чрез интриги, подклаждане на бунтове на планетите, които императорските войски отиваха да потушат, а сетне се настаняваха там — заедно с драките. Пограничните райони, които официално не бяха под юрисдикцията нито на Триадския трон, нито на

Доминиона, бяха под заплахата да бъдат анексирани. Докладите на Скиталците от тези планети потвърждаваха опасенията му — макар и привикнали на свободен живот, обитателите на крайните светове едва ли биха могли да удържат военната машина на Пепус. Въпросът бе какво щяха да предприемат Аш-фарел.

Колин очакваше последните сведения от Денаро. Напоследък Пепус бе успял да проникне в информационните канали на Скиталците и Колин се чудеше дали на Денаро може да се разчита. Така и не бе съобщено нищо официално за инцидента с Гибън, ала младият мъж със сигурност знаеше, че е сред заподозрените.

Зад гърба му отекнаха стъпки и той се извърна. Джонатан бе въвел Денаро без предизвестие. Мъжът се изправи с горда осанка до стената. Имаше нещо предизвикателно в погледа му.

— Какви са новините?

— Фарсийнг е изгубен, ваше високопреосвещенство, вече е под властта на императора с претекст, че го защитава от Аш-фарел.

Още един удар. Колин се надигна, давайки си сметка, че го наблюдава човек, който се надява да го замести на поста му.

— Изгубен? Какво означава това — изгубен?

— Анексиран. Аш-фарел наистина се появиха там, но само прелетяха наблизко, без да атакуват. Населението обаче вече се бе обърнало с официална молба за помощ към Пепус.

— Ясно. — Колин прекоси малкия си апартамент и се настани до любимата си масичка от Земята, от която все още черпеше енергия и вдъхновение. — Аш-фарел действително ли смятаха да атакуват?

— Не мога да го потвърдя, но вероятно космопортът е гъмжал от агенти на Пепус. Сведенията, получени от наблюдателните станции, са били манипулирани.

— Естествено. — Колин плъзна длан по масичката. — Не мога да обвинявам колонистите на Фарсийнг за решението. Колкото и късогледо да ми се струва. Направили са каквото са сметнали за необходимо. Животът навсякъде във вселената е безценен.

— Но, ваше светейшество...

— О, престани, Денаро. Отнасяш се с мен като с някаква чуплива реликва. Аз съм човек от плът и кръв като теб, не някакъв светия.

Денаро отстъпи назад, сякаш го бяха зашлевили.

— Ваше преподобие.

— Пепус е организиран всичко. Казах ти вече, не мога да ги виня. Не са имали никакви шансове. — Колин вдигна глава и се намръщи. — Инструктирай Джонатан и Маргарет да се свържат с другите планети от Покрайнините и да ги предупредят за тактиката на императора. Макар че се съмнявам Пепус да мине два пъти с един и същи номер.

— Да, ваше преосвещенство. Но защо го прави сега?

— Сега ли? Защото е в съюз с драките.

— Не можеше ли да постъпи по същия начин и когато воюваше с тях?

— Би могъл, разбира се. Но тогава съществуваше реална опасност инвазията да е истинска. Не. Заради съюза сега драките са преустановили завладяването на нови планети. Вероятно ги е страх повече от Аш-фарел, отколкото от нас. Използват ни като буфер. Страхът разяжда, Денаро. Драките чакат да разяде първо нас. — Денаро продължаваше да мълчи и след известно време Колин го попита: — Какво е положението със записите?

Лицето на младия мъж поруменя.

— Не са били унищожени. Смятали са, че това ще стане при атаката на Аш-фарел. Не са посмели да унищожат най-важната част от материалите и те са попаднали в ръцете на Пепус.

Колин изведнъж се почувства стар и уморен. Вдигна бавно ръка от масичката. Колонията Фарсийнг бе един от най-големите и най-развитите аванпостове на Скиталците, разположена бе на важен кръстопът между планетите на Доминиона и Пограничните територии, място, където корабите излизаха от хиперпространствен скок, за да извършат корекция в курса. Също като Бития. Информацията, попаднала в ръцете на Пепус, само щеше да засили подозренията му.

Единствената империя, от която Пепус се страхуваше, бе тази, която по негово мнение строеше Колин. Безполезно бе да обяснява на своя стар приятел, че това е Божия империя и че за нея не съществуват никакви граници.

— Искам да си изключително внимателен — посъветва той Денаро. — Пепус може да използва случая и да ни обвини в предателство.

— В предателство?

Колин си позволи една горчива усмивка. Денаро беше войнстващ Скиталец и мислеше с други критерии. А сега, когато назряваше конфликт с императора, прелатът се чувстваше слаб и неподготвен. Добре. Не искаше да започва война между Пепус и Скиталците.

— Точно така. Императорът отдавна се бои, че аз мога да управлявам по-добре от него. Тъй като свали Регис, през целия си живот очаква да му се случи нещо подобно. Ще се погрижим очакванията му да се окажат напразни.

— Разбирам...

Колин наблюдаваше внимателно младия мъж. Ако той наистина възнамеряваше да го измести от поста, току-що му бе поднесъл главата си на тепсия. Отсега нататък часовете му щяха да са преброени.

Възрастният мъж въздъхна и се изправи. Да става каквото е писано. Денаро се обърна, сякаш се готвеше да си тръгне.

— Денаро.

— Да, ваше преподобие?

— Някакви новини от Амбър?

Отново лека руменина по лицето.

— Не, ваше преподобие.

Защо се притесняваше толкова? Дали защото не знаеше нищо за нея, или по някаква друга причина? Колин пъкна ръце в джобовете на комбинезона си.

— Трябва да я откроя.

— Няма да е лесно... като се има предвид миналото ѝ.

— Зная. Но тя е под моя защита и трябва да знам къде се намира и какво прави.

— Аз ще я намеря — обеща Денаро.

— Чудесно. И ми прати Джонатан, ако обичаш.

Когато Денаро отвори вратата, отвън повя хладен въздух. Колин се върна при мониторите и се втренчи в тях. Замисли се за Амбър и Джек. Чудеше се къде ли са сега и как ще се справят през идните месеци. Освен новините от Денаро той бе получил сведения и за още един свят, нападнат от Аш-фарел. И този път не бяха взели пленници.

17.

Амбър изгуби четири седмици, преди да пробие защитата на Уинтън. Може би никога нямаше да се досети, но щом името на императора, за чието сваляне бе помогнал, отваряше вратата на помещението, имаше някаква перверзна логика в това „Пепус“ да е паролата за достъп до секретните му файлове. Тя знаеше, че нито императорът, нито Вандовър Баадластър биха се досетили за нея.

Записките на Уинтън бяха разхвърляни, но веднъж вникнала в начина му на мислене, тя започна да извлича информация от тях. Не бяха подробни описания, по-скоро кратки бележки. На няколко места се споменаваха Зелените ризи, както и жена с прозвище Графинята. Уинтън също я бе издирвал, но смъртта му на Бития бе сложила край на търсенията му. Изглежда, тази жена наистина имаше аристократична жилка, но откриването ѝ вероятно щеше да е много трудно. От записките също така се потвърждаваше, че именно Зелените ризи са отвлекли Джек, за да го пратят на Лазертаун, въпреки че конците е дърпал Уинтън. Тъй като опитът им заплашвал да се провали, те сметнали, че ще е по-добре да премахнат Джек, отколкото да го оставят жив.

Освен това узна, че Бития е трябвало да се превърне в смъртоносна клопка за Колин — или след директен конфликт с императора, или като Скиталецът бъде обявен за месия в смисъла на битианската култура. Вместо това Джек бе осъществил пророчеството, а Уинтън бе изгубил живота си.

Но Уинтън не е бил сам в тези сложни машинации — имал е и партньор, чието име обаче не се споменаваше.

Тъкмо приключваше с четенето, когато през вратата нахлу един робот пазач. Светлините угаснаха и тя застина неподвижно, замислена над току-що прочетеното.

— Стой! Остани на мястото си и представи идентификационен чип за разпознаване!

Амбър се вцепени. Нямахме никакво намерение да отговаря, можеха да я познаят по гласа. С движение, което датчиците на робота вероятно щяха да възприемат като подчинение, тя измъкна един флакон от джоба си и изпразни съдържанието му.

Спряят имаше двойно предназначение — частиците му можеха да замъглят сензорите на робота, а същевременно, полепнали по тялото ѝ, те прикриваха топлината му. От гледна точка на робота тя току-що се бе изпарила. И все пак не успя да се измъкне достатъчно бързо — в последния миг той подаде тревожен сигнал за помощ.

Докато се промъкваше край него, посегна и се опита да изтръгне контролното табло на гърдите му. Успя, но таблото остана да виси на жиците и изглежда машината все още функционираше. Роботът стреля с парализиращо оръжие и едва не я уцели.

Изстрелът попадна в стената и я озари в зловеща синкава светлина. Амбър се втурна по коридора, усещайки как сърцето ѝ блъска в гърдите. Още един инфразвук изстрел удари в стената до нея. Тя потрепери, когато разсеяният лъч засегна ръката ѝ и я накара да се сгърчи в мъчителна конвулсия. Миг по-късно вече бе свила зад ъгъла.

В далечината се чуха стъпки — полиция или хората на Баадластър. Амбър си пое дъх и се спусна чевръсто по стълбите. Скочи на долната площадка, спря за миг да си поеме дъх и се послуша. Когато продължи по стълбите, вече се стараеше да се движи безшумно.

Докато слизаше, извади от джоба си миниатюрно устройство. На него бе записан шумът от стъпките ѝ върху металните стъпала. Нагласи го така, че да ги възпроизвежда отново и отново, постави го в ъгъла на стълбището и продължи.

Нощното осветление озаряваше пода с призрачно сияние. Докато се носеше безшумно по коридора, Амбър оглеждаше вратите. Трябваше час по-скоро да стигне далечния край, където беше изходът. Озове ли се там, задачата ѝ ще стане далеч по-лека.

Наближи ъгъла, прилепи се към стената и надзърна внимателно. Вратата беше отворена! Тъкмо се затваряше, но вероятно срещаше някаква съпротива — прах или песъчинки, защото се движеше бавно. Тя се хвърли напред и успя да се шмугне в последния миг.

Спря от другата страна и се намръщи от болка. Затварящата се врата бе ожулила петата ѝ. Чудеше се дали някоя от камерите е успяла

да я заснеме. Джек щеше да я одере жива, че поема подобни рискове — ако Пепус не го изпревари. За първи път съжали, че не разполага с подходящи инструменти. Сега щяха да ѝ свършат добра работа.

Пое си въздух и напусна неохотно сянката, в която се бе притаила. Когато пристъпи напред, отнякъде блесна ярка светлина, която я заслепи. Амбър отскочи слепешката встрани.

Нечия огромна ръка я сграбчи и я дръпна встрани от осветения кръг.

— Ето че пак се срещнахме, милейди Амбър.

Сърцето ѝ блъскаше като полудяло, докато К'рок я притегляше към себе си. Тя усещаше вибрациите на огромния му гръден кош, когато той добави шепнешком:

— Вие, хората, май не виждате добре в тъмното. Стъпи на краката ми и остави да те нося — преследващите ще виждат само гърба ми.

Милосецът я прегърна още по-здраво и я понесе през двора. Зад гърба му се разнасяха викове, в ноздрите ѝ нахлуваше странната тръпчива миризма на огромното му тяло. Сърцето — или сърцата му — тупкаха оглушително. Той си пое въздух и извика:

— Тук няма никой. Тръгвам си.

Нечий глас го инструктира да спира всеки, който му се стори подозрителен, и добави:

— Ако обичате, командир К'рок.

— Обещавам. — Сетне, по-тихо: — Ще имат да вземат.

— Какво правиш?

— Измъквам те. Ти не слушаш моите предупреждения.

— Така е.

К'рок изръмжа. Продължаваше да я стиска с яките си ръчища и тя си помисли, че само да поиска, би могъл да я строши като вейка.

— А трябваше да ме послушаш. Не бива да се появяваш тук.

— И без това вече приключих.

Бяха близо до външната ограда, добре осветена и охранявана. Амбър се огледа, притича до едно дърво, покатери се на него и се скри в клоните.

— Оттук нататък и сама ще се оправя — извика тихо тя.

Милосецът остана долу.

— Не мисля така. Министърът на войната не е глупак. Остани тук. Ще докарам кола. — Поклати огромната си глава и се отдалечи бързешком.

Амбър остана на дървото. Едва сега забеляза, че трепери от напрежение. Нямаше друг начин, налагаше се да се довери на К'рок, независимо от рисковете.

Скоро към дървото се приближи кола. Спря и вратата се отвори. Амбър се спусна, притича и се пхна вътре, като се притисна до К'рок, чието туловище почти изпълваше купето.

— Сега накъде?

— Към покрайнините на Малтен. Спри пред някой бар. От там и сама ще се оправя.

К'рок изсумтя и подкара колата. Тъкмо излязоха, когато запищяха сирени и всички врати се затвориха.

— Къде ще идеш сега? — попита я той.

— Още не зная. На някое безопасно място. — Помисли си за Колин, но отхвърли идеята. На Денаро не можеше да се има доверие, а и Пепус знаеше, че и преди се е крила при прелата. Не биваше да го излага на риск. Сви се на пода, притисната до ботушите на милосеца, и се замисли. Изведнъж ѝ хрумна една идея.

Беше задрямала, когато К'рок я сръга.

— Изглежда приближаваме, след като трябваше да карам почти цяла нощ — изсумтя недоволно той.

Навън бе непрогледна нощ. Бяха спрели пред масивна каменна къща, озарена само от сиянието на луната. Цялата бе опасана с охранителни камери и докато ги гледаше, Амбър се подсмихна. Жената, която търсеше, очевидно живееше тук.

— Това какво е? — попита К'рок. — Гробница, храм?

— Не — отвърна Амбър и отвори вратата. — Тук живее една приятелка, казва се Сейди. — Тя посочи тъмния вход. — Мястото е като айсберг, четири пети са под земята. — Измъкна се навън и се наведе към колата. — Благодаря, командире — рече на изпроводяк.

— Има защо — кимна той. — Кажи ми, ако знаеш... — ала не продължи.

Тя се досети какво иска да попита. Преди да отговори, се усмихна:

— Доколкото знам, е жив и още рита.

Милосецът грейна в усмивка.

— Благодаря ти! А сега, лейди Амбър, вече става късно. Трябва да ида някъде и да се напия, за да разполагам с достоверна история, когато се върна в казармите.

Младата жена се отдръпна и изпроводи с поглед колата, докато се отдалечаваше по улицата. Камерите проследиха внимателно движенията ѝ.

— Нямам уговорена среща — повтори за десети път Амбър. — Но трябва незабавно да се срещна със Сейди. — Пристъпваше от крак на крак пред масивната врата, върху която бяха изрисувани три топки — гербът на притежателката на къщата. Механичният глас повтори безизразно:

— Мадам нареди да не бъде безпокоена...

— Но май ще променя нареждането си — на екрана се появи възедра жена с огромен бюст и двойна брадичка. Косата ѝ беше разчорлена, а лицето — подпухнало. — Кой е там? Излез от тъмното да те видя.

Амбър пристъпи към камерата и си свали качулката.

— Мили Боже! — възкликна Сейди. — Амбър, ти ли си?

— Да, госпожо.

— Небеса! Момичето се е превърнало в жена. Къде е Джек?

Вече се беше подготвила за този въпрос.

— Джек е мъртъв.

— Хайде бе! Гледах новините. Покажи ми тялото и тогава ще повярвам, че Джек Сторм е мъртъв. Този тип е замесен от друго тесто. — Жената се наведе към екрана. — За какво си дошла, миличка?

— Трябва ми убежище — отвърна Амбър и в следния миг изгуби съзнание и се свлече на стълбите.

18.

— Не казвам, че не оценяваме оказаната ни помощ — заяви командирът на базата, когато сядаха да похапнат, след огледа на останките.

Наоколо се бяха скупчили всички оцелели. Мрачните им лица се надвесиха над порциите. Но всъщност можеха да нарекат стълкновението и победа, тъй като драките бяха отблъснати и само един „нокът“ бе изгубен. Разрушенията лесно щяха да бъдат поправени. Отзад вече се чуваше равномерното ръмжене на булдозери.

— Присъствието ви тук все пак ми създава известни проблеми — продължи Стауб. — Пък и още се чудя дали да ви пусна да си вървите.

— Аз искам да остана — заяви Джек.

— Пуснете ме близо до реката и не мислете за мен — произнесе едновременно с него Скал.

— Вие, сър — обърна се към него Стауб, — сте представител на местните власти. Към вас би трябвало да се отнасяме като към почетен посланик. Но тъй като не сте тук на официално посещение... — сви рамене мъжът и млъкна.

— Ако не ви се бяхме притекли на помощ, от базата ви нямаше да остане и камък върху камък — подметна заядливо Скал. Той надзърна в чинията си, където имаше варени зеленчуци, риба и месо. — Нямате ли бира?

Стауб се надигна.

— Мисля, че ще се намери. Все някой от хладилниците трябва да е оцелял. — Той щракна с пръсти и един от помощниците се втурна да изпълнява поръчката.

— Без да проявявам неуважение — поде Джек, когато командирът отново насочи вниманието си към тях, — не виждам как можете да си позволите да отказвате предложената ви помощ. Смятайте това, което одева направих, за малка демонстрация на способностите ми да се бия с драките.

— Съгласен съм, но това не означава, че може да ви се има доверие — смръщи вежди Стауб. Беше едър мъж с широки плещи и яки ръце, но вече показваше склонност към напълняване. Червендалестото му лице бе прорязано от бръчици. Изглеждаше поне десет години по-възрастен от Джек. Забарабани с пръсти по масата, за да подчертае думите си. — Сорм, предупредиха ни да внимаваме с вас. Говори се, че сте агент на Пепус.

— Ако питате Пепус, аз съм мъртвец — засмя се Джек.

— Спомням си за вас — продължи командирът. — На Лазертаун свършихте страхотна работа. Май и тогава беше по заповед на Пепус?

Джек се усмихна тъжно. Всичко, което бе направил на Лазертаун, бе по негова собствена воля. По-късно императорът си присвои успехите му като пусна слух, че Джек е бил негов агент. Но сега не беше време да си разказват приказки. Стауб се колебаеше и трябваше да открие начин да го убеди.

Помощникът се върна с три кашона бира. Скал отвори една бутилка и пъкна жадно гърлото ѝ в муцуната си. Джек използва момента, за да продължи разговора.

— Опитвах да се срещна с вас по-рано, дори ви осигурих два костюма. Но се натъкнах на засада при Гибън на Малтен.

В очите на Стауб блеснаха пламъчета.

— Кой?

Джек пропусна въпроса, сякаш не го бе чул.

— После отлетях за Виктор-3 и намерих „Скагбутс“. Бутси бе доста заинтересувана от моя костюм, но докато обсъждахме възможностите, ни бомбардираха.

— Изглежда е опасно да се разговаря с вас — подметна Стауб.

— Е, днес едва ли ще има втора атака — засмя се Рицарят.

— Хм. — Командирът извърна глава, за да чуе поредния кратък доклад на помощника си, сетне отново погледна Джек. — Доста е дълъг пътят от „Скагбутс“ дотук.

Скал оголи зъби.

— Вината е само моя, командире. Аз го открих там и го помолих да дойде с мен. На моя роден свят имаме един... неприятен проблем. Надявах се да ни помогне за разрешаването му.

— За нас ли говорите?

Рибоядът кимна.

— Ясно. — Стауб отпи от бирата. — Преди да се приземим, обикновено се освобождаваме от излишното гориво и резервоарите за него. Това е неприятен навик, за който ще трябва да се извиня както на вас, Скал, така и на вашите Старейшини. Ще наредя веднага да се заемат с почистването и да потърсят подходящо място за бунище.

— И какво означава това? — попита учудено Скал.

— Означава — обясни Джек, — че когато някой кораб се приземява, той гледа да се отърве от излишното си тегло и захвърля ненужния баласт в някое блато. А на вашия свят такива колкото щеш. Нали ти говорих за пречистващи инсталации, които събират токсичните материали...

— Ах, да, спомена нещо такова.

— Именно.

Скал простря опашка върху масата и я размърда — жест, който изнервяше както Джек, така и командира на Зелените ризи. Сетне се пресегна и започна да я чеше през гъстата козина.

— Хубаво ще е да разберете — рече, — че ако за вас блатата са ненужни, за нас това е част от суверенната ни територия.

— Напълно съм съгласен — побърза да отвърне Стауб. — Мисля, че се разбрахме по въпроса. Крайслер!

Помощникът изникна сякаш от въздуха.

— Искам незабавен доклад за всички случаи на изхвърляне на гориво и излишни материали от корабите в атмосферата. Да се създаде команда за почистване!

Помощникът кимна и се отдалечи.

След като се нахрани, Скал започна да се озърта любопитно. Забеляза празното място до Стауб и го посочи с вилица.

— Командире, моите съболезнования за изгубения ви другар.

Червенокосият поклати глава.

— Не е в нападението. Това е мястото на един от нашите многоуважавани основатели. Загинал е в Пясъчните войни.

— Но вие продължавате делото му.

— По един или друг начин. — Стауб млъкна, забелязал, че на масата се е възцарило мълчание. — Зелените ризи правят каквото могат.

— Не сте стигнали дотук без рисковани начинания. Нима можете да си позволите да откажете предложението ми?

— Да, ако ти си насочващият сигнал, по който се ориентира Пепус. — Мъжът срещна погледа на Джек. — Заслужава ли си риска?

— Мога да ви поднеса на тепсия главата на Пепус.

Отново тишина, този път изумена. Стауб отметна глава и се разсмя гръмогласно. Напрежението отслабна и другите също заговориха.

— И какво — ще превърнем императора в мъченик и ще продължим имперската традиция?

— Разбира се, че не. Преди това ще ви осигуря доказателства, които да подкопаят абсолютната му власт.

— Ти си Рицар. Защо ще правиш подобно нещо?

— Защото — отвърна Джек и се облегна на масата — не съм се клел във вярност на Пепус. Накараха ме да се закълна пред Регис.

На лицето на командира се изписа недоверие.

— Регис? Невъзможно. Това е било преди... преди... двайсет и пет години. Не ми изглеждаш толкова стар. Трябва да си на моя възраст.

— От колко време си при Зелените ризи?

Скал следеше разговора, скръстил ръце.

— От Пясъчните войни насам — отвърна Стауб.

— Не зная доколко сте информирани, но миналата година един капитан от Рицарите говори пред Конгреса на Доминиона.

— Чух нещо подобно — кимна Стауб.

— Аз бях този капитан.

— Същият, когото открили в една криогенна капсула?

— Да, открили са ме на борда на криогенен кораб, който трябвало да евакуира оцелелите. Бил съм единственият оцелял.

— Божичко! Това е невъзможно — поклати глава Стауб.

— Не и след като стана достояние на Конгреса.

— И къде беше след това?

— Опитвах се да оцелея — отвърна Джек. — Зелените ризи, които ме намерили тогава, се постарали да ме скрият по някакви техни причини... но после решили, че ще е по-безопасно да ме предадат на императора. Успях да науча кой ни е предал на Милос, кой предаде Пясъчните войни. А междувреме Пепус измени на народа си и се сближи с драките.

— Всички ние сме били предадени — подметна някой от другия край на масата.

Джек кимна.

— А след като научих каквото ме интересуваше, време е да свърша някои полезни неща.

— Ако казваш истината — повдигна глава Стауб, — животът ти е цял роман.

— Ако ли пък не, ще се погрижим по-късно за него — подхвърли един капитан през две места от Джек.

— Но ако заложите на мен — не се отчайваше Джек, — ще ви осигуря това, от което най-силно се нуждаете. Обществено признание, подкрепата на Доминиона.

— Как?

— Като нападнем Клактут — обяви Джек.

Смехът на командира бе кратък и отривист.

— Сега вече съм сигурен, че не си с всичкия си. Миналата година на вас, Рицарите, там ви сригна задниците. Да нападнем планета с убежища? Имаш късмет, че драките не ви изтребиха до крак.

— Това, което не знаеш, е, че Пепус ги бе предупредил за нас.

— Какво?

Джек кимна.

— Те ни очакваха. Нанесохме им доста сериозни поражения — показахме им силата си и императорът е разчитал на това. Точно след нападението драките склониха да сключим съюз. Но Пепус не знае, че видяхме някои неща.

— И какви... неща, по-точно? — попита Стауб.

— Ферми за хора, отглеждани и угоявани за заколение. Хора, които смятахме за изгубени в Пясъчните войни, са все още живи. В безнадеждно положение, но живи. Знаехме, че драките са убийци. Ала нямахме и представа, че ядат хора. — Джек се изправи и повиши глас. — Всеки един от тези пленници е символ на кураж и предателство, и в дъното на тяхното нещастие е Пепус. А дори да не спасим всички, тези на които е съдено да загинат, ще срещнат бързата смърт с облекчение.

— Аз нямам право... да разреши провеждането на операция в далечния космос — избъбри объркано Стауб и се почеса замислено по главата.

— Но би искал.

— Да. Да, за Бога! Ще те откарам на Клактут.

— А през това време помоли за разрешение.

— Това ще означава разширяване на тукашната база — рече Стауб и погледна към Скал.

Рибоядът сви рамене.

— Стига да не замърсявате повече планетата. Щом Джек смята, че бихте могли да поставите пречиствателни съоръжения, не виждам причини Старейшините да ви откажат. Но да не е за постоянно.

Стауб се захили ентусиазирано.

— Извинете ме, господа. Трябва да проведе един разговор.

19.

Домът на лихварката бе истински музей на произведения на изкуството, но това не пречеше да е уютен и приятел. Амбър си проправяше път из джунглата от антики с ловкостта на пантера. Тази игра бе играла и преди — колко близо ще мине край някой предмет, без да го събори. Очите на Сейди присвяткваха от вълнение, докато я следеше. Усмивката не слезе от лицето на Амбър, когато най-сетне стигна до стопанката и ѝ се поклони.

Сейди я докосна леко по главата — жест, който би могъл да се изтълкува като погалване.

— Виждам, че вече си по-добре.

— Определено.

— Съжалявам, че не те поканих да ме навестиш по-рано, но имах страшно много работа.

— Аз пък се извинявам, че ти се натресох без покана.

— Това не значи, че не си добре дошла — отвърна Сейди. — Май си загазила здравата. Вандовър Баадластър и Свети Колин те издирват под дърво и камък. Повече ме безпокои Баадластър. От кого от двамата се криеш всъщност?

— От Баадластър — сви рамене Амбър.

— Аха. — Жената продължи да я разглежда замислено. — Нищо, тук си в безопасност. Дори Пепус не би могъл да те открие. Въпросът е — за колко дълго?

— Добър въпрос — рече Амбър. — Но не зная отговора.

— Какво смяташ да правиш сега?

Младата жена се замисли. Сейди я гледеше мълчаливо, скръстила ръце върху едрите си гърди. Устните ѝ бяха силно начервени, около очите ѝ бяха изрисувани тъмни линии. Тази жена притежаваше огромна сила и бе опасна.

— Няма къде да ида — призна с изтънял гласец Амбър. — Твърде отдавна съм напуснала крайните квартали. Ти си единствената, на която мога да се доверя.

— Разбирам — добродушно се засмя Сейди. — Всяко нещо си има цена.

— Не мога да тегля пари от сметките си. Вандовър ще ме проследи незабавно.

— Парите не са толкова важни. Джек ми е оставил една малка сметка, от която да черпя средства, ако се наложи. Но, Амбър, сигурно разбираш, че и аз имам проблеми. А ти си млада жена с много таланти.

Тя усети промяната в тона.

— Нуждаеш се от помощта ми?

— Да — кимна Сейди. — За което ще ти платя, след като си удържа сумата за убежището.

Амбър се досети, че Сейди има предвид репутацията ѝ на умел крадец. Ала каквато и да беше молбата ѝ, не би могла да ѝ откаже, особено в положението, в което се намираше.

— Ще направя каквото ми е по силите. Кога смяташ да започнем операцията?

— Операцията? — очите на Сейди леко се разшириха. После тя изведнъж се разсмя с цяло гърло, както се смеят мъжете. — Мила моя, не искам да крадеш.

— Така ли?

— Ами да! Нужна си ми да работиш в моргата.

Джек лежеше в хамака, заслушан в едва доловимото бръмчене на крайцера. Бяха му дали собствена каюта, но ако искаше да не гледа само четири стени, трябваше да излезе навън. Току-що се беше събудил и все още се чувстваше потиснат от виденията на драки и пясъци, изпълвали сънищата му. В търбуха на крайцера беше скътана цяла ескадрила от „нокти“. Но дори с тях силите им не можеха да се нарекат крупни. Щяха да нанесат бърз удар и да се изтеглят незабавно, като използват както оръжията си, така и камерите. Командир Стауб се бе съгласил с Джек, че главната цел на атаката е да се унищожи едно от гнездата и да се направят снимки, с които по-късно да се дискредитира Пепус.

Би трябвало да спи добре, успокоен от това, че отмъщението вече е близо. Джек потупа с ръка джоба си, търсейки ампулата с *мордил*. Намери я, но тя беше празна. Успя да изстиска само няколко капки

върху езика си и се облегна назад, без да е сигурен, дали ще са достатъчни да го приспят.

В полудрямката потърси успокоение в контакта с Фантом. Костюмът бе в хангара, настанен удобно. Слънчевите колектори на шлема разполагаха с достатъчно запаси от енергия, за да поддържат растежа на съществуването.

Въпреки че можеше да говори с помощта на синтезатори, Фантом не бе овладял добре речта. Затова Джек предпочиташе да общуват по стария начин.

Съществуването също мислеше за война, макар че спомените му не бяха така ясни като тези на Джек.

„Ела да се бием, Джек.“

„Срещу кого?“

„Има ли значение? Светът е пълен с врагове и победи.“

Джек крачеше из непознат свят, а костюмът вървеше до него и вместо да отразява лъчите на слънцето, излъчваше собствено сияние. Аура, в която се криеше духът на берсеркера и която огряваше Джек, сякаш до него бе създание от пламък.

„Не обичам да убивам.“

„Ами честта?“

Джек спря и се огледа. Пейзажът бе непознат, някоя далечна планета, на която не би оцелял без скафандър.

„Не мога да преценя кога честта се намесва и кога — не. Ние имаме една поговорка: луната има две страни.“

„И какво означава това?“

„Тъмната страна на луната не е тъмна, защото е зла. Тъмна е, защото е обърната с гръб към слънцето и не я виждаме озарена. Завъртиш ли я около оста ѝ, позицията ще се смени. Къде тогава остава въпросът за честта?“

„Трудно е да се каже.“

„Именно.“

„Предполагам, че честта е свързана с битката за нещо, в което вярваш. Ти си по-възрастният и по-опитният от двамата ни. Ти решавай.“

„И аз смятам така. В момента противникът са драките.“

„Нашият враг!“ — отвърна Фантом и аурата му рязко се уголеми.

Бликаше яростта, която помагаше на Джек да носи костюма. Той я прегърна, окъпа се в нея и преди пламъкът ѝ да угасне, потъна в

бездната на сънищата.

Събуди го воят на сирените. Той се измъкна от хамака с пулсираща от лекарството глава. В коридора се чуваше топуркане на бягащи хора. Спеше облечен, така че само нахлузи обувките.

— Какво става? — попита, като подаде глава навън.

— Приближава се неидентифициран обект. Обща тревога.

Джек сграбчи раницата и се затича по коридора. Зад него се затваряха херметични прегради. Просторното помещение, в което се озова, вече бе натъпкано до пръсване. Всички мълчаха, втренчили погледи в монитора. Лицето на Стауб го изпълни след малко.

— Преследват ни три неидентифицирани кораба. Скоростта ни не е достатъчна, за да навлезем в хиперпространствен скок, така че оставаме в пълна бойна готовност. Възможно е да бъдем въвлечени в бой.

„Проклятие.“ Джек остана на мястото си, вперил поглед в угасналия екран. Толкова по въпроса за безшумното проникване в територията на драките.

Извърна се и с изненада установи, че до него стои Крайслер, помощникът на Стауб. Беше намръщен.

— Лош късмет.

— Именно. Още по-зле е, че компютърът не може да ги разпознае.

— Колко мощен е? — попита Джек.

— Най-добрият, който успяхме да отмъкнем. Винаги се стараем да е последна дума на техниката. — Очите на помощника бяха сънени и зачервени. — Вторият ни кораб е твърде далече, за да успее да ни помогне.

Джек знаеше, че ги следва още един крайцер, но той все още беше в околностите на планетата на Скал. Капитанът му разполагаше с координатите за среща, след като „свият зад ъгъла“, малко преди последния заход към Клактут. Джек не се съмняваше, че Стауб вече го е уведомил за проблемите.

Екранът отново светна. Този път лицето на Стауб бе насечено от дълбоки бръчки.

— Господа, разпознахме неидентифицирания кораб. На Аш-фарел е.

В залата се възцари тишина.

— Нямаме информация за възможна атака. Държим всички канали за връзка отворени.

— Ще им избягаме — промърмори някой зад Джек.

Но Джек знаеше, че е невъзможно. Сякаш в отговор Стауб заговори отново:

— Те се приближават бързо. Пригответе се за маневри и ответен огън. Ако не успеем да установим контакт с тях, по-добре да стреляме първи.

Джек си проправи път през тълпата. Преди да успее да се добере до екрана, отекна мощна експлозия и корабът се разтресе. Джек успя да се задържи на крака. Аш-фарел можеше да ги смачкат като досадна муха. Знаеше го, но не бе очаквал, че може да се случи. Беше ги виждал да нападат драките, но не и някого друг.

Най-сетне се добра до монитора и сграбчи микрофона.

— Не отвръщайте на удара! Това е единствената ни надежда!

— Кой говори?

— Джек Сторм.

Стауб се олюля, когато корабът се разтресе отново. Сирените завиха.

— Не ни оставят друга възможност, Сторм — отвърна той. — Искам доклад за повредите. — Зад него се виждаха мъждивите очертания на мостика. — Господа, изглежда, че някой друг път ще нападнем драките. Евакуирайте личния състав!

Крайслер се бе промушил през тълпата и отново стоеше до рамото на Джек.

— Елате, сър, да не губим време. Не се знае колко от спасителните капсули още действат.

Джек не му обърна внимание, а излезе в коридора и се отправи към багажното. Крайслер го застигна и го хвана за ръката.

— Не в тази посока, сър.

— Моят костюм...

— Нямаме място за снаряжение!

Джек се освободи от Крайслер. Крайцерът се разтърси за трети път, като умиращо животно, и изведнъж коридорът се изпълни със

синкав дим. Джек едва ли щеше да стигне до отделението за багаж.

Крайслер го задърпа отново и той го последва неохотно. Изведнъж Фантом се пробуди в мислите му.

„Господарю! Аз съм в беда! В багажното избухна пожар.“

Джек не успя да му отговори, защото гъстата тълпа го повлече към спасителните капсули. Той се препъна и падна. Последната му мисъл беше, че ще го стъпчат, но изведнъж до него се озова Крайслер, повдигна го и го издърпа в тясно помещение.

Джек изплю на пода кървава хрочка. В същия миг вратата на помещението се затвори и Джек осъзна, че се намира в малка двуместна капсула. Отпусна отчаяно глава и заплака, докато капсулата се отделяше от кораба, за да се понесе в бездната на космоса. Фантом бе останал на борда на полуразрушения крайцер.

20.

Криогенните вани в избата под къщата на Сейди не бяха морга, но създаваха подобна атмосфера. Студени, неподвижни, обитавани от побелели тела, едни съвсем голи, други, загърнати в чаршафи, повечето под прозрачни похлупаци. Амбър крачеше между тях, притиснала към гърдите си електронния бележник, и отбелязваше показанията на биомедицинските монитори.

Въпреки топлите дрехи и тънките ръкавици тялото ѝ се беше вкочанило. Мъртвешката обстановка в подземие то ѝ действаше потискащо. Но по-добре да обикаля между замразените, отколкото да е една от тях. Беше ѝ се налагало на два пъти и се надяваше, че няма да се случи отново, освен ако не трябва да последва Джек между звездите.

Обитателите на ваните в повечето случаи не бяха в преки финансови взаимоотношения със Сейди. Бяха роднини и близки на нейни длъжници, положени тук, докато заемът бъде върнат. Не бяха много на брой, защото Сейди не държеше тела повече от две години. Така или иначе, за пребиваващите тук грижите, макар и временно, бяха отминали. Покрайнините на Малтен не бяха място за хора, неспособни да се справят с рисковете на живота.

Вярно, че в богатската част на града също имаше криогенни капсули, където човек би могъл да полежи някоя и друга година, за да задържи настъплението на бръчките. Повече от това не беше препоръчително — Джек бе типичен пример какво може да стане, ако останеш прекалено дълго в хибернация. Амбър познаваше не един или двама предприемачи, избрали криогенния сън като възможност да се спасят от фалит — няколко години без излишни разходи, през които върху вложените средства се трупа лихва, и човекът започваше на чисто.

Имаше, разбира се, и такива, които се пробуждаха, за да установят, че нямат пукната пара.

Амбър се молеше показателите да останат в рамките на нормата. В противен случай трябваше да повика сестрата със зловното лице, която Сейди бе наела да отговаря за състоянието на нейните „пациенти“. Това беше последното място на планетата, където Амбър би предпочела да я открият. Разбира се, криогенните машини имаха автономен режим, но Сейди поддържаше допълнителна система. Беше нещо като двойно счетоводство на фирма. Цялата информация се архивираше грижливо, с цел да бъде използвана някой ден, ако се наложи. Навярно данните бяха каталогизирани съобразно техните притежатели. Амбър си даваше сметка, че във ваните се крие цяла съкровищница.

Това бе единственият информационен архив на Малтен, в който все още не бе прониквала — дори не ѝ бе хрумвало да го направи, докато Сейди не бе споменала моргата. Сейди бе нещо повече от обикновен лихвар, тя бе човек с широк размах и възможности. Единствената Графиня, която Амбър познаваше, се занимаваше с кражби на бижута. Нямаше начин Сейди да не си е имала работа с нея. А може би пътищата на лихварката се бяха кръстосвали и с непозната аристократка, която заемаше важен пост при Зелените ризи.

Времето ѝ беше ограничено. Сейди скоро щеше да узнае, че работата е свършена и че предметът, който искаше да бъде откраднат, вече е доставен на неутрален адрес. Сега или никога трябваше да проникне в архивите. Амбър напусна лабораторията и се отправи към компютърната зала, която бе приятно затоплена. Докато разтриваше вкочанени пръсти, остави на бележника да прехвърли събраната информация в компютъра.

Задачата бе рутинна и досадна. Основната програма се занимаваше с поддръжката на биомониторите. Имаше и втора, скрита програма, която каталогизираше и архивираше събраната информация. Амбър загриза замислено нокти, без да сваля очи от екрана. Погледна часовника и продължи да ги гризе.

Завесата, която прекъсна контакта му с Фантом, се спусна внезапно. Крайцерът бе престанал да се тресе под вражеския огън и вече се носеше в дрейф, след като противникът бе установил, че на борда горят пожарища. В багажното бе тъмно и студено —

противопожарната система бе угасила лумналите пламъци и сега всичко бе спокойно.

Фантом не помнеше някога да е бил сам, напълно откъснат от ума на Джек. Имаше няколко случая, в които контактът им бе затруднен. Но никога досега Джек не бе излизал от обсега му. Завладя го страх. Възможно ли бе битката да е приключила, преди дори да е започнала?

От корпуса на крайцера се разнесе метално дрънчене. Вибрацията продължи доста дълго и постепенно утихна. После Фантом чу свистенето от отварянето на въздушния шлюз и осъзна, че някой се качва на борда.

Сигурно Джек се връщаше. В първия миг Фантом изпита радост, която обаче бързо помръкна. Съществуващото, което стъпи на борда, нямаше нищо общо с Джек. Фантом долавяше намеренията му. Всичко живо на борда трябваше да бъде изстребено. Инструментите щяха да бъдат разгледани, по-важните от тях — демонтирани.

За съществуващото, което се приближаваше към Фантом, той бе живо създание, обречено на унищожение.

Но преди това вероятно щяха да го подложат на изследване.

Фантом неволно потрепери. Да стигне толкова надалеч от смъртта и сега отново да се приближи до нея... Завладя го безумен страх. Нададе беззвучен вик за помощ, но не получи отговор.

Екранът оживя. Амбър се наведе над клавиатурата и пристъпи към работа. Преглеждаше внимателно постъпващата информация. Прехвърли един файл, свали друг и се зае с него. Това не бяха сведения, които „пациентите“ биха дали доброволно.

Амбър се завъртя в креслото и погледна през стъклената преграда към лабораторията със замразените. Имаше само една възможност да се сдобие с търсената информация.

Сейди използваше инструктираща програма. Като тези на криогенните кораби, но незаконно, вероятно с преценен риск. Всички постъпки и дори помисли на замразения още от детските му години се записваха в архивите. Вероятно нямаше да е никак лесно да се ориентира сред информацията, разбираема в повечето случаи само за

притежателя ѝ, но Амбър бе готова да опита. Някои биха го нарекли оскверняване... насилие, но все пак...

Все пак съществуваше възможност Графинята да е била тук. В мига, когато ѝ хрумна, тя се досети, че Сейди вероятно пази и нейните записи — такава, каквато беше преди да отиде на Бития и Хусиах да я отърве от способността ѝ да убива с ума си.

Би могла да ги открие — всичките, включително и подсъзнателното програмиране на нейните способности. Достатъчно бе да се подложи отново на хибернация. Това бе същият вид информация, какъвто търсеше и Джек, уверен, че неговите записи се държат от Зелените ризи.

Шокът от последните разкрития бе притъпил сетивата ѝ и тя се забави малко повече, когато осъзна, че някой стои на прага.

Нисък и плътен глас произнесе:

— Работиш бързо и добре, но не очаквах да ми се отплатиш по този начин.

21.

Сейди я пронизваше със суров поглед. Амбър се надигна, опитвайки да се съвземе от изненадата.

— Ти ровичкаш в мозъците на тези нещастници — поде тя. — Срещата съм какви ли не боклуци на улицата, но това тук...

— *Това тук* е застраховка — прекъсна я Сейди. — Пък и, момичето ми, не вярвам, че имаш правото да ме съдиш. Затова ли дойде при мен? Затова ли ме молеше да те скрия? Или по-късно ти хрумна?

— И за това също — призна Амбър. — Само аз мога да прониквам във файловете на Пепус.

Сейди зяпна от изненада.

— Божичко! — възкликна. — Ти си все така пълна с изненади. Изключи компютъра и се качи горе с мен. Доста е хладничко тук.

— Трябва да открия един човек.

— Горе има терминал. Ако реша, че си заслужава цената, ще го обсъдим.

Тя се обърна с изненадваща грация и излезе.

Амбър сметна, че ще е най-добре да я последва.

Вторият крайцер успя да ги открие едва на третия ден след катастрофата. Преди това Джек бе видял как Аш-фарел се приближава към разрушения кораб и го взема на буксир. Вече бе изгубил връзка с Фантом, когато това се случи, и преживя раздялата като смърт на любим човек. Това бе последната му връзка с живота му, преди да бъде предаден в Пясъчните войни.

Освен това Рицарят никога не допуска да изгуби бойния си костюм. Смята се за най-големия позор. Не само го бе изгубил, но не бе задействал и ръчката на мъртвеца, с което оставяше костюма на разположение на всеки противник, който реши да го изследва. Аш-

фарел вероятно още не знаеха на какъв безценен дар са се натъкнали. И какво ли щяха да направят с късчето жива материя в подплатата?

По някое време след евакуацията Крайслер бе изгубил присъствие на духа.

— Защо не идват да ни довършат? — повтаряше той отново и отново. — Висим тук, наред космоса, без никаква надежда. Защо не приключат с нас?

— Млъквай! — скастри го Джек и помощникът го погледна изплашено.

Прибраха капсулите една по една — заедно с трите големи спасителни лодки. Само двама души от екипажа бяха останали на борда на разрушения крайцер — като се изключат загиналите при атаката. Настаниха Сторм в нова каюта, дадоха му топла храна и го оставиха да се изкъпе. След това му казаха да се яви на мостика.

Стауб вече го очакваше там с помръкнало от умора и недоспиване лице, в компанията на друг офицер от Зелените ризи. Двамата вдигнаха глави, когато Джек влезе.

— Джек, това е капитан Тронски. Трон, представям ти човека, който стои зад операцията.

— Ще ми се да знаех, че ще срещнем Аш-фарел в този квадрант — рече Джек и подаде ръка.

Трон я пое с усмивка. Имаше закръглено лице и набито и мускулесто тяло. Той се наведе отново над картата, която двамата със Стауб изучаваха, и посочи един сектор.

— Според нас идват от тази посока, макар че е трудно да се определи след скок. Дори не знаем дали са предполагали, че ще се натъкнат на кораб, или са ни срещнали случайно.

— Успяхте ли да отвърнете на огъня? — обърна се Джек към Стауб.

— Нямахме никакъв шанс. Скоростта им бе далеч по-висока от нашата.

— Най-вероятно са се готвили за нов скок.

— И аз това си мислех — кимна Тронски.

— Накъде биха могли да се отправят оттук?

— Към Пограничните територии или в обратна посока — за Клактут.

Стауб облиза устни.

— Господа, имам въпрос. Дали трябва да продължим към предварително определената цел, ако и Аш-фарел са се отправили нагам?

— И дали въобще да продължаваме? — добави тихо Джек.

— Щом сме решили — ще се бием — заявиха едновременно Стауб и Тронски.

— Но камерите останаха на първия крайцер.

Двамата мъже го погледнаха учудено.

— Имах предвид, че са ни нужни доказателства за предателската дейност на Пепус — обясни той. — Само така можем да му създадем неприятности.

Стауб кимна.

— Прав си. Няма да успеем да изпълним първоначалния замисъл, но затова пък имаме достатъчно оръжие, за да въоръжим всички на борда. Все още можем да нанесем сериозен удар на Пепус.

— И да измъкнем онези нещастници оттам? — попита Джек и изведнъж го изпълни гняв. Без бойния костюм щеше да е почти безпомощен срещу драките. Как можа да допусне подобно нещо? Тези хора нямаха представа срещу какво се изправят.

— Сега не е време да си играем на думи. Даваме си сметка, че ни очакват тежки загуби — но имаме достатъчно „нокти“, за да приберем оцелелите.

Джек погледна към Тронски.

— Ще бъде почти самоубийствена мисия.

— Не ни е за първи път. Пък и по-добре от нищо.

Джек почувства, че сърцето му блъска лудо. Изведнъж си припомни какво им казваше инструкторът в казармата: „Няма костюм, няма войник“.

Не му оставаше друго, освен да се опита да го опровергае.

— Господа, виждам, че сте заети. Ще ви оставя.

Колин отново бе сам и затворен в апартамента си. Докато плъзгаше поглед по мебелите, изведнъж си даде сметка, че би задържал само две неща — порцелановия сервиз и масичката от червено дърво. Но порцеланът никога не би издържал на силните вибрации в космоса, а масичката бе прекадено тежка, за да я носи.

Човек на неговата възраст да притежава толкова малко неща. Колин се усмихна тъжно. Всъщност само от това имаше нужда. Когато си отдаден на службата към Бог, удобствата са само преходно явление.

Все още не беше свършил някои важни неща и се надяваше, че Джек Сорм няма да му се сърди. Бяха открили Амбър при една лихварка на име Сейди. На вратата ѝ имаше ключалки, към които дори Пепус не би посмял да посегне. Младата жена щеше да е в безопасност там, поне докато Сейди не реши да я изгони.

— Ваше преподобие? — на прага стоеше Денаро и го гледаше очаквателно.

Колин въздъхна.

— Тъкмо се прощавах.

— Но вие ще се върнете.

— Разбира се — никога преди Колин не се бе съмнявал в това. Той вдигна куфарчето. — Предполагам, че Джонатан е долу и дава последни наставления на Маргарет?

Денаро кимна. Имаше неразгадаемо изражение на лицето, когато Скиталецът мина покрай него и излезе в коридора.

— Направи ли каквото ти казах?

— Да. Ще предадат на Амбър, че Сорм е бил на Планетата на мъглите и се е срещнал със Зелените ризи. Не разбирам откъде научихте...

— Не е твоя работа да разбираш всичко, което правя. — Той стисна младия монах за ръката. — Нямам нищо общо със Зелените ризи, Денаро. Хубаво е да знаеш, че възможностите на Скиталеца се простират много по-надалече.

Денаро го погледна изненадано. Колин вече беше при асансьора. За първи път си позволяваше да разговаря така откровено с Денаро. Докато се спускаха надолу, си помисли, че никой, дори Денаро, не разбира защо тръгва на това пътуване. От дни върху масата на Колин бяха разгънати звездни карти и младият монах не можеше да скрие объркването си.

Колин се надяваше, че е така и с останалите. Поне засега той бе единственият, който виждаше цялостната картина в перспектива. Въпросът беше дали трябва да я запази за себе си, или ще бъде по-правилно да я сподели и с другите. Само той знаеше къде ще бъде следващият удар на Аш-фарел и смяташе да бъде там.

Джонатан вече го очакваше във фоайето, с разтревожено изражение.

— Ваше светейшество, търси ви императорът. Би искал да ви приеме.

— Кажи му, че корабът вече ме чака. Не мога да пропусна определения час за излитане.

Джонатан се намръщи. Колин забеляза с изненада, че косата на слепоочията му е прошарена.

— Негово величество ми каза да ви предам, че би могъл да отложи старта за неопределено време.

С други думи, императорът бе решил да му създава проблеми. Колин погледна нагоре по стълбите и за миг му се дося да се прибере в уютния си апартамент. Но не биваше да се връща, дори само за да проведе разговора. Боеше се, че ако направи крачка назад, няма да намери сили да поеме отново. А трябваше да го направи, заради бъдещето на колониите на Скиталците.

— Е, добре тогава. Организирай видеовръзка. Но искам да разговаряме насаме.

— Ще бъда отвън при колата — вметна Денаро.

Колин го погледна и изведнъж му хрумна нещо.

— И да няма неприятности с охраната.

Младият монах задържа погледа му. Пръстите му опипваха дървения кръст.

— Няма — рече тихо. — Никакви неприятности с драките. Не и този път.

Джонатан се въртеше около монитора. Извърна се, когато Денаро излезе, и подхвърли тихо:

— Става все по-невъздържан.

Колин пристъпи към паравана със звукова завеса, но преди това отговори на Джонатан:

— Така е, защото има гореща кръв. С времето ще се оправи.

Джонатан се намръщи, но не отговори. И без това Колин вече беше от другата страна на завесата. Мониторът блесна още докато се настаняваше в креслото.

— Добро утро, Пепус — поздрави той мъжа с червеникава щръкнала коса, който го гледаше от другата страна. — С какво мога да ти бъда полезен днес?

— Зарежи глупостите, Колин. Какво си намислил?

— Затънал съм до гуша в работа заради колонии, които заплашват да ме съдят заради протекцията на Триадския трон. А ти?

— Аз пък съм затънал до гуша заради драките.

— Ти сам избра това решение.

— Така е, признавам. Защо напускаш нашия красив Малтен?

— Заминавам на обиколка. Имам право, нали?

Пепус го гледаше втренчено. Крайчецът на устата му потрепваше, но Колин не знаеше дали прикрива усмивка, или е от нерви.

— Аз пък съм небесен рибар. Но се опасявам, че все някоя и друга риба може да се измъкне от мрежата ми.

Зад завесата Джонатан му направи знак, че времето изтича. Колин го погледна за миг и премести поглед към императора.

— Нямаш причини да ме задържаш, Пепус.

— Ами ако става въпрос за предателство?

— Ако го мислеше наистина, нямаше да ме търсиш. Щеше да пратиш войниците си да ме арестуват. Аз не подкопавам властта ти и ти го знаеш.

Пепус се облегна назад.

— Скиталците са съществували преди теб и ще продължават да съществуват и след като си отидеш.

— Надявам се.

— По дяволите, Колин, престани да ме притискаш! Щом колонии те искат да бъдат анексирани, не виждам какво ще загубиш от това. Нали не отхвърлят вярата?

Колин се наведе към екрана. Искаше да е сигурен, че Джонатан няма да прочете какво казва по устните му.

— Пепус, има едно царство, което е по-могъщо от твоето, и това е Царството Господне. Царство, в което данъците не са пари, а добри дела. Ако продължаваш да ме притискаш, ще потърся помощ и подкрепа от Доминиона.

— Те никога няма да се отзоват на призива ти.

— Не ме карай да мисля, че си толкова глупав да ме подценяваш. И двамата знаем, че не е така.

Пепус потъна в мълчание. После попита:

— Ако... се съглася да отстъпя, ще останеш ли?

— Не. Не и сега. Все още не мога. Трябва да приключа с едно разследване.

Императорът се изправи.

— Божичко, човече, да не си тръгнал да гониш Аш-фарел?

— Познаваш не по-зле от мен принципите на Скиталците. Щом Божият син е вървял между звездите, кой може да каже къде е стъпвал кракът му? Дори загадъчните Аш-фарел може да са чували за Него.

— Колин, аз...

— Времето ми изтича — прекъсна го с хладен глас Колин. — Трябва да вървя.

— Колин...

— Императоре! — гласът на религиозния водач беше рязък като бич.

Пепус се прегърби. После махна с ръка.

— Добре, добре. Сега не е време да се караме. Но един ден ще проверим кой притежава по-голяма сила.

Колин не отговори. Излезе иззад завесата и подхвърли на Джонатан:

— Да бързаме, преди да си е променил решението!

22.

Останките от разрушения крайцер потръпваха, докато Аш-фарел го разглобяваха парче по парче. Фантом бе останал в багажното и подскачаше при всяко по-силно дрънчене. Сензорите му долавяха наличието на обеззаразяващи препарати, с които обработваха всеки сектор, преди да се заемат с него. Нищо живо не можеше да оцелее след тях. Дори той.

Беше изключил нощния визьор и се ориентираше единствено по картината, подавана от камерите. Скоро обаче в багажното се възцари пълна тъмнина. За Фантом мракът бе равносилен на смърт. Беше гладен и самотен. Помисли си за Амбър. Дали ще оцелее, за да може да ѝ разкаже какво бе сполетяло Джек? Имаше време, когато можеше да се протегне с невидими сетива и да докосне мислите ѝ, но то бе отминало отдавна. Освен ако не беше съвсем близо до него, нямаше никаква възможност да установят контакт.

Дочу дращене по пода. Наведе се и включи скенерите. На екрана се появи някакъв силует. Фантом се порови в спомените си — беше някакъв вид гризач. Той задейства костюма и се наведе да го улови. Съществува притежаваше смайваща бързина и му се изплъзна. Беше прекалено чевръсто за него. Само Джек можеше да действа толкова бързо с костюма. Изправи се и проследи малкия гризач, който се скри между сандъците.

Сякаш шумът от движение в помещението привлече вниманието на нашествениците, защото вратите внезапно се отместиха и багажното бе озарено от ярка светлина. Сензорите на Фантом бяха заслепени и той не можеше да разгледа добре Аш-фарел, когато влезе вътре. Можеше само да се надява — да се моли, това бе думата, която понякога използваше Джек, — че костюмът ще го защити от чуждоземците. Можеше само да се моли, че ще оцелее в предстоящото изпитание.

Джек помнеше добре местонахождението на дракското убежище. Той спусна десантния отряд право върху него и още докато се рееха с парашутите, драките започнаха да излизат от калните отвори. Небето бе осеяно с парашутисти. Мяркаха се жълтеникави пламъчета от разпалените огнехвъргачки. Повечето от войниците откриваха огън още преди да се приземят. Самоубийствен ход, който обаче вършеше работа и им спестяваше безценно време.

Парашутът му се разлюля и Джек улови въжетата с две ръце. Стъпи на земята, откачи презрамките и напълни ръцете си с гранати. Беше казал на останалите какво да очакват, но въпреки това видя, че са замръзнали по местата си и се озъртат втрещени при вида на голите мъже и жени, които се скупчваха зад оградата, за да наблюдават предстоящия бой.

— Движете се, движете се, движете се! Който е с камера, да заснема! — изкрещя Джек, колкото му глас държи.

Един от войниците извърна към него пребледнялото си лице.

Това беше последното движение в живота му. Вълна от драки прехвърли невысокия затревен хълм и един от тях му откъсна главата. Джек хвърли натам граната и се претърколи настрани. От небето се посипа пръст, примесена с твърди парчета. Той се изправи предпазливо, измъкна пушката от раницата и се озърна.

Точно пред него, като щръкнал над замръзнало море айсберг, се издигаше дракското убежище. Вероятно достигаше половин миля в дълбочина. Нищо чудно под краката му да минаваха тунели — ако беше с тежката броня, можеше да пропадне в тях. Но сега единственият начин да влезе бе, ако го дръпнат вътре...

Погледна часовника си. До края на определеното за атака време оставаха само петнайсет минути. След това „ноктите“ щяха да се спуснат, за да приберат оцелелите. Или щеше да е с тях, или не.

Един драк се изправи пред него, потраквайки яростно с хитиновите си плочи. Червеникавите му очи проблясваха кръвожадно. Беше твърде близо, за да стреля в него, Джек можеше да пострада от разсейките. Чудовището скочи и улови Джек за китките. Вместо да му се противопостави, Джек се поддаде на движението и дракът изгуби равновесие. Полетя напред и Джек го изрита в корема. Насекомото се претърколи и разтвори ядно челюсти. Джек използва момента да

хвърли една граната вътре. Дракът започна да се гърчи и дави. Джек скочи настрани. Взривът бе истинско избавление от мъките.

Провери колана с мунициите. Оставаха му още пет гранати. Докато прескачаше оградата, отново зърна ярките отблясъци на огнепръскачките. Гнездото се бе разтворило като спукана диня. Отвътре излизаха хора и драки.

Джек спря и преглътна. Един клон изпраця зад него и като се извърна, видя трима от нещастниците.

— Махайте се оттук! — кресна им Джек. — Хайде, бягайте!

Двамата мъже побягнаха, но жената остана на мястото си, втречена в него. Макар че беше млада, гърдите ѝ бяха сбръчкани и увиснали до пъпа. Виждаха се белези върху голия ѝ скалп. Може би някога е била красива. Дори интелигентна.

Той взе шепа пръст и я хвърли по нея. Пръстта остави червени следи по тялото ѝ, но това бе единственият начин да я прогони. Жената последва останалите.

Едва сега Джек забеляза невисоко, полуизсъхнало плодно дръвче. Вероятно тримата се бяха сгушили около него. Сигурно затова не искаха да си тръгнат. Той се приближи, пресегна се и откъсна един от плодовете. Беше му непознат и остави лепкава субстанция по пръстите му, след като го хвърли.

Плодът се претърколи на земята и изчезна във високата трева. Джек се озърна в коя посока да продължи, когато един нисък глас просъска наблизно:

— Върви си. Сега не ми се играе.

Човешки глас, изпълнен с отчаяние. При това с централнодоминионски акцент. Джек замръзна. Гласът сякаш идеше изпод земята. Той се приближи към мястото, откъдето се чуваше, мислейки си, че всяка дупка в земята има втори изход — или вход. Разтвори тревата на мястото, където бе хвърлил плода.

— По дяволите, не искам да си играя!

Тревите се разлюляха и от земята се подаде непознат белокоос мъж. Той спря, забелязал Джек, и втренчи поглед в него. Изведнъж от очите му рукогнаха сълзи.

— О, Боже! — възкликна. — Божичко! Върнахте се.

Джек продължаваше да стиска гранатата.

Мъжът се заизмъква несръчно от дупката.

— Копая тук... — заговори той, после млъкна и преглътна. — Копая таен проход още от нападението миналата година. Надявах се... че ще се върнете. Досетих се, щом чух корабите. Веднага се скрих в тунела. — Мъжът падна на колене пред Джек. — Който и да си ти, в името на Бога, отведи ме у дома!

— А ти кой си?

— аз съм... — на лицето на мъжа се изписа странно изражение. — Ох, почакай! аз съм Миердан. Ксенобиолог... Плениха ме преди двайсет и две години. Моля те, или ме отведи с теб, или ме убий!

Джек изведнъж осъзна, че сега на всяка цена трябваше да напусне Клактут жив. Този човек вероятно знаеше повече за драките, отколкото който и да било в цялата човешка галактика. Подаде ръка на Миердан и му помогна да се изправи.

Земята зад него се разтвори и отвътре наизскачаха драки. Бяха като създания от пъкъла.

Джек хвърли една граната, вдигна белокосия мъж и го нагласи на рамото си като чувал. След това се затича, съжалявайки, че не разполага със сервоусилвателите на костюма. Драките ги последваха и откриха огън.

Лазерната пушка в ръката му запулсира равномерно. Той завъртя цевта, без да прекратява огъня. Миердан се плъзна от рамото му и тупна на земята. Нещастникът завика отчаяно.

Джек откъсна колана с гранатите и го запокити срещу драките. Те реагираха рефлекторно, както се беше надявал, и един от тях стреля в колана. Джек предугади намерението му и се хвърли на земята.

Миг преди да се удари в нея гранатите се взривиха. Трясъкът го оглуши и той дойде на себе си едва когато притиснатият под него Миердан се размърда.

Нещо мокро и лепкаво покриваше гърба му. Джек изстена и се претърколи на една страна. Миердан седна, приведе се и повърна в тревата.

Джек се изправи. Всичко го болеше. Беше ранен, но не знаеше колко сериозно. Ако имаше късмет, вероятно бе само одраскан от шрапнелите. Часовникът писукаше тревожно. Той преглътна и тъпанчетата му изпукаха. Вибриращ звук засенчи шума от сражението.

Оставаха пет минути до евакуацията. Наведе се и дръпна Миердан за ръката.

— Хайде — извика му дрезгаво. — Сега или никога.

Дребният белокоп мъж осъзна, че не е време да задава въпроси. Двата се затичаха към мястото, където щяха да се спуснат корабите.

Само един от всеки десет успя да се добере до зоната за изтегляне.

Но оцелелите се връщаха като победители.

Джек предаде Миердан на Стауб и му каза:

— Този човек е прекарал последните двайсет години в изучаване на драките.

Успяха да го хванат миг преди да рухне на палубата.

23.

След дезинфекцирането заслепяващите светлини угаснаха. Обърканите сензори на Фантом постепенно възстановяваха нормалната си функция. В помещението цареше тишина. На отсрещната стена бе закачена схема. Беше съвсем опростена и докато я разглеждаше, той си даде сметка, че ако следва напътствията ѝ, може да напусне кораба. Измъкна се бавно от контейнера с надпис „Сторм“ и се приближи към схемата.

Зад стените се чуваше стърженето от разрязван метал. Беше му познато от времето, прекарано с Джек в работилницата. Когато вратата се отвори за втори път, Фантом беше готов. Хвърли се напред, задейства сервоусилвателите, прескочи скупчените на входа тела и се понесе по коридора към евакуационния отсек.

Две от спасителните сонди стояха на местата си, с гостоприемно разтворени врати и мигащи зелени лампички. Шмугна се в първата, затвори вратата и в същия миг почувства, че тя започва да се тресе, задействана от херметизиращата програма. Сондата се отдели рязко от кораба, но Фантом нямаше време да се наслаждава на пейзажа. Пред мисления му взор все още стоеше образът на Аш-фарел, такъв, какъвто го беше видял. Имаше нещо страшно погрешно във видението.

Да стигне толкова далеч и да се окаже, че няма никакъв смисъл.

Малко преди сондата да премине в хиперскок, той накара костюма да заеме кълбовидна форма.

Оставила далеч зад себе си Аш-фарел, когато отново напусна хиперпространството, сондата се намираще дълбоко в открития космос.

— Мислех си — рече Миердан, подпрял брадичка на облегалката на болничното легло, — че си изгубил този пръст при битката на планетата. Но докторът ми каза, че било стара травма. Както и да е,

обещаха, че ще се възстановиш бързо. Докато стигнем Планетата на мъглите, ще си като нов.

Джек извърна бавно глава към стареца, който не беше млъквал, още откакто бе дошъл на себе си. Достатъчно бе да помръдне леко, за да усети присадената кожа на гърба — там, където го бяха простреляли. Надигна се в леглото.

— А ти как си?

Миердан го погледна изненадано. Беше дребен на ръст, с остра брадичка. Имаше пухкава, бяла брада.

— Ами предполагам, че съм добре. Но не съм сигурен — въздъхна и сведе поглед към пода. — Докато истината не излезе наяве.

— Коя истина?

Миердан поклати глава.

— Аз оцелях, но другите не успяха. Стоях и гледах как драките ги отглеждат като добитък, угояват ги... за да ги...

— Можеше ли с нещо да им помогнеш?

— Не! По никакъв начин!

Джек спусна босите си крака на пода. Усети колко е студен. Гърбът го болеше при всяко движение.

— В такъв случай нямаш никаква вина.

— Но аз работех за драките!

— Важното е, че си оцелял — успокои го Джек и се подпря на рамото му. — Всички се опитваме да сторим същото. Знаеш ли къде изгубих кутрето и три пръста на краката си?

Ксенобиологът поклати глава.

— В такъв случай изслушай ме и ще ти разкажа. Помогни ми — искам да направя няколко обиколки на стаята.

Ксенобиологът сякаш щеше да се превие под тежестта на Джек, но не отказа, а само промърмори:

— Не бива да ставаш.

— Може би, но когато се движа, оздравявам по-бързо. — И после разказа съвсем накратко историята за своето откриване.

— Ето че вече знаеш — рече накрая — през какво съм преминал.

Миердан зарови лице в шепите си и изхлипа.

— Те ме оставиха жив — заговори, — смятаха, че мога да им бъда полезен. И аз се преструвах.

— Полезен за какво?

— Аз зная защо драките се роят.

Джек се облегна назад и се подпря на стената. Ръката все още го болеше на няколко места.

— Аз също. При тях това е някаква масова истерия с цел да се запази потомството. Известно е, че те са в териториално съперничество с един стар техен враг, който ги изтиква към нас.

— Не е само това — рече Миердан многозначително. — Трикатада е последната и единствената плодовита женска. — Млъкна и се наведе напред. — Джек? Какво ти става — да не ти е лошо?

Джек се освободи от ръката му.

— Да не искаш да кажеш — попита, — че всички пясъчни планети са били заселени от една-единствена кралица?

— Да. Можеш да си представиш колко са отчаяни. Боят се, че тя никога няма да създаде фертилно потомство. Оттам и тази истерия, това трескаво размножаване с надеждата, че от някое яйце може да се излюпи следващата кралица, или — което е още по-рядко — крал. Но на нея не ѝ остава много време и ако не се справи, драките постепенно ще измрат.

— Миердан, сигурен ли си?

Той сви рамене.

— Бях ѝ акушер в продължение на двайсет години.

Миердан би могъл да убие кралицата и да сложи край на Дракската лига. Джек стисна устни, за да не го каже на глас. Старецът не беше убиец. Джек нямаше право да съди действията му.

— Значи можем да спрем *пясъка* — прошепна той.

— Какво?

— Знаеш за какво говоря. Можем да използваме този факт, за да спрем Пясъчните войни.

— Невъзможно — поклати глава Миердан. — Тя няма да се съгласи. Това е инстинкт, по-силен от всичко друго. Същото важи и за останалите драки. Ще продължават да се роят, докато се появи фертилно яйце.

— Драките имат ли ДНК?

— Не. Доколкото бях в състояние да установя с примитивните инструменти, с които разполагах.

— Обмисли внимателно всичко и пак ще поговорим — рече му Джек.

— Разбира се — кимна Миердан. — Мога да свидетелствам за истинския характер на съюза между драките и Пепус и да разкажа това, което казах на теб. Със Стауб вече го обсъдихме. — Старецът се надигна. — Май те изморих. Ще намина по-късно. — До вратата на стаята спря и се обърна. — И ти благодаря.

Джек се усмихна. Старецът отвори вратата и излезе, куцукайки, навън. Джек се отпусна на леглото. Надеждата, която му бе дал Миердан, го подтикваше да се пресегне и да улови някого за ръката. Тя правеше самотата му далеч по-поносима. Беше изгубил бойния си костюм. Какво беше без него? Чувстваше се по-уморен, отколкото когато и да било. Джек извърна лице към стената и заспа.

— ... и не казвай на Колин.

Колин чу гласа на пилота малко преди да влезе в кабината. Пристъпи вътре с мрачна усмивка.

— Какво по-точно да не ми казват? — премести поглед от Иваноф, пилота, към седналия до него Джонатан, чието едро тяло изпълваше кабината.

Джонатан се намръщи.

— Засякохме сигнал.

— Така ли? Нима открихме Аш-фарел?

Джонатан пребледня.

— Божичко мили! Надявам се, че не.

Колин се наведе към пулта за управление.

— Стига, Джонатан — тросна се той на помощника си. — Престани да хленчиш. Нали за това дойдохме чак тук.

— Какво? — извърна към него загорялото си лице Иваноф.

— Тук сме, за да съберем информация за тях.

— Доколкото ми е известно, ваше светейшество — обади се Джонатан, — тези типове първо стрелят, а после установяват връзка.

— Каквото ни е писано. Явно никой не е обърнал внимание на факта, че това е първата чуждоземна раса, с която се срещаме от близо век насам. И въпреки това кой знае защо никой не проявява особен интерес към тях.

— Защото сме изправени срещу хладнокръвни убийци — подметна Иваноф.

— Така изглежда, но все пак... — Колин не сваляше поглед от светещата точка. На лицето му се изписа разочарование. — Каквото и да е това, прекалено е дребно, за да бъде Аш-фарел. Чувал съм, че корабите им са огромни.

— Това е само спасителна сонда — обяви Иваноф, след като обектът застана на фокус.

— В такъв случай най-добре да я приберем — рече Колин.

Докато въздушният шлюз приключи с програмата, всички се събраха в помещението. Джонатан сложи ръка на рамото на Колин.

— Ваше светейшество, не знаем какво има вътре. Може би ще е най-добре да се приберете в каютата си. Ние ще ви информираме за находката.

— Не ме глези, Джонатан. Виждал съм по-ужасни неща, отколкото би могъл да си представиш. Няма да изляза оттук, докато пукат яйцето.

Двама членове на екипажа, облечени в предпазни костюми, се приближиха към сондата. Люкът ѝ се повдигна със свистене и те отстъпиха назад. Единият се обърна и подвикна:

— Прилича на робот.

— Какво? — Колин се приближи към прозорчето. Платформата се извъртя така, че да може да надзърне в сондата. Той се освободи от ръката на Джонатан. — Отнесете го в каютата ми.

— Ваше светейшество?

— Казах да го отнесете в моята каюта — стисна устни Колин и напусна помещението.

Бяха необходими четирима души, за да пренесат костюма. Колин ги очакваше наред каютата, пъхнал ръце в джобовете си. Джонатан остана до вратата.

— Не искам никой да ме безпокои — нареди Колин. — Погрижи се за това.

— Но този костюм...

— Бъди спокоен, ще се справя.

Той се приближи до костюма и го разгледа отблизо. Завладяха го толкова силни чувства, че нямаше сили да протегне ръце към шлема.

Откриването на спасителна сонда в квадрант, в който Колин очакваше да се водят бойни действия, не можеше да се нарече случайност. Изводите се налагаха от само себе си. Оказа се прав, че

тук ще бъде следващата атака. Беше сгрешил единствено за момента. Това бе костюмът на Джек и той бе празен.

Колин остави шлема встрани и пъкна ръка в бронята, докосвайки чуждоземното същество. Беше топло на допир и лишено от форма. Пулсираше колебливо под пръстите му.

— Аз съм приятел — произнесе преподобният и зачака.

24.

Амбър се събуди посред нощ. Лежеше неподвижно, сгусена под завивките, и се питаше какво ли я е накарало да отвори очи. Помисли си за Джек и за неспокойните нощи, които прекарваше. Мисълта за него я накара да се усмихне. Тъкмо се протягаше сънено, когато вратата се отвори внезапно и нахлулата светлина я заслепи.

Силуетът на Сейди изпълни очертанията.

— Възникна усложнение — рече тя — с твоето съобщение до Джек.

— Получи ли отговор?

— Не. Но се случиха някои неприятни неща: първо, Зелените ризи са били разпознати като нападателите на Клактут, второ, Джек е командвал един от отрядите. Излишно е да ти напомням, че сме в съюз с драките. Ще си имаме ядове, ако решат да ни отмъстят.

Амбър се разтрепери. Побърза да се загърне с одеялото.

— Но все пак съобщението е стигнало до него, нали?

— Да, за съжаление, защото е било проследено. — Тя се отмести настрана и друга фигура зае мястото ѝ.

Вандовър Баадластър се усмихна на Амбър.

— Има една стара поговорка — рече. — Можеш да бягаш, но не можеш да се скриеш. — Сетне щракна с пръсти. От тъмнината зад него изплуваха две едри зловещи сенки. — Отведете я. Пепус иска да разговаря с нея.

— Сейди...

Едрата жена вдигна рамене и отметна платинени кичури.

— Не мога да ти помогна, Амбър. Съжалявам.

Усмивката на Вандовър се разшири.

— Обичам плановете ми да се осъществяват.

Драките се приближиха, хитиновите им маски внушаваха ужас. Тя се отдръпна назад и протегна ръка към скритото в шкафчето оръжие.

Беше чувала от Джек колко са бързи драките, но за първи път придоби възможност да го установи лично. Със светкавично движение те се озоваха до нея и я притиснаха. Нямаше никакъв шанс да се измъкне.

Баадластър протегна ръка и я погали по косата. Стражите застигнаха неподвижно. После се обърна към Сейди.

— Да посетим за малко твоята лаборатория. Императорът се нуждае от помощта ти.

Дори Сейди да усещаше впития в нея поглед на Амбър, не го показва с нищо. Изведнъж придоби делови вид.

— Времето е пари, Вандовър. Ако е посещение на добра воля, не е зле да знаеш, че не организирам туристически обиколки.

Амбър неволно се напрегна и драките усилиха хватката си. Дали Вандовър не знаеше нещо за Графинята?

Военият министър махна с ръка.

— Нямам предвид такова посещение, госпожо. Бих искал да бъде замразен един мой клиент. — Хищната му усмивка бе предназначена за Амбър. — Така няма да ни създава проблеми.

Джек се отби при снимачния екип веднага щом се върнаха на Планетата на мъглите. Те вече обработваха материала.

— Ще свърши ли работа? — попита го командирът.

— Не зная. И без това няма да ни повярват — необходим ни е още материал.

— Но няма. Знаеш, че изгубихме снимачната екипировка с първия крайцер.

— Така е — отвърна Джек. — А драките вече са ни обявили за убийци.

— Нима очакваше да те провъзгласят за герой?

Джек сръбна глътка бира и я задържа в устата си. Беше топла.

— От доста време се занимавам с такива неща и съм наясно какво да очаквам.

— Циник? — повдигна насмешливо вежди Стауб.

— По-скоро реалист — поклати глава Джек.

Вратата се отвори и на прага застана млад мъж, заместникът на Крайслер, който бе загинал на Клактут.

— Имате посетител — обяви той.

— Кой?

— От местните, сър. Женска, казаха ми, че е високопоставена.

Джек се надигна. Предполагаше, че става въпрос за Мъгла над водата.

— Стауб, ще дойда с теб — рече.

— Всъщност, сър — намеси се младият войник, — тя заяви, че търси вас.

Джек изведнъж бе обхванат от безпокойство.

— Най-добре да идем двамата — предложи Стауб. — Къде е тя?

— Отказа да влезе в някоя от стаите. Чака отвън.

Джек бе излязъл, преди войникът да приключи.

Беше се облегнала на стената, с гръб към него, но овалните ѝ уши мръднаха, когато я доближи. Стоеше със сгърбени рамене и увиснала опашка.

Още щом го видя, произнесе:

— Помогни ми, Малко слънце. Лъжеимператорът взе Скал за заложник.

— Какво? Как?

— Повикаха го уж за важен разговор по видеовръзката в Рибоград. Но когато отишъл там, вече го очаквали неколцина агенти. Те... — гласът ѝ пресекна и от очите ѝ се затъркаляха сълзи.

— Жив ли е?

Тя кимна. Една сълза бе увиснала на мустаците ѝ, перла на светлината на следобедното слънце.

— Разбери ме — заговори Джек колкото се може по-внимателно. — Вече нямам броня. С нищо не мога да му помогна.

Нови сълзи бликнаха от очите ѝ.

— Нима ще го изоставиш?

— Той е заложник, Мъгла. Блестяща козина ще го държи, докато го смята за ценен. Трябва ни време, за да уредим нещата...

— Няма време! — извика тя гневно и оголи зъби. — Ти си глупак, Малко слънце.

Думите ѝ го пронизаха. Никога досега не се бе чувствал толкова уязвим, дори и под зловещото слънце на Клактут.

— Колкото и да ценя приятелството на Скал и твоето, този свят не е мой. Не искам да се бъркам във вашата политика...

— Да върви по дяволите политиката! Задържаха го, защото позволи на базата да продължи да функционира. Заради теб! Блестяща козина не е глупав. Шпионите му са го информирали за възможностите на Зелените ризи. Не се залъгвай, Скал е арестуван заради твоите действия, и ако не бъде освободен до четиридесет и осем часа, най-вероятно ще бъде осъден на смърт. Законите ни са варварски. А след като Скал умре, Блестяща козина ще започне да арестува невинни и да ги избива, докато не се предадем сами.

Джек си пое дъх, премисляйки възможностите. Без Фантом нямаше голям избор.

— Добре — рече. — Ще предложи да ме заменят за Скал.

— Не! — подскочи изплашено Мъгла.

— Ако опитам със сила, само ще разпаля отново войната. Нима искаш пак да се върне положението отпреди няколко години? Не, Блестяща козина се е прицелил в командването на бунтовниците и трябва да му осигурим първа награда. Ще го изненадаме, за да не знае какво да предприеме. А ти вземаш Скал и веднага го отвеждаш надалече, ясно? Предполагам, че имате нелегално движение.

— Да.

— Не виждам друг начин.

— Рискуваш прекадено много — намеси се Стауб.

— Какво друго мога да направя? — сви рамене Джек.

Джек, привикнал с опростения начин на живот на рибоядите, беше шокиран от императорския дворец. Никога досега не бе посещавал Триата, дори по време на гражданската война преди много години, и не знаеше какво да очаква. Мъгла пилотираше скутера над границите на столицата и когато облаците се разтвориха, отдолу се показа синьо като сапфир езеро и красив многолюден град. Никой не вдигна глава към тях, докато се спускаха.

Мъгла се ухили.

— Какво ще кажеш за нашата столица?

За разлика от него тя не бе виждала други градове и нямаше представа как изглежда в сравнение с тях Триата. Спуснаха се право

към езерото, на брега на което имаше множество колиби. Рибоядката насочи носа на скутера към издадена скална тераса в далечния край на езерото. Зад нея се издигаха високи планини с калпаци от синкав сняг. Дворецът се извисяваше над терасата, облицован в прекрасен зелен мрамор, който веднага приковаваше вниманието, и обрасъл с бръшлян и лиани, които цъфтяха с най-различни цветове. Отпред имаше просторен двор, в който Джек видя множество шадравани с бликаща вода. Базата на Зелените ризи спокойно можеше да се побере в някой ъгъл на този двор. Дори облицованият с розов пясъчник дворец на Триадския трон не можеше да си съперничи с тази перла.

Птици от езерото се разхождаха по терасата. Някои бяха съвсем обикновени на вид, други имаха прекрасни пера в цвета на дъгата. Когато чуха шума на снижаващия се скутер, те нададоха гневни крясъци. Джек забеляза рояци насекоми, увиснали неподвижно на различни места, и едва след известно време осъзна, че са затворени в мрежи, които ги приковаваха към земята. Мъгла също ги видя, но само сбърчи нос с отвращение.

— Храна — подхвърли и Джек осъзна, че държат насекомите, за да хранят с тях птиците.

Рибоядката повика един от пазачите.

— Предай на Блестяща козина, че Мъгла е тук. Той ме очаква.

Пазачът кимна и се отдалечи. Джек скочи от скутера и помогна на спътницата си да слезе.

— Благодаря — каза му, но той изпита чувството, че е склонила да му подаде ръка, след като е отхвърлила други възможности.

— Няма защо — отвърна ѝ.

Откъм двореца се зададе неголям въоръжен отряд. Изглеждаха страховито и заплашително, но стражите само заобиколиха Джек и Мъгла и ги поведоха към стълбището.

Точно шейсет стъпала, издялани от шлифован мрамор. А на върха ги очакваше, приседнал, един почти смазан от бой Скал. Сякаш не се радваше, че ги вижда.

Мустаците му бяха залепнали за лицето. Едното му око бе подпухнало и зачервено. Мъгла си пое рязко дъх, когато видя как изглежда. Той притискаше ребрата си с лапа и дишаше на пресекулки.

Без предисловие Скал се обърна към Джек.

— И тъй, приятелю, разбрах, че предлагаш ти да си цената за моето освобождение.

— Това е най-малкото, което мога да направя.

— Преди да влезеш, трябва да ти предам едно съобщение.

— На мен?

— Да. Амбър ти го праща от Малтен. И гласи: „Кажки на Джек, че трябва да се прибере веднага. Намерих записите от криогенната капсула.“

Джек застина на място. Миналото му бе открито. Амбър бе успяла.

— Някакъв отговор? — попита Скал.

— Не още. Блестяща козина няма да може да ме задържи. Ще й пратя сам отговора, когато изляза.

Докато разговаряха, въоръженият отряд ги бе заобиколил и тримата. Мъгла се наведе и помогна на Скал да се изправи. Двамата рибояди заслизаха надолу по стълбата, но там ги пресрещна стена от пазачи. Джек затаи дъх, но редицата се разтвори и те преминаха.

Той се обърна към най-близкия пазач.

— Предполагам, че императорът вече ме очаква.

Видрочовекът наведе муцуна, обърна се и го поведе.

В двореца бе хладно и влажно като в дъждовна гора, но вместо надвиснали клони имаше тераси от камък. Покривът бе обвит в лиани и листа, оттам долитаха птичи песни. През отвори в него проникваше дневна светлина.

Краката на пазача топуркаха върху каменния под сякаш биеха приглушено тамтами. Ботушите на Джек ги заглушаваха. В далечния край, на трона седеше едър и мускулест рибояд.

— Брей, брей — поде Блестяща козина с привидно щастлив тон.

— Надявам се, че нещастният Скал е наясно какъв царски откуп се заплаща за краставата му кожа.

— Другиго ли очакваше?

— Не. Нали ти си Джек Сторм. Скал не се досещаше, разбира се, сигурно е мислел, че ще го превърна в мъченик. Идеята навярно му се е поправила. Нека сега иде да се скрие при Съпротивата и да си ближе раните.

Джек успя да се приближи само на няколко крачки от трона. Блестяща козина-ухилен зъб имаше лъскава жълтеникава козина,

откъдето навярно идваше името му, но чертите на лицето му бяха неприятни. От първия миг Джек реши, че никак не го харесва.

Блестяща козина показва сияещите си зъби.

— Сигурно си даваш сметка, че базата ви е разкрита и не мога да ѝ позволя да продължава да функционира.

— Досещам се. Но и без това предстоеше да бъде евакуирана. Каквото не можем да вземем, ще унищожим на място. Няма да получиш нищо, което да ти бъде от полза.

Императорът размаха ядосано опашка, сетне бавно поклати глава.

— Не си ми нужен повече, Джек Сторм — заяви и като се обърна, прошепна: — Ваш е.

Преди Джек да различи кой се спотайва в сенките зад трона, оттам долетя ясен и звънлив глас:

— Джек! Бягай!

Гласът на Амбър го накара да замръзне, сякаш го бяха поразили с шокков пистолет. Иззад трона изскочиха двама войници в брони и го уловиха за ръцете. Джек опита да са съпротивлява, но ръкавиците им се стегнаха около китките му — беше безполезно.

Амбър, Вандовър Баадластър и Пепус излязоха иззад завесите. Пепус носеше имперската си роба в червено и златисто. С черната си туника Баадластър приличаше на надзирател в гробищата.

Колкото до Амбър, тя си бе сложила любимата му светлосиня рокля, прекалено изрязана на деколтето и твърде прилепнала към бедрата, за да е подходяща за такъв драматичен момент. Въпреки това бе красива както винаги, макар и с разчорлена коса. Тя се изви рязко, в ръката ѝ блесна нож и се стрелна към шията на Вандовър.

— Спри! — извика Пепус.

Вандовър я зашлеви. Ако не бяха с бойни костюми, двамата войници едва ли щяха да успеят да задържат Джек. Те го събориха на пода и подпряха с колене гърба му, докато Джек едва си поемаше дъх. Баадластър изтръгна ножа от ръката на Амбър. Тя притисна с длан подпухналото си лице.

Пепус погледна към императора на рибоядите.

— Остави ни.

Рибоядът му хвърли изпълнен с ненавист поглед, слезе от трона, махна на пазачите да го последват и напусна залата.

Пепус прибра краищата на тогата си и приседна на края на пиедестала.

— Сега си само мой — рече с въздишка. — Мога да правя с теб каквото си искам.

— Ами действай — подкани го Джек. Брадичката му бе притисната към каменния под. — Свършвай гнусното дело, което си замислил. Но преди това нека те уведомя, че мисията ни на Клактут бе успешна. Набавихме доказателства, че си сключил съюз с чудовища — не веднъж, а два пъти.

Баадластър заговори, гласът му се плъзгаше като добре смазана машина.

— Винаги съм твърдял, че стига и един честен човек, за да обърне Зелените ризи в правата вяра. А вие, ваше величество, ги събрахте.

Пепус махна уморено с ръка.

— Сторм, ако ми обещаеш да се държиш прилично, ще им кажа да те пуснат.

Джек изви глава към императора.

— По-добре ме убийте. Предпочитам смъртта пред превръщането в посмешище.

— От това ли се боиш? — въздъхна Пепус и отново махна на войниците да освободят пленника. — Искам само да ме изслушаш.

Амбър изтича при Джек и му помогна да се изправи. Приглади косата му с ръка и докосна нежно белезите на лицето му. Джек я прегърна и насочи поглед към Пепус.

— Ти си предател, Пепус, и аз разполагам с доказателство...

— Зная, Сторм — прекъсна го рязко императорът. — Зная. И двамата сме предатели, но не това е важно сега. — Той ги изгледа с яркозелените си очи. — Ще ви пусна да си вървите, ако обещаете да ми помогнете за нещо. Съгласни?

— И къде трябва да си оставим душите? — попита Амбър.

— О, нищо толкова страшно, милейди. Аз съм отчаян човек. Убивах, мамих и лъгах, за да се добера до трона, и продължавам да го върша, за да го задържа, но междувременно се грижа за поданиците си. Смятам, че е време да забравим нашите дребни противоречия заради така нареченото общо благо. Джек, трябва да ми помогнеш. Тъкмо

затова дойдох лично тук, вместо да накарам да те доведат на Малтен. Сам виждаш, че съм напълно отчаян.

Амбър понечи да каже нещо, но Джек я спря. Пепус явно говореше сериозно.

— Какво има?

— Става дума за нещо, което може да разпали война, толкова ужасна, че в сравнение с нея неприятностите с драките ще ни изглеждат като детска игра. Дори Аш-фарел бледнее пред нея — ще се възправят хора срещу хора в бой до изтощение, до пълното унищожение на човешката раса.

— Какво? — попита объркано Амбър.

Пепус разтърка умореното си лице.

— Свети Колин е изчезнал. Отиде да търси Аш-фарел. По пътя се е натъкнал на празен боен костюм и го взел със себе си. Никой не знае накъде е продължил. Но Скиталците няма да оставят необърнат камък, докато не го открият. Сигурен съм, че ще обвинят мен за изчезването му.

— А този костюм какъв е?

Императорът го погледна в очите.

— Джонатан говореше малко истерично, но успях да разбера, че е твоят боен костюм.

Джек не сваляше очи от лицето на Пепус.

— Аз ще ида — рече. — А когато се върна, искам оставката ти.

По челото на императора се спусна кичур червеникава коса. Той кимна бавно.

— Така да бъде. Тронът е твой, ако изобщо остане някакъв трон.

Джек се изправи. Нито искаше трона, нито се нуждаеше от него. Но най-сетне онова, което се бе заклел да изпълни, бе на една ръка разстояние. След едно последно прежедие може би щеше да види края на Пясъчните войни и възмездието за предателството на неговите другари!

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО ПРИЕТО

*На Винсът Дифати.
Посвеждавам я на теб, Вино, дързък преводач от думи
към образи.
Благодаря ти.*

ПРОЛОГ

Летящият кораб бе като малка черупка, подхвърляна от слънчевите ветрове и планетната гравитация. Единственият представител на екипажа седеше зад илюминатора от подсилено стъкло и наблюдаваше планетата, около която се носеше на орбита. Беше скрита от облаци, но от време на време се мяркаха очертанията на континентите. От толкова високо почти не се различаваха белезите върху повърхността, само изплуваха зелени и кафеникави петна. Според предварителните доклади от неговата организация съществуваше голяма вероятност планетата да се върне отново към нормалното си състояние. Чиста вода, трева и растения, а също и минни залежи. Ако не друго, норцитът щеше да ги доведе обратно. „Истинско възкресение“ — помисли си той и неволно се усмихна. Въпреки това изражението му остана все така разтревожено.

Раменете му бяха превити от умора. Беше облечен в обикновен миньорски комбинезон с множество джобове отпред и отстрани — едни пълни, други празни. Отгоре бе загърнат в синьо монашеско расо. На гърдите му се поклащаше тежък дървен кръст. Косата му бе прошарена и оредяла. Само очите му оставаха непроменени: енергични, жизнени, тъмнокафяви прозорци към една душа, изпълнена с безгранична вяра.

— Джек щеше да се гордее — произнесе на глас. — Благодарение на него животът на тази планета се възражда.

Беше се наложило да постави един император на колене, за да го постигне, но си заслужаваше. Колин не сваляше очарован поглед от планетата, опивайки се от избуялата върху пепелищата зеленина.

Зад гърба му се издигаше масивна броня от флексобрънки, по която трепкаха ярки отражения.

— Трябваше да доведеш Джек — избоботи един басов глас отвътре, кънтеше сякаш идеше от пещера.

Мъжът не откъсваше поглед от илюминатора. Бойният костюм не беше празен, макар че се очакваше да бъде, и гласът не излизаше от

човешко гърло, нито от компютър. Вътре в бронята се бе заселила извънземна плът, нарастваща бавно, както зародиш в черупка.

— Джек сега е зает — отвърна Скиталецът. — Ще пристигне по-късно.

— Трябваше да го доведеш — повтори гласът, сякаш изобщо не го бе чул. Костюмът се размърда и повдигна тежката ръкавица. Само с едно движение би могла да смаже главата на Колин, но тя се отпусна внимателно на рамото му.

— Виж там — рече Фантом. — Имаме си компания.

Сензорите на костюма бяха далеч по-чувствителни от човешките очи и мина известно време преди Колин да съзре каквото му показват. Когато позна чий е флотът, ръката му неволно се повдигна към кръста.

— Божичко! — прошепна. — Бях прав.

Кръстът се впи болезнено в дланта му. За него служенето на Всевишния не беше дипломация, а призвание. Но въпреки това му се струваше, че човечеството не бива да влиза във война със същества, с които дори не се е изправяло лице в лице, колкото и ужасяващи да са били действията им в миналото. Беше достатъчно стар и мъдър да познае едно знамение, когато се изпречи на пътя му.

Небесата сякаш потрепериха, когато чуждоземният флот се приближи към тях. Бойните му кораби излъчваха неукротима мощ. Един малък, но заплашителен на вид съд се отдели от формацията и се приближи към тях. Бяха ги забелязали твърде бързо!

Колин пусна кръста и положи ръка върху ръкавицата на рамото си.

— Не мога да те взема с мен — рече той.

Костюмът не можеше да трепне... или би могъл?

— Сам отново? — попита съществото.

— Докато Джек те открие. Бъди спокоен, ще те намери. Но аз не мога да те взема с мен.

Да се срещне с тях, да получи най-сетне доказателствата, които заедно със събратята му диреха от толкова време, да потвърди, че Исус Христос наистина е кръстосвал и други светове... На нито едно от местата, които бяха изследвали досега, не се бяха натъквали на следи от подобна дейност. Врагове или не, трябваше да намери общ език с тях. Но докато малкият кораб се приближаваше, сърцето му заподскача. Ами ако греша?

Сякаш прочел мислите му, Фантом изръмжа:

— Врагът идва.

— Не — отвърна почти шепнешком Колин. — Непознатото идва.

— Пое си дълбоко дъх. — Фантом, ти си моят пътеводител. Трябва да разкажеш и на другите това, което ти казах, и да им посочиш пътя. — „И ако имам късмет, аз ще ви чакам в неговия край“ — помисли си.

Подът под краката им се разлюля и Колин осъзна, че са във властта на чуждоземците.

1.

Звукът от затварянето на вратите на огромния хангар отекна навсякъде из кораба. Беше като камбана, възвестяваща края на дългото пътуване, пристигането на предназначеният мястo. След седмици живот в затворено помещение, заобиколен от вакуум и темпоралното пространство на свръхсветлинния скок, свистенето на нахлуващия през отворения люк въздух бе най-приятният шум, който можеше да се чуе.

Люковете бяха отворени и помпите нагнетяваха въздуха към вътрешността. От бързо изравняващото се налягане тъпанчетата на Джек изпукаха. Той се надигна от пътническото кресло и погледна към спътничката си, седнала до него.

— Сега — рече ѝ — императорът ще покаже колко струва думата му.

Младата жена видимо потрепери. Тя огледа бавно каютата.

— Струва ми се, че би трябвало вече да си се досетил. Ние сме негови пленници.

— Може би — процеди през зъби Джек, едва успяваше да съдържа нарастващото си напрежение. — Успях да го надвия, дори след като бях обезоръжен. Помисли си какво щеше да бъде, ако Фантом бе с мен.

Амбър обърна гръб на мониторите. Джек усещаше близостта ѝ, сякаш се беше притиснала към него. Той неволно се усмихна.

Вратата на каютата се отвори с тихо свистене и вътре пристъпи императорът. Слаб и жилав, с бледа кожа и обсипано с лунички лице, той втренчи зелените си като на котка очи в Джек.

— Командир Сторм — поде император Пепус с дълбок глас. — Докато не бъдете освободен от поста си, ще ви моля, когато влизам, да ставате и да ми отдавате чест.

Джек Сторм се поколеба, сетне се надигна бавно и козирува. Издигаше се с една глава над императора и ако носеше сега костюма си, навярно щеше да изпълва тясното помещение. Двамата мъже

кръстосаха погледи, но Пепус първи сведе глава, неспособен да издържи на блясъка в яркосините очи. На устните на Джек затрептя усмивка. Той остана прав.

— Наредих да ни осигурят ескорт — продължи Пепус.

— Ескорт? — прекъсна го Амбър. — Или охрана?

Пепус едва успя да овладее напирания в него гняв. Пъхна свитата си в пестник ръка в джоба на панталоните.

— Има ли значение? Вие се съгласихте да се върнете с мен, а това е моят свят.

Амбър стисна зъби и премълча. Нямаше смисъл да му напомня, че Малтен е и неин свят. Нали произхождаше от непривилегированото общество в крайните квартали.

— Но без драки — заяви Джек и отново се върна в креслото си.

Гневът на императора премина в удивление.

— Но, разбира се — рече той. — Как да забравим страховете, които те прогониха от корпуса на Рицарите. Каквото и да ни предстои, няма да позволя да разрушиш крехкото ни сътрудничество с драките.

— Сътрудничество? Те проникнаха навсякъде и ни завладяха без дори да усетим. Направо ни поглъщат.

— Има причини, които не са ти известни.

— Може би ще се съглася, ако си дадете труда да ми ги изложите подробно.

Пепус въздъхна уморено и поклати глава.

— Вдигнете щитовете.

— Но, сър...

— Казах да се вдигнат защитните прегради!

Преградите, заобикалящи площадката, се повдигнаха бавно нагоре. Пепус вдигна ръка и посочи в далечината, отвъд края на площадката, където бе терминалът. Джек изви глава натам и присви очи.

— Това са Скиталци. Чули са, че корабът ми каца днес, и са тук, за да узнаят дали съм намерил техния светец. — Гласът на Пепус трепереше от яд. — Ето какво ми донесе.

Джек се изправи. Едва сега забеляза тъничкия кордон от въоръжени до зъби полицаи, който едва удържаше напирещата тълпа. Не чуваше гласове заради голямото разстояние, но забеляза, че сред войниците има и драки, и неволно се напрегна.

— Те знаят ли, че Свети Колин е изчезнал?

— Да, проклет да бъда. Научили са, докато сме летели насам. И без това едва ли щях да успея да го запазя още дълго в тайна. Ех, стари приятелю — поклати глава Пепус. — Това ли е наследството, което искаше да ми оставиш?

Джек обаче познаваше добре Колин и не се съмняваше, че водачът на Скиталците никога не би пожелал заради него да избухне религиозна война. Религията им бе мирна и целта ѝ бе да установи следи от пребиваването на Исус Христос и на други светове. Това бе най-толерантната религия, която познаваше, въпреки че самият той не я изповядваше. Но това, на което бе свидетел сега, надхвърляше и най-страшните му опасения.

Понечи да каже нещо, но императорът го изпревари:

— Така че можеш да наречеш моята почетна гвардия от Рицари ескорт или охрана — и в двата случая няма да напусна този кораб без тях. В противен случай се съмнявам, че ще ни позволят да минем. — Пепус отстъпи от илюминатора. — Ти се съгласи да откриеш Колин. Ако обаче ме измамиш, обещавам да те изправя пред трибунала за предателствата, които си извършил. И повярвай ми — ще те осъдят. А на съвестта ти ще тежат и убийствата, които ще последват.

Императорът се обърна и излезе. Амбър изчака стъпките му да утихнат в коридора, сетне прошепна на Джек:

— Много мил човек.

Джек изсумтя ядосано и стисна юмруци. Ала след това изведнъж се отпусна, обърна се и я погали по врата.

— Каква чудесна двойка сме двамата с теб. Рицар предател и крадла.

Тя се засмя и го хвана за ръката.

— Крадла и убийца — поправи го. — Но ти никога не си предавал рицарството. Пепус — ето кой изопачи представите за Рицарите — в гласа ѝ се доловиха стоманени нотки.

Джек се наведе към нея.

— Вещица.

Тя отметна глава и се разсмя.

— Герой.

Джек се присъедини към смеха ѝ.

На Малтен пролетта вече беше в разгара си. Навсякъде грееше зеленина, студените зимни дъждове бяха забравени. Растителността си пробиваше път дори между плочите на улицата и само в двореца на императора бе ограничена от бетонните стени на градините. От тревата нямаше и помен на тренировъчния полигон на Рицарите, където тежките им обувки я стриваха за минути на прах. Ала въпреки това тя растеше отново.

Ласадей, първи сержант на доминионските Рицари и инструктор на школата за кандидати, с тяло, твърдо като флексобрънките на бойния костюм, и глава, лъщяща на малтенското слънце, се бе подпрял с лакти на перилата на наблюдателната площадка. Полигонът пустееше, въпреки че би трябвало Рицарите да имат занятия всеки ден. Заради размириците в града им бяха заповядали да си останат в казармата. Ласадей можеше само да благодари, че Вандовър бе предпочел с непокорните да се заемат драките.

Докато зяпаше към стените, обкръжаващи полигона, сержантът дъвчеше замислено парче стим. Наведе се да изплюе една жълтеникава хрочка от площадката и в този момент интеркомът забръмча. Сержантът го изключи с ядосано движение. След това се спусна бавно по стълбите и влезе в работилницата. И тук цареше тишина, нямаше жива душа и шкафчетата с костюмите бяха затворени. Ласадей прекоси бавно помещението, следван от любопитните обективи на камерите. Въздъхна успокоено, когато отново се озова на свеж въздух.

В бараките обаче цареше трескава активност. Разпръснати на групички, новобранци и ветерани се занимаваха с най-различни неща — лъскаха части от снаряжението, бърбеха или си почистваха оръжията.

— Корабът на императора кацна. Искам почетна гвардия от дванайсет доброволци. Ще взема само най-добрите от вас.

Беше заповед, която се боеше да получи, но не можеше да откаже. Групичките се разпаднаха и постепенно в помещението се възцари тишина. Никой обаче не пристъпи напред. Лицето на Ласадей се зачерви от гняв.

— Стига толкоз! Ако имате проблем, искам да го чуя! Пепус има право на ескорт. Ще го доведем заедно с командир Сторм и ако

командирът трябва да бъде съден, искам това да стане със свободен ум и без капчица съмнение — не от шепа безгръбначни.

От една койка се надигна млад мъж с белег от лазерно изгаряне на лицето.

— Сержант — поде той, — погребяхме този човек с всички военни почести. А сега ни го връщат обратно, жив и здрав, при това окован.

— Този човек — вдигна пръст Ласадей — е твой командир.

— Беше — подметна някой от дъното на помещението. — Сега командир ни е една космата топка от Милос.

Чуха се викове, над които се извиси един глас:

— К'рок е командир на място.

— Той е чуждоземец!

— И ти също! — подхвърли някой и последва смях.

Ласадей прокара пръст по брадичката си.

— Милосецът е мой командващ офицер — надвика шума той, — и не ми е работа да го съдя, нито да говоря за Дракската лига, Доминиона или Триадата. Но че К'рок си разбира от занаята, няма две мнения. Може би ще е добре да си припомните, че когато драките отиват на война, те пленяват само най-добрите. А К'рок си е проправил пътя до доста висок пост. Сега искам от вас да си затваряте устата, когато посрещнем император Пепус. Джек Сторм беше добър към всички нас — той е последният истински доминионски Рицар и заслужава уважение.

— Предател — произнесе някой, но се криеше в тъмното и Ласадей не видя кой е.

— Някои го казват — подхвърли примирително. — Но още никой не го е доказал.

— Изгубил си е костюма — добави друг.

Отново се надигна глъч.

— Истина ли е? Изгубил си е костюма?

— Да — кимна Ласадей и се изплю. — Истина е.

Без костюм няма и войник. На всички им бе вгълпена тази максима. Повечето от тях бяха привикнали да гледат на флексобрънките като на своя втора кожа, мускули и сухожилия. „Той е изгубил костюма си.“ Нямаше по-страшно обвинение за един Рицар.

— Не можем да го съдим, без да знаем какво се е случило — обяви с натезжал глас Ласадей. — Не и докато не чуем цялата история.

На вратата се появи строен мъж с капитански пагони. Травелини улови погледа на сержанта.

— Ами ако Пепус не ни позволи да чуем цялата история?

— Няма да посмее — отвърна Ласадей, но сведе очи към земята.

Травелини изтупа несъществуваща прашинка от панталоните си.

— Няма гаранции, че Пепус ще го изправи пред трибунал — заяви той. — Не за първи път Сторм е бил предаван от системата.

— Това не е честно! — провикна се един новобранец с луничаво лице.

Капитанът изкриви устни в недоволна гримаса.

— Никой от нас не знае какво може да е накарало командир Сторм да постъпи по този начин. Не можем да го съдим, освен ако — както казват войниците — не сме били на негово място.

— Амин — извиси глас Ласадей и най-сетне придоби успокоен вид. Суматохата в помещението утихна. Все още нито един Рицар не беше докарван окован в белезници, за да бъде изправен пред съда.

Но също така, мислеше си сержантът, никой досега не бе дръзвал да се изправи срещу императора и враговете. Той поклати глава.

— Стига празни приказки, вие, жалки подобия на Рицари. Кои са доброволците за ескорта?

Роулинс пристъпи от сенките. Ласадей го погледна и за миг му се сви сърцето. Младият рицар бе като копие на Сторм, но недокоснато от живота и несгодите — с ясни очи, светлоруса коса и открито, честно лице. Но нищо чудно, след като момчето не бе имало зад гърба си подобна история. Пък и в живота му бе настъпила рязка промяна след необяснимия инцидент с Колин на Бития. Някои казваха, че Скиталецът го е дарил с благословията си, други — че го е прокълел, а трети — че го е възкресил от мъртвите.

— Сержант — рече тихо Роулинс. — Бих искал да ме включите в ескорта.

Ласадей знаеше, че не може да откаже. Кимна отривисто и продължи:

— Стига дърдорене! Кои още ще дойдат с мен и лейтенанта?

Не беше изненадан, когато пред него се вдигна гора от ръце на желаещи да видят на живо легендарния Джек Сторм.

Амбър първа ги видя да пресичат тълпата, пешком, в пълно бойно снаряжение, отразяващо трепкащите лъчи на малтенското слънце. Не бяха успели да докарат бронетранспортъора близо до космодрума заради гъстата тълпа протестиращи.

— Те са тук — обяви тя в мига, когато Пепус влезе в помещението.

Джек седеше в креслото със затворени очи и замислено изражение. Изглеждаше далеч по-млад заради годините, прекарани в криогенен сън. Пясъчнорусата му коса бе малко по-светла и около очите му имаше тънички бръчици. Вдигна глава, когато нещо издрънча в ръцете на Пепус. Императорът носеше белезници.

Не каза нищо, но сърцето на Амбър замря, когато суверенът ги доближи.

2.

Амбър крачеше из коридорите на двореца и се стараеше да не обръща внимание на мрачната сянка, която тялото ѝ хвърляше върху стените. Загърна се по-плътно, но хладината явно извираше от недрата на тялото ѝ, а не от обкръжаващите я мраморни стени. Все още не можеше да прогони от ума си картината на космопорта колкото и да се опитваше — стената от драки, изправени срещу напирещото човешко множество, блъсканица от хора, които настояваха да им бъде върнат светецът. Пепус, с пребледняло от страх лице, посрещнат от своя първи министър Баадластър и почетната гвардия, която ги бе заобиколила — ако не бяха тези военни машини, навярно изобщо нямаше да могат да се доберат до колите.

Имаше само един по-сериозен инцидент. Когато приближаваха колите, Баадластър пръв забеляза Денаро, дясната ръка на Скиталеца и войнстващ монах на ордена.

— Трябваше да се отървем от този тип — подметна той през зъби на императора. — Докато имахме възможност.

Джек се направи, че не ги чува. Крачеше с вирната глава, но когато наближиха кордона, погледите на двамата се срещнаха. Деляха ги много години, двамата имаха различен опит, но всеки от тях познаваше другия съперника. Някога Джек бе тренирал Денаро за Рицар, беше го учил да използва бойния костюм.

Изплашена, Амбър докосна Джек по ръката, в опит да го накара да отклони поглед от Денаро, който бе пристигнал тук тежковъоръжен и с познатия масивен дървен кръст на гърдите си. Но Джек дори не я забеляза, защото в този миг Скиталецът бе заговорил и гласът му надви крясъците на тълпата:

— Ти се върна без него.

Джек се закова на място и ескортът също забави крачка. Само човек като него можеше да притежава подобно въздействие върху околните.

— Денаро — отвърна му, — ако бях тръгнал с преподобния, сега щяхме да сме заедно. Или никой от нас нямаше да се върне.

Денаро премигна бавно. Мускулите му помръднаха под монашеското расо.

— Джек! — извика Амбър. В същия миг Денаро вдигна ръка, тълпата се люшна назад и дори драките отстъпиха.

Нещо профуча през пространството, което ги делеше, с такава скорост, че никой от охраната не успя да го забележи.

— Ти служиш на убиец! — извика в същия миг Денаро.

Джек се освободи от ръката на Амбър и улови предмета. Тълпата отново се скупчи около Денаро.

— Намери го — добави той. — И разкажи истината. Иначе аз ще го сторя вместо теб.

Джек бавно разтвори ръка. На дланта му лежеше малък дървен кръст. Амбър въздъхна, познала кръста на Свети Колин. Джек вдигна глава, но монахът се бе изгубил в тълпата.

— Чух те, Денаро! — извика той и размаха кръста.

Тъкмо този спомен не даваше сега покой на Амбър. Осъзнаваше ли Денаро, че можеше да предизвика бунт? Пепус се страхуваше от Скиталците, но ако не бяха те, сега Джек и Амбър навярно щяха да бъдат убити. Тя познаваше добре тестото, от което бяха замесени императорът и неговият министър. Успее ли Джек да извърши това, което очакваха от него, щяха да се отърват и от двамата.

Болничното крило бе съвсем пусто, то се използваше само от императора. Тя спря пред една врата и наостри слух. Можеше да я отвори, стига да поиска, но знаеше, че пленникът вътре бе дал дума да не излиза. Сигурно бе глупаво да я спазва, но той си беше такъв и заради това тя го обичаше.

От съседния коридор долетя шум, който я накара да настръхне. Беше добре познато, характерно стържене и потракване. Малко след това от другата страна на коридора се зададе висок човек с провиснали кестеняви коси. Веднага щом я зърна, на устните му трепна зла усмивка.

— Ти ми обеща да няма драки! Обеща ми, че те няма да го пазят! Вандовър Баадластър й се поклони иронично.

— Добър ден и на вас, милейди Амбър. Нима аз или императорът се нуждаем от каквато и да било охрана, когато вие сте наблизо?

Страните ѝ пламнаха.

— Не желая тези гадинки да се навъртат около Джек и мен. Как можяхте двамата с императора да ги допуснете в двореца. Още малко и ще легнете пред тях по гръб, с вирнати лапи.

— Сурови слова от една красива курва — отвърна със спокоен тон Вандовър, но в очите му блеснаха гневни пламъчета. — Щом толкова те безпокоят чуждоземците, защо не си помислиш за Аш-фарел? С драките поне сме склучили съюз и контактуваме непрестанно. Аш-фарел са като черна дупка, поглъщат светове и колонии, а ние още не сме ги видели.

Младата жена не отговори и той извърна глава, втренчил поглед във вратата. Едва след като се успокои, си позволи да продължи:

— Лекарите би трябвало вече да са приключили с него. Всъщност дойдох да ти кажа, че провериха записите и всичко е наред.

Сърцето ѝ постепенно забавяше ритъм. Тя преглътна и отвърна:

— Значи нищо не може да им попречи да задействат програмата.

— Нищо, освен последната дума на командир Сторм.

Вандовър пристъпи към нея, почувствал, че отново е приковал вниманието ѝ. Амбър срещна пламтящия му поглед, но не каза нищо. Министърът разтвори устни в подобие на усмивка.

— Да те подложат отново на запис, направен в продължение на седемнадесет години по време на криогенен сън, вероятно е доста тежко преживяване. Да си призная, аз едва ли бих се съгласил на подобно нещо. Необичайно възнаграждение за задачата, която Пепус му е поставил, не смяташ ли?

— За теб може да е необичайно. Но Джек чака този момент от много години.

Вандовър сплете пръсти. Бяха като бледа примка на фона на тъмното му наметало.

— Нито за миг не се съмнявам, че Пепус иска да открие Колин. Никой не желае избухването на свещена война. Дори аз... — направи многозначителна пауза той. — Всъщност дойдох да помоля за помощта ти.

— Мен ли? Какво би могъл да искаш?

— Страстното желание на командир Сторм да възвърне изгубените си спомени едва ли може да се сравнява със страстта му по теб. Опитай се да му внушиш, че този запис може да бъде опасен за здравето му. Нека най-напред открие Свети Колин и го доведе тук... а после...

„А после, когато унищожите записите“ — помисли си Амбър, но не посмя да го изрече. Вместо това подхвърли:

— Ние минахме през огъня на ада, за да открием тези записи.

— Сигурно е така. Макар че, като се има предвид помощта на Зелените ризи... — Вандовър замълча и помръдна беззвучно устни. — Освен ако не греша, това е запис на човек, преминал през други адски изпитания. А командир Сторм сега ни е необходим със здрав ум и тяло.

— Свети Колин трябва да е наистина някъде много далеч, щом нито един от многобройните му последователи не можа да го открие. Не мога да моля Джек да тръгне незабавно да го търси. Няма да е честно спрямо него.

Амбър си даваше сметка, че целта на Вандовър е всъщност да се добере до записите — още една причина Джек да ги получи преди него.

Забеляза, че министърът я наблюдава внимателно. Усещаше как погледът му я изгаря.

— Ами ти, Амбър? Нима ще рискуваш да го изгубиш? Това са спомени отпреди много години — представи си, че умът му не се справи с тях. Или още по-лошо — че се върне към живота от онези времена и те забрави напълно. Какво ще правиш тогава, Амбър? Готова ли си да бъдеш забравена?

Тя стисна устни. Джек никога не би я забравил. Но вътрешно потрепери при тази мисъл. За да не подсказе на Баадластър, че е изплашена, не каза нищо. Той продължаваше да я разглежда усмихнато.

— Ние сме съюзници, милейди Амбър, макар и по неволя, обвързани сме от обстоятелствата. Съветвам те да помислиш за себе си, преди да е станало късно. — Той почака още малко, за да се увери, че Амбър няма да наруши мълчанието, сетне се завъртя на токове и бавно се отдалечи.

Младата жена продължи да гледа втренчено гърба му, докато министърът изчезна зад ъгъла. Думите му я бяха засегнали дълбоко.

Едва когато се изгуби от погледа ѝ, даде воля на чувствата си.

Не че Джек имаше кой знае какъв избор за своето бъдеще. Може би не беше в състояние да преглътне идеята за съюз с драките, тъй като бе воювал прекалено дълго. А може и да беше прав — Аш-фарел не бяха поредният враг, а нова раса, която трябваше да опознаят и с която да встъпят в преговори. Амбър не хранеше илюзии, че това, което Джек смята да направи зад вратата, е продиктувано от свободна воля. Нима имаше някакъв избор? Нима не бе чула какво се говори за него в казармата? Страхливец. Предател. Убиец. Императорът го върнал окован.

Джек бе мъртъв за обществото. Ала императорът не смееше да му стори нищо, от страх, че може да го постигне възмездие.

Вратата внезапно се плъзна встрани. Не можа да види какво става вътре, защото докторите закриха отвора. Не ѝ обърнаха внимание, докато я подминаваха.

— Забележително здраве, макар че аз бих се погрижил за тези ампутирани пръсти. Но нищо, с течение на времето ръбците ще задебелеят и тогава той сам ще ни потърси за операция.

— Остави имплантантите, безпокои ме душевното му състояние. Но за човек, прекарал толкова дълго време в хибернация, той изглежда с изненадващо запазен разсъдък. Чудя се дали Пепус си дава сметка с какво се захваща...

Гласовете им утихнаха към дъното на коридора.

Амбър надникна през откренатата врата. Джек седеше на болничното легло и си закопчаваше куртката. Веднага щом го зърна, душата ѝ затрептя от радост.

— Вандовър каза, че записите ти са наред — рече, щом влезе.

Той вдигна изненадано глава. Все не можеше да привикне към безшумното ѝ появяване. Усмихна се и слънцето блесна в крайчеца на очите му.

— Значи ще успеем! Лекарите казаха, че съм готов. Пепус сигурно сега разговаря с тях. — Той протегна ръце и я привлече към себе си.

— Ходих при Джонатан, докато те преглеждаха — продължи тя с тих глас. Джонатан бе единственият оцелял от експедицията на Колин. Джек улови разтревожения ѝ поглед. — В кома е. Не са сигурни, че ще се оправи.

— Какво се е случило?

— Още не знаят... по тялото му няма никакви следи. Лежи съвсем наблизко, малко по-нататък по коридора. Джек, не е типично за Колин да вземе със себе си Джонатан и сетне да го изостави.

— Прекалено се безпокоиш.

— Ами ти също си виновен за това.

Той я целуна нежно по челото. След това ѝ прошепна тихо:

— Искам да го видя, преди да ме напъхат в криогенната капсула. Току-що ми казаха, че процесът може да продължи четири или пет дни.

— Пепус е разрешил да го посещаваш. Но аз нямам сили да вляза повторно — преглътна мъчително тя. Затвори очи и пред мисления ѝ взор отново изникна огромното безжизнено тяло на Джонатан, целият покрит с жици и тръбички, които контролираха гаснещите му функции и се опитваха да го поддържат.

— Как смяташ, дали Джонатан би имал нещо против да почака няколко минути?

— Минути? — тросна се тя. — Не бих искала да действаш прибързано, когато си имаш работа с мен, войнико. Не, Джонатан няма да възразява. И без това сега се бори за живота си. — Очите ѝ се замъглиха. — Аз също те искам — добави задъхано.

— Когато бях на кораба, понякога ми се струваше, че чувам дишането ти в другия край на каютата.

Амбър поклати глава.

— Ако бяхме толкова близо, нищо не би ме задържало в другия край. — Прегърна го и се притисна към него, но изведнъж се сепна. — Дали да не заключим вратата? Да напишем, че има карантина, или нещо такова?

— Аз ще се погрижа — рече той, приближи се към вратата и я блокира с парола, която накара младата жена да се разсмее. А след това се зае да укротява пламъка в тялото ѝ.

В продължение на един безкраен миг всички светове и слънца се бяха събрали в близостта, която двамата влюбени поделяха.

3.

— Прехванах кодирано съобщение на Зелените ризи — докладва Вандовър, без да си прави труда да скрива доволната си физиономия.

Пепус вдигна глава от пулта.

— Нали виждаш, че съм зает?

— Но не и за информацията, която нося, предполагам. — Вандовър му подаде разшифрования текст.

Пепус плъзна поглед по него.

— Кога и къде прехвана това?

— Опитаха се да го предадат на Сторм, когато го свалихме на космодрума.

Пепус отново прочете съобщението: „Скиталците да продължават с размириците. Така Пепус ще има нужда от теб жив.“ Императорът разтвори пръсти и листчето падна на пода.

— Каж ми нещо, което не зная.

— Само предполагаме, че е така. Сега се потвърждава.

— Че Зелените ризи се интересуват от Джек Сторм? Той знае ли, че съобщението не е стигнало до него?

— Не мисля.

Пепус се облегна назад. Лицето му придоби замислено изражение. През цялото време на разговора не бе свалил мъничките слушалки и непрестанно прослушваше приетите съобщения.

— Прати по обичайния канал информация, че ако размириците продължават, това може бързо да намали цената на Сторм. Ще дойде момент, когато ще предприема необходимите действия да смажа проклетите бунтовници.

— Да, ваше величество. А момичето?

— Засега ни върши добра работа. По-късно ще обсъдим какво да правим с нея.

Министърът кимна и тръгна към вратата.

— Вандовър.

Той спря.

— Да, ваше величество?

— Известно ни е, че записите със спомените на Джек са били взети от мадам Сейди. Това означава, че ги е държала в залог срещу заем, даден на някого. Да имаш представа на кого?

— Още не.

— Открий. Това е особено важно.

Вандовър кимна. Пепус се завъртя в креслото и за миг очите им се срещнаха.

— Президентът на Доминиона се свърза с мен. Интересува се как използваме средствата, които ни предоставят. Финансирането на тази война се оказа доста по-скъпо, отколкото предполагаме. Също така настоя да увеличим силата на космическия си флот и да оборудваме още две пехотни единици с бойни костюми.

Очите на Вандовър засияха.

— И с двете можем да се справим.

— Чудесно — кимна императорът. — Твърдо съм решен да спечеля тази война.

Вандовър постоя още малко, но тъй като императорът не каза нищо повече, сметна, че е освободен. Опита се да се измъкне с вида на човек, зает с важни дела.

Денаро стоеше в приемната на центъра на Скиталците и едрото му мускулесто тяло изпълваше помещението. В сравнение с него Вандовър се почувства като незначителна сянка. Министърът оголи зъби в хладна усмивка.

— Благодаря, че ме приехте.

Младият мъж отвърна на усмивката му.

— Това е светилище, министър Баадластър. Надявам се, нямате нищо против да разговаряме във фойето. Не се безпокойте, разполагаме с шумоизолиращи паравани. Ако Свети Колин беше тук, сигурно щеше да ви покани в апартамента си, но...

— Да, наистина. — Вандовър подхвана краищата на наметалото си и се настани в посоченото кресло. Денаро се отпусна срещу него. Министърът го разглеждаше крадешком. Това бе човекът, който вероятно щеше да наследи Колин. Същият, когото императорът ненавиждаше, но доскоро не смееше да докосне, тъй като бе под

закрилата на Скиталеца. Не биваше да забравят, че Денаро умееше да борава с боен костюм... и че Сторм бе негов учител. Той облиза устни и произнесе:

— Дойдох да проверя дали мога да бъда полезен с нещо в отсъствието на Колин.

Денаро стисна силно облегалката, но лицето му остана равнодушно.

— Достатъчно ще е да ни освободите от охраната отвън. Сградата вони на драки.

— Рицарите са тук заради вашата безопасност.

— Това не са Рицари.

— Ще информирам императора.

Нищо нямаше да бъде направено и двамата го знаеха. Колин бе отправял сходни възражения.

— Благодаря ви за вашата загриженост, господин министър. А сега, ще ви помоля да ме извините, но имам работа.

Вандовър се надигна.

— Разбирам ви. Може би, когато Джонатан се възстанови напълно, ще може да поеме част от задълженията на Колин.

Лицето на Денаро стана бяло като платно. Той стисна зъби.

— Какво искате да кажете?

Вандовър се престори на объркан.

— Ама как така... никой ли не ви е казал... Един от нашите бойни кораби го е открил преди няколко седмици. В кома е и Пепус нареди да го настанят в собствената му болница в двореца. Съжалявам, Денаро. Мислех, че сте в течение.

Скиталецът се надигна. Лицето му постепенно възвръщаше цвета си.

— Моля за разрешение да го видя.

Вандовър сви рамене.

— Едва ли има смисъл. Не е идвал и за миг в съзнание. Лекарите смятат, че е от преживяния шок. Осигурени са му, разбира се, най-добрите грижи. В него е единствената ни надежда да узнаем какво е станало с Колин.

— Сторм посети ли го вече?

— Командирът е предпазлив човек, а и в момента си има други грижи.

Денаро продължаваше да го разглежда замислено.

— Това е новина с непредвидени последиствия.

Вандовър подръпна ръкавите на наметалото си.

— Пепус няма да търпи повече размирици — заговори той бавно. — Сега не е моментът да се разпалва огънят. Изчезването на Колин може да доведе до нарушаването на крехкия баланс. — Почти шепнешком добави: — Командир Сторм иска да свали Пепус от Триадския трон. Това вече не е тайна. Но за да го стори, му е била необходима... подкрепа. Ето защо е отишъл при Зелените ризи. Нищо чудно да потърси и Скиталците. Липсата на Колин в момента е в негова изгода, докато събира съюзници — може вие да решите да се присъедините към него.

Денаро рязко си пое дъх. Погледът му се рееше над главата на Вандовър.

— И откъде ви е известно това?

— Аз съм военен министър. Нима смятате, че не разполагам със собствено разузнаване? Но Пепус е мой император и колкото и да се нуждае от Джек Сторм, не бих се поколебал да го осведомя колко опасен може да е този инструмент.

— Нито пък аз — рече неочаквано младият монах. Сетне стисна зъби. — Баадластър, благодаря ви, че ми се доверихте.

Вандовър кимна и стана да си върви.

— Няма защо — подметна той през рамо. Докато се отдалечаваше, усещаше изгарящия поглед на Денаро в гърба си. Едва след като се озова отвън, между драките, той си позволи победна усмивка.

Джек стоеше до леглото, което силно наподобяваше кувьоз, тъй като почти всички жизнени функции се поддържаха от апарати. Амбър не беше преувеличила. Човекът, който лежеше вътре, бе само бледа сянка на онзи Джонатан, когото помнеше. Едър и енергичен, надарен с изключителна сила и същевременно необичайно фин и ловък. Ала сега в помещението се чуваше само шумът на машините.

Амбър пристъпи до рамото на Джек. Той я погледна.

— Така ли са го намерили?

— Ами, горе-долу в същото състояние. Почти веднага са го поставили на животоподдържащи системи. Оттогава само се влошава.

Джек хвърли поглед към стената отсреща. Не беше необходимо да е специалист, за да види, че животът на Джонатан се крепеше на косъм.

— Дежурен?

— Да, сър — обади се един глас зад стената, но той не можа да определи дали принадлежи на човек или на машина.

— Какви са му шансовете?

— Бихме могли да го поддържаме в това състояние много дълго време. Въпросът е дали ще има полза... — гласът пресекна и Джек разбра, че е разговарял с човек. Само живо същество би могло да скърби за друго живо създание. Машините следваха единствено зададените програми.

Джек отново извърна глава към Амбър.

— Как мислиш, дали е участвал в сражение?

— Не зная, Джек. Защо?

— Чудя се дали Колин е бил пленен, или го е изоставил по своя воля.

— Колин никога не би го изоставил! — тросна се тя.

— Факт е, че Джонатан е тук, а от Колин няма и следа. Питам се дали е бил принуден да постъпи така, или сам го е решил.

— Как можеш да задаваш подобен въпрос?

— Мога, защото трябва да науча отговора. Кой го е открил? Накъде е летял Колин? Прехванали ли са ги? Сред приятели ли да го търся, или при врагове?

Амбър се притисна в него.

— Съжалявам. Аз си помислих...

Той се усмихна огорчено.

— Джонатан беше и мой приятел. Какво ли щеше да ни разкаже, ако само можеше...

Джек се пресегна и погали лежащия по ръката. Беше гореща, като че ли го измъчваше треска.

Космите на ръката му изведнъж се изправиха, сякаш между двамата бе прескочило електричество. Джонатан бе увит с плътен чаршаф до раменете. Само мускулестите му ръце се подаваха отвън. С подобно телосложение той можеше да е прекрасен Рицар.

Изведнъж тялото под чаршафите помръдна. Амбър извика уплашено. Джек неволно отстъпи крачка назад, а по мониторите на стената трепкаха тревожни светлини.

Тялото подскочи върху леглото и започна да се гърчи конвулсивно. Датчиците се разкачиха. Джек дочу шум зад стената и се досети, че всеки миг ще дойде помощ. За да не позволи на Джонатан да падне от леглото, той се пресегна и го улови за раменете.

Времето изведнъж забави своя ход. Чуваше гласа на Амбър, но не можеше да различи отделните думи. Бяха твърде провлечени, за да схване смисъла им. Сигурно е завладяна от паника, помисли си, и се чуди какво да направи. Сега вече усещаше енергията, с която животоподдържащите системи помпаха тялото на Джонатан. Ръцете му го стиснаха, притеглиха го надолу към широко разтворените, невиждащи очи. Джонатан помръдна устни:

— Помогни ми — изстена, миг преди лекарите да дотичат.

— Хипнотично предизвикана кома — обясняваше Баадластър. — Но доста тежка. Джонатан е можел да умре.

— Предизвикана от самия него?

Военният министър сви рамене.

— Може би. В момента се е поуспокоил. Лекарите казаха, че почива.

Джек се намръщи.

— Бръщолевеше несвързано.

— Ясно — кимна замислено министърът. — Но може би все пак ти си уловила някоя дума?

— Аз ли? — изгледа го учудено Амбър. — Мислех, че умира.

— Нима това ви притеснява, милейди? — попита със злобна усмивка Вандовър. — Доколкото ми е известно, срещали сте доста често смъртта, докато сте се подвизавали из бордеите на Малтен.

Тя го изгледа, но Джек побърза да пристъпи между тях. Беше достатъчно едър, за да е непреодолима преграда и без помощта на костюма.

— Баадластър, зная че си военен министър, но ще ми позволиш да ти отправя едно предупреждение. Внимавай с кого воюваш.

Императорът се нуждае не само от услугите ти, но и от твоята... дискретност.

Вандовър прехапа устни. И да бе пребледнял, нямаше как да се види, тъй като лицето му и без това бе бледо.

— Императорът ме прати да ти съобщя, че би желал да те види утре, преди... процедурата. А междувременно, нека напомня и на двама ви, че не бива да напускате това крило. — Той кимна отсечено. — Приятна вечер. Командир Сторм, милейди Амбър.

Амбър потрепери, сякаш се отръскваше от миризмата му. Извърна глава към леглото, на което лежеше Джонатан.

— Той искаше да ти каже нещо. Сякаш бе програмиран...

— Зная. Но какво би станало, ако не го бяха открили, или... — Джек преглътна. — Не смятам, че Колин го е изоставил доброволно. Никога не би го зарязал в подобно състояние. Погледна я и изведнъж се усмихна. — Май ще разочароваме Вандовър.

— Защо?

— Защото съм решил да изляза оттук. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Къде ще ходим?

— Джонатан повтори три пъти нещо и едва накрая го разбрах. Ставаше дума за стаята за медитация на Колин. Явно е нещо важно, щом не му даваше покой.

— Ами да тръгваме, в такъв случай.

Присъствието на Колин изпълваше целия апартамент. Стаите бяха едновременно аскетично обзаведени и някак богати... заради предметите, до които се бе докосвал светията. Докато крачеше предпазливо из помещенията, Джек се замисли, че никога не бе имал дом, който да смята за свой собствен. Откакто се помнеше, единственият му дом бяха казармите.

Амбър бе приседнала до любимата масичка за кафе на Колин. Неведнъж тримата бяха провеждали заседания около нея.

— Никога не съм влизала в стаята за медитация — призна тя.

— Хм. — Джек плъзна внимателен поглед наоколо. — Смятал е да се върне.

— И аз така си помислих. Или е така, или не е имал време да се подготви.

Джек спря до вратата на стаята и я погледна през рамо.

— Идваш ли?

— Н-не. Май ще остана.

— Както желаш — засмя се той. Сетне бутна вратата и изчезна от погледа ѝ.

Тя сведе поглед към странните татуировки, танцуващи като живи рисунки по кожата ѝ. Усецаше близостта на Джек като придърпване на невидимо въже. Пристъпи неспокойно от крак на крак и огледа помещението. Имаше чувството, че долавя миризмата на светеца. Пое си бавно дъх, сякаш се опитваше да я запомни.

Вътрешната врата на стаята за медитации зееше отворена, сякаш го канеше да влезе. Джек се поколеба и се огледа. Не видя нищо обезпокоително, наведе глава и прекрачи прага.

Стените на стаята бяха оставени с включени проектори и изведнъж той се озова сред множество различни светове, които човекът бе посетил, откакто бе полетял в космоса. Джек дори не помисли да присяда в дървеното кресло, поставено в самия център. Замръзна, запленил от виденията на светове, някои от които бе посещавал, и неволно протегна ръка в опит да ги докосне... Повечето от тези светове не знаеха що е пясък, нито война, преди да ги открие човечеството. Някъде тук щяха да са и картините от Дорман, Опус, Малтен... гърлото му се сви.

Кларон, недокоснат от изпепеляващите лъчи. Джек стисна ръце, неспособен да задържи картината на планетата, която бе изгорена, а в момента навярно преживяваше мъчителния процес на съживяване и тераформиране.

Поне това бе успял да постигне. След като не бе могъл да спаси родната си планета, дължеше го на Кларон. Планетата бе изпепелена, за да бъде почистена от първите зрънца на дракски пясък и за да унищожат... него.

Цикълът от повтарящи се изображения бе доста дълъг. След известно време той осъзна, че ще е най-добре да приседне на креслото. Продължи да следименящите се картини и след време почувства, че не ги вижда пред себе си, а е потънал в транс и очите му вече не се

фокусираат. Изникна и изчезна пясъчната планета Милос, пробуждайки горчиви спомени. Той премигна и бавно се надигна.

— Джек... добре ли си?

Амбър го викаше отвън.

— Идвам след малко — провикна се в отговор. — Нищо не открих тук.

Смяната на картините бе прекъсната веднага щом излезе от обхвата на сензорите. Джек спря и се огледа. Милос продължаваше да виси в периферното му зрение, но постепенно угасваше. Мястото, където бе претърпял най-горчивото си поражение. Преглътна мъчително, обърна се и се върна при Амбър.

4.

Тревожният вой на алармата разкъса тишината на нощта. Амбър скочи от леглото и разтърси глава, за да прогони остатъците от съня. Джек също се надигна.

— Какво става?

Напрегна слух, за да долови кодовите сигнали, които обикновено придружаваха алармата. Наведе се и си нахлузи обувките. И двамата си бяха легнали облечени, неприятна, но необходима предпазна мярка, когато си имаш работа с човек като Пепус.

— Не е откъм императорското крило. Тук е, непосредствено до нас.

Очите ѝ се разшириха.

— Кой би дошъл тук?...

— Джонатан!

Сторм стигна пръв до вратата, но тя беше по петите му.

Пробивът в стената, който бе задействал алармата, зейна пред тях — с нащърбени, димящи краища.

— Не се приближавай!

Амбър спря зад вдигнатата му ръка.

— Защо?

— Това е работа на някой с боен костюм.

Почти в същия миг от далечния край на коридора се чу разтревожено дракско пощракване. Тя го улови за ръката, но Джек я отблъсна.

— Драки!

— Идват заради алармата. Нали знаеш, че са част от охраната. Ще проверят тук веднага щом обезопасят императорското крило. — Докато говореше, Джек продължи напред към разрушената от взрива лаборатория, която заобикаляше стаята на Джонатан. Амбър не изоставаше от него.

Вътре цареше сумрак, от изпочупените апарати хвърчаха искри. Под краката му хрущеше натрошена пластмаса, стъкло и метал. Амбър

не бе успяла да си обуе обувките. Тя спря, прехапала устни, неспособна да продължи, но над рамото на Джек виждаше някакъв едър силует, надвесен над леглото, да разкачва с бързи и отмерени движения кабели и датчици.

— Остави го, Денаро — произнесе с тих, но заплашителен глас Джек.

Мъжът с боен костюм се обърна. Придържаше Джонатан с една ръка, като да беше малко дете. Визьорът бе смъкнат надолу, стъклото — затъмнено.

— Той е мой. Прекалено дълго го оставих в ръцете ви. Ако толкова държиш на него, ела и го вземи.

Амбър си пое рязко въздух. Съдейки по звука, Джек определи, че се намира до вратата. Не смееше да се приближи заради парчетата стъкло по пода.

Вместо отговор той се нахвърли върху Денаро. Движението му беше светкавично, точно, непредсказуемо — единственото предимство на невъоръжен човек срещу боен костюм. Денаро бе негов ученик — Рицар за кратко време, преди да се върне в ордена. Младият монах винаги е бил следовник на Свети Колин, а не войник на Триадския трон. Познаваше го достатъчно добре, за да знае как ще реагира на челна атака.

Амбър изпищя, когато осъзна какво ще стане.

От ръкавицата на Денаро бликна лазерен сноп и преряза сумрака в помещението. Джек се извъртя на една страна и се промуши покрай сияещия лъч, на косъм от него, усещайки топлината му. Наведе се в краката на Денаро, грабна остро парче стъкло и го пъкна със замах в процепа между две пластини на флексобрънките — там, където трябваше да е сгъвката на коляното.

Импровизираният нож изскърца върху метала, сетне хлътна в процепа. Денаро подскочи встрани и оръжието бе изтръгнато от ръката на Джек. Той се извъртя чевръсто назад, но бе твърде бавен в сравнение с подсилените мишци на костюма.

Тежкия ботуш го застигна. Ударът бе бръснещ, през гърдите, но достатъчен да го запокити към другия край на стаята. Джек усети как тялото му се сгърчва в болезнени спазми.

Денаро се приземи до него.

— Не го прави отново, командире — рече той, в гласа му се долавяше болка. Пресегна се и извади стъкленото парче от процепа в бронята. Острието му беше алено.

Джек се претърколи по корем и бавно се надигна. Виждаше отражението на лицето си в черното стъкло на костюма.

— Не мога да ти позволя да продължаваш.

— Но и не можеш да ме спреш. Аз съм с костюм, а ти — не.

— Ето къде ти е грешката. Ако беше останал достатъчно дълго при Рицарите, щеше да узнаеш и слабите им места.

Денаро стреля с ръкавицата, но Джек вече не беше на предишното си място. Бе се плъзнал под нея, притиснат към металното тяло на Денаро.

— А аз си мислех... — изпъхтя Денаро, гласът му отново бе променен от болка. — Мислех си, че знаеш кой е истинският враг.

— Никога не съм се съмнявал — отвърна Джек и напрегна рязко мускули.

— Не стреляй! — изкрещя Амбър. Джек така и не разбра, дали се обръщаше към Денаро или към драките, които бяха запречили рамката на вратата. Миризмата на чуждоземните тела изпълни ноздрите им и в същия миг лъчът го намери и го повали на пода. Драките войни излъчват миризмата на нагорещен метал и той я мразеше повече от миризмата на смърт, която го заля, когато се блъсна в пода.

Амбър отново закрещя:

— Спрете! Ще ги убиете и двамата!

Денаро се наведе над Джек. Когато го хвана за врата, Джек почувства, че ръкавицата му е още топла от стрелбата. В другата си ръка носеше Джонатан, чието лице бе все така унесено.

— Остави го — помоли Джек. Едната страна на лицето му беше безчувствена, усещаше соления вкус на кръв в устата си. — Пепус ме върна, за да намеря Колин. Заклех се да тръгна по следите му.

— Късно е вече — избоботи гласът на Денаро зад стъклото. — Чакахме прекалено дълго. — Костюмът се разтресе и Джек изведнъж видя стаята от друг ъгъл. Осъзна, че Денаро го носи, използвайки го като щит. — Не биваше да се опитваш да ме спреш.

— Да се опитвам! — Джек се уви около ръката и блъсна с крака шийното съчленение на костюма. Главата на Денаро отскочи назад.

Джек го изрита повторно и този път съчленението поддаде.

Амбър притисна устата си с ръка, втренчила ужасен поглед в титаничната битка. Ако имаше боец на този свят, който би могъл невъоръжен да мери сили с боен костюм, това несъмнено бе Джек. Тя чу мъчителното скърцане на флексобрънките, докато Джек блъскаше с крак отново и отново. Денаро се олюля назад и пропадна през огромната дупка в стената.

Драките не можеха да чакат повече. Жертвата им се готвеше да избяга. Джек още се бореше с ключалката на шлема, когато те се хвърлиха напред.

Амбър не спираше да крещи. Джек се свлече на пода, където остана да лежи, с нашарено от лазерни откоси тяло. Денаро се извърна и побягна по коридора с бързината, която му придаваха сервоусилвателите.

Миг по-късно в помещението изникна К'рок, който укроти подчинените си с няколко бързи удара. Един сержант се разпореждаше да извикат лекари.

Амбър разбута драките и се приближи до Джек. Подът бе залят с кръв. Миризмата на кръв изпълваше и въздуха. Ръката на Джек бе лепкава, когато я докосна. Кожата му беше студена и тя надзърна в очите му с надежда, че още е в съзнание. Клепачите му потрепериха и той изстена и в същия миг над него се надвесиха лекарите и го вдигнаха на носилка.

Очите им се срещнаха, но тя виждаше, че погледът му е замъглен. Наведе се към него, но носилката вече поемаше към операционната.

Дъхът му опари ухото ѝ.

— Вземи... записа от камерите.

— Ще го взема, но защо...

— Вземи записа преди... Баадластър. Нямахте нужда... — Джек си пое дъх на пресекулки. — Нямахте нужда Денаро да отнася Джонатан. Надявал се е... да го последвам аз. Записът ще ми подсказе... къде. Беше честна борба... но драките ме раниха тежко. — Той я стисна с разтрепераната си ръка. — Разбра ли ме? Вече нищо не може да ни спре.

— Да — ускори крачка Амбър, за да не изостава от носилката. Вратите на операциялната се разтвориха и лекарите изтръгнаха Джек от ръцете ѝ. Тя постоя още малко пред затворените врати, загледала в засъхналата кръв на Джек върху пръстите ѝ.

Едва тогава се сети, че ѝ бе дал задача, обърна се и се затича да прибере записа, преди някой друг да го е сторил. Не беше никак трудно да го открие. Дори успя да въведе някои корекции в записващата система, сякаш го бе сторил самият Денаро преди атаката, за да прикрие следите си.

Когато отново го видя в реанимационния кувьоз, изглеждаше малко по-добре. Беше превързан целият, виждаше се само лицето му. От тялото му стърчаха жици и датчици. Гърдите му се повдигаха и спускаха равномерно. До нея изникна Вандовър, но тя се престори, че не го забелязва.

„Ами ако е мъртъв — помисли си. — И този копелдак очаква да види какво ще направя.“

— Ще трябва да го задържим поне две седмици — обясняваше мъжът в черно. — Има доста тежки наранявания. Лекарите ме помолиха да ти предам.

— Колкото е необходимо — кимна тя. Баадластър се извърна и си тръгна. Амбър почака, докато се увери, че е напуснал помещението, и едва тогава даде воля на сълзите си. Най-много я безпокоеше едно нещо — че когато Джек се подложи на процедурата и възвърне изгубените си спомени, може би ще престане да бъде човекът, когото обича.

5.

Да бъде отново завършен. Млад, изпълнен със сили, макар и с вкочанено, вледенено тяло — не, това беше невъзможно, армията не би рискувала да подложи на криогенен сън един новобранец, най-малкото процедурата бе прекалено скъпа. Беше дошъл тук по своя воля и сега мрачен сержант с щръкнало шкембе му крещеше:

— Няма костюм, няма войник! Чуete ли го веднъж, ще го чуete хиляда пъти! И нека тези от вас, които изкарат началното обучение, не си мислят, че всичко е приключило! Ще ви прекараме отново през месомелачката, защото само най-добрите могат да носят костюм, а вие ще бъдете най-добрите. Ясно?

— Ясно, сър!

— Най-добрите, ето какви ще бъдете. Но само тези, които оцелеят в ада на моето обучение. Защото от мен се иска да ви направя Рицари. И помнете — собствените ви задници зависят от костюмите, които ще носите! Аз ще ви науча как да ги обличате, използвате, да ядете и спите в тях, как да се грижите за тях. Ще се отнасяте към тях така, както не сте се отнасяли и към родните си майки! Ясен ли съм, момчета?

— Да, сър!

Майка му. Джек улови за миг образа ѝ — кестенява коса, луничаво лице, тъжни очи, загледани в него на прощаване, и изведнъж си спомни. Беше спечелил костюма, но бе изгубил Милос... и драките бяха погълнали неговата родна планета, както бяха постъпили и с много други и сега сигурно повърхността ѝ бе покрита с пясък.

Навярно щеше да заплаче, ако не му беше толкова студено, пък и без това сълзите му замръзнаха.

Пепус вдигна глава от пулта и червеникавата му коса се люшна над лицето като наелектризиран облак. Повдигна леко слушалките, забелязал, че Вандовър пристъпва нервно от крак на крак, и попита:

— Какво има?

— Обадиха се от лабораторията. Джек скоро ще приключи с процедурата по прехвърлянето на записа.

— Колко скоро?

Вандовър стисна потните си юмруци.

— Изминаха дванайсет дни.

Императорът се облегна назад. Напоследък лесно се задъхваше. Лицето му си оставаше бледо, обсипано с лунички, сякаш никога не виждаше малтенското слънце.

— И какво ще имаме, когато той се пробуди? Инструмент, който можем да използваме?

Вандовър поклати леко глава. Би дал душата си да седне на пулта на Пепус — да може да контролира комуникациите между всички Триадски планети и дори свободните светове на Доминиона. Нито едно сведение не достигаше адресата си, без да премине през този пулт. Император Регис, предшественикът на Пепус, бе създал тези юзди и умееше да ги дърпа, но Пепус се оказа дори по-добър от него. Вандовър се постара да прикрие мислите си.

— Ще разполагате с лоялна бойна машина.

— Така ли? Да се надяваме. Впрочем, какво прави Амбър?

— Седи край него — едва промълви Вандовър със стиснати устни.

— Истинска жена, каквото и да мислиш за нея — рече Пепус, изоставяйки обичайния си подигравателен тон. Но той знаеше много добре какво е мнението на Вандовър за Амбър.

Млъкна за миг, заслушан в някакво съобщение, сетне отново погледна министъра.

— Ако успеем — рече, — ще спасим трона.

— Мога ли само да посоча, че дамата повече не ни е необходима?

— Ще ни бъде необходима дотогава, докато ни е нужен и Джек.

— Можете да му кажете, че сте я пратили някъде. В края на краищата Малтен е в състояние на обсада. Държим солидни сили да охраняват снабдителните вериги. В противен случай Скиталците могат да ни създадат сериозни проблеми.

— Само че на мястото на Джек не бих повярвал на подобно нещо.

— Вие сте негов император.

— Свободният човек няма свой император. Амбър е може би единственият заложник, на когото можем да разчитаме, за да държим юздите на Сторм. — Пепус плъзна ръка по лъскавия пулт. — Ще бъде твоя, Вандовър, но само след като отпратим Джек. Каквото и да правиш с нея, не желая следите да водят към някого от нас. Ясен ли съм?

— Мъдро решение — поклони се Вандовър, макар да кипеше от гняв. — Но от друга страна, тя е най-обикновен престъпник.

— „Обикновен“ е последната дума, която бих използвал за нея — повдигна рамене императорът. — Докладвай ми, когато Джек се събуди. — Той се обърна и отново се наведе над пулта, потрепвайки с пръсти върху клавиатурата, която бе подпрял в скута си.

Вандовър бавно отстъпи назад. Чудеше се какво ли си спомня в момента Джек Сторм.

Пясък закриваше хоризонта. Накъдето и да погледнеш Джек, само кафеникави, заоблени хълмове. Духаше горещ вятър. Той избълва една зловна ругатня и милоските техници, които се опитваха да възстановят комуникационната линия, вдигнаха глави.

— Зная, че е горещо — подхвърли Джек, като се приближи до тях. — Но настоявам да не допускате в апаратурата да прониква пясък. Защо не сте поставили някакъв защитен екран?

— Лейтенант — обади се единият милосец. — Ако искате днес да има патрулен обход, налага се да работим независимо от условията. Прахът е най-малкият ни проблем. — Той размаха сондата и посочи хоризонта, където трябваше да се издигат транспортните кораби.

— Аз отговарям за безопасността на хората си — тросна се Джек. — Не бих искал да ми бъде докладвано, че костюмите не са били поправени или заредени напълно. Нито че някои от вашите колеги разточителстват с ограничените ни припаси.

Милосецът изсумтя недоволно, но сведе страхливо очички.

— Сигурно ще кажете, че ние сме виновни и за загнездилите се берсеркерски яйца в костюмите ви — изломоти той изплашено. — Костюмите ви ще бъдат готови, когато приключим с тях, лейтенант. —

Той се изплю в прахоляка пред краката им. — И тогава единственото, от което трябва да се безпокоите, е пясъкът.

Спомените в съня му бяха объркани, противоречиви. Но той вече знаеше защо мрази драките и пясъка, и защо няма доверие на милосите. Какво е да се биеш дълго след като костюмът ти е изчерпал основните си енергийни запаси и някои от колегите ти са застинали неподвижно, неспособни да се преборят с прекомерната тежест на бронираните си обвивки, обрекли ги на ужасна смърт. Почувства отново горчивия вкус на поражението, изоставени от своите командващи офицери, които бяха взели решение да снижат до минимум загубите на Милос. Вече знаеше, че предишният император Регис е бил подмамен да вземе това решение от своя млад племенник Пепус и впоследствие Регис ще изгуби не само трона, но и живота си. Но това беше кошмар, от който Джек не можеше да се пробуди. Транспортните кораби нямаше да се приземят — като се изключат няколко. Никой нямаше да подсигури евакуацията. Рицарите щяха да бъдат пожертвани с останалите войници. Но заедно с тези горчиви спомени се върнаха и забравените картини от далечното детство и юношеството, от семейството, което бе изгубил. Те погълнаха изцяло мислите му, превръщайки съзнанието му в огромна и черна бездна, от която можеше да продължава само напред.

Опитваше се отчаяно да спре разширяването на тази бездна, която поглъщаше като ненаситно влечуго всичко, изправило се на пътя ѝ. И същевременно беше вътре в костюма, подложен на нетърпима жега и ужасните сърбежи по местата, където върху кожата му бяха залепени датчиците. Подплатата на гърба му всмукваше потта и я превръщаше във вода, която се стичаше надолу.

Отвън го атакуваха драките, а отвътре — чудовището. Отново беше предаден.

Но изведнъж в съзнанието му блесна ярка искра. Беше обкръжен от драки, повечето от хората му бяха избити, енергийните запаси се топяха, но той внезапно почувства, че зад гърба му трепка съзнанието на още едно живо същество. То се пресегна към него и яркото му сияние прогони бездната влечуго.

Фантом. Значи е бил жив, дори тогава! Ала успоредно с тази мисъл изникна друго, ужасяващо видение — на разчупен като яйчена черупка костюм, от който се подаваше зловещото туловище на

берсеркера, израснал като паразит от погълнатото тяло на някой Рицар, готов да се нахвърли с еднаква ярост срещу драки и Рицари. Милосите, съзнавайки, че губят войната, се опитваха да заразят с яйца на берсеркери всичко живо, до което се докосваха. Среднощните разкази от казармата се превръщаха в кошмарна реалност.

Това, което му помогна, бе яростното желание да оцелее.

Лъчите на ръкавиците косяха редиците на драките, хитиновите им обвивки се пропукваха и отвътре бликаха пламъци, чиято топлина се долавяше дори зад преградата на костюма. Отнякъде долетя познат, отдавна чакан сигнал и Джек описа пълен кръг. Един от транспортните кораби се бе приземил наблизко.

Рицарите гинеха един след друг, неспособни да удържат порива на превъзхождащия ги противник... тук загиваше елитът на Доминиона. Джек бе единственият, който имаше сили и енергиен запас да се движи. Приблужи спуснатата платформа и се улови за перилата. Стори му се, че го издига право от бездната на ада.

Неколцина техници му помогнаха да свали костюма, бърчейки носове от вонята, която се носеше отвътре. Потта, която го обливаше, бе като разяждаща всичко киселина. Той изрита настрана ботушите и заряза костюма, без да поглежда през рамо. Започна да идва на себе си едва след като бяха проверили неговите дланови и ретинови отпечатъци.

Сестрата в криогенното пъхна чантичка в ръката му.

— Ще имаш нужда от това, войнико. Душовете са надясно. Това е ключът от шкафчето ти. Прибери нещата си вътре, преди да дойдеш в лабораторията.

Джек въздъхна изнурено.

— Изгубихме Милос.

— Без майтап?

— Съжалявам. Направих каквото можах.

Сестрата спря и го погледна. Джек долови нетърпението на хората, струпани зад него.

— Да не мислиш, че си отговорен за цялата тази проклета война? — сръга го сестрата. — Хайде, войнико, размърдай се. Трябва да спазваме крайния срок. Да изчезваме, преди гадните насекоми да са ни надушили.

Джек се изкъпа, наслаждавайки се на освежаващото въздействие на горещата вода. Изтри тялото си с кърпа, облече дрехите, поставени в чантата, и се върна при другите. Инструкциите по интеркома им предаде нечий твърд и суров глас, но какво пък, те бяха войници. И преди им се бяха случвали подобни неща. Единственото му желание сега бе да получи топла храна, но това беше абсолютно забранено преди хибернацията. Очакваха ги месеци на вледеняващ сън. Криогенният отсек беше огромен и натъпкан до пръсване с капсули. Той си проправи път по тесния проход до своето шкафче и го отключи.

Вътре вече бяха окачили бойния костюм, чиито флексобрънки проблясваха, сякаш му намигаха.

— Костюмите ви ще останат под карантина, докато определим в какво състояние се намират — извика някой от другия край на помещението. — След това ще бъдат обеззаразени или унищожени.

Няма костюм, няма войник.

— А сега заемете местата си в редицата — продължи офицерът и Джек чу уморено влачене на крака. Едва сега си даде сметка, че бяха загинали хиляди, за да могат тези стотина души да се доберат дотук. Опитваше се да повярва, че все още не всичко е изгубено. Че си остава Рицар и пак ще облече бойния костюм.

Костюмът се поклащаше на закачалката, опръскан с кръв и засъхналата слуз на убитите драки. От него лъхаше на Милос и на война. Изглеждаше като създание, дошло от ада. Пък и притежаваше неразривна връзка с него.

И тъкмо когато Джек започна да свързва миналото с настоящото си, влечугото го нападна с неумолима жестокост.

Клепачите на замразения мъж потрепнаха.

6.

Малкият кораб се разлюля, изстрелян като празна черупка, и пое по снижаваща се орбита. Фантом настрои сензорите на костюма да следят движенията на кораба на Аш-фарел. Наложиха се обаче да намали чувствителността им, когато внезапно тишината бе прорязана от човешки вик. Страх и болка изпълниха съзнанието му, докато лежеше свит в тясното пространство за инструменти, където се бе спотаил. Чуждоземците така и не бяха успели да го открият.

Страхът и болката не бяха непознати за него. Много пъти ги бе преживявал в компанията на Джек. Но сега, докато те отекваха във всяка фибра на телцето му, си даде сметка, че за първи път се бои истински. Мисъл, която едновременно го окуражаваше и обезкуражаваше. Защото означаваше, че се е развил достатъчно, за да може да се страхува от смъртта. Сега най-сетне бе в състояние да разбере колебанията, които измъчваха Джек преди всяко сражение. Смъртта бе тъмната страна на войната. И само живите същества се бояха от нея.

Беше стигнал далеч, но тази мисъл не го радваше. Той бе истински войник, знаеше го, бе преживял не една битка и победа. Но сега за първи път осъзнаваше, че никога вече няма да бъде същият.

Прецени, че вече може да излезе от скривалището си. Корабът на Аш-фарел се отдалечаваше и бе наложително да нанесе някои корекции в орбитата на миниатюрния съд. А след това не му оставаше друго, освен да чака Джек. Колин му бе обещал, че Сторм ще се появи, и тогава Фантом щеше да му покаже по-нататъшния път. А дотогава можеше да черпи сили за живот само от запасите на костюма. И най-добре да не прослушва отново записа със залавянето на Колин.

Защото тъкмо той го плашеше толкова много.

— Искам — говореше към екрана Вандовър — да премахнете един човек от крайните квартали на Малтен.

Лицето на човека отсреща не показваше никакви чувства, нито Вандовър очакваше нещо подобно. Кожата на неговия събеседник бе подпухнала, а зениците му бяха разширени от прекомерната употреба на дрога.

— Кой? — попита лаконично.

— Няма значение кой. Ще ви го посоча... а вие уредете останалото.

— Хм. Ще са ми необходими двацет и четири часа за подготовка.

— Имате ги.

— Значи проблемът е решен. — За миг между веждите на говорещия се появи дълбока гънка. — А как стои въпросът с идентификационния чип?

— Тя не носи такъв — ухили се широко Вандовър. — Тъй че можете да действате спокойно.

— Разбрано — веднага след това екранът угасна.

Ако имаше късмет, мислеше си Вандовър, никой няма да открие тялото на Амбър. Нито да го разпознае. А дори да го намерят, следите ще говорят за поредната сляпа жестокост на Зелените ризи срещу Пепус. Откъдето и да се погледне, премахването на Амбър щеше да му донесе само полза.

Понечи да се надигне от креслото, но в този момент блесна сигнална светлина, означаваща, че има повикване. На тази линия можеха да го търсят само от Планетната полиция или неговите доверени информатори. С доклад по въпроси, които сигурно го интересуваха живо. Той превключи връзката.

Екранът остана тъмен. Информаторът не желаше лицето му да се вижда, но Вандовър вече разполагаше с данните от ретиновия скенер и знаеше кой го търси.

— Господин министър?

— Тук съм — отвърна той. Човекът отсреща говореше с долномалтенски акцент, но с нотки, характерни за Пограничните територии.

— Преди няколко години вие проявихте интерес към едно... специално оръжие.

— Оръжие? — повтори уплашено Вандовър и по гърба му пробягаха тръпки.

— Да. Модифицирано за конкретна цел. В началото използвахте Уинтън, за да го открие, но след убийството му изгубихте следата.

— Ах — въздъхна Вандовър и бавно поклати глава. — И сега вие го намерихте?

— И да, и не. Разполагаме с неговата самоличност. Оттук нататък всичко е във ваши ръце.

Вандовър стисна юмруци. Кокалчетата му побеляха. Уинтън бе умрял, без да предаде някои особено важни сведения. За съжаление бившият началник на полицията бе изпитвал недоверие към Вандовър. Всъщност, в това отношение чувствата им бяха взаимни. Министърът така и не бе успял да проникне във файловете на Уинтън. Но ето че най-сетне му се удаваше възможност да се сдобие с информацията, от която се нуждаеше.

— Чудесно — рече той. — Какво искате от мен?

Информаторът назова една сума и добави:

— А също и разрешение да напусна планетата.

— Уговорено. Как да потвърдя информацията ви?

Човекът отсреща вдигна рамене.

— Достатъчно е да задействате заложената подсъзнателна програма и убийствата ще започнат.

— Чудесно. И кой е това изчезнало оръжие?

— Един уличен рекетър на име Ролф разполагал с малка банда от деца, които работели за него. Обичайната измет. Контактите му с Уинтън са били добре прикрити. Но тази, която ви е нужна, се нарича Амбър. Отдавна не работи на улицата и няма идентификационен чип, но...

— Няма значение — прекъсна го с хладен глас Вандовър. — Зная къде да я намеря. Парите ще бъдат на уговореното място. — Той прекъсна линията, но остана загледан в потъмнелия екран.

През всичките тези години е била под носа му и той нито за миг не бе заподозрял. Вече си обясняваше защо Уинтън не бе я ликвидирал. Началникът на полицията е знаел кои са заложените цели, но Вандовър не се съмняваше, че се е опитвал да промени нещата така, та да извади полза от последствията. Всеки от двамата е разполагал с жизненоважна информация, но заради вродената им подозрителност така и не бяха заработили като истински екип.

Вандовър погали нежно пулта.

— Уинтън, момчето ми, ти си бил умник. — Покушението над Амбър трябваше да бъде отменено. Или по-скоро отложено. Тя бе толкова потисната след завръщането си от Бития. Вандовър би дал дясната си ръка, за да узнае какво се бе случило там и по какъв начин плановите на Уинтън са се провалили, а той самият бе изгубил живота си. Може би Амбър вече не беше оръжието, в което я бяха превърнали някога. Уинтън го бе уверил, че убиецът е обучаван от малък и че притежава вроден талант за тази работа, за разлика от шарлатаните, които Пепус държеше в източното крило. Дарба, позволяваща да нанася невидим удар право в ума или сърцето... бързо, без възможност да бъде засечен или спрян.

Трябваше да провери внимателно тази информация, преди да предприеме някакви действия. Би могъл да започне например от Сейди, лихварката, която бе укрила Амбър. Сейди щеше да му сътрудничи. Тя бе истински предприемчива, умела в изкуството на компромиса, тръстика, която предпочита да се извива вместо да се прекършва от вятъра.

Вандовър протегна ръка към пулта. Засега щеше да забави неизбежното, но само временно. Ако се окаже, че Амбър не е тази, за която я вземат, ще бъде премахната безкомпромисно.

7.

Амбър дремеше, подпряла чело на коленете си и приседнала до стената на коридора, като захвърлен от някого стол. В просъница дочуваше развълнуваното щракане на драките и долавяше тежката им миризма. Затръшването на врата и стъпките по коридора я събудиха. Тя вдигна глава и разтри схванатия си врат. Беше стояла на пост на далеч по-неприятни места, на бетонен под или пермапластов тротоар, със сновящи наоколо улични убийци, на далечни светове, дори заобиколена от приятели, но този път мъчителното очакване да се завърне Джек бе почти непоносимо.

Сестрата се приближи и се надвеси над нея.

— Той излезе от хибернация. Още няколко часа на диализа и ще му позволят да приема посетители.

Амбър се изправи бавно, все така подпряна на стената.

— Как е?

— Малко объркан. Приложихме допълнителна програма към записа, за да опресним познанията му — в края на краищата е отпреди двайсет и седем години.

Умората на младата жена се стопи мигом.

— Какво сте направили?

Сестрата се озърна. Стоеше на вратата, но явно искаше да следи какво става вътре.

— Ориентираща програма — обясни.

— Това го чух. Питам кой ви разреши да го правите?

— Пепус — отвърна сестрата. След това влезе в лабораторията и затвори вратата.

— По дяволите! — изруга Амбър и стисна юмруци.

Драките в коридора изведнъж застанаха мирно и лицевите им плочки се разместиха. Джек я бе учил да разчита израженията на лицата им. Доколкото можеше да определи, сега демонстрираха готовност за бой и очакваха заповеди за действие.

— Не се тревожете, момчета — каза тя на глас. — Надявам се обаче, за ваше добро, да ви сменят, преди Джек да е излязъл от лабораторията. Той не обича драки.

Тя им се усмихна мрачно и си тръгна. Трябваше да свърши някои неща, преди да се върне тук за нощната смяна.

Когато дойде отново, драките бяха сменени от почетна гвардия Рицари. Погледът ѝ веднага бе привлечен от лъщящите им брони. Спомни си, че бойният костюм на Джек излъчваше ослепителен блясък, въпреки че бе участвал в не една или две битки. Дори само тази мисъл бе достатъчна да пробуди острото ѝ усещане за загуба. Гърлото ѝ се сви и тя преглътна мъчително. Чудеше се дали ще открият някога Колин.

Почетният караул се отдръпна при идването на Вандовър Баадластър. Беше сменил черната си тога с друга, пак в същия цвят, и когато я видя, леко ѝ кимна.

— Милейди Амбър.

— Господин министър — отвърна тя.

Вандовър плъзна поглед по лицето ѝ.

— Ние вече чакаме — поде той. — Дори бях изненадан, че не те заварих тук. Но една от сестрите ми каза, че е разговаряла с теб. Изглеждаш добре.

Амбър повдигна брадичка. Беше висока на ръст, но военният министър бе още по-висок.

— Благодаря ви. И кога ще мога да го видя?

— Още сега... ако си готова.

За миг се поколеба. Беше объркана. Джек най-сетне се бе сдобил с жадуваната победа. Какво ли обаче означаваше тя за него? За тях двамата? Защо не бързаше насреща ѝ?

— Милейди? — подкани я тихо Вандовър.

Тя пристъпи в прохода, образуван от Рицарите, и Вандовър я последва. Краищата на наметалото му се влачеха по земята, като че нашепваха зловещи проклетия. „Лоша поличба — помисли си тя. — Точно сега не ми е нужна...“

Джек седеше с гръб към тях, облечен в чист бял гащеризон. Амбър влезе и спря, осъзнавайки, че пречи на Баадластър и останалите

да я последват. Джек обаче ги бе чул. Той вдигна бавно ръка и си свали слушалките. Изглежда, слушаше някакъв запис.

Преди още да се обърне, тя вече знаеше. Четеше го по напрегнатия му гръб. И когато се извърна към нея, лицето му остана приветливо, но равнодушно. Сините му очи срещнаха нейните и тя не долови в тях нищо. За един миг сърцето спря да бие в гърдите ѝ — но тогава зърна в очите му разум и въздъхна, поне това му бяха оставили.

Той се изправи, а на лицето му бе изписан ням въпрос: „Коя си ти?“

Краката ѝ омекнаха. Опря рамо в рамката на вратата. Главата ѝ бучеше.

— Ти трябва да си Амбър — рече Джек и протегна ръка към нея. Тя отмести ръката му настрана.

— Не се безпокой за мен.

Баадластър мина покрай нея и прегърна Джек приятелски през раменете.

— Нека те поздравя с добре дошъл, момчето ми.

Амбър наблюдаваше леко изненаданото изражение върху лицето му над рамото на Баадластър. Вандовър го пусна и отстъпи назад.

— Най-сетне се върна, след двацет години изгнание. Най-добрият войн на императора.

— Само за да откроя, че имаме нов император и същия стар противник — отвърна Рицарят. — Макар че, доколкото разбрах, сега сме съюзници. Готов съм да получа заповедите ви.

— Чудесно. Император Пепус би искал да те види колкото се може по-скоро.

— Ясно. — Той улови за миг погледа на Амбър, сетне се озърна към двамата лаборанти, които продължаваха да са суеят около апаратурата. — Казаха ми, че трябва да почакам около половин час, докато се стабилизира кръвната ми захар и изчезне опасността от хипотермия.

— Разбрано. — Баадластър даде знак на охраната и мъжете се обърнаха кръгом и излязоха.

Амбър остана. Забравила за камерите, следящи всяко нейно движение, тя пристъпи към човека, който я гледаше сякаш му е напълно чужда.

— Не постъпвай така с мен — прошепна. — Не зная какво си мислиш, че ще спечелиш, но си на път да се превърнеш в тяхна пионка. Добавили са своя програма към записите, на които беше подложен. Един Господ знае какво са ти вкарали в мозъка.

В очите му блеснаха гневни пламъчета.

— Не е необходимо да го знае Господ. Стига ми и на мен. Не разбирам обаче какво очакваш. Аз не те познавам...

Тя извика името си и то изскочи от стиснатото ѝ гърло като болезнена топка.

Лицето му пребледня.

— Съжалявам — произнесе. — Наистина. Казаха ми, че трябва да потърся водача на ордена на Скиталците. Време е да се приготвям. Ще бъдеш ли така добра да ме извиниш...

— Значи си твърдо решен да намериш Колин?

— Аз съм войник. Това е заповед, която трябва да изпълня. Нямам друг избор.

— Така е — кимна тя. — Нито пък аз. — И напусна забързано лабораторията. Знаеше, че няма да я повика.

Вандовър Баадластър я причака в дъното на коридора. Ръката му се стрелна от сенките и я улови за китката. Така блокира инстинктивната ѝ съпротива и тя спря задъхана. Опита се да се освободи, сетне се примири и го погледна.

— Пусни ме.

— Каквото и да си мислиш, нямам никаква вина за случилото се с Джек Сторм.

— Вие го убихте!

— Някой го е сторил, съгласен съм с теб. Но Пепус има кого да прати, когато е нужно да се свърши мръсната работа. Колкото до мен, не бих си позволил да отстраня Сторм точно сега, когато имаме най-много нужда от него.

Амбър забеляза, че наоколо няма нито драки, нито Рицари. Министърът бе наредил да се изтеглят в болничното крило.

— Какво искаш от мен? — попита и отново направи опит да се освободи.

— Същото, което и ти. Да не изпращаме човек, който все още не знае къде се намира и какво става наоколо, във вихъра на събития, които могат да доведат до гибелта му.

— И как предлагаш да се справим със ситуацията?

Баадластър се засмя гърлено, но плътните му устни останаха стиснати.

— Като те пратя с него, скъпа Амбър. За да му пазиш гърба.

— По-скоро бих се съюзила с милоски берсеркер, отколкото да шпионирам за теб.

Министърът продължаваше да я стиска в желязната си хватка.

— Не си играй с мен, госпожичке. Нямам високо мнение за теб.

— Нито пък аз за твоя милост.

— В такъв случай — продължи Вандовър с тих глас — мисля, че се разбираме чудесно. Всеки от нас има свои мотиви. Ето какво ще ти предложа. Разбрах, че твои записи се съхраняват при мадам Сейди. Според мои достоверни източници при престоя си на Бития си изгубила някои свои... да го наречем полезни умения? Ще са ти нужни, ако наистина държиш да помогнеш на Джек. За разлика от него, при теб въвеждането на изгубената информация ще стане доста бързо. Съгласна ли си?

Амбър обмисляше трескаво чутото. Да стане отново убийца, да носи в себе си ужасяващата програма, която някога не беше в състояние да контролира... веднъж вече беше преживяла този ад и бе успяла да се измъкне от него. Защо да го прави и втори път?

„За да помогна на Джек, ето защо.“

Вече се досещаше, че няма начин Вандовър да е изцяло наясно какво точно ѝ предлага. Навярно си мисли, че ще я превърне в хладнокръвен уличен боец, каквато е била някога, но беше изключено да познава всички нейни тайни. Като например, че тя вече може да контролира инстинкта си да убива. И че няма човек на този свят, който би могъл да задейства отново списъка с жертвите.

— Добре — кимна тя. — Съгласна съм.

Очите на Баадластър блеснаха.

— Чудесно. — Той я пусна и за нейна изненада посегна и погали косата ѝ. — Чудесно.

8.

Джек изпрати с поглед младата жена, усещайки с всички сетива кипящия в нея гняв. Тя пробуждаше у него странни и неясни желаниа. Наведе се над лабораторния монитор, извади отвътре диска, който слушаше, и го пъкна в джоба си. Мислите върху диска, както тялото, в което се бе пробудил, му бяха чужди. Сега се усещаше по-възрастен, без да помни преживените години, с белези по тялото, които не знаеше как е получил. Обичан, без да знае как да отвърне на чувствата.

Предполагаше, че е на около двацет и осем-трийсет, макар че хронологичната му възраст бе по-скоро към петдесетте. Тялото му изглеждаше съвсем здраво, ако се изключеха някои леки болки тук-там. Липсваха само чувствата, откакто се бе пробудил тази сутрин в чужда кожа. Едни искаха да им бъде верен, други — да ги обича, а той не разбираше нито едните, нито другите.

За някои от тези неща се споменаваше в диска. Той се извини мислено на другия Джек Сторм, задето бе узурпирал живота му, но вече нищо не можеше да се направи. В диска нямаше спомени, а предупреждения, съвети как да остане жив, ако се случи най-лошото. Отново бе човек с половин живот — и как само му липсваше другата половина, изчезнала заради възстановеното начало.

— Командир Сторм? — повика го сестрата. — Приключихме с прегледа. Тук вече нищо не ви задържа.

Той кимна. Благодарение на диска вече знаеше, че враговете му са наблизко и един от тях е самият Пепус.

Амбър неволно потрепери. Стисна устни, твърдо решена да не издаде пред Баадластър страха си от криогенния сън, да се потопи в него, докато е в плен на враговете си, бе по-страшно от всичко досега.

Военният министър опря рамо в нейното. Тя подскочи от допира, но мъжът, изглежда, не забеляза, загледан през прозореца на снижаващото се такси. След това й подаде една касетка.

— Без неочаквани изненади, нали? — попита Амбър.

— Отгоре е печатът на мадам Сейди.

Амбър прибра касетката в джоба си. Някога Сейди бе доверена приятелка, но сега сигурно бе готова да я предаде. Мисълта не ѝ подейства успокояващо.

— Искаш ли да те придружа?

— Не.

Министърът не изглеждаше изненадан.

— Както желаш. Ще се върна утре да те взема. — Неизказано остана предупреждението да го чака тук. Амбър не възрази. Щеше да го чака. Поне засега нямаше къде другаде да отиде.

Пепус седеше на трона в залата за аудиенции. Огромното помещение бе съвсем пусто. Джек пристъпи бавно вътре и веднага позна императора — беше го виждал на снимки. Но докато се приближаваше, го завладя усещането, че вече са се срещали, и то неведнъж. Почти бе сигурен, че е виждал тази настръхнала като от статично електричество червеникава коса. Не го изненадаха и пронизващите зелени очи.

Спря на няколко крачки от трона и отдаде чест. При всяко движение усещаше рязка болка в ребрата си, явно раната още не бе зараснала. „Не си се грижил достатъчно за тялото ни, старче“ — помисли си.

Пепус плъзна преценяващ поглед по лицето му.

— Свободно, командире — рече дружелюбно.

Трябваше да изминат няколко секунди, преди Джек да осъзнае, че са го повишили през изминалите години. Отпусна се и болката леко понамаля. Бяха му разказали, че е нападнал с голи ръце човек в боен костюм. „Има стари войници и дръзки войници, но няма стари дръзки войници“ — припомни си старата поговорка, докато Пепус се надигаше и се отдалечаваше към дъното на залата, очевидно очаквайки Джек да го последва.

Отведе го в малка стаичка, която едва побираше две кресла. Тук се отпусна в едното, а Джек почака да му посочат другото.

Императорът се засмя.

— Старите навици умират трудно.

— Навици?

Пепус махна с ръка.

— Тук никой не ни подслушва. Има шумоизолираща завеса... Казаха ми, че не помниш абсолютно нищо от последните седем години.

— На мен също — отвърна сухо Джек.

— Жалко. Точно през този период двамата с теб свършихме доста добра работа. И ти пое невероятни рискове. Ще ти кажа честно, че се радвам отново да си сред нас във време, когато Рицарите не само са уважавани, но и високо ценени. Близо двайсет години те бяха забравени, презрени, вместо да получат славата, която заслужават.

Джек не отговори, но внезапно застиналото изражение на лицето на императора му подсказа, че от него се очаква да каже нещо.

— Осведомиха ме, че трябва да благодаря на вас за това.

Погледът на Пепус трепна.

— Не е необходимо да вярваш на всичко, което ти казват. Какво мога да направя за теб, момчето ми, за да се отпуснеш?

Джек се стегна вътрешно. Знаеше много добре, че не е „момчето“ на Пепус. Вярно, че се бе заклел във вярност пред Регис и неговия наследник. Малката стая, в която се намираха, му се струваше прекалено тясна и изпълнена със сенки. Пепус сякаш не ги забелязваше, но Джек неволно се отдръпна от тях. „Призраци — помисли си той. — Но чии?“

— Кажете ми защо бяхме низвергнати?

Докато наблюдаваше трескавата смяна на чувства върху лицето на императора, Джек осъзна защо Рицарите вярват в „чистата“ война. Околната среда, планетата не трябваше никога да страда заради греховете на плътта, която я владееше. Ще минат години и друг император ще дойде на мястото на този. Но никога няма да има друг Милос или Дорман.

— Защото не можахте да удържите Милос — отвърна Пепус. — За конкретните причини, разбира се, ще е най-добре да се обърнеш към Баадластър, той е моят военен министър и го очаквам всеки момент. Когато се появи, ще се върнем в залата, където, както вече ти споменах, ще се намираме под наблюдение. Виждаш ли, ти си един от малцината оцелели в онази битка. Драките са нападнали толкова бързо, че не разполагаме с почти никакви сведения как точно е протекла. —

Той вдигна мършавата си ръка. — Достатъчно е да го разкажеш само веднъж.

Джек изведнъж почувства, че челото му е плувнало в пот. Щом искат от него да чуят за онзи кошмар, ще им разкаже. Така да бъде. Но какво ще му дадат в замяна? Последните няколко години? Съмняваше се. „Не вярвай никому — бе прошепнал гласът от диска. — Ако държиш да узнаеш истината, намери Колин.“

— Разкажете ми за този Скиталец, когото настоявате да открия.

— Ах! — Пепус се наведе напред и се подпря на свитата си ръка. — Двамата с него се познаваме от много време, но сетне пътищата ни се разделиха. Той избра да стане Скиталец. Добър човек е и точно добротата му стои в основата на сегашните му неприятности. Ако не беше, все някак щях да го премахна от поста му. — Пепус направи кисела гримаса. — Сигурно ти се струва, че съм прекалено прям с теб?

Джек го погледна смутено. Усещаше, че зад думите на императора се крие и друго значение, дори няколко, но все още не бе в състояние да ги улови. Ала той беше войник. Бе свикнал с яснота, нито повече, нито по-малко.

— Всеки добър човек се забърква в неприятности — рече.

Пепус прокара ръка през косата си. След това се засмя, сякаш Джек бе казал някоя шега.

— Да, май си прав.

— Въпросът ми е — продължи Джек — защо не се е върнал сам? Срещу какво се изправяме?

— Срещу какво ли? Командир Сторм, противникът ви се нарича Аш-фарел. Тъкмо те бяха причината да се съюзим с драките. Не знаем нищо за тях, освен че се появяват неочаквано, разрушават и после изчезват в неизвестността. Не можем да установим контакт, опитите ни да се бием също завършиха с неуспех. Каквото и да представляват, очевидно са достатъчно силни и свирепи, за да прогонят драките от тяхната територия.

Джек потърси в спомените си информация за Аш-фарел. Явно предишният Джек също не бе се сблъсквал с тези същества. От записите бе запомнил планети, където всичко живо бе унищожено... с други думи, те бяха раса, обучена да воюва по начина, по който и Рицарите. Брутална, но ефикасна система, като почистването на къщата с мощна прахосмукачка. Джек дори си припомни една атака

срещу защитена с щит планета. Изглежда, засега нямаше сила, която да се изпречи на пътя им.

Той кръстоса крака.

— Каква е вероятността — попита — да открия Колин?

— И двамата знаем, че е почти минимална. Но имам чувството, че той все още е жив. Почти съм сигурен в това. Ти също трябва да го повярваш, ако възнамеряваш да го търсиш — наведе се поверително напред императорът.

— Разбрах, че костюмът ми е при него.

— Така смятаме и ние.

Джек се потупа замислено по крака. Знаеше, че костюмът му е бил заразен и вероятно все още се обитаваше от паразита. Берсеркерът вътре вероятно бе не по-малка заплаха за проповедника, отколкото мистериозните Аш-фарел.

— Ще ми е нужен друг костюм.

— Вече е приготвен. Трябва само да го вземеш.

— Ще са ми необходими и доброволци. — Джек си позволи една лека усмивка. — Сигурно няма да е лесно да си набавя.

Пепус се изправи.

— А твърдеше, че не помниш нищо.

Джек също се надигна. Отново почувства болката, заедно с нея и натрупаната умора.

— Нямам *никакви* спомени. Но имам уши, а пазачите пред вратата ми си говореха. Не зная как съм станал командир на вашите Рицари и защо след това съм решил да напусна този пост, но не съм толкова зелен, че да приемам всичко, което ми се казва, за чиста монета.

— Добрите хора — произнесе замислено императорът — винаги създават проблеми.

В този момент се появи Вандовър и императорът млъкна. Министърът остана почтително до вратата. Усмивката на Пепус изчезна. Той наклони глава и сложи ръка на рамото на Джек.

— Съветвам те — зашепна — да вярваш повече на спомените си и по-малко на слуховете, особено когато разговаряш с Баадластър. — След тези думи императорът се изправи. — Вандовър! Закъсняваш.

— Имах важна работа, ваше величество, затова се забавих.

Джек наблюдаваше как двамата допират глави, за да разговарят, без да ги чува. Но Баадластър със сигурност не бе доловил последните думи на императора. Джек не беше кой знае колко опитен в дворцовите интриги, но имаше чувството, че огромната празнина в спомените му може да му коства живота.

9.

Този път го пробуди равномерна вибрация. Фантом задейства приглушените си външни сензори и изведнъж се развълнува — към него се приближаваше голям космически кораб. Капсулата се разтресе, прикlescена в манипулаторна ръка. Фантом отвори преградата на малкото помещение, в което се спотайваше, и се изпъна в цял ръст. Всеки миг очакваше да чуе гласа на Джек.

Но интеркомът мълчеше. Чуваше се само статичен пукот, в който не се долавяше никакъв смисъл. Капсулата се залюля, сякаш бе ударена от силен вятър, и съдейки по шума, той предположи, че го изтеглят в голямо помещение. Отвън вакуумът бързо се топеше, прогонен от нагнетявания с помпи въздух. Най-напред регистрира промяната в звуците зад корпуса на капсулата.

Обърна се срещу отвора на шлюза в очакване да се отвори.

Предполагаше, че задачата, която му бе поставил Колин, е към своя край. Мисълта, че скоро отново ще се съедини с Джек, го стопляше. Войната ги бе откъснала един от друг, но Фантом никога не се бе съмнявал, че съдбата ще ги събере отново. Спуснал визьора на шлема, той следеше внимателно развитието на събитията.

Но люкът не бе отворен, а взривен. Костюмът се олюля от ударната вълна и за няколко секунди сензорите бяха заслепени. Миг по-късно през отвора нахлуха драки, чиито злобни физиономии бяха като зловещи маски.

Най-сетне го бяха открили, но не тези, които очакваше.

Доколкото познаваше Джек, в този момент вероятно щеше да вдигне ръкавиците и да открие огън. Фантом повдигна ръце. Разполагаше с пълен запас от енергия. Преди да открие стрелба обаче, задейства ръчката на мъртвеца. Дори да го надвият, гадните насекоми нямаше да получат костюма.

Той се прицели и пристъпи напред.

10.

Беше като да облича старо, но добре познато и обичано палто, чиито джобове са пълни със спомени, картини, радост и болка. Или като да седи на непознат бряг и да пресява през пръстите си разноцветни песъчинки, опитвайки се да реши кои от цветовете са хубави и кои — лоши, без да има някаква логика в решението ѝ. Но как можеше да се сравнява дори най-красивата песъчинка с някой безценен спомен?

Амбър лежеше върху масата и гърдите ѝ се повдигаха и спускаха равномерно. Умът ѝ бе далеч по-активен от приспаното и охладено тяло, зает да подрежда слоевете от информация, докато спомените ѝ се връщаха един през друг, понякога напълно объркани. Тя долавяше топлия си дъх, усещаше и студа, който я обгръщаше. Постепенно започна да трепери и зъбите ѝ затракаха.

Появи се една сестра и я зави с електрическо одеяло. После прегледа системата, да не би Амбър да се е откачила от връзката с хемодиализния апарат, прошепна нещо с доволен вид и си тръгна. Умът ѝ бе зает с други неща.

Като в калейдоскоп парченцата от живота ѝ падаха и се скупчваха около нея, красиви картинки със заострени краища, и вчерашният ден бе само една от тях. Не беше изгубила нищо, а си бе върнала всичко. Амбър почувства топлината на одеялото и затвори очи, този път готова да потъне в успокоителен сън.

— Той е ваш — говореше тихо Вандовър. Държеше ръцете си стиснати, за да не издава чувствата си. — Не помни нищо от случилото се по-рано, проявява нужното уважение за човек с неговия пост... Трябваше по-рано да го направим. Сторм е обезоръжен и същевременно все още е полезен за нас.

— Така е. И сега отива да търси Колин не защото го смята за свой приятел, а тъй като аз му наредих да го направи.

— Всичко стана така, както ви казах.

— Радвам се, че се получи — отвърна любезно императорът. —
Иначе щеше да го убиеш, нали?

— По-точно да наредя да го направят. Но той все още е опасен.
Не обича да бъде манипулиран.

Пепус размаха безгрижно ръце.

— Важното е, че изпълнява заповедите на императора. А какво
ще правим с момичето? — попита на вратата.

— Тя е моя.

Пепус кимна леко.

— Както се бяхме уговорили.

— Засега няма да предприемам нищо. Той не я познава и
въпреки това, когато я зърна, веднага се досети коя е. Видях го в очите
му. По-добре да не събуждаме подозренията му.

— Ами ако тя го привлече на своя страна?

— Няма да ѝ позволим да се приближи до него. А сега, ваше
величество... ще ви напусна, защото ме чакат и други задачи.

— Разбира се. Нима бих могъл да те задържам?

Баадластър се поклони и излезе. Въпреки че почти веднага сви
зад ъгъла и изчезна надолу по коридора, имаше чувството, че усеща
изгарящия поглед на императора в гърба си.

Покоите му бяха далеч по-скромни от тези на Пепус. Триадският
трон се гордееше с наемническата си армия, но новините от
Пограничните райони не бяха никак успокоителни. Все още нямаше
никакви сведения за местонахождението на Аш-фарел и както драките,
така и техните съюзници хората започваха все повече да нервничат.

Вандовър се намръщи, докато четеше последните съобщения на
екрана. Дали Пепус осъзнаваше истинския размер на заплахата? Ако е
така, защо императорът продължаваше опасната игра със Скиталците?
Каква полза би могъл да има от една назряваща гражданска война?

Министърът приключи с прегледа на информацията, изпълнен
със странната увереност, че зад всичко това се крие някаква
обединяваща схема, замисъл, който все още не успяваше да разкрие.
След това повика своя адютант по интеркома.

— Да, сър?

— Назначи ми среща с командир К'рок. За утре сутринта.

— Тъй вярно, сър.

Вандовър се облегна назад. Намирайки се в странно положение между драките и хората, милосецът би могъл да знае неща, които не са известни дори на министъра на войната. Да измъкне тази информация от К'рок обаче, щеше да е истинско предизвикателство. Той преплете пръсти и потъна в размисъл.

Изведнъж осъзна, че не е сам. Завъртя рязко креслото.

— Добър вечер, Баадластър.

Беше облечена с черна рокля, която напълно се сливаше със сенките в ъгъла. В началото не я различи, позна я едва когато пристъпи напред. Дългата ѝ коса бе сплетена на плитка. Тя се движеше с уверени и гъвкави движения, които караха кръвта му да кипва и същевременно пълнеха с горчилка устата му. Вандовър не можеше да свали поглед от нея.

— Тъкмо щях да пратя кола за теб.

Тя се подпря на ръба на пулта.

— И сама мога да се оправя. Защо да разчитам на други? — втренчиха се в него сияещите ѝ очи.

Вандовър почувства как стомахът му се сви. От погледа ѝ сякаш бликаше огън, който разпали необуздани чувства. Как досега не го бе усетил?

Амбър се приведе към него. Беше си сложила дискретен парфюм, чието ухание го обгърна.

— Искан да ти кажа — заговори тя, — че партньорството, на което толкова много разчиташ, ще бъде крайно опасно за теб. Въпреки че съм ти благодарна за това, което направи.

— Милейди — заговори той с официален тон, — подценявате и двама ни.

Тя се изправи внезапно.

— Писна ми да си играя на разни глупави игрички с теб. Наричаш ме „милейди“, но всъщност ме мислиш за курва. Не съм твоя, за да правиш каквото пожелаеш с мен, Вандовър. Отивам при Джек, независимо дали той ме помни или не.

Министърът скочи на крака.

— Ах, това трябваше да се очаква. Но смяташ ли, че е безопасно да ми говориш подобни неща в лицето и да ми обявяваш война?

Сигурна ли си, че ще се справиш без нашия съюз?

— Сигурна съм.

Беше късна вечер. Вандовър натисна едно копче на пулта и вратите на кабинета се залостиха. Амбър отстъпи неволно назад.

— Сега вече — рече той — ще си побъбрим насаме.

— Ако смяташ, че тези врати могат да ме задържат...

Вандовър се разсмя.

— Ще останеш не заради заключените врати.

Очите ѝ се присвиха.

— Бих могла да те убия — рече.

Той се разсмя отново и този път изглеждаше напълно безгрижен.

— Зная, мила моя! О, не можеш да си представиш колко добре го зная! Аз съм те програмирал!

11.

Амбър се отдръпна уплашено. Контролът и заплахата, които досега бяха в ръцете ѝ, изведнъж бяха преминали у Баадластър. Пое си рязко дъх. Не можеше да повярва, че той знае. Допреди миг вярваше, че е готова да убие министъра, за да спаси Джек. Но сега ставаше въпрос за собственото ѝ оцеляване.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, че не бива да ме заплашваш. Зная коя си и какво си правила. Познавам най-съкровената ти тайна. И ключът ѝ е у мен. — Вандовър отстъпи назад, провери дали е заключена вратата, сетне отново я погледна. — Трябва да си кажем някои неща насаме.

— Нямам за какво да говоря с теб!

— Така ли? Тогава навярно предпочиташ да ме слушаш? Дори Ролф не знаеше как се задейства скритият в ума ти механизъм. Моите желаниа са заровени толкова дълбоко и са така неуловими, че няма никакъв начин да ги усетиш. Искаш ли да ти разкажа, Амбър? Готова ли си да изпълниш докрай своето предназначение? — Усмивката му стана по-широка. — Да се обзаложим ли, че мога да задействам програмата ти, преди да успееш да ме убиеш?

Тя разтвори пестници. Отстъпи назад и се подпря на пулта. За миг долови в очите му неувереност. Не можеше да е напълно сигурен... също както и тя.

— Защо смяташ, че наистина съм способна на подобно нещо?

— Била си част от групичката деца от улицата, които са работили за Ролф.

— Сигурно половината хлапета от крайните квартали на Малтен могат да се похвалят със същото.

— Само че нито едно от тях не е било под закрилата на Джек Сторм. Заради което и онзи нещастник Ролф си изгуби живота. — Амбър сви рамене. — Аз наех Ролф да ми намери убиец. Не просто някое хлапе от улицата, с което да работи — исках по-специален човек. Надарен със способности, които не могат да бъдат засечени.

Амбър го слушаше, навела глава. Не смееше да срещне блестящия му поглед. Не искаше Баадластър да види отчаянието, което я обземаше.

— Да ти опиша ли тези способности? — облиза устни Вандовър. — Хитрост, разбира се, макар че много деца от крайните квартали могат да се похвалят с хитрост. Бързина и ловкост, макар че и тук нищо необичайно. И характер, който да съответства на острия език. Позна ли се, моя прекрасна Амбър? Ти ли си това?

Омразата се надигна в нея като неустоима вълна. Вдигна ръка, за да приглади косата си, и почувства калъфа с ножа, пристегнат под ръкава.

— Да продължавам ли?

— Не. Не съм тази, за която ме смяташ.

— Зная, че си. Ролф също имаше определени предпочитания. Като например да работи с деца. Веднъж ми каза как е намерил своя кандидат за убиец. — Баадластър се приближи бавно към нея. — Опитал се да изнасили едно малко момиченце, а когато се свестил, бил на пода. Детето просто не му позволило да го докосне. Точно това ме заинтригува най-много.

Амбър разпусна косата си и бавно свали ръце, пъхайки небрежно едната в ръкава на другата.

— Нямах никакви доказателства.

— Лесно мога да се сдобия с тях. Например, като проверим дали ще позволиш да бъдеш изнасилена.

— Преди това ще се простиш с живота си.

— Може би. — Той се наведе над нея. — Само че има едни думички, които знам и от които ти ужасно се боиш. Чуеш ли ги, ще направиш точно това, което те ужасява. Ще започнеш да убиваш без причина.

Дръжката на ножа бе само на милиметри от пръстите ѝ.

— Никога няма да убивам по твоя заповед.

— Нямах друг избор! — Вандовър се изправи рязко. — Махни се сега. Иди при човека, който владее сърцето ти. Душата и тялото ти вече ми принадлежат. — Той натисна едно копче и вратата се отвори.

Младата жена изтича навън, но спря на прага.

— Пак ти казвам, че грешиш.

— Не — отвърна министърът с тих и заплашителен глас. — Успях да надзърна в теб. Ти си моя, милейди, и аз ще получа всичко, което желая.

Амбър побягна по пустия коридор.

Джек сънуваше ангел с черни очи. Не беше от онези закръглени, сладникави създания, които бе виждал на картините в покоите на Скиталците. Лицето на този бе изкривено от справедлив гняв, дрехите му бяха разкъсани и развети от буреносния вятър, върху който се носеше с разперени криле. Косата закриваше част от лицето като че беше допълнителен чифт криле. А в очите сияеше величествен гняв...

Джек се пробуди внезапно с мисълта за Амбър. Стори му се, че я вижда в сумрака на стаята, облечена с любимата ѝ синя рокля и със сияещи върху кожата татуировки, останали ѝ за спомен от срещата с онзи битиански жрец. Тя се приближи към него с разтворени ръце и той се надигна, готов да я приеме в обятията си.

Споменът изчезна също толкова бързо, колкото и се бе появил. Джек седеше върху твърдия матрак на войнишкото легло и си поемаше мъчително дъх. И тогава спомените му отново започнаха да се завръщат. Той не беше един човек, а двама. Устата му пресъхна. Спусна крака и ги опря в пода. Сърцето му постепенно се успокояваше. Джек осъзна нещо важно — животът му, както и този на най-близките му хора, е изложен на опасност.

Пепус го беше предупредил. Знаеше ли обаче императорът, че потиснатите спомени ще започнат бавно да се завръщат?

Пепус и Вандовър бяха бърникали в ума му. Дали обаче защото единият заговорничеше срещу другия? Завладя го гняв. Той отметна чаршафите и се изправи, твърдо решен още сега да им потърси сметка. Студеният под му подежда отрезвяващо.

Един призрак се приближи към него от дъното на помещението и произнесе с тих глас:

— Все още не спиш добре нощем.

Беше Амбър, допреди миг неотличима от сенките, в които се криеше. На лицето ѝ се четеше смесица от любов и омраза.

— Как влезе тук?

— Не си ли спомняш, че умея подобни неща? — попита тъжно тя.

Искаше да ѝ каже, че си спомня, но не можеше. Думите заседнаха в гърлото му. Не биваше да предприема нищо, докато не разбере със сигурност какво точно са направили с ума му.

— Трябва ли да помня, че си била крадец?

Тя приседна на леглото до него, кръстоса крака и подпря брадичката си с юмрук.

— Говориш, сякаш си го чул от Вандовър.

— През последните дни разговарях с доста хора. Но ти си единствената, която има представа от нощните ми привички.

Тя втренчи поглед в лицето му.

— Наистина не ме познаваш, нали?

— Наистина.

За един кратък миг изглеждаше сякаш Амбър ще зарови наскърбеното си лице в шепите си. Сетне се овладя.

Джек изведнъж си спомни как Колин бе описал ада. Не можеше с нищо да я успокои. Не можеше да прогони демоните, с които се бореше душата ѝ. Знаеше го със сигурност, подсказваше му го любовта му към нея. И въпреки че я обичаше, не смееше да ѝ се притече на помощ в тази битка.

Мигът отмина и Амбър въздъхна.

— Чудесна двойка сме ние — поде тя и в гласа ѝ се долови огорчение. — Спасители на изпаднали в беда светове.

— Аз съм само обикновен войник — отвърна той. — И правя каквото мога.

Амбър се надигна.

— Най-добре да си вървя. Трябва да потърся някой по-необичаен начин, за да ти припомня коя съм и какво означавах за теб.

— Не бих имал нищо против — отвърна Джек и се засмя в мрака.

— О, сигурна съм, че е така — Амбър неочаквано се наведе и го целуна. Устните ѝ бяха сухи и горещи. После отстъпи назад. — Някъде дълбоко в теб все още е скрит онзи мъж, който ме обичаше. И когото обичам.

Джек се покашля смутено.

— Ако той се върне, първо на теб ще го кажа.

— Надявам се. Защото и двамата се нуждаем отчаяно от него. —
Сетне се обърна и изчезна в тъмнината, сякаш изобщо не беше идвала.
Джек стисна юмруци.

— По дяволите! — изруга тихо, задавен от преливащите в него
чувства. Амбър беше в опасност, а той не знаеше как да ѝ помогне.
Когато заговори отново, обръщаше се към друг човек. — Няма да е
достатъчен само тронът ти, Пепус. Искам да се простиш и с живота си.

12.

„Във всяка молитва има частица живот“, мислеше си Колин, коленичил върху твърдия матрак на пода. Коленете му бяха ожулени, но болката само усилваше желанието му да се моли. Пък и това бе единственият разговор, който водеше. Изправи се мъчително и приседна на трикракото столче, което сам бе измайсторил, и се запита дали похитителите му записват какво прави.

Говореше често на глас, за да ги улесни в научаването на неговия език, но нито веднъж досега не бе получил какъвто и да било знак, че го чуват. Не можеше да се обърне към тях, не знаеше как да привлече вниманието им. Защо изобщо го държаха? Какво виждаха, когато го наблюдаваха?

Стените, подът и таванът на килията бяха от непознат за него материал, с гладка, огледална повърхност, наподобяваща метал и същевременно податлива. Тази еластичност му внушаваше усещането, че се намира в палатка или в някакво временно убежище, което, подобно на палатката, можеше да бъде сгънато и пренесено. Чудеше се още колко ще го държат тук.

Протегна ръка и потърка ожулените си колене. Беше съвсем измършавял. Аш-фарел му осигуряваха храна и вода, но недостатъчно, за да се чувства сит. Устата му бе постоянно пресъхнала и гладът го измъчваше.

— Ти си един глупав старец — обърна се той към отражението си.

Даваше си сметка, че суетата го бе подтикнала да търси Аш-фарел, и сега бе наказан, задето се бе поддал на чувствата си. Какво друго можеше да очаква? Че ще успее да общува с тях, след като всички опити преди него се бяха провалили? Че ще спре войната, след като с изчезването си можеше да предизвика друга?

— Винаги първо почиствай своята къща — промърмори, загледан в отражението си. Дрехите му съвсем се бяха разпарцаливили. Добре, че поне температурата тук бе постоянна и съвсем приемлива.

Колин бе опитал с всички възможни средства да установи контакт: звук, поглед, цвят, мирис, дори музика. Единствената реакция от тяхна страна, когато го плениха, бе готовността им да се отърват от него сякаш е ненужно и досадно насекомо. Наложил се да се съпротивлява с всяка фибра от тялото си и накрая го прибраха тук. Усилията, които бе положил, за да получи храна и вода, едва не го убиха.

Малки победи, помисли си Колин, докато търкаше зачервените си колене. И всички те единствено по волята на Всевишния. Пепус се оказа прав. Колин бе забравил откъде идва, забравил бе дните, когато се беше борил само за собственото си оцеляване. Тази мисъл го отрезви. Може би бе тръгнал в погрешна посока да дири Царството Небесно.

Тази мисъл го накара да се засмее. По-добре да научиш някой урок късно, отколкото никога.

13.

— Открихме Денаро — докладва Вандовър със задоволство в гласа.

— Къде?

— В Пограничните територии. Оставил е ясна следа.

— Както и предполагаме. Иска да примами Сторм след себе си.

— Пепус се почеса по главата и както винаги наелектризираната му червена коса изпука едва чуто. — Странно е само защо ни отне толкова време да го намерим. Потвърдено ли е?

— Да.

— Погрижи се вестта да стигне и до Джек.

— Той е готов да потегли при първия знак.

Пепус си позволи една лека усмивка.

— Вандовър, знаеш не по-зле от мен, че предпочитам да го пратим надалеч. Време е за една малка аудиенция. Покани официалните говорители на Скиталците.

Баадластър зяпна от почуда.

— Но, ваше величество...

— Ако не го направиш, скоро ще затропат сами на вратата. А тук управлявам аз, не тълпата. Това е тронна зала, не говорилня. Ще им подхвърлим Сторм, нека той се попече на този огън.

— Скиталците искат вас, ваше величество — отвърна Вандовър.

— Съветвам ви да не го правите. Пък и командирът ни е необходим за друго.

— За това също ще свърши работа.

— А какво ще правим със Зелените ризи?

Пепус сви рамене.

— Те сами избраха да се слоят със Скиталците — когато повикаме едните, ще дойдат и другите. Но сега не е време да се захващаме с тях. Прекалено сме близо до обявяването на военно положение, а това ще ги накара да се изпокрият. — Той погледна Баадластър в очите. — Ти какво смяташ?

Вандовър си помисли, че императорът разполага с твърде голяма мрежа от информатори, за да се допитва до него по подобни въпроси. Дали сегашната му неувереност не се дължеше на изчерпване на всички ресурси? Това бе тревожна мисъл.

— Погледнато от тази страна, аз съм съгласен, разбира се.

— Чудесно. Дай необходимите разпореждания на Планетната полиция. Не желая обаче да влизат в казармите и на учебния полигон.

— Ще направя каквото е нужно — кимна Вандовър. Той се поклони и си тръгна, без да проявява излишна припряност. Не желаше по никакъв начин да раболепничи пред императора.

— Бих дал лявото си орехче да тръгна с теб, момче, но не зависи от мен — дребният и набит сержант крачеше редом с Джек, опитвайки се да поддържа неговото темпо.

Джек се засмя.

— И да изоставиш новобранците? Пепус ще накара да отрежат *моето* ляво орехче, ако му предложи нещо подобно. — Не след дълго те стигнаха подножието на базата и масивните стени, които заграждаха парадния площад от учебния полигон, ремонтния цех и казармите. Джек познаваше добре тези места и същевременно ги виждаше за първи път... спомените му изплуваха и се наслаждаха един върху друг. В един момент знаеше съвсем точно кой е и къде се намира, в следващия се чувстваше объркан, а умът му бе като непрочетена страница.

Ласадей се покашля.

— Радвам се, че въпросът с твоето така наречено „предателство“ и „дезертьорство“ е уреден.

Джек спря и сведе поглед към него.

— Това е политика, сержант. В нея са замесени типове като Пепус, Вандовър и кой знае кой още. Пък и не съм сигурен, че е уреден.

Голото теме на Ласадей лъщеше на ярката слънчева светлина. Той стисна устни.

— Лесно е да хвърлиш кал по някой честен войник, командире — посочи той с палец стената. — Роулинс ще се освободи след няколко минути. А аз трябва да приема костюмите.

— Ще се оправя и сам — увери го Джек. Сержантът обаче се колебаеше. Пристъпи неуверено от крак на крак, пое си дъх и тръгна към вратата, оставяйки го в компанията на „почетната“ гвардия. Пепус не държеше Джек под домашен арест, но и не беше обявил, че го освобождава. Вероятно щеше да бъде напълно реабилитиран едва след като открие Колин — ако изобщо успееше да го намери.

Достатъчен бе само един кратък миг Джек изведнъж да се почувства на съвършено непознато място, без да знае дори какво търси. Дланите му се изпотиха. Тялото му го бе довело, а сега го изоставяше... Помисли си, че всеки момент ще полудее. Опита да се успокои, да потърси поне ехото на мисълта, която го бе докарала дотук.

Вдигна глава към извисяващата се пред него стена. Иззад нея долитаха приглушени команди, изстрели и шум от бягащи крака. Маневри, учения, всичко това му бе познато. Бойни костюми. Засмя се. Бойните костюми му бяха като втора кожа. Погледна към вратата, очаквайки да се отвори и през нея да нахлуят мъже в броня. Истински двукраки танкове, бързи и грациозни. „Няма костюм, няма войник“ — припомни си той старата максима.

Джек потрепери отново и в този миг вратите се разтвориха.

Човекът, който се приближаваше към него, носеше капитански петлици, а шлемът му се поклащаше на колана. От бойния му костюм лъхаше на огън, прах и пот. Джек срещна погледа му и изведнъж си помисли, че вижда младежкия вариант на самия себе си — сини очи, светлоруса коса, уверени движения. На челото на младия капитан бяха избили едри влажни капки. Навярно идваше направо от тежко учение. Той протегна ръкавица.

— Радвам се да ви видя, командире.

Джек пое ръкавицата след кратко колебание, давайки си сметка, че би могла с лекота да смаже ръката му.

— Капитане — отвърна, без да знае как да продължи.

Зад младия капитан новобранците се тълпяха пред подвижните шкафове за костюми. Ласадей се навърташе край тях и даваше кратки указания. Изглеждаше капнал от умора, но костюмите бяха по-важни. Костюмите винаги бяха по-важни от хората. Едва след като бъдат

почистени и прибрани, войниците можеха да се върнат в казармата и да отдъхнат.

Един от войниците изтича покрай тях и извика на капитана:

— Роулинс!

— По-късно, ефрейтор — отвърна русият мъж и отново изви глава към Джек.

Роулинс. Джек знаеше, че двамата са били близки. На времето капитанът му е бил помощник. Опита се да измъкне още спомени, но не успя. После за миг пред погледа му се мярна призрачно видение, сцена от съвсем друг свят — Роулинс, целият опръскан в кръв, вървеше, подкрепяйки друг човек, когото Джек познаваше като Свети Колин. А зад тях се виждаха трупове на драки. Но колкото и да се опитваше, не можа да открие нищо друго в спомените си. „Ще си ги върна, всичките“ — обеща си Джек.

Роулинс го дръпна настрани.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнете с мен, командире. Искан да разговарям с вас, преди да предприема каквито и да било официални стъпки.

— Слушам те.

Младият мъж откачи шлема от колана си и втренчи поглед в него.

— Искан да тръгна с вас — заяви той. — Да ви помогна да намерите Свети Колин.

Но защо трябваше да разговарят тихо и насаме? Нима Роулинс се боеше, че Джек ще му откаже? Дали между двамата имаше неразрешени въпроси? Не можеше да разчита на паметта си, само на слепите си инстинкти.

— Може да се уреди, капитане, и ще бъда радостен — каза той. Лицето на Роулинс светна.

— Само за това ви молах, сър — произнесе той.

— Наистина ли? — Младежът отново сведе поглед.

— Сър, може би се съмнявате в мен... и с право, тъй като понякога се подчинявах на заповедите на Свети Колин, вместо на вашите.

— Е, Пепус би могъл да каже същото за мен. Но има моменти, когато добрият войник сам решава кому да се подчини. — Щеше да

продължи, но млъкна. Понякога подобно решение можеше да граничи с неподчинение. Гласът на Роулинс прекъсна мислите му.

— Командир К'рок...

— Ще говоря с него, разбира се.

Роулинс въздъхна облекчено и отдаде чест.

— Благодаря ви, сър. Ще очаквам да ме повикате.

Сторм отдаде чест на свой ред и изпрати с поглед отдалечаващия се капитан, който пристъпваше с грациозност на лъв зад плътната преграда на флексобрънките. Мисълта му се пренесе към К'рок, милоския командир на Рицарите. Нямаше никакво желание да се среща точно сега с него. Навярно отново под въздействие на непрестанно убягващите му спомени. Стисна неволно юмруци. Колкото повече се опитваше да проникне навътре в съзнанието си, толкова по-трудно му беше да извлече каквото и да било оттам. Може би единствената му надежда си оставаше Свети Колин. Накъдето и да погледнеше, виждаше само войници в бойни костюми. Това му напомни, че е време да поиска и свой костюм, колкото се може по-скоро. И да се разпореди да унищожат стария веднага щом го открият.

Джек се обърна и пое обратно към мрачната тъмнорозова фасада на двореца.

Когато отново я повикаха — не беше молба, а заповед — Амбър вече беше готова. Отзова се при първото позвъняване, но нямаше какво друго да стори. Сега Баадластър ѝ държеше юздите и нямаше съмнение, че би могъл да ги дръпне винаги когато пожелае. Но поне на мястото на отчаянието се бе възвърнало желанието да действа и тя се облече за срещата, изпълнена с хладна решимост. Нарочно подбра дрехи, които биха ѝ позволили да се промъкна навсякъде незабелязано. Под тях скри експлозив и детонатор, като се постара да ги замаскира така, че да не бъдат засечени от скенерите. Използва няколко пакета експлозиви, напълно достатъчно по нейно мнение, за да превърне в прах не само Баадластър, но всеки друг в радиус от три метра около нея. Вандовър би могъл да разбере, че носи експлозиви, но това само щеше да го накара да бъде по-предпазлив с нея.

Странно, но точно това решение бе причината за сегашното ѝ спокойствие. Тя приглади роклята върху хълбоците си. Тъканта бе

мека и лъскава, тъмночервена на цвят, като кръв. Амбър погледна лицето си в огледалото — косата блестеше над бледото лице, устните ѝ бяха начервени и контрастираха с кожата. Изглеждаше слаба и ранима и точно такова впечатление искаше да направи на Вандовър. Докато проумее, че е погрешно, ще бъде твърде късно.

Постави още малко пудра над веждите си и докато вдигаше ръка, почувства изпънатите под роклята ѝ жици на детонатора. Надяваше се, че не се виждат. Доставянето на експлозивите ѝ бе отнело известно време. Особено сега, когато Малтен бе град под обсада. Заради бунтуващите се Скиталци повечето магазини бяха затворени и дори Зелените ризи бяха потънали в дълбока нелегалност. Но тя все още имаше връзки в подземния свят и те ѝ служеха добре.

Амбър прати въздушна целувка на отражението си и излезе. Единственото, което можеше да наруши вътрешното ѝ равновесие, бе мисълта за Джек — най-вече защото повече не можеше да разчита на помощта му. Преглътна заседналата на гърлото ѝ ледена буца. Той никога няма да ѝ прости това. Адът, в който предстоеше да се потопи, щеше да е само неин.

От очите ѝ бликнаха сълзи при тази мисъл и тя ги обърса с върховете на пръстите си.

— Няма да плача. Никога вече — обеща си Амбър, преди да отвори вратата и да продължи нататък.

14.

Колин отблъсна с отвращение димящата купичка. Вместо варени зеленчуци, каквито обичайно получаваше, този път му бяха дали нещо, което приличаше на гърчещи се червеи. Макар че гладът го измъчваше, видът на тази жива топка плът накара стомаха му да се преобърне. По неизвестни и необясними за него причини от време на време неговите невидими „тъмничари“ му подаваха тази храна. На всичко отгоре самите червеи не бяха едни и същи — имаше чувството, че променят вида си, не че това имаше някакво значение за апетита. Той побърза да пъхне обратно през процепа на вратата купичката.

Приседнал до стената, обвил коленете си с ръце, Колин се опита да не мисли за времето, което трябваше да изтърпи до следващото ядене. Случвало се бе понякога да му дават храна и извън установения порядък, но не често. Чудеше се дали не ги обижда, като отказва храната. Тя бе единственият установен помежду им начин за общуване.

Подът под краката му едва доловимо се разтресе. В първия миг си помисли, че причината е в отпадналото му тяло, сетне осъзна, че става нещо.

Стените се тресяха. Колин се надигна неуверено. Сграбчи малкото столче в мига, когато те се отдръпнаха назад и вътрешността бе озарена от ярки светлини.

Аш-фарел бяха дошли при него.

Беше виждал мумифицирано тяло на Аш-фарел в находището на мъртвата луна Лазертаун. Беше вървял между останките им на Колинада и бе откривал сведения за тях в архивите на Скиталците. Но нито веднъж през всичкото това време не бе осъзнавал с пълна яснота с кого си има работа. Знаеше само, че онези мумифицирани останки изглеждаха величествено.

Сега се бе изправил пред три от тях и ужасът, който изпита, прогони и последните остатъци от разумна мисъл. Ангели, бе първото,

което си каза, вдъхновен от завладелите го чувства. Дяволи, добави веднага след това.

Те бяха огромни, три пъти по-високи от него, приличаха на гущери, но люспите на кожата им сияеха ослепително като скъпоценни камъни, а пламтящите въглени на очите им го прогаряха до дъното на душата. Излъчваха праведен гняв и той падна на колене, а столчето, което стискаше, се изтърколи от вцепенените му пръсти. Когато посегнаха към него, сърцето му спря да бие за миг.

— О, Боже! — провикна се той, изпълнен с убеждението, че умира, защото дори да не го убият, сърцето му щеше да спре напълно. Изви глава, за да види накъде го носят, и когато видя, започна да се моли да издъхне, преди да стигнат дотам. Защото очите му бяха съзрели сияещата белота на операционната маса и подредените до нея инструменти. Колкото и различни да бяха чуждоземците, нямаше нищо успокояващо във вида на този уред, предназначен за аутопсия и мъчение. Колин отчаяно зарита с крака.

15.

Вандовър стоеше с гръб, когато вратата се отвори.

— Милейди — произнесе, без да се обръща. Амбър огледа набързо вътрешността на личните му покои — преддверие и читалня, портал към спалнята, лукс, какъвто можеше да си позволи само императорът. Помещенията заемаха почти цял етаж. Зад Баадластър през прозореца се виждаше дворецът и простирацията се отвъд него Малтен. Прозорецът беше от истинско стъкло и гледката бе необичайно рязка и отчетлива. Амбър обаче предпочиташе замъгления изглед на пластмасовите прозорци.

От друга страна, стъклото можеше лесно да се счупи. Тя се засмя леко при тази мисъл и пристъпи напред. Вандовър се обърна. Когато я видя, очите му едва забележимо се разшириха.

— Милейди — повтори той. След това добави: — Да не си забравила, че и аз имам сърце?

— Съблазняването — произнесе Амбър, като продължаваше да върви към него — няма нищо общо със сърцето. А ти изпитваш страст към мен, Баадластър, виждам го в очите ти.

Той отвори и затвори уста. Имаше изморен вид, явно денят му е бил тежък. Каквото и да очакваше да чуе Амбър, остана изненадана.

— Тук аз съм господарят.

Бузите ѝ поруменияха. Наведе леко глава и зачака, опасявайки се да не пробуди подозренията му. Нека само се доближи достатъчно, за да е сигурна, че няма да му се размине!

Но Вандовър не се приближаваше. Стоеше в другия край на стаята и я разглеждаше внимателно, докосваше я с невидими сетива, които тя с лекота отблъсна. Зачуди се дали и той не играе някаква своя игра. Едва ли притежаваше достатъчно силна дарба, иначе щеше да я долови още преди години... и да се страхува от него.

А беше изминало много време, откакто за последен път бе изпитвала страх. О, много пъти се беше тревожила за Джек, но

сковаващият всичко останало страх, който бе изпитвала по времето, когато избяга от Ролф, бе останал в миналото. До този момент.

— Не е необходимо всеки път да ти казвам какво да правиш, но такива ще бъдат правилата на играта — продължи министърът с приглушен глас, който сякаш идваше от гроб. — Не мога да ти обещавам, че ще бъдеш мой равностоен партньор. И двамата знаем, че цената ти не е толкова висока.

— Моята цена е Джек — прошепна тя с пресъхнали устни и с изненада откри, че Вандовър произнася същите думи.

— Твоята цена е Джек — той направи пауза. — Не мога да ти гарантирам дори неговата безопасност. Съществуват твърде много фактори в борбата за властта над тази империя. Но ако той остане само със сегашните си спомени, мога да ти обещавам, че няма да заповядам да го убият.

Амбър вдигна очи. На лицето ѝ се четеше надежда, примесена с омраза.

— Това не е достатъчно — рече.

Той сви рамене.

— Затова пък е всичко, което мога да предложа. На теб оставям да решиш дали си съгласна или не.

— Не и да убия Джек!

Вандовър държеше в ръката си чаша. Вдигна я и отпи от нея.

— Мило момиче — поде с глас, в който нямаше и следа от добрина. — Ще правиш това, което ти наредя, и нищо повече.

— Само през трупа ми. — Тя се хвърли към него, протегнала ръка да го сграбчи, докато с другата търсеше детониращия механизъм на огърлицата.

Той я улови. Чашата се разби на пода и се превърна в смъртоносни парчета под краката им, докато ѝ извиваше ръцете назад. Устните му бяха разтворени в хищна усмивка.

Амбър повдигна рязко коляно. Той изпъшка, пусна я за миг, после се пресегна и я хвана за лявата ръка, миг преди да сграбчи огърлицата.

— Какво си намислила, госпожичке? — попита задъхано.

Притисна я назад, извивайки тялото ѝ, докато роклята ѝ се разкъса на раменете. Гърбът ѝ опря в стената. Амбър потръпна болезнено, когато жиците се врязваха в кожата ѝ.

Вандовър продължаваше да я притиска с тялото си. Тя почувства надигацията се между краката му член. Дъхът му се учести. Той прикова китките ѝ с една ръка над главата ѝ. Амбър се заизвива в отчаяно усилие да се освободи, но той бе далеч по-силен, отколкото бе предполагала. Със свободната си ръка отметна падналия на лицето ѝ кичур.

— Каква клопка си ми приготвила? Защо не ми кажеш?

Въпреки втвърдения член, с който я притискаше през роклята, тя се тласна в него. Блъсна го с гърди, с отчаяна надежда, че това може да предизвика спонтанна детонация. Той се отдръпна уплашено.

— Говори!

Амбър стисна зъби.

— Никога... няма... да убивам... за теб!

Вандовър замахна и я зашлеви през лицето. Тя почувства соления вкус на бликналата кръв. Слабините му се притиснаха към нейните и стомахът ѝ се сви мъчително. Стената отзад не ѝ позволяваше да помръдне.

— Не забравяй — просъска той. — Ти сама дойде при мен.

В главата ѝ се мятаха трескави мисли: детонаторът, експлозивите, фината мрежа от кабели под дрехите ѝ. Този мъж никога нямаше да я има. В душата ѝ се разгоря гигантски огън. Тя го пушна на воля, използва го като гориво, за да нанесе удар, и блъсна с всичка сила, дълбоко, молейки се само Баадластър да не успее да произнесе думите, от които най-много се боеше. Мислите ѝ го пронизаха като копие. Тя изля всичко от себе си в тази атака, докато накрая душата ѝ заплашваше да напусне тялото.

Избухнаха ярки светлини. Из стаята различни предмети започнаха да се издигат във въздуха, да политат с бясна скорост и да се разбиват в стените. Мебелите се разтресоха, подскачайки в нервен танц върху пода. Книгите от лавиците разтваряха страници като птичи криле и политаха. Стаята се изпълни с нарастващ грохот и тогава летящите предмети започнаха да се издигат спираловидно нагоре, докато накрая в центъра на помещението се оформи невъобразима вихрушка.

Когато осъзна, какво е направила, тя задържа дъх, в очакване.

Вандовър отстъпи половин крачка назад. Страстта, която допреди миг гореше в очите му, беше угаснала. Устата му се изкриви.

Телата им се разделиха, ала той продължаваше да държи ръцете ѝ приковани.

Амбър си пое въздух на пресекулки. Опита се да се освободи с надеждата, че пръстите му са мокри от пот и няма да могат да я задържат.

Отворил широко уста, той също си поемаше мъчително въздух. Сетне в очите му отново заблещукаха пламъчета. Вихрушката над главата му започна да се разпада и летящите предмети се приземиха на пода. Шумът утихна и скоро се чуваше само пърхането на реещите се из стаята книги.

Вандовър се залюля на пети и избухна в гръмогласен смях.

— Ти си като огън, Амбър — рече. — Но аз съм като вода. Дълбока и неподвижна. Кална и замърсена, може би. Силата ми винаги е била хилава, но тя се храни от твоята. Нахрани ме, Амбър. Нахрани ме, за да порасна и да стана силен.

Отново я прониза страх. Гърдите ѝ се блъснаха в неговите.

— Пусни ме! — изкрещя тя и се задърпа.

Докато се боричкаха, деколтето на роклята се разкъса. Мазолестата му ръка се пъкна в пазвата, напипа зърното на гърдата ѝ и го стисна. Амбър изпищя от болка. Изведнъж Вандовър съгледа фината мрежа на опасващите я жици и се дръпна назад. Пресегна се и скъса с рязко движение огърлицата. Тя понечи да се измъкне, но той я стисна за гърлото толкова силно, че едва успяваше да си поема въздух. Пред очите ѝ заплуваха черни петна.

Стиснал скъсаната огърлица в шепа, той отново посегна и започна да ѝ къса роклята парче по парче, хвърляйки остатъците на пода, сякаш бяха късове от кожата ѝ. Тялото ѝ изстина, кръвта блъскаше в слепоочията ѝ. Неспособна повече да се съпротивлява, тя увисна безпомощно на стената, докато той я разголваше. Пръстите му я докосваха по зърната, докато накрая те щръкнаха напред като виолетови пъпки.

Вандовър откъсна последното парче от копринените ѝ гащички и заедно с него последния пакет експлозив. Захвърли ги настрани, заедно с ненужната огърлица. След това я повали на колене.

Подпря се на коляно до нея. С лявата ръка продължаваше да я стиска за гърлото, с дясната я погали между краката.

— Искаше да убиеш и двама ни — произнесе с хрипков глас. Амбър се задърпа, погледът ѝ се замъгляваше, усещаше, че губи сили. — Никога вече не ми се противопоставяй.

После я пусна и тя увисна в ръцете му. С нисък, гърлен звук я положи на пода. Докато тя си поемаше, хлипайки, въздух, Вандовър се съблече. Амбър почувства топлината, която извираше от разгорещеното му тяло. След това силата на ума му я прикова така, както не биха могли да я приковат и най-тежките вериги. Всяка атака, която изпращаше към него, биваше погълната, а сетне се връщаше удесеторена. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да лежи, напълно безпомощна и лишена от воля на студения под.

И тогава той я облада. Направи го бавно, наслаждавайки се на всеки миг. Докосна всяка частица от тялото ѝ, остави навсякъде по нея следа от себе си. Така че всеки друг, който след него я докосва, да поражда мъчителни спомени за болката и терзанията ѝ и за удоволствието, което му бе доставяла.

За да се намрази завинаги.

Целувките му я изгаряха. Шепнеше в ухото ѝ приглушени сквернословия, накара плътта ѝ да се пробуди въпреки нежеланието ѝ, принуди я да стене, макар да не искаше, породил в нея страст, която граничеше с болка, и после започна всичко отначало. Ближеше солената пот, покриваща тялото ѝ, сякаш беше мед. Когато приключи с устните ѝ, те бяха толкова подпухнали, че едва можеше да проплаче.

А когато най-сетне ѝ се насити и се изтегна до нея, опря влажните си устни в ухото ѝ и прошепна името на първия човек, когото искаше да убие. Едва тогава я освободи от оковите си и я остави да плаче на воля.

Когато и за това нямаше повече сили, той я облада отново. След това ѝ заяви, че ще трябва да изпълнява всяко негово желание, без да се съпротивлява. Инак следващото име ще е това на Джек.

16.

Нощ. Сензорите, настроени да улавят дори лека промяна в оттенъците, не бяха в състояние да засекат безшумните движения на фигурата, която се движеше със странна, някак неестествена грациозност на милиметри извън техния обсег. Непознатият крачеше по коридорите на двореца предпазливо, докато най-сетне достигна предварително определеното място, където се притаи, невидим.

Това, което виждаше, бе седнала пред огледало жена. Лицето ѝ бе красиво, изваяно, почти лишено от белезите на възрастта, ако се изключеше дълбоката резка, прорязваща челото ѝ. Всъщност, резката бе по-скоро белег за власт. Тя ѝ напомняше, че все още има неща на този свят, които би искала да притежава, и че това бе напълно във възможностите ѝ. Че е един от тримата членове на управляващия триумвират и че решенията ѝ можеха да променят съдбините на много планети.

Жената въздъхна и се зае да се гримира. Движенията ѝ бяха ловки и уверени, личеше си опитът от дългите години. Скоро приключи, начерви си устните и се изправи, оправяйки гънките на роклята.

Беше напълно готова да започне революция.

— Хитрец си ти, Пепус — каза тя на огледалото. — Но закъсня с ходовете си. По-рано трябваше да пуснеш Сорм.

Непознатият в ъгъла тъкмо се надигаше, когато изведнъж замръзна. После се съвзе и се хвърли напред.

Охранителните камери засякоха само размазана светлина, енергия, твърде силна, за да бъде уловена върху записващото устройство, кратък и смъртоносен изблик. Когато убиецът приключи, тялото на жената, известна с прозвището Графинята, рухна на пода, без дори да бъде докоснато. Кръв рухна от деликатните ѝ ноздри и украсените ѝ с диамантени обеци уши и дори в смъртта властната резка на челото не се изглади.

Вандовър се шмугна в сепарето и веднага забеляза нещастното изражение на човека, който вече го очакваше там. Той пристъпи неловко от крак на крак, но остана от другата страна на масичката, сякаш искаше да я използва за прикритие. Вандовър забеляза движението му и неволно се засмя.

Човекът, който го очакваше, макар и млад, бе с прошарена коса и притежаваше онзи тип с нищо неотличаващи се черти, които му позволяваха лесно да се слива с тълпата.

— Здравей, Нейлър — поздрави го Вандовър.

Другият изсумтя нечленоразделно в отговор и отказа да поеме протегнатата ръка.

— Виждам, че си чул за случката — рече той с помръкнал глас.

— Че за какво са ми иначе Планетната полиция и информаторите? Мястото на инцидента вече е почистено. Иззети са и записите от камерата.

— Ако питаш кой я е убил, отговорът ми е: ние не знаем.

Вандовър обаче клатеше глава.

— Това няма значение в момента. Графинята е мъртва. А без нея ти си оставен на произвола на съдбата.

— Дойдох да се срещнем, защото твърдеше, че имаш да ми казваш нещо интересно. Не желая да те слушам как злорадстваш.

— Аз не злорадствам, приятелю. Изказвам ти съболезнованията си. Доста добра работа свърши, но ни чака още.

— Какво всъщност искаш? — попита Нейлър, почувствал, че разговорът придобива сериозен обрат.

Вместо отговор Вандовър затропа върху масата тайния сигнал на Зелените ризи. Нейлър го слушаше настръхнал. Накрая облиза нервно устни.

— Нима мога да ти се доверя?

— Не можеш — засега. Впрочем, аз също. Но на моя пост аз имам много повече за губене от теб. — Вандовър се облегна назад, в очакване другият да вземе решение.

Най-сетне човекът промърмори неохотно:

— Какво искаш от мен?

— Как е била убита?

Нейлър сви рамене.

— Със звуково оръжие, но не сме съвсем сигурни. На записите няма нищо, освен кратък енергиен изблик. Ако е лъч, трябва да е с непознати за нас характеристики. Официалната причина за смъртта е масивен мозъчен кръвоизлив. Може да е съвсем естествен.

— Но не е.

— Така изглежда засега.

— Какво ще правите без нея?

Нейлър отново се поколеба. Отпи от чашата си, но не отговори.

Вандовър се наведе през масичката.

— Ами ако вместо хаос ви предлага обединение?

Кралица Трикатада тракна доволно с хитиновите си плочки, когато генерал Гатхул се приближи, за да ѝ поднесе почитанията си. Разтворила обвивката си отзад, тя бе разперила криле, както само една истинска кралица можеше, и яркото им луминесцентно сияние хвърляше отблясъци върху привелия се почитително драк. Тялото ѝ трептеше от желание да бъде обладано, и то тъкмо от стройния войн пред нея, но сега не бе моментът, нито мястото. Тя прибра разкошните си криле под черупката и приседна, давайки знак на Гатхул да се изправи. Великолепната му маска будеше възхищението ѝ.

— Радвам се да ви видя отново под крилото ми, Гатхул — заговори тя.

Генералът склони бавно глава.

— Само дългът може да ме накара да се отделя от вас.

— Как върви изплитането на плановете?

— Древният враг е силен и непредсказуем както винаги. При тези думи генералът неволно се раздвижи и започна да крачи нервно напред-назад. — Само вашата върховна способност за снасяне на яйца успява да го задържи.

Маската на кралицата изобразяваше едновременно гордост и тъга, както само тя умееше да смесва тези противоречиви чувства, и Гатхул спря за миг, за да ѝ се полюбува. Очите на кралицата сияеха. Не беше пропуснала неговото уж неволно ласкателство. Тя се отпусна на четири крака.

— Времето ми е кратко.

Като че ли дракският войн не го знаеше. Бремето да са снасят достатъчно яйца, за да се попълват редиците на техния род, бе прекомерно тежко за всяка една женска, и още по-тежко, защото досега така и не бе успяла да осигури излюпването на друга плодовита кралица. Когато утробата ѝ изсъхне, расата им щеше да бъде обречена. И въпреки това все още имаше надежда — колкото повече яйца снасяше Трикатада, толкова по-голям бе шансът да се роди новата кралица. И толкова по-кратък щеше да е животът ѝ... откъдето произлизаше и нейната тъга. Гатхул съзнаваше, че това е битка, която може да бъде с отчайващи последици.

Кралицата вдигна поглед.

— И колко умело изплетохте плановете ни?

— Толкова, че предишните ни врагове и настоящи съюзници така и не разбраха какви са истинските ни намерения. Двамата с вас, кралице моя, сме създадени един за друг. Човеците смятат, че армията ни е вкопчена в несекваща битка, ала истината е, че използваме едва една трета от силите си.

— Само една трета?

— Както сама наредихте.

— И Съветът ме подкрепи напълно — Трикатада изтрака доволно. — Не посмяха да ми противоречат. Аз съм единствената надежда.

Излишно бе да казва, че би могла да заплаши да преустанови чифтосването, ако Съветът не изпълни волята ѝ. Ход, който бяха измислили двамата с Гатхул. Дракската лига беше обединена под владичеството ѝ, защото нямаше друг избор. Нито една друга фракция не разполагаше с фертилна кралица и това беше единствената предпоставка за нейното царуване.

Кралицата се изправи отново и го изгледа отвисоко.

— Струва ми се обаче, генерале, че успехът ви не е стопроцентов.

Той подреди плочките на маската си в израз на смирено подчинение.

— Не, кралице, не е пълен. Командирът на име Сторм успя да оцелее при нашата недостатъчно добре подготвена атака. Но аз се съмнявам, че той ще може без подкрепа да свали Триадския трон или

Доминиона, дори ако се досети каква е истината. Хората не са като нас. Нито един от тези индивиди не разполага с пълната власт.

Трикатада спря да се гали по хълбока.

— Така ли смяташ? Аз пък мисля, рицарю мой, че е време да насочиш усилията си към откриване на онзи, когото наричат Колин от Синьото колело. Според нашите информатори Пепус подготвя експедиция за издирването му. В нея ще бъде включен и Сторм. Последниците никак не ми се нравят. Скиталците от доста време ни пречат да разработваме норцитовите залежи. Въпросът е дали са разкрили онова, което не бихме искали да става известно. Ако Колин може да бъде открит, искам ние да сме откривателите му.

Гатхул се поклони.

— Да, кралице моя.

Знаеше, че това е заповед. Каквито и възражения да имаше относно дадената задача, реши да ги остави за по-късно.

Трикатада продължи след кратка пауза:

— Опитай се да включиш и К'рок в играта. Милосецът е доста способен и в миналото неведнъж ни е бил полезен.

— Както заповядате. — Гатхул внезапно млъкна. Нещо се беше променило във въздуха и той го усети. Повече не можеше да пренебрегва тежкото ухание, което се излъчваше от кожните жлези на кралицата. Твърде дълго бе откъснат от нея и макар драките да не спазваха стриктно моногамия, той бе нейният първенец в чифтосването и възнамеряваше да ѝ го напомни. — Отбранителната линия е ясно обозначена, кралице моя. Когато този път Аш-фарел решат да нападнат, между нас и тях ще се изправят чуждоземците. Човешкото царство, от Пограничните територии до Доминиона и Триадския трон, ще бъде пожертвано, за да оцелеем ние. И докато те воюват и умират, ние ще продължаваме да се множим и да завземаме нови територии. Аз, Гатхул, ви го обещавам. Ние ще победим.

Гърленият отговор на Трикатада бе почти неразбираем, заглушен под призива за чифтосване. Гатхул също нададе вик и се покатери върху нея, а тя разтвори криле, отвръщайки на най-първичния зов, благодарение на който оцеляваха видовете.

Когато Гатхул я остави, тя остана да лежи, потънала в дълбок сън и изтощена, а тръпчивата миризма на тялото ѝ изпълваше помещението. Не се събуди, дори когато вътре влезе един от

прислужниците с вечерята. Едва ли присъствието му можеше да има някакво значение за нея, тъй като прислужникът беше търтей, а драките търтеи по самата си природа са същества нисши и незначителни. Търтеят приключи бързо със задълженията си, стараяйки се да не събуди кралицата. По принцип търтеите бяха далеч по-ловки и грациозни от драките войни, тъй като бяха лишени от тежката им хитинова броня.

Малко преди да излезе, той спря край гнездото, където кралицата се подготвяше за мътене. Привлече го миризмата от скорошното чифтосване. Макар да нямаше особен опит в тези неща, търтеят почувства, че е възбуден. Предприемайки действие, което би довело, ни повече, ни по-малко, до изстребване до девето коляно на целия му род, стига да бъде разкрито, той се покатери върху кралицата и се намести върху погълнатото ѝ от транс тяло. Трикатада изстена и се размърда насън, защото членът на търтея, невъзпрепятстван от дебелината хитинова броня, проникна дълбоко в нея и предизвика нови вълни на удоволствие. Веднага щом почувства, че кралицата отвърща на предизвикателството му, търтеят побърза да се облекчи и си тръгна, съзнавайки, че е извършил най-отвратителния грях, който би могъл да си представи с ограничения си мозък. Той побягна навън, опитвайки се да прикрие срама си зад маската.

17.

Обелваха живота му на спомени, слой по слой, едни горчиви, други сладки, но винаги болезнени. Беше се вкопчил в топящите се останки на своето съзнание, твърдо решен да не отпускат хватката си, каквото и да му струва. Без никакво съмнение Аш-фарел наблюдаваха това, както следяха и импулсите, протичащи по неговите нерви и ганглии. Нямахше никакъв начин да узнае каква е реакцията им, но съдейки по това, че все още е жив, очевидно научните им умения бяха завидни.

Странно е да съществува лишен от тяло, да търсиш безметежност, а да получава само болка, да жадуваш смъртта, която е за предпочитане пред милиардите остриета, които пронизват душата ти. Зърна един мимолетен спомен за Джек и се опита да го задържи, мярна Амбър и се прикова към видението ѝ. Всичко това го изпълни с увереността да не се предава, тъй като съхраняваше прекалено ценни неща в себе си. И продължи да се вкопчва в останките от живота си, въпреки че силите му непрестанно гаснеха.

Вероятно най-сетне бе стигнал края на това изпитание, защото Аш-фарел се заеха да му връщат постепенно отнетото. Безбройните разпилени звезди на неговия живот започнаха да се скупчват и да се свързват отново. Черната бездна на смъртта се отдалечи и се изгуби в мрака.

Когато се събуди, изпитваше болка, каквато досега не бе изпитвал, в тяло, което бе неговото, и същевременно му се струваше чуждо. Аш-фарел го бяха разглобили докрай, а сетне го бяха сглобили отново. Но въпреки невероятните си умения, не го бяха направили както трябва.

18.

— Чух, че императорът днес щял отново да приема заявки за аудиенция.

Хилав мъж с бледо, болнаво лице стоеше пред дворцовия видеоекран и пристъпваше нервно от крак на крак.

— Трябва да разговарям с него час по-скоро.

Откакто Зелените ризи го бяха освободили, той бе непрестанно нащрек, страхувайки се да не бъде заловен. Бяха му наредили да намери министъра на войната и да му предаде посланието лично.

От екрана го гледаше жена със строго лице.

— Съобщете си името, църковния ранг и сдружението.

— Църковния?... Но аз... — заекна той и млъкна.

— Не сте ли Скиталец?

— Ами не, аз съм... ксенобиолог — произнесе мъжът в отчаян опит това да прозвучи достойно.

— Съжалявам — отвърна жената. — Но залата за аудиенции е отворена само за Скиталци. Сигурно и вие го знаете. Достъпът за останалите членове на обществото ще бъде възстановен, когато бъде отменена общата стачка.

— Но аз *трябва* да разговарям с Баадластър! — настояваше Миердан. — Имам да му съобщя нещо много важно. Лично. Направете нещо... кажете му...

Жената седеше зад плътното стъкло на гишето. Но сега се надигна и още щом се приближи до преградата, той осъзна, че не е попаднал на когото трябва. Тялото ѝ бе едро, а между гърдите ѝ се поклащаше груб дървен кръст, който показваше принадлежността ѝ към сектата на Скиталците.

— Повиках охраната — събщи му тя. — Съветвам ви да си вървите, преди да са дошли.

Миердан се обърна и побягна. Нямаше никакво желание да попада в ръцете на Планетната полиция. Улицата зад двореца изглеждаше съвсем пуста. Там спря. След като бе стигнал дотук...

Миердан се извърна рязко. Можеше само да се надява, че пропускът, който му бяха издали, все още е в сила. Въпреки изплашения си вид нямаше намерение да се отказва толкова лесно. Научната му дейност открай време оставаше недоразбрана и лишена от подкрепа, но сега разполагаше с информация, която можеше да промени коренно отношението към съюза с драките. Нищо не би могло да бъде по-важно от това, ако се изключи може би бунтът, свързан с изчезването на Свети Колин, но трябваше да го съобщи лично на министъра. Драките бяха пуснали твърде дълбоки корени в малтенското общество. След смъртта на Графинята неговите благодетели бяха изгубили предишната си увереност. Миердан не можеше да чака повече.

Дочу характерното потракване на дракски челюсти и побърза да се шмугне сред хрусталаците в подножието на дворецовата ограда. Беше настръхнал от ужас, едва овладяваше шумното тракане на зъбите си и усещаше в устата си горчилка. Беше прекарал твърде много години в дракски плен, за да си позволи отново да изгуби свободата си. Остана стаен на мястото си, докато драките отминат. Успя да улови само няколко думи от разговора им. Изглежда, ги вълнуваше ситуацията около Скиталците. Но това бяха войни и явно горяха от желание да се бият, защото обсъждаха какво би могло да разпали поредния военен конфликт. Миердан намираше дракските войни за тъпи, праволинейни и лишени от въображение. Единственият сред тях, способен на хитрост и лукавство, бе генерал Гатхул. Изглежда, генералът бе надарен не само да бъде пълководец, но и дипломат.

Когато най-сетне чуждоземците отминаха, Миердан изпълзя от укритието си и се огледа. Доколкото можеше да съди по характера на постройките наоколо, намираше се недалеч от казармите на доминионските рицари. Ако го заловят тук, животът му щеше да бъде изложен на опасност, също както и ако бе попаднал в лапите на драките. Миердан се шмугна обратно в шубраците.

Отново гласове, този път човешки. Дребничкият човечец зарови лице в тревата, молейки се да остане незабелязан.

— Значи приключихме с това — боботеше нечий хрипкав глас. — Костюмът е проверен и зареден, командире.

Вторият глас беше малко по-мек тенор, но той прикова веднага вниманието на Миердан. Ученият се надигна и едва сдържа порива си

да подаде глава от храстите, за да се увери, че притежателят на гласа е този, за когото мисли.

— К'рок ме изненада.

— Бих дал лявото си орехче, за да узная защо му позволиха да дойде с теб, командире. Сигурно ще те шпионира.

— И аз имам подобни съмнения. Но К'рок никога не е бил верен докрай на дракската кауза. Не бих могъл обаче да разчитам на верността му. Добре, че с мен ще бъдат Роулинс и Амбър.

Миердан промуши глава между два клона. Сега вече различаваше съвсем ясно двамата мъже. Гласът наистина принадлежеше на този, за когото си мислеше. И как би могъл да го забрави, след като му бе спасил живота. Само че сега същият този човек би трябвало да е в тъмницата на Пепус, обвинен в предателство. Що за чудо ставаше?

— Ще ти призная — продължи Рицарят, — че не ми се ще да вземам Амбър с мен.

— Но и не можеш да я задържиш, командире.

— Тя заслужава нещо по-добро, сержант. Пепус ме освободи, за да намеря Колин, но не е свалил от мен обвиненията, а не е изключено и изобщо да не го направи. Засега все още съм предател и кой знае, току-виж, след като императорът вече няма нужда от мен, реши да се отърве веднъж и завинаги.

— Ти не си изменник, командире — отвърна Ласадей с глас, звънтящ от увереност.

Миердан усещаше, че устата го боли от силното притискане с ръка. Двамата мъже продължаваха да разговарят с приглушени гласове. Но сега вече се бяха отдалечили и не можеше да ги подслушва. Беше чул достатъчно всъщност. Внезапно реши, че ако някой трябва да научи информацията, която притежаваше, това несъмнено е командир Сторм. Единственото, което смущаваше Миердан, бяха думите „предател“ и „изменник“. Той прогони решително колебанията си и се надигна. В косата му се бяха заплели листа.

Изведнъж върху лицето му падна тъмна сянка. Миердан вдигна глава и установи, че пред него се извисява масивна фигура в брониран костюм. Лицето оставаше неразлично зад затъмнения визьор. Дясната ръкавица се повдигна и го улови за рамото.

— Какво правиш тук, дребосък?

На Миердан се стори, че ще припадне от ужас.

— Сторм — промълви с пресипнал глас. — Трябва да се срещна с командир Сторм.

Ръкавицата продължи да се свива и болезнено да го натиска надолу.

— Какво каза?

— Трябва да открия командир Сторм! — повтори Миердан с изтънял гласец. Ръката в ръкавицата бавно го изправи. Завладян от паника, той се извъртя внезапно, от дрехата му се откъсна парче и дребният учен се шмугна в храсталаците. Огромната фигура в боен костюм го проследи с поглед, записвайки всяко негово движение с камерите си.

Миердан най-сетне се добра запъхтян до тайната си квартира в малтенските бордеи и затвори вратата зад себе си. Рамото все още го болеше на мястото, където го бе притискала металната ръкавица. Чудеше се дали няма нещо счупено. Тези бойни костюми имаха такава мощ! С още съвсем малко усилие притежателят му би могъл да го смаже на пихтия.

От доста време сърцето му не бе думкало така бясно. Той прекоси малката стая, осигурена му от Зелените ризи, за да продължава работата си. Нямаше никаква представа защо все още смятаха, че би могъл да им бъде полезен. Не знаеше на кого би могъл да се довери.

Зае се да подрежда малката си лаборатория и да унищожава записките си върху дисковете. И без това отдавна вече държеше всяка подробност от разработките си единствено в паметта си. Работеше трескаво, без да обръща внимание на болката в рамото и на куркация от глад стомах. След като приключи, ще унищожи и самата лаборатория, а сетне отново ще потъне в неизвестност. Все още не бе решил на кого да предаде важната информация. Скоро Зелените ризи също щяха да го прибавят към списъка на своите врагове, но ако някой държеше да го намери, това несъмнено бяха драките. Налагаше се да обмисли внимателно всяка своя стъпка.

Миердан така и не чу, че някой отваря външната врата. Озърна се едва когато угаснаха светлините — по-скоро бяха засенчени от

огромното туловище, което се издигаше до тавана, закривайки осветлението с бронирания си контур.

Непознатият вдигна глава и си свали шлема. Отдолу се показва косматата физиономия на милосец. Сърцето на Миердан замря. Познаваше само един милосец и той бе на служба при драките.

Новодошлият разтегна лице в широка усмивка, от устата щръкнаха едрите му зъби.

— Проследих те, дребосък. Кое е толкова важно, че трябва да го кажеш на командир Сторм?

Езикът на Миердан залепна за небцето му. Той отстъпи назад, премигвайки трескаво.

— Аз... трябва да му съобщя нещо — едва успя да промълви.

— Само на Джек ли? — милосецът се огледа наоколо. След това се наведе, докато лицето му се изравни с това на учения. — Да не се надлъгваме, дребосък. Аз съм К'рок, а ти трябва да си Миердан. Моята кралица иска да се срещне с теб.

— Аз... не съм ничия собственост! Аз съм свободен човек!

— И доста изплашен — милосецът не помръдваше. — Ще ти кажа нещо, дете малцина го знаят. Аз също съм свободен, макар че, ако моята кралица ме чуе да го казвам, ще нареди жив да ме опекаат. Ти дойде да търсиш Сторм. Но той сега има големи ядове. Кажи ми каквото искаш да му съобщиш и аз ще му го предам.

— И после ще си идеш?

К'рок бавно кимна.

Миердан го разглежда уплашено в продължение на няколко секунди. Сетне К'рок вдигна ръкавица и споменът за болката го накара да вземе решение.

— Става въпрос за норцита. Сторм е в течение, знае, че работя над този проблем от известно време. Живял съм сред драките. Ларвите и търтеите се различават от останалите. Хитиновото им покритие е далеч по-меко и податливо. Зная защо драките ламтят за норцит. В началото мислех, че търсят начин да си изработят броня, но не е така. Старата броня на Джек е покрита с норцит и той на няколко пъти е установявал, че драките не го виждат. Истината е, че биха могли, макар да му се е сторило иначе.

— Забави малко — изръмжа К'рок.

Миердан си пое мъчително въздух.

— Ето в какво е работата. Те стриват норцита на прах и го поглъщат. Така подсилват естествената си броня. Правят го само тези от висшата каста, за другите е недостъпен. Така че, когато доловят, че наблизо има някой с норцитово покритие, смятат го за един от своите. Ала сега вече знаят, че врагът използва норцит, и го имат предвид. Не знаят обаче, че норцитът им действа неблагоприятно. Кажете на Джек, че норцитът е отговорът. — Миердан отново си пое дъх. Опитваше се да завоалира информацията, за да не може милосецът да схване цялата истина. Но Сторм сигурно щеше да разбере какво се крие в посланието. Дребният учен поклати облекчено глава.

— И това ли е всичко?

— Да. Ще можете ли да го запомните?

— О, разбира се. — Милосецът бавно се изправи. Флексобрънките засияха ярко. — Помня всичко, което ми казват. А ти?

— Аз унищожих записките си.

— Добре. — Милосецът си постави шлема. — Съжалявам, дребосък — и протегна ръка. Миердан успя да издаде слаб вик, сетне увисна в хватката му. К'рок продължи да го стиска, докато се увери, че дребният човек е мъртъв, сетне го положи внимателно на пода. — Никой не е напълно свободен — произнесе бавно. — Те щяха да те преследват докрай. Сега вече си недосегаем за тях.

Той прекрачи внимателно трупа и напусна лабораторията.

19.

Не без видимо усилие Пепус повдигна загърнатите си в масивно наметало рамене. На огромния екран пред него се виждаше лицето на дракската кралица. Бе настояла да разговарят на четири очи. Императорът вдигна ръка и я прокара през наелектризираната си коса.

— Не възприемам това като заплаха — каза Пепус.

— Това не е заплаха, а обещание — отвърна кралицата. — Ние положихме огромни усилия за просъществуването на този съюз. Но както виждам, вашият свят е на ръба на... гражданската война. Ето защо възнамеряваме да се намесим, преди да го стори Доминионът.

Дълбоко в душата на Пепус се надигна необуздан гняв. Той стисна неволно юмруци.

— Това би било равностойно на край за нашия съюз.

Ако драките можеха да се смеят, сега кралицата щеше да го направи. Но вместо това хитиновите плочки на лицето ѝ се обагриха в алено.

— И как, Пепус? Ние сме обвързани. Вашата броня е и наша — да се отделим, би означавало да останем сами срещу Аш-фарел. Опитай се да въведеш ред в гнездото си, преди да повлечеш всички ни към пропастта. Ние ще сме наблизко и ще чакаме. — Трикатада наклони глава. Маската ѝ придоби властно изражение. Сетне екранът угасна.

Пепус вдигна бавно разтрепераните си ръце. Доминионът щеше да е негов и само негов. Дори ако Сторм открие Колин и го върне, като по този начин го принуди да сдържи думата си и да слезе от трона, Доминионът пак щеше да чака на опашка. Трикатада намекваше за предателство и вероломно нападение под прикритието на военно положение. Трябваше да открие начин да отложи тази заплаха. Днешната аудиенция беше само първата от предприетите стъпки. Много зависеше от Сторм и ако мозъчният блок, който Пепус му бе поставил, започнеше да се пропуква, той щеше да се превърне в

оръжието, от което императорът се нуждаеше — стига да е достатъчно далеч от ръцете на Вандовър.

„Ще си получиш своя светец, приятелю, в комплект с царството. Моли се само да не ти се наложи да го управляваш.“ Той повдигна отново рамене и даде знак на министрите да го придружат към залата, където вече го очакваха Скиталците.

Джек се събуди с горчивия вкус на *мордил* в устата и празна, смачкана ампула в шепата. Разтвори пръсти и пусна строшените стъкълца на пода. Беше издържал още една нощ. Без сънища и мъчителни спомени. Протегна ръце. Сетне се надигна. Униформата бе окачена на закачалката до него, припомняйки му, че Пепус възнамерява да го изложи на показ в най-скоро време.

Имаше моменти, когато в душата му се пробуждаха объркани спомени и странни, неясни видения. Но най-тежко му беше през нощта. Би могъл да използва и други, по-силни приспивателни, но от всички тях *мордилът* бе най-щадящ за организма му. Виденията вече не го плашеха толкова, започваше да привиква с тях, както и със странните провали в паметта. Безпокоеше го само рискът да допусне фатална грешка в отношенията си с Пепус и Вандовър и това бе далеч по-възможно, когато паметта му се възвърне. В края на краищата и двамата очакваха да е забравил годините на интриги и недоверие.

Това, което не очакваха да забрави, бе обещанието на Пепус да се откаже от властта, ако му доведе Колин. Сторм се отправи с мрачна усмивка към банята. Докато пресичаше помещението, за миг долови слабо ухание на парфюм.

Дали Амбър е идвала тук, докато е спал? Огледа се, отново усети миризмата и се зачуди дали не е рожба на въображението му. Не можа да стигне до каквото и да било заключение и се отказа. Не беше виждал Амбър от няколко дни, макар че Ласадей му бе казал, че е идвала, за да ѝ вземат мерки за костюм. Само щеше да събуди подозренията им, ако я потърси.

Той пристъпи под водната струя и я остави да се стича по раменете му, да отпусне напрегнатите мускули. Даваше си сметка, че крачи по острието на бръснача и че излага не само своя живот на риск, но и този на Амбър, но не знаеше как да ѝ го съобщи. Прекалено много

важни неща бяха заложени на карта, а и той си даваше сметка, че всяка негова дума се подслушва и записва. Можеше само да се надява, че Амбър ще успее сама да се погрижи за себе си — както правеше винаги. Остана под душа, докато кабината се изпълни с гъста и непрогледна мъгла.

Вандовър и Пепус се нуждаеха от изкупителна жертва, която да подхвърлят на Скиталците, за да ги успокоят. Джек не познаваше достатъчно добре ордена, бе общувал само с Колин, Джонатан, Денаро и Маргарет — секретарката на преподобния. Но беше наясно с настроенията, които в момента царяха в организацията. Скиталците нямаше да се задоволят с трохите, които възнамеряваше да им подхвърли императорът. Джек обаче нямаше нищо против да е на предната линия, макар и изложен на риск. Бяха му заповядали да не носи костюма. Би предпочел, разбира се, друга заповед — никакви драки. Така поне щеше да постъпи той, ако му поверят командването. За Пепус сега най-доброто щеше да е да задържи похлупака върху врящото гърне.

Това щеше да е възкресението на Джек. Триадският трон го бе обявил за мъртъв и го беше погребал месеци преди да го издири и да го върне обратно като предател и дезертъор. Все още не беше късно за него.

Очаквайки с нетърпение най-сетне да премине към действие, Джек облече униформата.

Амбър избра рокля, която да скрие синините и охлузванията. Не можеше да прикрие само подутите си устни. Докато кръстосваше из стаята, откри, че се придвижва с вдървените движения на зле скроена кукла. Спря пред огледалото и се опита да сложи ред в хаоса на мислите си.

Трябва да каже на Джек. Познаваше добре благородната сърцевина, която се криеше в душата му, и бе сигурна, че все още я притежава. Промяната вероятно го бе направила по-силен отвсякога. Джек щеше да убие Вандовър, независимо дали си спомняше за онова, което е било между тях двамата. Така поне тя щеше да получи своето възмездие. Съществуваше обаче опасността Вандовър да се окаже по-бърз и по-хитър от него.

Прокара бавно пръст по подпухналите си устни и допирът пробуди отново спомена за болката, която бе изпитала. Какво пък, нали бе пострадала само плътта. Амбър сведе очи, за да не срещне погледа си в огледалото. Вандовър бе разпилял своето черно семе в ума ѝ, не само в утробата и тя усещаше как расте там. Сякаш бе оковал във вериги мислите ѝ — и не би се поколебал да ги използва.

Приключи набързо с прическата, неспособна да понесе обвинението, което святкаше в погледа ѝ. Но какво би могла да направи всъщност? Вандовър се бе оказал по-силен от нея.

Наистина ли не би могла да направи нищо? Съвсем нищичко?

Шум зад вратата прогони напирещите в очите ѝ сълзи. Тя даде знак да се отвори, очаквайки зад нея да застане Джек, готов да я придружи до залата за аудиенции. Тъкмо поставяше един от ножовете в дългата бяла ръкавица.

— Джек, малко си подранил... — спря насред дума, забелязала, че на прага стои Баадластър.

Днес беше облечен в сиво и късото наметало подчертаваше жилестото му тяло. Изглеждаше почти като едно от тъмните метални остриета, намазани с отрова, които бе скрила в калъфа на предмишницата си. Той ѝ се усмихна.

— Милейди — произнесе с тон, който подсказваше, че има друго мнение за нея. „Курва — помисли си тя. — Винаги си мисли, че съм курва, когато го казва... и сега вече е прав.“ — Друг ли очаквахте?

— Старите навици умират трудно — отвърна Амбър. — Какво искаш?

Тя се стараеше да стои на известно разстояние от него.

— Само удоволствието да ме придружите до залата. Пепус скоро ще заеме мястото си на трона.

— И сама мога да намеря пътя.

— О, не се и съмнявам. Но първо ми се ще да споделя нещо с теб.

Сърцето ѝ заблъска учестено.

— Вече свърших това, което искаше от мен.

— Амбър, Амбър. Нали не смяташ, че съм прахосал всички тези години и средства само за да получа едно име и нищо повече? Това бе единствено демонстрация, предназначена за теб и някои мои противници. Малко предупреждение, идещо да покаже, че съпротивата

е безсмислена. — Устните му се разтеглиха в злобна усмивка. — Елатук, Амбър.

Призля й. Въпреки това пристъпи към него. Изведнъж в стаята бе станало ужасно студено.

— Не и Джек — прошепна тя.

— Не, не. Разбира се, че няма да е Джек. Той трябва да открие Свети Колин и ако имаме късмет, да ни разкрие тайните на Аш-фарел. Зная, че имаш богат опит с охранителните системи и навярно си се погрижила стаята ти да бъде изолирана от подслушвателните устройства, но има неща, които е най-добре да бъдат прошепвани.

Залата беше блестяща. Лазерни холограми украсяваха сводестия таван със сребриста мрежа на планети и звезди — изображения на световите, които човечеството беше завладяло. Знамена се вееха на неуловимия ветрец. Помещението бе изпълнено с шум и приглушени гласове. Тук бяха дошли всички, получили разрешение за аудиенция. Вероятно се бяха подредили на опашка още в ранни зори, за да преминат през проверката за оръжие и да заемат местата си. Засега единственото им забавление си оставаше светлинното шоу на тавана.

Тълпата се смълча веднага щом Пепус се зададе откъм покоите си и влезе през вратата в дъното на залата. Един дребен златист андроид пристъпи напред и обяви:

— Въздайте почести на Негово многопочитаемо величество император Пепус, който сяда на трона! Всички да поздравят императора!

Докато тълпата отвърщаше подобаващо, в залата влезе и военният министър Баадластър и зае незабележимо мястото си вдясно зад трона. Пепус извърна глава и погледите им се срещнаха. Вандовър бе закъснял и двамата не бяха успели да обсъдят за последен път предстоящите събития. Пепус дори си бе помислил, че министърът изобщо няма да се появи. Докато го разглеждаше, Пепус изведнъж забеляза дълъг рус косъм върху тъмното му наметало. Премести поглед към залата, но Амбър не се виждаше никъде. Зърна обаче Джек, застанал вляво от него, с блестяща парадна униформа.

Обезпокоен, Пепус продължаваше да следи церемонията. Той знаеше, че Баадластър възнамерява да се отърве от момичето при

първа възможност. Въпросът бе кога и по какъв начин ще го направи. Би могло да стане дори тук и сега, ако в тълпата се криеше убиец. Надигна се и в залата отново се възцари тишина.

— Верни мой народе. За първи път обявявам аудиенция от момента, когато изчезна моят близък приятел и съветник Колин от Синьото колело, а също и проповедник в религията на Скиталците. Мнозина от вас се явиха при мен с молба да бъде открит, вероятно без да знаят, че полагам усилия за това — заедно с Доминиона и Дракската лига — от първия миг, когато научих тъжната вест. И макар все още да не знаем нищо за съдбата му, имаме някои сведения относно мястото, където може би се намира. С прискърбие трябва да ви съобщя, че макар да не е изгубен безвъзвратно, Колин сега е в плен на Аш-фарел. — Пепус направи драматична пауза, докато камерите в залата показваха лицето му в едър план. Откъм залата долетяха изплашени възклицания. Погледът му откри сред множеството Маргарет, която му бе помогнала в организацията на това събитие. Тя стоеше зад кордона, в зоната, отредена за почетните доминионски сенатори, висшите сановници на ордена и посланиците, все хора с разрешение да бъдат близо до него и да го търсят по всеки повод. На лицето ѝ нямаше и следа от изненада. Императорът само потвърждаваше това, което вече ѝ бе известно.

— Нямаме представа защо Колин се е изложил на подобен риск. Предполагаме обаче, че се е опитал да встъпи в преговори с един враг, който досега сме смятали за непобедим. Това е съвсем в стила на моя добър приятел — да поставя общественото благо над личното си благополучие. Въпросът обаче е, че ние се нуждаем от него тук и сега! — Още една пауза, последвана от възторжени викове и аплодисменти. Докато се озърташе, императорът изведнъж забеляза Амбър, която си проправяше път напред. Сякаш доловил мисълта му, Джек също извърна глава и я фиксира с поглед.

Откъм тълпата заваляха развълнувани въпроси, но Пепус само вдигна ръце.

— Да отвърнем със сила, ще бъде напразно усилие. Нашите разузнавателни средства все още не са в състояние да открият онзи район на космоса, в който е спотайва противникът. Не можем да предскажем кога и къде ще ни нападне. По наши предположения той разполага със значителна военна сила и кораби, които могат да се

придвижват на огромни разстояния и извършват набег там, където не сме достатъчно подготвени. Тези на пръв поглед случайни действия затрудняват още повече отбраната ни.

Пепус млъкна. Пресегна се към позлатената чаша на малката масичка и си накваси устните. Когато вдигна глава, срещна усмихнатите очи на Вандовър. Императорът му кимна.

— Моят военен министър Вандовър Баадластър, човек с много и различни способности, показва огромна изобретателност при подготвянето на защитата срещу този опасен противник. С помощта на нашите съюзници започнахме изграждането на отбранителна линия, истински звезден вал, и поне до този момент успяваме да задържим Аш-фарел на определено разстояние.

„Лъжа, разбира се“ — помисли си Пепус, но никой не разполагаше с достоверна информация, за да го обори.

— Що се отнася до Колин, моите съветници прецениха, че ще е най-добре да пратим една малочислена и лесноподвижна група, за да го открие. Необходимо ни беше известно време, за да определим най-подходящия човек, който да я предвожда. Някои от вас вероятно са чули различни слухове, затова е редно да внесе яснота. Преди около година и половина на мен се падна тъжната чест да водя погребалната процесия на един човек, известен с огромните си заслуги към трона. Представете си обаче изненадата ми, когато узнах, че този човек не е мъртъв, а тялото му — безследно изчезнало на далечна планета, а вместо това е дезертирал от своя пост. Веднага щом получихме тези сведения, се заехме да издирим споменатия човек. Доведох го тук, за да го пратя да търси Колин от Синьото колело и в случай че успее, да изчисти опетненото си име. — Пепус погледна към Джек и установи, че Рицарят е втренчил поглед в него. Спокойствието, което се излъчваше от Джек, накара императора да потрепери неволно. Каква самоувереност, да стои пред тълпа, която би могла всеки миг да се нахвърли върху него и да го разкъса. Той даде знак на Джек да се приближи към трона.

От тълпата се дочу ропот, който постепенно набираше сила.

— Дами и господа, последният Рицар на Пясъчните войни, командир Джек Сорм.

Пепус изчака търпеливо, докато изненадата на тълпата бе заменена от гневни подвиквания и откъслечни ръкопляскания. След

около минута даде знак на андроида, който призова присъстващите към мълчание.

— Командир Сторм не за пръв път ни изненадва с поведението си — продължи Пепус. — Но аз установих, че той е човек, който следва своите разбирания за дълг. Той е смел войн, привикнал да мисли и действа самостоятелно и това са качества, които аз умея да ценя. Според мен той е единственият, достоен да бъде изпратен на една толкова опасна мисия — да открие Свети Колин, стига проповедникът все още да е жив. Командир Сторм сам ме помоли да му възложа тази задача, за да може да изчисти името си и да свали от себе си обвиненията в дезертъорство и измяна. — Пепус се поколеба за миг. — И аз реших да му предоставя тази възможност. Това е предизвикателство, което напълно съответства на способностите му. — Императорът отстъпи назад и остави Джек сам пред тълпата. — Дами и господа, представям ви командир Сторм. — С тези думи се отпусна уморено на трона.

Настъпи мъртва тишина. Първи се съвзеха репортерите и си запробиваха път напред. Джек дори не погледна към императора. Засега събитията се развиваха напълно според очакванията му. Той посочи един от вдигналите ръце репортери.

— Командир Сторм, защо напуснахте поста си? Уплашихте ли се?

Въпросът накара тълпата да се умълчи. Джек облиза устни. Откри, че Амбър се е промъкнала зад кордона и стои до рамото на Маргарет. Секретарката на Колин, изглежда, изобщо не бе я забелязала.

— Вместо да отговарям на различни въпроси — поде Сторм, — предпочитам да направя едно изявление. Напуснах командния си пост, защото не бях съгласен с провежданата от Триадския трон политика на сближаване с драките. Трябва да призная обаче, че решението ми беше погрешно. Нямам право да съдя за подобни неща. — Джек направи кратка пауза. Почти усещаше втрънените в него погледи на Пепус и Баадластър. Макар да беше обсъдил изявлението си с тях, те все още не бяха сигурни дали ще спази уговорката. — Поставих си за задача да опозная по-добре нашия нов противник, Аш-фарел. След като взе това предвид, както и предишните ми заслуги, император Пепус сметна, че съм най-подходящият за предстоящата трудна мисия. Не съм сигурен

дали наистина е прав, но приемам тази възможност да докажа, че съм истински Рицар и заслужавам званието си. Благодаря ви.

Настъпи фурор, докато Джек заставаше до Пепус. Императорът го дари с благосклонна усмивка. Наведе се и му прошепна:

— Сега вече зная защо те избрах за тази работа.

Но публиката не беше задоволена. Посипа се нов порой от въпроси и обвинения, на които Джек си позволи да отвърне с лаконичното „Без коментар“. В последвалото затишие на подиума се изкачи Маргарет.

— Няма да позволим да бъдем измамени толкова лесно — рече тя. — Вашите обещания са празни като стомасите на малтенските граждани. Като император, вие отказвате да чуete нашите призови и да откликнете на желанията ни, а на всичко отгоре поставяте един предател за ръководител на важна мисия. Ние няма да подкрепим подобни действия. Отхвърляме вашата власт.

Джек забеляза, че откъм дъното на залата се приближава малка група Рицари, готвеци се да оформят защитна преграда между тълпата и императора.

Пепус се изправи отново.

— Ние сме във война с противник, който заплашва да унищожи нашия свят. Не можем да спечелим тази война, ако сме разделени помежду си!

— Вие направихте този избор — заяви спокойно Маргарет. — Ако сме разделени, то е заради вас!

— Заплашвате ме с гражданска война — извика ядосано Пепус. — Офицери, изведете тази жена.

Джек извърна очи към Амбър, която все още стоеше до Маргарет. Вандовър прошепна нещо и изведнъж момичето го погледна. Челото ѝ се сбърчи и тя втренчи поглед в Пепус.

Императорът нададе рязък вик. Олюля се и забелязала, че нещо не е наред, тълпата започна да пищи.

Само Джек бе достатъчно близо, да улови свличащото се тяло на Пепус.

20.

Други сили преминаха към действие още докато Джек хващаше императора. Той забеляза раздвижване сред тълпата.

— Амбър! Излез навън! — провикна се Джек.

Вандовър вече се беше обърнал и тичаше към вратата зад трона. Пепус падна в прегръдките на Джек. Тънички струйки кръв се стичаха от ноздрите и ушите му. Сред писъците и виковете отекнаха гневните команди на Рицарите и на Планетната полиция.

Откъм входа се зададоха К'рок и неговите драки. Чуждоземните войни носеха ендурови брони вместо своите нови, изработени наскоро бойни костюми. Приличаха на обемисти, мутирала киборги. Предвождащият ги огромен милосец закова на място.

— Отцепете района — заповяда той. Драките се разпръснаха и изтикаха останалите присъстващи към изхода.

Пепус изстена, докато Джек го полагаше на подиума. К'рок се извиси над тях.

— Повиках медиците, но отвън Скиталците ни създават проблеми. Изглежда, че са пристигнали въоръжени. Има цяла малка армия. Какво се случи?

— Още не зная. — Джек провери пулса на императора. Беше забавен и неритмичен, но Пепус все още дишаше, макар и повърхностно. — Изведнъж припадна. — Чу стъпки зад гърба си и когато се извърна, видя Амбър. — Добре ли си?

— Да. Кой би си помислил, че Маргарет ще вдигне революция?

— Или по-скоро, че ще даде сигнал — подхвърли той и насочи вниманието си към императора. Ръката на Пепус лежеше отпусната в неговата и плътта му изстиваше с всяка изминала минута. — К'рок, къде са медиците?

Милосецът се озърна.

— Знаеш ли, горните коридори бяха завардени. Сигурно си проправят път през блокадата. Джек, получих съобщения, че летището и космодрумът са превзети.

— Кръв се лее по улиците на Малтен — произнесе безизразно Амбър. Джек я погледна изненадано, но не можа да разгадае изражението ѝ.

— Кой държи властта?

— Никой за момента — отвърна Вандовър със спокоен глас. Току-що се бе появил от личните си покои. — По принцип в подобни ситуации аз замествам императора, докато дойде на себе си, но няма съмнение, че Триадският трон е подложен на обсада. — Изглежда последователно Амбър и Джек. — Имам сведения, че драките всеки момент ще се намесят. Твърдят, че имат право да въведат военно положение от името на Пепус, като наши съюзници.

— Узаконена инвазия — промърмори Джек. Сведе поглед към човека, който се бореше за всеки дъх. — Ах ти, кучи син такъв!

— Джек — предупреди го шепнешком Амбър.

— Не се тревожи — засмя се Джек. — С наша или без наша помощ, ще му се случи, каквото му е писано.

Милосецът се отдалечи. Подът звънтеше под металните му подметки. Когато излезе в коридора, за миг се озари от сияние, сякаш го беше ударила светкавица. В опразнените зали прокълтя екотът на стрелбата отвън.

К'рок се върна малко след това, следван от спешния екип. Джек пусна студената ръка на Пепус и се отдръпна, оставяйки го на медиците.

Амбър бе сменила роклята си с кафяв комбинезон, който подчертаваше мекия цвят на очите ѝ. Стоеше в единия край на болничното крило на двореца и гризеше замислено нокти. Вдигна очи към Джек.

— Това нямаше да се случи, ако ти беше този, който трябваше да бъдеш.

— Не мога да нося отговорност за спукан кръвоносен съд.

— Така е, разбира се — рече тя.

Джек долови в гласа ѝ гняв и презрение. Него също го измъчваше мисълта, че се бе поддад на властния тон на Вандовър във вихъра на събитията, но министърът не бе казал почти нищо, след като откараха Пепус в хирургичното отделение, за да овладеят вътрешния

кръвоизлив. Триадският трон бе подложен на атака отвън и отвътре и Баадластър нямаше време да се занимава с тях. Джек плъзна поглед по гладката мраморна стена. Ненавиждаше болниците и се стараеше да прекарва в тях колкото е възможно по-малко време и въпреки това имаше чувството, че е прахосал по болници половината си живот. Той пристъпи към Амбър. Изведнъж му се прииска да е на друго място и да се занимава със съвсем различни неща.

На космодрума все още кипеше яростно сражение и никой не можеше да напусне планетата. Според докладите от разузнаването дори орденът на Скиталците се беше разцепил. Изглежда, че мисията за откриването на Колин щеше да зависи от това, кой ще завладее космопорта. Основните сили на драките бяха изпратени там и според последните съобщения до Вандовър чуждоземците вземаха надмощие. Но космодрумът бе построен като крепост и беше ужасно трудно да бъде превзет с първия щурм. Битката щеше да е дълга.

Само дето Колин не разполагаше с много време. Джек не можеше да си позволи разточителството на една продължителна гражданска война. Трябваше да напусне планетата час по-скоро. Усещаше го с всяка фибра на тялото си. Най-вероятно отново бе попаднал в клопката на някоя мащабна борба за власт, в която участваха Пепус и Баадластър. Опасността, която се криеше в тази битка на невидими противници, бе, че човечеството оставаше с открити флангове пред Аш-фарел. Достатъчна бе само една концентрирана атака.

От мисия за откриването на близък приятел сега начинанието се превръщаше в нещо повече, в отговорност пред цялото човечество, каквато едва ли можеше да носи на плещите си, макар да не се съмняваше, че ще се опита.

Вратата на отделението се отвори и по коридора се приближи една сестра. Джек забеляза, че Амбър мина зад нея и пъкна пръсти в ръкава си, сякаш се готвеше да я нападне. Не му остана време да помисли върху този странен факт, тъй като сестрата заговори:

— Вие ли сте командир Сторм?

— Да.

— Чудесно. Императорът е в съзнание. Говори малко несвързано, но разбрахме, че настоява да влезете при него. — Сестрата се

поколеба. — Кръвоизливът е повредил значителна част от мозъка му. Доста е отпаднал и не бива да го изтощавате.

— Но е жив, така ли? — попита с осезаемо облекчение Амбър.

— О, да. — Сестрата премести поглед от Амбър към Джек. — Съжалявам. За момента можем да пуснем само командира. Не бива да го изморяваме с много посещения.

Амбър направи кисела физиономия и направи път на Джек.

Императорът изглеждаше смачкан, а тялото му бе покрито с датчици и системи. Когато Джек се наведе към него, забеляза, че косата му е прошарена от сивкави кичури. Лицето му беше отпуснато, лявата страна бе изкривена и хлътнала навътре, а от ъгъла на устата му се стичаше гъста слюнка. Джек се приближи още малко и Пепус отвори очи. Погледна за миг объркано, сетне фокусира поглед.

— Сторм — произнесе завалено, сякаш с мъка движеше езика си. После с видимо усилие повтори името на командира.

— Аз съм.

— Какво стана? Не искат да ми кажат. — Всяка дума му отнемаше цяла вечност. Всеки дъх беше стенание.

Джек сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Драките се намесиха.

— По дяволите! — Императорът затвори за миг очи. Изглеждаше, сякаш ще заспи, но сетне отново ги отвори и втренчи поглед в Джек. — Трябва да си припомниш кой си. Поеми командването от К'рок. Използвай Рицарите. Пробий си път до космодрума. Надвий драките и иди да търсиш Колин. — Императорът млъкна и задиша тежко. Джек почака, докато си поеме дъх.

— Това заповед ли е? — попита усмихнато.

— Да...

— Не съм длъжен да я изпълнявам. Не съм се клел във вярност към вас, ваше величество. Но ще открия Колин и тогава ще дойда, за да се разберем кой трябва да седне на Триадския трон.

Очите на Пепус се разшириха, той кимна уморено и после се изсмя безсилно.

— Аз... трябваше да се досетя.

— Наистина трябваше. — Джек се надигна. — Пък и не е необходима заповед, когато е дошло време да се бия с драките.

Не завари Амбър да го чака, когато най-сетне излезе отвън. Коридорите на двореца пяха опустели, размирниците бяха прогонени. Пред казармите го очакваше Роулинс. Той му отдаде чест.

— Капитане, император Пепус ме възстанови на поста командир на Рицарите и ми заповяда да изпълня мисията си на всяка — повтарям, на всяка цена.

Русокосият офицер козирува отново.

— Очаквам заповедите ви, сър.

Амбър откри Вандовър в щабквартирата, заобиколен от системи за комуникация, които обаче не бяха така прецизни, както тези, които използваше Пепус. Тя отметна нервно падналия на лицето ѝ кичур, докато очакваше да ѝ обърне внимание.

Не след дълго Вандовър се извъртя с креслото си към нея и я изгледа.

— Ти се провали — обяви с равен глас.

Амбър не знаеше коя ще бъде целта ѝ, докато Вандовър не бе произнесъл ключовата дума зад подиума на трона, равносилна на смъртна присъда. Но тя не би могла да преустанови изпълнението ѝ, също както не би могла да спре собственото си дишане. Видя Пепус да пада в обятията на Джек и още тогава разбра, че злото е било сторено. Отвърна на Баадластър с презрителен смях.

— Направих каквото ми беше по силите.

— Съмнявам се в това. Да се надяваме обаче, че и то ще ни свърши работа. Императорът е инвалид. Аз ще седна там, където исках. И никой не се съмнява, че случилото се е дело на природата.

Амбър не възрази. Беше чула разговора на сестрата с Джек. При последния преглед на императора не бяха открили никакви признаци за мозъчна аневризма. Изглежда, състоянието му будеше известни подозрения. Но нищо не можеше да се докаже.

Вандовър размаха възбудено ръце.

— Сега Джек се разпорежда. Предполагам, че ще тръгне да търси Свети Колин. Ти, скъпа моя, беше в списъка на доброволците. Не е ли време да се приготвиш?

Тя изведнъж изгуби самообладание и от устните ѝ се отрони мъчителен стон.

— Не ме принуждавай да тръгвам с него.

Вандовър изопна устни.

— Милейди, но вие му обещахте. И на мен също.

Министърът възнамеряваше да я използва срещу Джек. Амбър не се съмняваше в това. Стисна клепачи.

— Ще направя всичко — прошепна тихо. Думите заседнаха в гърлото ѝ. Вандовър не отговори и тя се зачуди дали я е чул. — Всичко. Но не ме карай да тръгвам с Джек.

Жилестият мъж отметна глава назад и се разсмя. Когато се успокои, я дари с хладна усмивка.

— Амбър, ти непрестанно се подценяваш. Още дълго ще работиш за мен. Джек ми е нужен жив и ти си най-добрата застраховка за това. Хайде, върви и се приготви.

Тя понечи да си тръгне, но той се пресегна неочаквано и я улови за китката. Кабелите, които обвиваха ръката му, се впиха болезнено в кожата ѝ.

— И не забравяй, че се наслаждавам далеч повече на това, което сам вземам, отколкото на това, което ми дават — прошепна, почувствал нарастваща възбуда.

След миг я събори на пода, твърдо решен да я накаже, дори само заради пасивната ѝ съпротива.

21.

— Това са възможностите, поне както аз ги виждам — рече Джек на хората пред него. В казарменото помещение се възцари тишина. Той вдигна ръка и избърса потта от челото си. Малтенското лято бе в разгара си и горещината бе нетърпима. Климатичите не работеха — неприятно последствие от размириците в столицата. Централното крило на двореца разполагаше с резервна слънчева електростанция, но казармите не бяха свързани с нея. Малкото енергия, на която можеха да разчитат, бе пренасочена към шумоизолиращата инсталация, за да не могат да бъдат подслушвани.

— Боже всемогъщи! — обади се пръв Ласадей и се надигна. — Командире, ако ми позволиш, ще отворя вратата, защото ще се издушим тук.

— Почакай още малко, сержант — спря го Джек. — Въпросът е дали сте съгласни с предложението ми? Защото, ако се провалим, връщане назад няма. — Не беше необходимо да пояснява, че за всички тях това щеше да е краят. Ако драките успеят да надвият Рицарите, Малтен ще се превърне в поредната пясъчна планета. Но дори и да ги победят, щяха да са уязвими за атаката от страна на Аш-фарел.

— Ами Пепус? — попита Роулинс и в сините му очи блеснаха пламъчета.

— Казват, че състоянието му е стабилизирано. Баадластър временно пое властта. Не се знае обаче накъде ще задуха вятърът.

— Съгласни сме, сър — рече Ласадей.

— Каквото и да ни струва — подкрепи го Роулинс.

Джек си пое дъх. Никак не му харесваше идеята да изправя Скиталци срещу Скиталци, но това бе единственият начин да си проправят път на космодрума. Военната фракция се бе окопала здраво там. Само техните събрата биха могли да се приближат до тях. Друг бе въпросът, дали ще успеят да ги уговорят да се предадат. Всъщност, последното не бе необходимо. Достатъчно бе Рицарите да проникнат вътре.

Оттам нататък Джек разполагаше с други методи за убеждение. Имаше само един Скиталец, който можеше да носи костюм и би могъл да се изправи срещу него... или да го последва в космоса.

— Добре, тогава. Сержант, пусни малко свеж въздух.

Ласадей се отправи към вратата, темето му лъщеше от пот. Тъкмо натисна дръжката, когато вратата отскочи рязко навътре, изритана от масивен метален ботуш.

На прага стоеше К'рок. Той се ухили широко.

— Без мен ли провеждаш съвещанието, Джек?

Зад гърба му пристъпваха двама дракски войни.

След като влезе, съпроводен от прохладен полъх, К'рок се настани в едно от свободните кресла. Носеше ендурова броня, под нея комбинезон, колкото да прикрива косматото си тяло, от което се разнасяше познатата, тежка миризма на мускус.

— Джек, в този момент спасяването на Колин е от огромно значение — заговори с небрежен глас милосецът. — Не бива да си затваряме очите пред този факт. Тук съм, защото ми наредиха моите господари, но и аз самият искам да присъствам. — Той се надвеси над масата, която ги разделяше. Милос губи пясъци.

— Какво?

К'рок се облегна назад.

— Няма да повтарям. Чу ме добре, приятелю.

— Нещата там не вървят ли?

— Аха. Изглежда родината ми ще се окаже костелив орех за някои. Аз също, впрочем.

Джек втренчи поглед в своя колега. Знаеше, че К'рок не е единственият оцелял след покоряването на Милос, просто бе най-известният сред събратята си. Знаеше също, че К'рок има синове и дъщери, и че мечтае някой ден да се завърне в родината. Ако пясъците намаляваха, нарастваше възможността драките да си отидат завинаги. Милос би могъл да бъде тераформиран. К'рок едва ли щеше да доживее този ден, но децата му биха могли да го видят. Като дракски офицер, милосецът нямаше право да мечтае за подобно развитие на нещата. Джек вече не се съмняваше, че може да му се довери напълно — поне по отношение на общия им противник, драките.

К'рок се приведе напред. Имаше изморен вид.

— Губим ценно време, приятелю — подхвърли и се изправи рязко, като даде знак на двамата драки, застанали зад вратата. — В ход е масивна атака. Изглежда, че бунтовниците искат главата на Пепус.

Джек също се изправи. Посегна към раницата, приготвена за пътуването.

— Най-добре да си сложим костюмите — рече той. — Време е да решаваме кои са истинските ни врагове.

К'рок отвърна с усмихнато ръмжене. Извъртя се рязко и тръгна право срещу двамата драки. Блъсна ги, без да спира, и ги повали на земята. Джек се разправи с единия, докато К'рок довършваше втория.

— Жертви на бунтовниците, нали?

— Така изглежда. Колко драки има в казармата?

— Около стотина.

— Ако ми позволиш един съвет, прати ги в предните редици на отбраната.

— Добра идея.

Джек си закопча раницата.

— Първо да завземем работилницата, а оттам ще се отправим към двореца. После ще видим какво става на предната линия.

Амбър си събираше багажа с вдървени, насечени движения. Чувстваше ръцете си като извадени от ставите, а тялото ѝ бе покрито с болезнени охлузвания. Но този път не бе позволила на Вандовър да я обладае. Беше се съпротивлявала толкова енергично, че той се изплаши да не повредят апаратурата при боричкането. Но като че ли нямаше нищо против това развитие на нещата. Вандовър получаваше по-голямо удоволствие от причиняването на болка, отколкото от секса.

Ала каквото и да правеше, тя не можеше да избегне мислите му. Те я следваха, подобно на горски пожар, истински трепкащи пламъци, които помитаха всичко по пътя си и задушаваша мислите ѝ. Имаше чувството, че долавя и гръмогласния му смях, сякаш Вандовър знаеше, че с нищо не може да го спре.

Амбър се отпусна в близкото кресло и захлупи лицето си с ръце. Най-сетне успя да си поеме глътка свеж въздух и вдигна глава. Щеше да я накара да убие Джек, вече не се съмняваше в това. Но кога? Би ли

могла по някакъв начин да се освободи от оковите му? Дори нямаше да чуе думичката, когато той я произнесе — подсъзнанието ѝ само щеше да се задейства.

Опита се да овладее напиралците в очите ѝ сълзи. Плачът нямаше да ѝ помогне. В известен смисъл тя сама си го бе изпросила. Сама бе поискала отново да си възвърне изтръгнатото жило. Но какво ще каже на Джек? Как да остане близо до него? Ако разбере, той никога вече няма да я обикне отново.

Стисна юмруци. Вените върху тъничките ѝ ръце изпъкнаха. Амбър ги погледна. Кожата ѝ бе почти прозрачна, лишена от миниатюрната подутина там, където съвестните малтенски граждани носеха своя идентификационен микрочип. Амбър нямаше такъв и никога нямаше да има. Тя повдигна бавно ръце.

Най-важното е да запази Джек жив. След това ще се безпокои за другото.

Рязък сигнал прекъсна мислите ѝ. Компютърът в ъгъла на малката стая оживя.

— Обща тревога. Повтарям, обявена е обща тревога. Противникът започна атака.

Амбър изруга някакво проклятие, запомнено от времето, когато обитаваше малтенските бордеи, взе си чантата и изхвърча навън.

В костюма Джек се чувстваше така, сякаш се е върнал в собствената си кожа. Всъщност, така би трябвало да се чувства всеки Рицар. Вдигааш ръкавицата и стреляш. Или измъкваш лазерното оръдие от раницата и откриваш масиран огън. Джек бе като жив танк, почти неуязвим — но не напълно.

За първи път в неговата военна кариера врагът отсреща не беше истински враг, макар да стреляше по него. Не му се искаше да вижда изпепелените тела на бунтовниците. Те воюваха за нещо, за което би могъл да се бие и той, просто в случая се бе озовал от другата страна на барикадата.

— Стегни редиците! — извика К'рок в интеркома. — Съберете се и поддържайте равномерен огън!

Джек си даваше сметка, че не биха могли да задържат линията, без да убиват. Той се озърна.

— Роулинс!

— Да, сър?

— Работилницата свободна ли е?

— Залостена и с изключено енергозахранване, сър.

Целта, разбира се, беше снаряжението там да не попадне във вражески ръце. Джек помръдна леко рамене и усети прилепналите към голите му гърди датчици. Ако се наложи, те всички можеха да отстъпят в една линия и да образуват нов защитен вал до стените на двореца. Но все някога енергозапасите им щяха да се изчерпят. Не такава стратегия бе избрал.

Не му остана време да разсъждава повече, тъй като предните камери показаха приближаващите се бунтовници. Те се втурнаха в атака с крясъци, които отекваха в слушалките му. Джек откри огън над главите им. Опита се да повали дървета пред тях, да изрови окопи на пътя им... но в края на краищата се наложи да застреля неколцина.

Ала противникът ги превъзходеше многократно по численост. Зърна наблизко костюма на К'рок.

— Скоро ще затънем до шлемовете в трупове — рече Джек.

— Спокойно — изсумтя милосецът. — Винаги има и резервен план.

— Дано да е по-малката от двете злини — кимна Джек.

— Ще видим. Чуйте всички. Говори командир К'рок. Отстъпление!

Пепус постепенно осъзна, че някой седи на края на леглото му. Главата го болеше, с едното око виждаше размътено. Посетителят се наведе и попи челото му с кърпа.

— Благодаря — произнесе той с едва доловим шепот.

— Дребна работа.

Императорът се усмихна.

— Амбър, може да не те виждам добре, но слухът ми все още е наред.

— Радвам се да го чуя. Ето, вземете едно ледено кубче.

Пепус пое чашата и установи, че едва издържа тежестта ѝ. Опря ръба ѝ в устните си и се помъчи да всмукне едно ледче. Усети

приятната му хладина в гърлото си. Зрението му съвсем леко се проясни.

Амбър гледаше навън, към коридора.

— Какво става?

— Избухна гражданска война. Започнаха я онези религиозни фанатици.

— Знаех си — поклати глава Пепус и започна да трепери. — Какво е положението?

— Болничното крило е най-строго охраняваната част на двореца. Буквално гъмжи от полиция и военни.

— Божичко! — възкликна той. — Дотам ли се стигна?

— Ами да. — Амбър се извърна към него. — Някакви предложения?

— Нямам за момента — въздъхна той и се облегна назад. — Къде са сестрите?

— Повечето избягаха, заедно с дворцовата прислуга. Но все още можете да разчитате на Рицарите — усмихна се мрачно младата жена.

— Да, така е, нали? — Какъвто и да бе Сорм, той никога не би станал предател. — Къде е Вандовър?

— Разполага полицаите. Сега той ви замества, ако не знаете.

— Зная, скъпа, зная. — Пепус се закашля. Тя избърса устата му с кърпичка. Сетне го погледна намръщено:

— Опасявам се, че ще го преживеете.

— Така ли? — премигна той изненадано. — Щеше ми се да имам твоята вяра.

— Вяра за какво? — попита Вандовър, който влезе в този миг в стаята. — Пепус, изглеждате по-добре.

— Каква е обстановката?

Министърът погледна Амбър. Пепус успя да забележи отвращението, което се появи за миг на лицето ѝ. Да можеше само да върне събитията назад и да я спаси от лапите на Вандовър! Защо не беше обмислил по-внимателно своето решение? От напрежение се закашля отново, но никой не му се притече на помощ. Докато се успокои, коридорът се изпълни със звънтене на брони и гласове на войници.

22.

— Те ще се бият за мен — изрече малко по-късно Пепус с възстановена увереност. Чувстваше се изтощен до смърт, но не смееше да заспи, сякаш от страх да не би да не се събуди повече. Навън се бе възцарила тишина.

Костюмът на Амбър бе окачен в преддверието, до стената с монитори. Тя го погледна, докато похапваше замислено от болничната вечеря.

— Ще се бият, за да си спасят кожата. За ваш късмет, императоре, това съвпада с вашите желания.

Пепус извърна очи към нея. Усещаше пренебрежението в гласа ѝ, но не можеше да ѝ се сърди — познаваше я твърде добре. Знаеше, че маниерите ѝ са като дрехите за другите хора — използваше ги както и когато ѝ се хареса. Той въздъхна. Амбър, разбира се, беше абсолютно права. Затворен в тази стая, императорът бе безпомощен като новородено. Изведнъж осъзна какво намира у нея Джек — зад завесата на красивото лице и грациозната стойка тя притежаваше рядката способност да отделя истината от всичко останало, колкото и да бе преплетена с различни привидности.

— Сбърках с теб... — прошепна Пепус и остана изненадан от думите си.

Тя го стрелна с очи, в които блещукаше стаена омраза.

— Кажете ли ми, че сте бърникали в ума на Джек, ще откача апаратурата още сега.

Той отново задиша учестено. Тъкмо бе започнал да усеща, че постепенно се възстановява, а сега Амбър го заплашваше с убийство. Размаха немощно ръце.

— Напротив, направих всичко по силите си, за да му помогна.

— В такъв случай го е сторил Вандовър.

Императорът кимна и брадичката му остана подпряна на гърдите.

Лицето на Амбър се сгърчи.

— Всички ние сме паяци в тази мрежа — промърмори тя и глътна последния залък от вечерята, смачка пластмасовата чиния и я запокити към кошчето в ъгъла.

— Но аз те оставих в ръцете му — призна Пепус тихичко, толкова тихо, че не беше сигурен дали го е чула.

Младата жена стана, прекоси стаята и спря пред бойния си костюм. Беше облицован с норцит, който му придаваше яркосребрист блясък. Пепус си помисли, че цветът ѝ отива. Дали и тя прошепна нещо, или просто бе доловил ехото на мислите ѝ? „Аз също направих грешка...“

Клепачите му натежаха ужасно. Амбър вече го беше нахранила и сега мислите му се гонеха като облаци в малтенското небе.

— Струва ми се, че ще е най-добре... да поспя.

— Ами хубаво. — Амбър дори не го погледна. Последното, което императорът видя, бе как тя вдига ръка и я протяга към костюма.

Събуди го оглушителен трясък. Коридорите бяха изпълнени с въоръжени до зъби войници, а до него стоеше Амбър. Изглеждаше обезпокоена.

— Какво става?

— Те отстъпват. Не съм сигурна...

В стаята влезе Рицар, огромен в бойния си костюм.

— Джек... — извика Амбър, сетне прехапа устни.

Мъжът приближи императора, без да откъсва очи от него, сякаш сляп за всичко друго.

— Известно време успяхме да задържим противника — докладва отсечено, а по челото му се стичаха едри капки пот. — Но сега се налага да отстъпим. — В очите му се четеше болка. — Не можем повече да ги удържаме, но ще ви призная, ваше величество, че никой от нас не желае конфликтът да се разраства. Над града се е спуснал дракски кораб-майка и заплашва да влезе в бой. Те не биха се замислили, ако трябва да стрелят по бунтовниците.

Пепус облиза устни.

— Вандовър — извика той с пресипнал глас, сетне сръбна от чашата, която му подаваше Амбър. — Къде е Вандовър?

— Следи движението на Аш-фарел. Нещо става там горе. Трябва час по-скоро да намеря Колин. Не бива да чакаме повече.

Пепус размърда неспокойно устни.

— Микрофон — прошепна. — Дайте ми микрофон.

Джек се опиташе да надзърне отвъд завесата на нощта. Ярки пламъци я пронизваха от време на време, оранжево-червени на черния фон, сетне изчезваха също така внезапно. Той чуваше тътнежа на експлозиите и пронизителното пицене на лазерния огън. Беше окачил шлема на пояса си. Когато за кратко се възцари затишие, откъм високоговорителите отекна гласът на императора:

— Говори император Пепус. Поданици на Триадския трон, това, което вършите, е във ваша вреда. Сложете оръжие. Пропуснете нашия отряд, за да може да потърси Свети Колин. Призовавам ви да се срещнем на масата на преговорите, не на бойното поле.

Посланието се повтаряше отново и отново, вече близо половин час. Джек си нахлузи шлема и се огледа, с надеждата да зърне някакъв признак, че противникът е готов да преустанови огъня. Но засега нищо такова не се виждаше. Джек и не очакваше друго. Той включи интеркома.

— К'рок. Няма да се хванат на номера. Дай заповед. Роулинс, пригответи се за излаз. Ласадей, пази си орехчетата.

Отстъпи бавно назад, очаквайки всеки миг да започне нова атака. Вътре в скафандъра беше задушно. Изведнъж се почувства объркан. Къде се намира? В кое време? Той е Рицар, за Бога, обучен да води „чиста“ война. Опита се да задържи тази мисъл, сякаш от нея му зависеше животът.

К'рок си свали шлема и поклати уморено глава.

— Съжалявам, министри — обърна се към Вандовър. — Направихме всичко възможно да избегнем кръвопролитие.

Вандовър кръстосваше ядосано коридора. Полите на дрехите му се развяваха зад него. Той метна на милосеца злобен поглед.

— Бой не се печели с отстъпление.

— Така е, сър, но ще има и други боеве.

— Къде е Джек? — попита тихо Амбър.

— Ще дойде последен. Свалиха един Рицар със задействана ръчка на мъртвеца. Бронята е изгубена, но човекът ще бъде спасен.

— А какво стана с дракския контингент от защитниците?

К'рок повдигна рамене и костюмът последва движението му. Думите му обаче се изгубиха в шума на отваряща се врата. Появи се Джек, метнал ранения на рамо.

— Помогнете ми да го сложа на някое легло.

През отворената врата нахлу огън и дим. След кратко колебание Роулинс се завтече да му помогне. Джек му предаде ранения и се обърна да затвори вратата. После си свали шлема и пое въздух с пълни гърди. Ласадей се приближи до него и му подаде чаша бира.

— Ограничени запаси, а? — захили се Джек.

В отговор сержантът се изсмя, сетне отиде да помогне на Роулинс. Джек тъкмо допиваше бирата, когато пред него се изправи Вандовър. Зад гърба му беше вратата към стаята на Пепус.

— Сега какво?

— Не бива да включваме щита, поне на първо време. Трябва да пестим енергията. Сградата е солидна и ще издържи една-две атаки. — Джек отново сръбна от чашата. — Нужно ни е време. — Кимна за поздрав на К'рок. — Командире.

— Командире — поздрави го с усмивка милосецът и се оттегли.

Джек пристъпи в стаята, където го очакваха Амбър и Пепус.

— Предстои ни дълга нощ.

Вандовър се мръщеше зад гърба му.

— Какво смятате, че правите?

— Щом питаш, Баадластър, водим бой и точно сега смятаме да си отдъхнем, докато отсрещната страна се прегрупира и обмисли положението. Виждаш ли, до момента ние само ги отблъсквахме. Нанесохме им доста сериозни поражения, без да преминаваме в офанзива. Макар че си имаме работа с фанатици, сред тях все ще има разумни хора, които да си дадат сметка какво би станало, ако вземем инициативата в свои ръце. Точно на това разчитаме. — Джек млъкна и надигна чашата. Когато я пресуши, поздрави с нея подигравателно Вандовър. — Не забравяй, че нито един от тези хора не ни е виждал в истински бой. Демонстрациите на стадиона не са същото. Е, сега имаха тази чест. Вече знаят от какво да се боят. — Той сподави едно

оригване. — А сега, ще помоля да ме извиниш, защото смятам да поспя. — С широка крачка прекоси помещението и приседна в другия край. Опря гръб на стената и затвори очи.

Амбър забеляза, че Вандовър ѝ хвърля гневен поглед, но се направи, че не го вижда. Избра един от свободните ъгли и също се отпусна на пода.

Пепус или се кискаше тихичко, или похъркваше. Вандовър изсумтя недоволно и излезе.

Призори ги събуди тропот. Джек се надигна и излезе да провери какво става. Роулинс, Ласадей и К'рок го последваха незабавно. Пепус промърмори нещо нечленоразделно и Амбър се наведе над него.

— Отворете вратите! — нареди Джек.

— Командире, скенерите показват...

— Зная какво показват — тросна се той. — Отворете веднага вратите!

Ласадей кимна на двама войници. Металната преграда се отмести и през отвора нахлу дим.

Джек пристъпи напред.

— Генерал Гатхул. Не е ли чудесно, че наминахте насам? Оставяме се на вашата милост.

След това за всеобща изненада Сторм коленичи в краката на дракския войн.

— Ще ми се — рече Пепус — някой да ме беше предупредил за всичко това.

— Вие сте извън играта, ваше величество — отвърна Амбър, която вече си бе облякла костюма. — По всичко изглежда, че и аз — добави със самоирония. Махна на драките, които носеха болничното легло към товарната платформа. — По-внимателно, насекомоглави. — Няколко кораба се бяха приземили на площадката пред самия дворец. — Градинарите ви ще са ужасно сърдити — обърна се към Пепус.

Императорът неволно се разсмя. По розовите стени на двореца не се виждаше и драскотина, но равното място отпред бе разорано и обгорено. Можеше само да благодари на К'рок и Джек за догадките

им, че Скиталците доста биха се замислили, преди да нападнат драките. С пристигането на техните чуждоземни съюзници незабавно бе обявено прекратяване на огъня. Лошата новина бе, че сега Гатхул бе поел контрола. Кралица Трикатада настояваше незабавно да разговаря с Пепус. Императорът се надяваше, че няма да прояви слабост пред нея.

Амбър го потупа по ръката, сякаш прочела мислите му. Начело на групата вървеше Вандовър, превит под тежестта на шишенцата с лекарства за императора. Джек и неколцина Рицари бяха най-отзад.

— Чака ни трудно пътуване — рече Амбър, загледана в совалката.

— Ще се справя — обеща мрачно Пепус.

— Нямате друг избор — отвърна Амбър. Хвърли поглед към драките, които ги бяха наобиколили. В момента бяха по-скоро техни тъмничари, отколкото съюзници. Тя се извърна и потърси Джек. Изглеждаше странно умълчан след капитулацията си пред Гатхул. Амбър не можеше да прозре какво става зад бледото му, умислено лице.

Джек наблюдаваше извиващата се към вратите на совалката процесия. Мислите му се гонеха хаотично. Предстоеше му да се напъха в леговицето на врага и никой от тях нямаше да излезе оттам жив, ако Джек допуснеше и най-малката грешка. Умората и напрежението му се отразяваха. Погледна К'рок и за един кратък миг му се стори, че се е върнал обратно на Милос.

Най-сетне двамата приближиха товарната платформа. За тях бе приготвен хангарът с противонатоварващи хамаци. Веднага щом влязоха, люкът се затвори и корабът започна да вибрира, набирайки мощ.

Джек затвори очи, усещаше нарастващото притегляне на старта. Чуваше болезнените стонове на Пепус въпреки шума на двигателите. Императорът можеше и да не издържи полета, макар че според лекарите състоянието му бе стабилно. Какво го е грижа, ако Пепус умре? Мислите му бяха прекъснати от внезапния подскок на совалката и рязкото увеличение на гравитационната сила.

Когато се събуди, откри, че двама драки се опитват да го освободят от противонатоварващия хамак. Те разговаряха на своя странен, чуруликащ език. Джек опря крака в пода и се изправи. Беше с една глава по-висок от чуждоземците. Заобиколен от драки, той закрачи по коридора, който водеше към изхода на хангара и търбуха на по-големия кораб-майка.

В залата, в която се озоваха, вече бе строена почетна гвардия, а върху издигнатия на постамент трон сияеше яркосиньото тяло на кралицата. Тя се наведе напред и той остана изненадан от причудливата чуждоземна красота на лицето ѝ.

— Добре дошъл, мой храбри войне — заговори тя на Гатхул, но използваше човешки език, за да могат да я разбират и пленниците, а сетне повтори същото на дракски. След това насочи поглед към Джек.

— Водя ви командир Джек Сторм — обяви наперено генералът. — За когото сте чували много да се пее.

„Да се пее?“ Джек се учуди на странния израз.

— Имам изненада за вас, Джек Сторм — продължи кралицата и посочи една странична врата, която започна да се отваря.

Първото, което Джек видя, бе яркият, метален отблясък. Дъхът му секна. Зад вратата се изправяше сребрист боен костюм с поставен в краката шлем — неговият стар костюм, изгубен нейде из космоса. Сега вече Джек знаеше какво са подготвили за него похитителите му — възнамеряваха да го превърнат в храна за костюма, в гостоприемник за паразита, който обитаваше вътре. Драките знаеха добре за ужасите на Пясъчните войни на Милос.

Джек се хвърли към костюма, твърдо решен да разкъса с голи ръце чудовищното същество вътре.

Амбър изкрещя.

— Джек, недей! Това е Фантом!

23.

Под тежестта на Джек костюмът рухна на колене и се олюля. Амбър се хвърли към него и увисна на ръкава му.

— Джек, не го прави — молеше го тя.

Той се освободи рязко от нея. Гатхул застана между него и кралицата, но Трикатада му махна да не ѝ пречи.

— Остави го сам да се оправи — нареди тя, очевидно заинтригувана от реакцията му.

Джек пъкна ръка през отвора в шията на костюма и напипа мястото, където подплатата помръдваше с пулсациите на странното същество, вплетено в нея и в системите за управление. Пустите ръкави на костюма помръднаха леко.

— Недей — повтори Амбър, докато се изправяше от пода. — Няма да ти позволя. *Не ме карай да го правя.*

В главата му сякаш си даваха среща разнопосочни ветрове, спомени изникваха от забуленото му съзнание и отново потъваха в мъгла. Милос и Малтен, Дорман и *нясъците*... Когато отвори очи, откри, че е пъкнал ръкавица дълбоко навътре в костюма, а гласът на Амбър звънтеше в ушите му.

Той се обърна и я погледна. Беше се изправила в блестящата си броня, вдигнала гордо брадичка. Ярките светлини трепкаха върху изящно оформеното ѝ лице и Джек осъзна, че не си е въобразил думите ѝ. „Не ме принуждавай да ти причиня болка.“ Усещаше допира на ума ѝ като наточено острие в шията. С огромно усилие се извърна и погледна Пепус.

Вече знаеше какво бе направила, за да се защити и да не го изгуби. Знаеше какво бе причинило заболяването на императора. По някакъв начин Амбър бе възстановила тъмната страна на съзнанието си — същата, за която бяха положили толкова много усилия да бъде потисната.

Той извади бавно ръка и преглътна със стиснато гърло. Пустият скафандър престана да го дърпа и се свлече на една страна. Джек се

огледа. Роулинс стоеше на пост до Пепус. За миг се запита какво ли си е помислил младежът за действията на своя командир.

— Любопитна съм — заговори Трикатада — какво задвижва костюма.

„Оставаше да не си любопитна“ — помисли си Джек.

— Роботизиран механизъм — отговори гласно.

— Интересно — намеси се Гатхул. — Мислех, че са забранени на човешките светове.

— Така е — пристъпи напред Вандовър Баадластър. — Това е експериментален модел. Както виждате, доста неуспешен.

Джек закачи шлема на пояса и вдигна стария костюм.

— Ще бъде унищожен веднага щом прехвърлим информацията — обяви той.

— Информацията? — погледна го учудено генералът.

— Този костюм е бил със Свети Колин, когато проповедникът е изчезнал. Ако камерите му са били включени, ще разполагаме със запис на случилото се.

— Ах — поклати глава кралицата и даде знак на Гатхул.

В такъв случай трябва да се радваме, че ви го донесохме. Докладваха ми, че отредените ви помещения са готови. Починете си и се подгответе. Сетне ще разговаряме отново.

Амбър го последва в каютата, където Джек положи костюма на пода. Тя разкопча своя костюм и коленичи до Фантом.

— Какво правиш?

Когато го погледна, в очите ѝ се четеше презрение.

— Зареждам ти костюма — сопна се и с опитни движения измъкна кабела и го постави в контакта на своя костюм. Когато приключи, се обърна към него. — Нали не искаше да изгубиш безценната си информация?

„Господарю — отекна басовият глас на Фантом. — Ти ме намери. А Амбър е ядосана.“

„Амбър наистина е ядосана, но не показвай пред нея, че разговаряме.“

Костюмът помръдна. Амбър възкликна доволно и погали с длан флексобрънките. Знаеше, че съществува вътре усеща допира ѝ.

„Аз съм пътеводител — обясняваше Фантом. — Колин ме прати, за да покажа къде се намира.“

Вълнението на Джек нарасна.

— Ще го проверя малко по-късно — рече той. — Изглежда ми напълно изчерпан.

Амбър се надигна.

— Не позволявай на никого да се приближава до него. Костюмът знае твърде много неща.

Той задържа погледа ѝ.

— Защо ме заплаши одевете?

— Нямахте друг начин да ти попреча да не сториш зло на Фантом.

— Това е паразитна инфекция.

Амбър отметна глава.

— Той е жив, Джек, и поне знае кой е!

— В такъв случай защо не ми кажеш аз кой съм?

— Ти си едно селянче от затънтена планета — тросна се тя, — което нямаше да стигне доникъде, ако не ме бе срещнало.

Джек почувства болката в гласа ѝ. Изведнъж взе решение, за което можеше да съжалява.

— Мислех, че съм твоят Бял рицар.

Тя зяпна от почуда. След това се извърна, затръшна вратата и се хвърли в обятията му.

— Тихо, тихо — предупреди я той, — опасността още не е отминала.

Амбър се отдръпна и го удари с юмручета в гърдите.

— Кучи син такъв — проплака и зарови лице във флексобрънките. Раменете ѝ се разтресоха. — Какво ме накара да преживея.

— Зная — прошепна Джек, опрял устни в ухото ѝ. Долавяше дискретния мирис на парфюма ѝ. — Те се опитаха да ми промият мозъка. Първите дни не си спомнях много. Но сега постепенно всичко се връща на мястото си. Пепус ме предупреди, че е работа на Вандовър и че трябва да си пазя гърба.

— Пепус също не е ангел — просъска тя.

— Зная. Амбър... разбрах какво си направила.

Тя отстъпи назад и го погледна. После поклати глава.

— Не. Не мисля.

— Говоря за Пепус.

Сянка закри златистокафявите ѝ очи. Тя отново поклати глава.

— Не можах да му попреча. Ще ме предадеш ли сега?

— Не. Това е война, нищо че те не са я обявили — засмя се

Джек. — Нужна си ми.

— Знаеш, че винаги съм с теб.

— Няма да е никак лесно. Докато не се измъкнем и не си осигурим кораб, за да потърсим Колин, ще те държа на разстояние.

Младата жена въздъхна, преди да отговори:

— Мисля, че ще успея да издържа.

Джек я пусна. Тя тръгна към вратата, но се спря.

— А какво ще стане с Фантом? Какво почувства одева?

— Стори ми се, че съм се върнал на Милос... спомних си евакуацията... знаеш ли, понякога се отнасям...

— И когато не си тук... отиваш там?

— Да. — Не му се щеше да обяснява повече. В очите му прозираше мъка.

— Все още воюваш в Пясъчните войни.

— Все още.

Амбър излезе и в каютата изведнъж стана по-тъмно, въпреки че осветлението не бе променено. Джек поклати глава и се върна при костюма.

— Покажи ми сега — рече той — какво знаеш за Колин.

Каквото и да очакваше, Джек остана изумен. Не беше подготвен за писъка на страх и ужас, който Фантом бе записал.

24.

— Ваше величество, има съществена разлика между гост и пленник — обясняваше със спокоен тон Вандовър. — Дори съвсем незначително нарушение в енергозахранването на животоподдържащата апаратура може да изложи императора на риск. Според доклада от разузнаването нашите войски са успели да освободят двореца и околностите му от вражеските формирания. Приканвам ви да ни върнете на повърхността, преди да продължим с преговорите. — Вандовър бе застанал в средата на просторната зала и несъмнено бе центърът на всеобщото внимание. Амбър стоеше до Джек и го гледаше втренчено, а от време на време поглеждаше към К'рок, възправил се между генерала и кралицата.

Докато Вандовър говореше, Трикатада го наблюдаваше сякаш в унес и тихичко си тананикаше. Веднага щом приключи, очите ѝ светнаха.

— Кой замества Пепус, докато е болен?

— Аз съм негов първи съветник, ваше величество, и нека ви уверя, че здравето на императора бързо се подобрява. Той сам взема решения, а аз им придавам гласност. Колкото до Триадския трон...

— Млъквай, Вандовър — тросна се Пепус с преbledняло лице.

— Триадският трон не е заплашван от нищо...

— Вандовър, казах ти да млъкнеш! — скастри го императорът и леглото му се разтресе. Роулинс пристъпи към него, за да му помогне, но Пепус го отпрати с ръка.

Трикатада издаде тънък, писклив звук, който Джек възприе като смях. Сетне се наведе напред.

— Добре, да обсъдим заболяването на императора.

— По-скоро удар, ваше величество, нарушаване целостта на кръвоносен съд в мозъка — подсмихна се едва забележимо Вандовър.

Пепус го изгледа ядосано, но не каза нищо.

— Пепус, мислите ли, че отново ще заемете трона?

— Да — отвърна с поукрепнал глас императорът и сам се изненада от силата си. — Предупреждавам ви, Трикатада, всякакви опити да вземете властта и да нарушите сключения помежду ни съюз ще бъдат разглеждани като обявяване на война.

— Изглежда не се бои, че тя може да му дръпне щепсела — прошепна Амбър на Джек.

— Няма друг избор — обясни й Рицарят. — Драките не се отнасят с уважение към болните и недъгавите. Затова не вземат и пленници.

— Освен ако не са решили да ги използват за храна — промърмори тя и пристъпи от крак на крак. — Какво е намислил К'рок?

— Не съм сигурен. — Джек също гледаше към милосеца. Дали Гатхул или Трикатада се досещаха, че К'рок е отхвърлил зависимостта си от тях? Ако силите на Скиталците не бяха така добре организирани, може би К'рок нямаше да е сега тук. Заслуша се в думите на Трикатада, която уверяваше Пепус, че няма враждебни намерения. Трудно беше да се определи дали в гласа ѝ звучат покровителствени нотки.

След като приключи с речта си, кралицата се обърна към Джек.

— Какви са новините за вашия изчезнал проповедник?

Прямотата ѝ го завари неподготвен.

— Отчитам се пред моите началници, ваше величество, а информацията, която ми искате, е поверителна. Но въпреки това ще отговоря: изглежда, Колин е търсел среща с Аш-фарел, с надежда да започне мирни преговори. Нямам представа обаче как се е досетил, че ще ги открие в околностите на Кларон. Но е познал и ми е оставил достатъчно информация, за да мога да го последвам.

— Да последвате Аш-фарел — повтори кралицата. — С каква цел? Да не би Пепус да ви е направил свой емисар? Ако е така, какво е замислил?

Джек премести поглед към императора.

— Хайде, Сторм — подкани го Гатхул. — Вашият император и министърът поискаха да ви осигурим кораб, с който да се отправите на мисия. Но всяко, нещо си има цена — изтрака недоволено с плочките си генералът. — А бронята беше подарък от моята кралица.

Джек се намръщи.

— Щом ще си разменяме информация, ще ми се да узная как точно сте се сдобили с нея.

— Джек — опита се да го спре Вандовър, докато Гатхул се изправяше в цял ръст.

Генералът обаче отстъпи, когато видя, че кралицата възнамерява да отговори.

— Въпросът е основателен — рече тя. — Изследвахме намесата на Аш-фарел в един регион от галактиката, в който се намира и вашата планета Кларон. Сведенията, които събрахме, бяха крайно интригуващи. Оказа се, че противникът е извършвал разузнавателен полет, нещо, което прави твърде рядко. Натъкнахме се на спасителна капсула, малък съд от крайцера на Скиталеца. Беше празна, ако се изключи бронята. Тя дори направи опит да се защитава, но разполагаше със съвсем ограничени енергийни ресурси. Защо според вас, министър Вандовър, Скиталецът се е намирал в това отдалечено място? Всъщност, трябва да призная, че сме го засичали и на други места. Той като че ли споделя нашия интерес към норцита.

— Норцитовите залежи често се намират в близост до археологическите находища, които вълнуват Скиталците. Това е съвпадение. Самите Скиталци нямат никакъв интерес към норцита — обясни Баадластър и скръсти ръце на гърдите. — Известно е, че добиват злато и платина, за да субсидират разкопките си.

Трикатада се наклони на страната, откъм която стоеше К'рок, и почти го закри със стройното си, издължено тяло. В продължение на няколко минути тя разговаря на своя език с генерала и командира. Джек се забавляваше да наблюдава как К'рок се старае да имитира говора им. След известно време кралицата вдигна глава. Синкавата ѝ черупка проблесна, докато размахваше крайници.

— Щом Скиталците нямат интерес към норцита, но винаги се навъртат около залежите, кой може да каже дали не смятат да го предложат на нашия древен враг? И ако е така, защо да помагаме на тези, които помагат на нашите врагове?

— Същият въпрос бихме могли да ви зададем и ние — отвърна спокойно Джек.

Гатхул се извърна към него.

— Ти си войник — извика той ядосано. — Кой ти дава право да говориш вместо своя император? Кой ти дава право да отвръщаш така

непочтително на моята кралица? Няма да търпя подобни обиди. Струва ми се, че нахалството ти стига твърде далеч.

Вандовър побърза да се извини, но още известно време Гатхул потръпваше от възмущение. Джек го наблюдаваше внимателно, заинтригуван от неочакваната реакция на генерала. Направи незабелязано знак на Роулинс и младежът кимна. Беше готов да умре, защитавайки леглото на императора.

Джек погледна към Пепус.

— Ваше величество, дракската представа за управник се различава от нашата. Като единствена плодовита женска, кралицата е отговорна за продължаването на своята раса. В този смисъл статутът ѝ е почти божествен. При нас, хората, императорът носи отговорност пред своя народ и ако допусне грешка, може да бъде принуден да се откаже от властта. — Джек подсили последните думи с многозначително кимване към императора.

Нещо изплющя във въздуха и Джек се сепна. Оказа се, че кралицата е разтворила крилете си. Амбър подскочи уплашено до него.

— Не знаех, че има крила.

Гледката бе наистина завладяваща и малко страховита.

— Аз също — призна той, втренчил поглед в кралицата. Изглежда думите му я бяха засегнали. Може би най-вече заради неуспешните ѝ опити да роди друга плодовита кралица. При разтварянето на крилата Гатхул се бе проснал по очи и сега продължаваше да лежи на мястото си, в краката на своята господарка.

Вандовър изгледа Джек с пребледняло лице.

— Някой ще трябва да плати за това — прошепна заплашително той.

— Какво пък, аз произнесох оскърблението — съгласи се Джек. — Нека Гатхул поиска удовлетворение.

Генералът се надигна бавно с маска на застинала дракска ярост. К'рок пристъпи напред. Амбър улови Джек за ръката.

— Недей.

— Нямам друг избор. Ще ни осигурят това, което искаме, само ако ги накараме да си мислят, че сме достатъчно силни да си го вземем сами. Как според теб К'рок се е задържал при тях толкова дълго? Никога не е капитулирал напълно пред кралицата. Драките не уважават слабите.

— Не можеш да излезеш срещу него без костюм — подхвърли Пепус от леглото. Вдъхновението му се бе изпарило и сега отново изглеждаше стар и уморен.

— Ще бъде самоубийство, командире — подкрепи го Роулинс.

— С думите си ти оскърби моята кралица, командире — заговори К'рок. — Моят генерал те призовава.

— И аз приемам, К'рок.

Косматият милосец се наведе към него.

— Удари право в целта. Тя се опасява, че най-съкровеният ѝ страх ще стане всеобщо достойние. Гатхул няма да се успокои, докато не те види мъртъв, но аз не смятам, че кралицата ще позволи да се стигне дотам.

— Тогава ѝ кажи, че ще се бия за честта на Пепус, както и за своята чест. Тя смята императора за твърде слаб, за да управлява. Струва ми се, че си играе с всички ни.

Милосецът склони чорлавата си глава.

— Виждам, че я познаваш добре, Джек — подметна, отдалечи се и заговори с драките.

Гатхул продължаваше да ръмжи. К'рок жестикулираше възбудено. Амбър го докосна по рамото.

— Какво става? Ще се измъкнем ли изобщо оттук?

— Само ако съумеем да докажем на кралицата, че знаем как да се защитаваме. Вандовър може да ръси колкото си ще сладки приказки, но с тях няма да получим кораба, нито ще успеем да върнем Пепус обратно на Малтен.

Вандовър бе застанал от другата страна на леглото.

— Те няма да посмеят да ни сторят нищо лошо — обади се той.

Джек се изсмя мрачно. Гатхул и двама от драките го изгледаха навъсено.

— Виждаш ли — отбеляза Джек. — Сигурно се чуди на какво се смее. Чуди се как е възможно да се кискаме, след като сме изпаднали в подобно положение. Единственият начин да получиш уважението на драките е да го извоюваш.

Гатхул отмести поглед и продължи разговора си с К'рок.

— Но, Джек — прошепна Амбър, — ти не бива да се съгласяваш на техните условия. Не можеш да се биеш с голи ръце.

К'рок я чу и се озъби.

— Един момент, малка госпожице — вдигна ръка и продължи да разговаря с драките. Не след дълго дойде при тях. — Джек ще се сражава с боен костюм, както подобава на Рицар. Гатхул ще носи дракска ризница.

Джек размишляваше трескаво. Новият му костюм все още се зареждаше. Разполагаше единствено със стария. Потрепери при спомена за ужасите на Пясъчните войни. Нямаше никакво желание да облича костюм, обитаван от чуждоземен паразит. К'рок сякаш прочете мислите му.

— Ще трябва да сложиш стария костюм, Джек — избоботи той. — Няма друг начин. Зная тайната на норцита. Драките го поглъщат на прах, за да подсилват естествената си броня. Твоят стар костюм е облицован с него. Гатхул няма да те вижда добре... по-точно ще те смята за драк.

Милосецът го гледаше напрегнато. Джек кимна, макар все още да беше объркан. Имаше ли право да се доверява на К'рок? Драките поглъщали норцит? Проследи как К'рок се връща при кралицата, Гатхул и нейния търтей. Разликата между драка войн и търтея бе очебийна, но драките изглежда я възприемаха като нещо нормално. Значи сега използват норцит, за да заздравят хитиновата си обвивка. Затова са им нужни нови и нови залежи.

Откъде е разбрал милосецът? Джек познаваше само един човек, който би могъл да разкрие тази тайна, и това бе Миердан, но сега ученият бе на сигурно място при Зелените ризи. Дребният ксенобиолог бе прекарал двайсет години сред драките и откакто Джек бе успял да го върне у дома, кралицата го издирваше неуморно. Тъкмо Миердан му бе обяснил защо драките се роят така неудържимо, с тайната надежда да се появи нова продължителка на рода.

Освободи се внимателно от ръката на Амбър и пристъпи напред. Трикатада все още стоеше с разперени криле, които ѝ придаваха величествен вид.

— Радвам се на възможността да докажа смелостта си — заговори Джек, вперил поглед в нея. Внимаваше с нищо да не издаде объркването си... разделеното си подсъзнание. Младия и Стария Джек, както бе започнал да мисли за себе си. Младия Джек бе развълнуван от възможността да се сражава с Гатхул, но се страхуваше от старата броня. Стария Джек не кипеше от подобен ентузиазъм, но пък

изпитваше доверие във Фантом. Докато двете части на съзнанието воюваха за контрол, той оглеждаше кралицата. Тялото ѝ бе закръглено и пулсираше — дали отново не бе готова да снася яйца?

Ако сега се провали, нищо чудно Малтен да се превърне в поредния пясъчен свят. За всичко бе виновен Пепус с решението си да се съюзи с доскорошния си противник.

Кралицата размърда устни.

— Ако спечелиш — заяви тя, — ще спазим уговорката и ще върнем властта на доскорошния управник на Малтен. А на теб ще дадем най-бързия кораб, с който разполагаме, за да откриеш Свети Колин. Но ако загубиш... чака ни дълъг и труден разговор за нашето бъдеще.

— Как се справяш?

Докато затваряше вътрешните ключалки на костюма, по челото му се стичаше пот, но Фантом вече бе разгънал меката подплата върху раменете му.

— Добре съм.

— Не изглеждаш много добре — възрази Амбър. Тя избърса нежно капчиците пот. — Потърпи още малко.

Той кимна и се зае да поставя датчиците на голите си гърди.

„Господарю“ — дочу успокояващия глас на Фантом. Звукът породил в съзнанието му смесени чувства. Какво всъщност беше Фантом, ако не милоски берсеркер? „Аз съм пътеводител“ — отвърна съществуването.

На пътя към Колин и истината.

— Трябва да внимавам — промърмори Джек. — Не бива да позволя Фантом да пострада.

Амбър спря да нагласява ръкавицата.

— Джек, той ще те изпепели.

— Само ако му дам възможност. Защо според теб К'рок ме накара да облека този костюм? Иска да се отърве от генерала, който е дясна ръка на кралицата. Не ми е известна причината, но вероятно е част от някакъв негов план. Подай ми шлема.

Пъхна ръце в ръкавиците и усети познатото електрическо гъделичкане, което му подсказваше, че оръжията са заредени. Амбър

му подаде шлема и той си го постави.

Изведнъж външният свят се отдели зад стените на шлема и същевременно нахлу през сензорите и камерите. Сетивата на Фантом се насложиха върху неговите, сякаш се беше снабдил с втора кожа. Долавяше всяка извивка от тялото на Амбър, докато тя проверяваше херметичността на шлема.

— Стига — нареди ѝ. — Готов съм да започна.

— Добре — отстъпи тя назад и си оправи косата. — Каквото и да стане, ще бъда зад теб.

Изглеждаше сериозна и Джек знаеше, че не говори празни приказки. Понечи да кимне, но спря, осъзнал, че това е едно от малкото движения, които костюмът не може да изпълнява.

— Ще го убия — обеща Гатхул на кралицата.

— И ще ми доставиш удоволствие — промърмори Трикатада. — Искам Малтен да ми принадлежи, а този съюз е полезен колкото стара яйчена черупка. — Тя погали веждите на своя любим войн. — Постарай се да не повреждаш костюма. Сега вече знаем, че ако боравим с него както трябва, той ще ни отведе право при нашия древен враг и ще можем да нанесем удар в най-слабото му място.

Гатхул застина от допира ѝ, който пробуди у него задрямали желания. Тялото ѝ сияеше, издуто от набъбващите яйца — неговите яйца, от неговото семе, — и без никакво съмнение този път едно от тях щеше да се окаже спасителят на тяхната раса. Кралицата можеше да разчита на него. Тя предугади желанията му и лекичко се отдръпна.

— Няма да свалям очи от теб — пропя с нежно гласче.

Бяха опразнили големия товарен хангар. Публиката се бе наредила по околните рампи и в будките на механиците. Пепус се гушеше в леглото си и когато докосна с ръка рамото му, Амбър установи, че е студено. Тя придърпа завивките и го покри грижливо. Той я потупа с благодарност по ръката.

— Не ви е тук мястото — прошепна му младата жена. Кой знае защо изпитваше към него жалост, макар да знаеше, че двамата с Джек бяха страдали немалко заради него. Ако бе Вандовър, щеше да го

удари както само тя си знаеше, да го довърши с един невидим тласък на мисълта. Но за императора търсеше успокояващи слова.

— Джек знае повече за драките, отколкото който и да било на този свят — каза ѝ мило Пепус. Дори не забеляза, че Вандовър го стрелна с очи.

— Ето ги, идват.

В металния хангар се разнесе приглушено дрънчене и вратите се отвориха, за да сторят път на двамата войни.

Въпреки масивните си брони двамата противници се придвижваха със забележителна грациозност. Амбър неволно стисна рамото на Пепус. Не знаеше дали е в състояние да нанесе достатъчно бърз удар, за да спаси живота на Джек — ако се стигне до това, нито дали би могла по някакъв начин да повлияе на Гатхул, защото беше чуждоземец. Местеше трескав поглед между Джек и генерала, докато двамата се измерваха с очи, и изведнъж ѝ хрумна, че ако трябва да атакува някого, това несъмнено е Вандовър.

Сякаш доловил мислите ѝ, военният министър вдигна глава. Кестенявата му коса лъщеше неестествено на приглушената светлина. Устните му се сгърчиха в неприятна усмивка.

— Успех на твоя командир, милейди — подметна той.

Амбър потрепери, но насочи вниманието си към арената.

Роулинс стоеше до нея, погълнат от началото на двубоя.

Джек остави на Гатхул да нанесе първи удара, като определи по този начин към какъв вид бой щяха да прибегнат. Драките носеха лазери на китките си и Гатхул не правеше изключение. Джек не можеше да си спомни дали някога е влизал в ръкопашна схватка с драк, но беше виждал други да го правят и стълкновението завършваше печално — биваха изтръгнати от бойните си костюми. Тъкмо по тази причина костюмите бяха оборудвани с ръчката на мъртвеца — за да бъдат унищожени, преди да попаднат във вражески ръце. Драките бяха прочути с невероятната си сила и Джек предполагаше, че по време на битка тя се увеличава.

Фантом все още не беше напълно възстановен. Джек усещаше, че по лицето му се стича пот и замъглява зрението му, а един от залепените на гърдите му датчици внезапно се откачи. Фантом пулсираше развълнувано на раменете му.

„Цели се право в гърлото, господарю.“

— Искам само да го поваля.

„Аз пък смятам, че той иска да ни разкъса на парчета, господарю.“

Джек забеляза, че дракът се готви за скок, и на свой ред задейства реактивните двигатели. Двамата бяха равностойни по пъргавина и скорост и скоро отново застанаха един срещу друг, вперили яростни погледи един в друг. Джек се извъртя рязко на една страна и за кратък миг на лицето на генерала се изписа неувереност. Изгубил ме е, помисли си Джек. Гатхул най-сетне реагира тъкмо когато Джек се приземяваше на крака. Въпреки всичко не беше достатъчно бърз, за да избегне умелата хватка на Джек, който го тръшна на пода. Изпод ризницата на генерала се разхвърчаха искри.

К'рок се оказа прав. Гатхул наистина се затрудняваше да го вижда. Но изведнъж генералът откри огън и снопът от енергия повали Джек на колене и го накара да се претърколи. Усещаше топлината през втората си кожа.

Бронята можеше да поеме доста енергия — беше изработена с тази цел, но рано или късно системите за терморегулация щяха да откажат и тогава Джек щеше да се изпече в собствения си костюм. Той се преметна назад и тъкмо навреме, за да се изплъзне от втория откос, след миг отново рязко скъси дистанцията между двамата.

Подът под краката им се тресеше. Гатхул замахна и удари Джек в нагръдната плоча. Ударът се предаде чак до пръстите на краката му. Джек си пое с мъка въздух и отвърна с бърз удар, колкото да се откъсне от чуждоземеца. Гатхул се просна на пода, но се претърколи чевръсто и отново се изправи. Съдейки по ъгъла, по който си извиваше главата, Джек бе наясно, че генералът го следи зорко.

Но Джек все още не беше в състояние да предприеме следващия ход. Трябваша му поне няколко секунди, за да започне да диша нормално. Имаше чувството, че някой е изстискал от дробовете му всичкия въздух.

Дракът се изправи в цял ръст. Погледът му се плъзна покрай Рицаря. Джек премигна, за да отърси от клепачите си капчиците пот, и вдиша спарения въздух. „Кучи син“ — промърмори, но мислеше за К'рок. Милосецът се бе оказал прав. Гатхул го виждаше само тогава, когато Джек се движеше.

Подаръкът на миньорите от Лазертаун вероятно неведнъж бе спасявал живота му. Проблемът беше как да победи Гатхул, без да се налага да го убива и да разпалва още повече гнева на кралицата. Защото, за да го надвие, Джек неминуемо трябваше да се раздвижи, а това означаваше и да му привлече вниманието.

— Какво прави той? — попита с изкривено лице Баадластър.

— Нямам представа. Освен ако не е получил повреда в управлението на костюма.

— Ще се справи — намеси се Пепус и облиза устни.

— Зная — прошепна Амбър. — Той винаги се справя.

— Нямаме много време — изстена Вандовър. — Ако ще прави нещо, да го прави сега.

Сякаш в отговор на нетърпението му Джек се извъртя рязко и кракът му попадна точно под издължената брадичка на генерала, там, където една тънка плочка прикриваше гърлото му. Дракът отлетя назад с разперени безпомощно ръце. Джек пусна един нисък откос, който облиза ризницата на Гатхул и го принуди да отскочи право в обятията на Рицаря. Двамата противници се сблъскаха отново и когато Амбър отвори очи, дракът лежеше на пода, а Джек бе опрял подметка върху гърлото му — единственото уязвимо място в тялото на дракския войн.

Победата беше тяхна.

25.

Совалката за Малтен бе прибрана в един от транспортните хангари на кораба-майка, но рампата не беше демонтирана и корабът бе готов за извеждане в космоса. Пепус се беше свил в леглото си, в очакване да ги натоварят на кораба. Като че ли дишаше по-леко, за първи път от няколко дена насам, и дори цветът на лицето му не беше така блед. До него стоеше К'рок — издигаше се като голяма космата планина. Императорът се пресегна и хвана Джек за ръката.

— Заявявам на всеослушание, че от този час снемам от теб всички обвинения за предателство и дезертърство. С което ти давам и абсолютното си опрощение. К'рок и Баадластър ще бъдат мои свидетели.

— Потвърждавам — избоботи с басовия си глас милосецът. Вандовър само кимна.

Джек усети, че ръката на императора трепери.

— Защо сега? — попита той. — Работата ми още не е приключила.

— Защото го извоюва. Искам сянката над теб да бъде вдигната — в случай че нещо ми се случи. Ти ме защитавахте от всичко, освен от мен самия. Не мога да искам от теб да направиш нещо повече. Ето защо се налага този въпрос да бъде решен още сега.

Джек втренчи поглед в императора.

— Аз ще се върна. Не забравяй, че ми обеща трона.

Той отстъпи назад, забелязал, че към тях се приближават драки.

Вандовър стоеше с гръб към чуждоземците. Лицето му бе мрачно и навъсено.

— Пепус, бих искал да преосмислиш желанието си да се прибера с теб. Бях се подготвил да замина с командир Сторм и вече е късно да променям плановете си.

— Нуждая се от теб тук — отвърна простичко Пепус.

— Но аз трябва да потърся Свети Колин...

— Има кой да го потърси. Ти си по-важен за мен.

Баадластър млъкна. След това, прикривайки злобата, която святкаше в очите му, той склони глава и отстъпи, за да може дракският войник да изтика леглото нагоре по рампата. Веднага щом Пепус се скри в совалката, той се извърна към Амбър и я улови за лакътя. Наведе се към ухото ѝ, преди младата жена да успее да го отблъсне.

— Не си мисли, че си свободна. Мислите ми ще те открият, където и да се скриеш.

Пусна я толкова рязко, че тя залитна и едва успя да се задържи.

— Какво беше това? — попита Джек.

Тя поклати глава.

— Мили думи на раздяла — отвърна угрижено. Вандовър се изкачи по рампата, без да поглежда назад. Ала веднага щом люкът се затвори, Амбър усети как мислите му нахлуват в ума ѝ, разлюля я тътен, който напомняше подигравателния му смях. Неволно пристъпи към Джек, като че търсеше закрила.

К'рок стовари тежката си лапа на рамото на Рицаря.

— Дойде и моят ред да се сбогувам. — С другата ръка той даде знак на драките да не вдигат рампата. — Кралицата ми нареди да отлети с Пепус.

— Мислех, че ще дойдеш с мен — погледна го изненадано Джек.

— И аз също. Но Трикатада ми нареди да придружа императора и да се погрижа съюзът да бъде запазен. — Милосецът се почеса по брадичката. — Джек, пътищата ни се разделят. Желая ти успех.

Джек стисна ръката му.

— И аз на теб, К'рок.

Дракските пазачи забърбориха развълнувано. К'рок им отвърна нещо и се заизкачва нагоре. Скочи на платформата и затропа с ботуши по металната ѝ повърхност.

Останал в компанията на Роулинс и Амбър, Джек продължаваше да гледа към совалката, докато двигателите ѝ се запалиха. Амбър го издърпа към шлюза, тъй като вече светеха предупредителните сигнали.

— Облечи се — нареди Джек на Роулинс. — Искам да ни видят, че си тръгваме в пълно бойно снаряжение.

— Слушам, сър — отвърна Роулинс с усмивка.

Пепус избърса крайчеца на окото си. Вече му беше омръзнало да лежи в леглото, което драките тикаха по алеята към неговия дворец. Махна нетърпеливо на Вандовър.

— Искам веднага да повикаш всички служители на работа. И ми намери един скутер. Веднага, моля.

Вандовър се отдалечи, без да отговори.

— Нека за охраната се грижи Планетната полиция — продължи с разпорежданията императорът. — Може би ще е добре да им намерите бойни костюми.

— Костюмите са опасни за неподготвените, ваше величество — изръмжа К'рок.

— Не ме интересува, командире. Аз все още съм император и ще изпълнявате заповедите ми.

Милосецът леко се поклони.

— Вашите желания са заповеди за мен.

Вандовър се появи отново.

— Ах, Баадластър — посрещна го императорът. — Да се оборудва специален комуникационен пост. Искам да следите всяко движение на Сторм.

— Разбира се — отвърна с привидно безразличие Баадластър. И продължи да крачи, вдигнал брадичка срещу вятъра. Настилката под краката му все още носеше белези от скорошната битка. Ако вдигнеше глава, сигурно щеше да забележи часовете от стрелковите кули, застанали зад звуковите си пушки. А в далечината от време на време се чуваше приглушеният грохот на тежката артилерия. Но войната в крайните квартали на Малтен не беше нищо в сравнение със стихията, която бушуваше в главата му.

— Ще вземем пилот на Кларон. Все ще намерим кого да наемем, а дотогава ще летим на автопилот. Роулинс твърди, че може да се справи с програмата.

Младият Рицар само кимна в потвърждение. Лицето му бе поруменяло от старание. Амбър се засмя.

— По-добре той, отколкото драките.

— Разбира се — кимна Роулинс. — Тези негодници лесно биха могли да повредят нещо, съвсем преднамерено.

— Едва ли ще го направят. Но наистина ни пуснаха прекалено лесно. Мисля си, че тази мисия може да е от полза и за тях. От доста време воюват с Аш-фарел и досега единственото, което са постигнали, е да бъдат изтикани надалеч. — Джек даде знак на Амбър да си сложи предпазната мрежа. — Най-добре да се подготвим.

Роулинс се разположи в креслото, предназначено за дракския пилот, и бронираният костюм побърза да се нагласи към новата позиция на тялото.

— Изглежда са демонтирали някои неща, сър — докладва той. — Сигурно не им е приятно техен кораб да попада в ръцете ни — и посочи няколко празни отвора върху контролното табло.

— Важното е да са ни оставили нужното за полета — отвърна невъзмутимо Джек.

— Така ми се струва.

— В такъв случай дай сигнал да отворят хангара. Само си губим времето тук.

Той се надвесил над Роулинс, сетне се отпуснал в своята мрежа. За миг Фантом се размърда в мислите му. Джек трепна от неочаквания контакт. Все още не можеше да забрави писъка, който Фантом бе записал с камерите си. Колко ли може да издържи преподобният в ръцете на противника?

Достатъчно дълго, надяваше се Джек, за да бъде спасен.

26.

Докато четеше резултатите, лекарката поклати глава.

— Никога няма да се възстановите напълно — каза на Пепус. Императорът неволно се сви в леглото.

— Това няма значение — отвърна той с престорена смелост. — Кога ще ме отървете от това нещо? — посочи леглото с ръка.

На устните на лекарката затрептя едва забележима усмивка.

— „Това нещо“ ви помага да дишате. Погледнете тук и тук — тези тъмни петна показват засегнатите участъци. Уврежданията са необратими, за съжаление, все във важни участъци. Тази зона тук е за мускулната активност. Мисля, че ще успеем да я заобиколим и скоро ще ви отървем от респиратора. Но ръката и кракът никога няма да си възвърнат предишната сила. В добавка сега сте двойно по-податлив на повторен удар.

— Ще мога ли да си изпълнявам задълженията? — попита Пепус и зелените му очи светнаха.

— Мисля, че в това отношение няма да срещнете проблеми...

— Това исках да зная. Вандовър! — провикна се императорът.

Министърът бе слушал разговора им със замислено изражение. Сега се приближи до леглото веднага.

— Вандовър, освободен си от задълженията, които ти прехвърлих, когато се разболях.

— Толкова скоро? Може би трябва да почакате, поне докато ви вдигнат от леглото. Съществуват рискове... — Вандовър млъкна, забелязал, че императорът се изправя, въпреки че черупката на респиратора обхващаше гърдите му.

Пепус даде знак на лекарката да ги остави сами. Жената се поклони и напусна безшумно помещението. Веднага щом вратата се затвори, той каза:

— Внимавай, Вандовър. Много внимавай. Не позволявай на амбицията да те препъне. Защото поне засега има предостатъчно и за двама ни.

Баадластър задържа дъх и се овладя с усилие на волята. Едва тогава отговори:

— Ти си безскрупулен тип.

Пепус се засмя.

— Вярно, но и ти си същият.

Баадластър не отговори. Императорът подръпна крайчеца на чаршафа.

— Все още ли поддържаш контакти със Зелените ризи?

— С някои от тях.

— Чудесно. Искам да пуснеш слуха, че когато открием Свети Колин, смятаме да го задържим в плен, докато Скиталците се укротят.

— Може би няма да е необходимо. Дочух, че на някои от другите континенти имало стълкновения между Скиталци и драки. Дори Зелените ризи да ги подкрепят, колко дълго ще издържат?

Пепус се облегна назад. Въпреки обещанията си Трикатада бе започнала инвазия, макар и под привидния претекст, че се опитва да въдвори ред. Той повдигна рамене.

— Какво пък. Няма нищо лошо, стига да се бият помежду си.

— Това ще го запомня — обеща Вандовър и се разсмя. След това се поклони и напусна стаята. Императорът помисли известно време, после повика командир К'рок.

Милосецът се появи запъхтян и разчорлен, сякаш бе тичал дотук. Приблужи се до Пепус и кимна почти пренебрежително.

— Разполагаш ли с хора, на които мога да се доверя?

Милосецът присви очи, сякаш го бяха оскърбили. Пепус го разглеждаше с невинно изражение.

— Нужен ми е някой, който да проследи човек от Планетната полиция.

— Ах — въздъхна командирът и се намръщи. — Но Планетната полиция е на наша страна.

— Не. Никога не е била. Първо, Уинтън, а сега, боя се, и Вандовър.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна К'рок. — Имам неколцина доверени хора.

— Чудесно. Баадластър скоро ще напусне двореца, ако вече не го е сторил. Искам да бъде проследен. По възможност и записан с камера.

Съмнявам се, че ще се получи, защото той сигурно използва заглушители. Но въпреки това опитайте.

— Добре, ще бъде изпълнено — изръмжа К'рок.

Пепус кимна и затвори очи. Вълнението му бързо се уталожваше. Последното, което чу, преди да се унесе в дрямка, бяха отдалечаващите се стъпки на милосеца.

К'рок реши, че ще е най-добре да не се доверява никому, а да свърши сам възложената задача. Беше си облякъл костюма и не беше никак трудно да проследи Баадластър в колата, която си бе поръчал. Машината се плъзгаше върху въздушната си възглавница ниско над повърхността на малтенските улици, а К'рок използваше умело различни прикрития, за да остане незабелязан. Когато най-сетне роботизираната кола спря, Баадластър остана да чака вътре, докато към него се присъедини друг силует. К'рок увеличи максимално чувствителността на своите сензори и я разшири във всички посоки, в случай че някой реши да се промъкне зад гърба му.

— Добра работа, Нейлър — улови той гласа на Баадластър. — Смятах, че ще трябва да те чакам тук до среднощ.

— Бункерът ми не е далеч оттук. Районът не е никак безопасен. Срещата е еднакво рискована и за двама ни.

— Риск, който си заслужава да поемем. Пепус се опитва да си възвърне властта.

— Пепус? — в гласа на другия се долови изненада. — Мислех, че ударът го е довършил.

— Не се чувства добре, но въпреки това упорства. Твърдо е решен да управлява без чужда помощ.

К'рок чу сподавена въздишка, сетне шум като от предмет, преминаващ от едни ръце в други.

— Закодирах тук инструкциите, но всичко зависи от това, дали си успял да проникнеш достатъчно дълбоко в ордена на Скиталците.

— Човек невинаги може да отдели една плетка от друга.

— Зная и без теб! — това бе гласът на Вандовър. — Ще намериш подробни указания. Искам да изпълниш всичко, както е наредено. Бъди безкомпромисен.

— Но драките направо ще ни пометат — в гласа на другия се долови изненада.

— Именно. Предупреди хората си да се скрият, когато това стане.

— А после какво ще последва?

— После — отвърна бавно Баадластър — те ще ми предложат Триадския трон.

Върху сензорната мрежа пред лицето на К'рок се появиха фигури, които се приближаваха отстрани, същевременно непознатият напусна колата и затръшна вратата. Милосецът отстъпи предпазливо назад. Докато се връщаше към централната част на Малтен, обмисли внимателно чутото, преценявайки какво да каже на Пепус. Беше съвсем ясно, че императорът подозираше измяната. Но предполагаше ли, че се готви сблъсък с Дражската лига? Най-вероятно не, инак нямаше да възложи тази задача на К'рок.

Освен ако не се досещаше за това, което К'рок бе скрил в черното си сърце.

Милосецът ускори крачка, за да прекоси по-бързо военната зона на града.

Пепус се пробуди от трясък зад стената — по коридора тичаха войници в бойни костюми. Сърцето му подскочи и той се взря с единственото си виждащо око. Над него се бе надвесила черна броня, а на рамото му легна тежка ръкавица.

— Не се плашете — произнесе с басовия си глас К'рок. Преди Пепус да успее да отвърне, аварийните светлини угаснаха и в помещението нахлу Баадластър, озарен от оранжево сияние.

— Арестувайте го — нареди той. Ръката му трепереше от гняв, когато посочи К'рок.

Зад министъра се виждаха бронирани войници, но никой от тях не помръдваше. Мъжете се споглеждаха, сякаш не бяха чули какво им казва.

— И защо, ако смея да запитам? — обади се Пепус.

— Освобождавам го от поста командир на драките.

— Какво?

Едрото тяло на сержант Ласадей изпълни рамката на вратата. Влезият се покашля многозначително.

— Сър, ако ми позволите, сред нас няма драки. — Личеше си, че с мъка се сдържа да не се изплюе презрително.

Пепус потърка уморено очи и погледна към К'рок.

— Какво си направил?

— Наредих да ги натоварят на совалката и да ги пратят у дома. Няма да позволя повече драки да слизат на повърхността.

Устата на Баадластър се изкриви.

— Гатхул направо ще побеснее. Трикатада ще нареди да превърнат в пустиня цялата планета, ако се усъмни, че си преминал на другата страна.

Милосецът стоеше невъзмутим.

— Аз съм командир на вашите Рицари, императоре — заяви той. — Ако трябва, ще умрем, за да ви защитим.

Пепус извърна поглед към министъра.

— Да имаш да добавиш нещо?

— Нищо засега — отвърна заканително Баадластър.

— Знаеш ли, държиш се, сякаш нямаш търпение драките да ни нападнат. Наистина ли това е твоето желание?

— Те са наши съюзници.

— Хм. — Пепус прокара ръка през червеникавата си коса. — Добра работа, К'рок — обяви той. — Моли се само да запазиш този остров свободен, докато се върне командир Сторм.

— Слушам, сър — изпъна се К'рок. — Ще се моля.

Той остана до леглото на Пепус, докато Вандовър излезе, ескортиран надолу по коридора от Ласадей и войниците му. Когато най-сетне останаха сами, Пепус извърна умореното си лице към милосеца.

К'рок го надари с озъбена усмивка.

— Проследих го лично — докладва той. — Срећна се с един от Зелените ризи на име Нейлър.

— Има ли доказателства? — попита развълнувано императорът.

— Разполагам със запис на гласа.

— Много добре. Продължавай. Всъщност, аз му заповядах да го направи.

— Срећнаха се в един от крайните квартали на Малтен, близо до военната зона. Вандовър нареди на Нейлър да изостави позициите на

Скиталците, за да не могат да отблъснат дракската атака. Вероятно смята, че драките са готови да го направят император.

— И сигурно е прав. Драките презират слабите. Моето... заболяване... ги кара да търсят други кандидати и Вандовър се възползва от това. Защо първо не дойде да ме попиташ?

— Защото навярно нямаше да ми разрешите да го направя.

Пепус се изсмя на пресекулки.

— Сигурно си прав — съгласи се той. — Сега съм ти дължник.

— И не само за този случай, ваше величество. Да ви съобщя ли цената?

Двамата бяха съвсем сами в цялото крило. Пепус изведнъж почувства, че го обгръща хлад. Какво пък, рече си той, по-добре да знае истината.

— Слушам те.

— Кой управлява Милос?

— Твоите сънародници, под егидата на Триадския трон, разбира се — нали за това воювахме там.

— И ако сега драките напуснат Милос?

— Милос е пясъчна планета, за Бога, не го ли знаеш, дебела главо? Каква полза за когото и да било, дори драките да я изоставят?

— Тя е мой роден дом — изръмжа К'рок.

— Да, така е — кимна императорът. — Какво всъщност искаш от мен?

— Да се върна там. Искам да стана губернатор и управник на Милос.

Пепус поклати глава.

— О, моля те. Нямам властта да раздавам подобни постове...

— Пясъкът намалява. Сторм не ви ли каза?

— Не. Ти откъде знаеш?

Очите на К'рок засияха.

— Нито за миг не съм забравил родината си. Кралица Трикатада е много обезпокоена заради провала на Милос. Пясъкът се заражда в първото гнездо и после се разпространява. А сега се топи. Никога досега не се е случвало подобно нещо. Може би причината е в нея. Възможностите ѝ се изчерпват. Но тя едва ли го знае. В края на краищата Милос ще бъде изоставен. Докато сте на Триадския трон, императоре, можете да ми дадете каквото искам.

— Добре, докато съм на Триадския трон, ще ти го дам — повтори Пепус. — Разбрахме се, командире. Милос ще бъде твой веднага щом драките го изоставят. Повече от това не мога да ти обещаая.

Ръкавицата отново легна на рамото му.

— И това ми стига. За останалото сам ще се погрижа. А сега ще чакаме да се върне Джек.

27.

Тя се събуди, завладяна от страх, с болезнено свит от глад стомах. Последното, което чу, преди да отвори очи и да се отърси от кошмара, бе ехото от зловещия смях на Баадластър. Амбър си пое въздух и издиша рязко, сякаш се опитваше да го прогони от мислите си, но той остана сред тях като упорит налеп, който не можеше да почисти.

„Препълнено помещение, шумно спорещи хора, жена със сурово изражение, която сочи мъж с алено расо, сетне скритото в главата ѝ оръжие се задейства...“

Няма да го направи отново. Не може да го направи. Готова е на всичко, за да запази живота на Джек.

„Милейди?“

Прощално, отвратително напомняне от Баадластър и после той изчезна — поне засега. Тя се залюля в хамака и се претърколи на пода. Каютата бе озарена от мъждива светлина. Беше време да застъпва на вахта. Амбър изведнъж си помисли, че с всички тези кошмари скоро ще стане като Джек — ще се опитва да бодърства през целия период на полета.

С глада поне можеше да се справи. На борда имаше достатъчно припаси. Месото бе приготвено по вкуса на драките, но изсушените плодове и дори хлябът бяха в отлично състояние. Взе си няколко торбички, преди да се отправи към мостика. Най-много до двайсет и четири часа щяха да излязат от свръхсветлинен полет и да „свият зад ъгъла“ в околностите на Кларон. И на тримата пребиваването на дракския кораб действаше потискащо.

Джек извърна глава, докато пристъпваше тихо по мостика и тя отпусна ръка на рамото му. Изглежда и той бе привикнал с безсъниците ѝ. Амбър винаги идваше по-рано, когато бе нейният ред да застъпва.

— Какво ново?

— Нищо — отвърна той и за пореден път прегледа мониторите.
— След девет часа преминаваме в спиращ режим. Най-добре си сложи предпазните колани, след като застъпиш.

Амбър кимна. Светлината над мониторите беше приглушена, мостикът бе оборудван според представите на драките. Екраните хвърляха призрачно сияние върху лицето на Джек.

— Тежка нощ? — попита тя и се опря в него.

— Хм.

— Сега кой си от двамата?

— Винаги съм си аз. Само от време на време започвам да сънувам наяве. Сякаш някой спуска екран пред очите ми. Ако имам късмет — Джек се усмихна тъжно, — ще видя как мама приготвя сладкиши. Или ще се сбия с брат ми, или ще си пиша домашното. Но ако нямам... откривам, че съм заровен до шия в пясък...

— Мога ли да помогна с нещо?

Той си пое дълбоко дъх и Амбър се досети, че вдишва с наслада аромата ѝ.

— Би могла, но ще накараме Роулинс да се почувства неудобно.

— Проблемът е, че сега съм „едно от момчетата“ и трябва да се държа подобаващо. А това означава да застъпя на вахта и нищо повече.

Джек се надигна.

— Съобщи ми, ако стане нещо интересно.

Амбър не отговори и той напусна мостика. За миг се зачуди дали ще успее да поспи. Когато се настани в креслото, установи, че е още топло от тялото му. Конструирано за дракски пилоти, то бе възголямо за нея. Вдигна ръка и избърса капчиците пот от челото си. Проклетият Вандовър. Не можеше да заспи, после пък едва се пробуждаше от кошмарите и трябваше да полага страшни усилия, за да не подскочи, когато до нея застане Джек. Как би могла да му каже какво се бе случило... и да разчита, че след това ще протяга ръка към нея. „Дете на мрака — помисли си тя. — Откъде изникна в мислите ми?“

Потрепери неволно и си наложи да съсредоточи вниманието си върху мониторите, докато корабът продължаваше да се носи през безкрайната пустош на космоса.

Роулинс беше на вахта, когато корабът напусна хиперпространството и премина в спиращ режим, известен като маневрата „да свиеш зад ъгъла“, и пак той бе на пост, когато на мониторите се показа Кларон. Викът му отекна из пустите коридори и събуди Амбър. Джек както винаги не спеше. Беше се надвесил над стария костюм и го проверяваше с инструмента. Той се надигна и Фантом го последва.

— Какво има, господарю?

— Предполагам, че сме стигнали Кларон. Роулинс ще ни изведе на орбита, докато търсим някакви следи от Колин.

Флексобрънките трепнаха. Дали Фантом не проявяваше нетърпение?

— Аз зная пътя — произнесе с басов глас Фантом.

— На мостика, сър! — провикна се Роулинс.

— Сигурен съм, че го знаеш — отвърна успокояващо Джек. — След малко се връщам. Всъщност, ако искаш, ела с мен. Но ако останеш, гледай да не счупиш нещо.

Все пак Джек се оказа неподготвен за гледката, която го посрещна на мостика. Роулинс бе прехвърлил образа на големия екран — и сега там в целия си блясък бе увиснала планетата, която някога бе напълно изпепелена. Мисълта, че поводът за това е бил самият той, бе достатъчна, за да преглътне мъчително заседналата в гърлото му буца.

Над безбрежния океан се носеха перести облаци — а потъмнелите континенти бяха оброчени по края със зелени ивици. Амбър вече беше тук и извърна глава при влизането му.

— Джек! Ти си успял!

— Възродена от пепелта — промърмори Роулинс. — Благодарение на Джек Сторм.

Джек неволно потърси опора в перилата пред екрана. Не свалеше очи от образа на планетата — родена отново, изпълнена с надежда за нов живот, обещаваща.

— Не е моя заслугата, а на специалистите по тераформиране. Погледнете я само. Как мислите, ще има ли желаещи да се заселят тук?

— И да има, няма да са от тези, които вече са били тук — поклати глава Роулинс. — Сетне чукна с пръст по таблото. — Пратих съобщение, че сме пристигнали. Не ми се ще да ни вземат за драки.

Джек продължаваше да се любува на планетата. Наистина бе негово дело. Той бе причината да я изпепелят, после той настоя да се започне тераформиране.

Мониторът блесна и върху него се изписа отговор от планетата. Роулинс се наведе, над рамото му надникна Амбър.

— Божичко! — възкликна тя неволно, докато четеше. — Какъв език само!

Роулинс се засмя.

— Само който е прекарал доста време из малтенските бордеи, би могъл да разбере какво означава.

Вместо да отвърне на закачката, тя отстъпи назад пребледняла. Роулинс не забеляза реакцията ѝ, но Джек не пропусна нищо. Младата жена успя да си възвърне поразклатеното самообладание и дори подхвърли нещо, на което капитанът се засмя, ала Сторм продължаваше да я гледа озадачен. Роулинс знаеше за миналото на Амбър, всъщност същото можеше да се каже за всеки, станал близък с Джек през последните няколко години. Защо тогава се бе изплашила?

Вандовър, блесна неочаквана мисъл в ума му. Той стисна юмруци. Баадластър бе единственият, който я наричаше „милейди“, но се отнасяше с нея, сякаш е мръсница. Припомни си странната им раздяла. Амбър отново си бе възвърнала смъртоносните умения. Защо тогава се боеше от военния министър? На този свят нямаше човек, от когото би могла да се страхува — с изключение на неизвестния господар, който я бе обучил да използва с такава цел ума си.

Вандовър, помисли си той отново. Как досега не се бе досетил? Вандовър, който така ловко и незабележимо бе изместил Уинтън от поста му. Уинтън, който бе наредил евакуацията на Милос, когато още не се налагаше да прибегват до такава, който бе предал и изоставил Рицарите. Джек винаги бе подозирал, че в този план са замесени и нечии други ръце. Баадластър, свързващото звено между Уинтън и Пепус, невидим, невъвлечен на пръв поглед и принуден да излезе на сцената едва след смъртта на Уинтън. Как е могъл да бъде толкова сляп?

— Амбър — прошепна едва чуто, решен да я дръпне настрана и да сподели с нея заключенията си, но откъм контролното табло се чу шум от прашене в ефира и Роулинс се засмя.

— Командире, тук някой иска да разговаря с теб.

Пресегна се и прехвърли образа на големия екран. Първото, което Джек видя, бе сияещ боен костюм, после пъхнатия под мишница шлем.

— Денаро — възкликна, познал притежателя му. — Закъснях ли?

Скиталецът воин оголи зъби в широка усмивка, преди да отговори:

— Бях оставил някои следи, които да те насочат насам, но доколкото виждам, не си ги използвал. Откъде знаеше къде да ме намериш?

— Познавам Колин — отвърна Джек.

— Аха — поклати замислено глава Денаро. — Слизай долу. Имаме да си поговорим за някои неща.

— Съгласен. Само да знаеш, този път и аз имам костюм. — След това се обърна към Роулинс. — Засечи координатите.

— Слушам, сър.

— Нека дойда с теб — предложи Амбър.

Можеше ли да ѝ вярва след всичко, за което се бе досетил? Ами ако е прав и сега Вандовър е неин господар? Но ако Амбър е попаднала в лапите на Баадластър, сторила го е, защото той я е тласнал натам. И въпреки това... Погледна я крадешком.

— Слизаме заедно или оставаме всички — обади се с безгрижен тон Роулинс. Беше се надвесил над пулта за управление.

Джек го погледна изненадано, сетне кимна.

— Добре.

Амбър не каза нищо.

— И всички ще носим бойни костюми — добави Роулинс. Все още със свито сърце, Джек кимна замислено.

28.

На Кларон все още миришеше на изгоряло, макар миризмата да бе примесена с други, далеч по-приятни аромати, които накараха Джек да се усмихне, докато поемаше въздуха с пълни гърди. Миришеше на прясно разорана почва и Джек вече бе сигурен, че Кларон наистина е преродена планета. На мястото на миньорските селища сега се издигаха прозрачните куполи на парниците. Бяха се качили на един от скутерите в хангара на дракския кораб и сега се спускаха право към площадката, към която ги насочваха отдолу. Докато се приземяваха, посрещна ги облак пъстрокрили насекоми. Когато излязоха навън, облакът се оказа толкова гъст, че в първия миг не виждаха нищо друго.

— Какво е това? — попита изненадано Амбър.

— Нямам представа. Насекоми, които използват за тераформиране — отвърна Джек.

— Каквито и да са, важното е да вършат полезна работа — рече Роулинс, чийто костюм отразяваше синевата на небето.

Джек бе съгласен с него. Малко след това облакът се вдигна и зад завесата се показва друг костюм. Джек се извърна към новодошлия.

— Къде е Джонатан? — попита приближаващия се Денаро.

Скиталецът повдигна визъора си, за да могат да му виждат лицето.

— В една от бараките. Не е никак добре, Сторм.

— Искам да го видя — настоя Амбър. Понечи да заобиколи Денаро, но той я спря. Чу се метален звън от сблъсъка на флексобрънките.

— Не бързай толкова. Това е територия на Скиталците. Ако ви праща Пепус, нямате думата тук.

— А ако не ни праща?

— В такъв случай можем да разговаряме. Да влезем вътре и да си свалим костюмите.

— Предпочитам да си остана в моя — запъна се Амбър.

— Костюмите са и оръжия. А това е свято място.

Джек сви рамене.

— Готови сме за преговори веднага щом проявиш желание да бъдеш благоразумен. Не ние отвлякохме пациент и си проправихме път със сила през имперското болнично крило.

— Така е — съгласи се Денаро. — Но пък не аз те напъхах в леглото за две седмици. Драките го сториха.

Джек кимна едва забележимо.

— Затова и не ти се сърдя.

— В такъв случай, последвайте ме. — Денаро си спусна визъора, обърна се и ги поведе към просторна поляна, на която се издигаха метални бараки, строени в редица.

Наложи се да наведат глави, за да влязат през вратата на тази, в която ги отведе Денаро. Вътре имаше чертожни дъски и стативи с карти и скици, както и въздушни снимки на различни райони.

— Търсите ли нещо?

— Не. Вече направихме първоначалното проучване. Открихме норцит на отсрещната страна, където има следи от посещения на драки — изгорени гнезда и останки от пясък. Ако Кларон не беше изпепелен, със сигурност сега планетата щеше да е дракиска колония. — Денаро посочи десния коридор. — Третата стая отляво. Ще ни е тесничко там с костюми, но...

— Нямам нищо против да ми е тясно — заяде се свадливо Амбър. Тя мина пред него и продължи. Вътре в бараката Денаро отново си бе вдигнал визъора и Джек забеляза, че гледа объркано.

Роулинс пое след Денаро, а Джек вървеше последен. В коридора наистина бе тясно. Джек гледаше замислено гърбовете им. Колин бе изиграл решаваща роля в живота на тези двама мъже, макар и по различен начин. Денаро, амбициозен, невъздържан, пълна противоположност на спокойния и уравновесен Скиталец, бе постоянна заплаха за поста му. Роулинс, мълчалив и самоуверен, не проявяваше никакъв интерес към религиозното учение, но пък бе свързан с проповедника с невидима нишка след чудодейния акт на изцеление, който Колин бе извършил.

Джек ускори крачка и се изравни с Денаро.

— Има ли нещо, което трябва да зная? — попита.

— Има, разбира се. Например, че Джонатан умира. Нямам представа какво се е случило с Колин и Джонатан в космоса, нито кой

ги е разделил, но...

— Аз зная — прекъсна го Джек. — Колин е тръгнал да търси Аш-фарел.

— За Бога! — Денаро се закова на място. — Знаех си... той ми каза... но все си мислех, че му се е случило нещо друго. Че са го пленили драките или някои от пиратите на Пепус.

— Не.

— Не можеш да тръгнеш след него сам — заяви Денаро.

Джек се подсмихна.

— Остави ме първо да разговарям с Джонатан.

Високият, мрачен помощник на Скиталеца се бе смалил до тъжна сянка. Амбър си свали шлема и се приближи до болния. В ръкавицата ѝ ръката му изглеждаше мъничка.

Джонатан извърна измършавялото си лице към Джек.

— Командир Сторм — заговори с пресипнал глас. — Свети Колин се надяваше да ни застигнете навреме, за да продължим заедно.

— Съжалявам, ако съм го разочаровал.

— Той никога няма да се разочарова от вас. Винаги е повтарял, че сте човек на истинските дела. — Гърдите на Джонатан изсвириха. Всички присъстващи затаиха дъх. — Денаро каза, че сигурно ще ме потърсите. Аз пък му рекох, че никога не съм се съмнявал, че ще откриете мен и Свети Колин. Но той е млад и пламенен...

— Потегляме още утре — прекъсна го Джек. Похвалата на Колин го бе накарала да се изчерви. Той се обърна към Денаро. — Колко често пристигат кораби от Малтен или Доминиона? Или от някое друго цивилизовано място?

— Два пъти седмично. Другата седмица.

— Искам да уредиш въпроса с транспортирането на Джонатан.

— Чакай малко. Никой не знае къде е изчезнал...

Джек усети, че Фантом лекичко помръдва върху раменете му.

— Джонатан не ни е нужен. Ще открием Аш-фарел без него. Ще държа лично теб — той посочи Денаро — отговорен, ако нещо се случи с този човек. Имаш ли подходяща стая за нас наблизко, или сами да си потърсим нещо?

— Можете да се настаните тук — кимна Денаро. — Но Джонатан трябва да остане с нас. Той е единственият свидетел...

— Видял е достатъчно — намеси се Амбър. — Ако не си забелязал, стигнахме дотук без твоята помощ. Можем да намерим Свети Колин и без да ни се пречкаш в краката.

Джек отново остана учуден от сконфузеното изражение на Денаро. Скиталецът преглътна, кимна смирено, после погледна Джек.

— Добре. И без това не бих искал да страда повече.

— Ще ида да взема снаряжението от скутера — заяви Роулинс и излезе. Джек остави Амбър при Джонатан и го последва. Забеляза, че младият капитан крачи малко по-енергично от обичайното и се досети, че сигурно е ядосан. Джек вдигна един сандък и му кимна да му помогне.

— Какво има?

Роулинс втренчи ясните си очи в него.

— Не вярвам на Денаро.

— Аз също, но предпочитам да го държа под око, вместо да го оставя да се мъкне по дирите ни. Нещо против?

— Нищо — кимна Роулинс и пое сандъка от ръцете на Джек.

Джек не искаше Джонатан да чуе записа, направен от Фантом. След вечеря ги отведе в една далечна стая, където позволи на Денаро да прегледа онова, с което разполагаха. Когато записът свърши, Амбър въздъхна.

— Мили Боже — пророни тя. В стаята се бе възцарило мълчание.

Всички си бяха свалили костюмите и макар че Фантом стоеше подпрян в ъгъла, присъствието му бе осезаемо.

Денаро пръв наруши мълчанието.

— Колин е човек, видял и препатил много. Какво би могло да го изплаши по този начин?

— Тъкмо него търсим.

— Нямаме никаква следа. Оттогава са изминали седмици — на какво разчиташ? Аш-фарел менят местоположението си непрестанно. Без предупреждение, без да оставят следи. Дори драките, които воюват с тях от дълго време, не знаят откъде идват. В галактиката има толкова

много райони, за които не знаем нищо. — Денаро остави чашата си на масата.

— Какво, да не се изплаши? — погледна го насмешливо Джек.

— Не. Все някой трябва да върне трупа. — Скиталецът се изправи. — Ти каза, че знаеш посоката. Съветвам те да побързаш, преди на Малтен да е избухнал нов бунт.

— Да не си решил да им пратиш заповед за действие? — попита навъсено Роулинс.

— Колин има достатъчно фанатизирани последователи. Друг е въпросът, до какво ще доведе всичко това. Нищо чудно този път властта да премине в наши ръце.

— Не ни заплашвай — озъби се Амбър. Очите ѝ бяха обрамчени с тъмни кръгове. Тя дори не погледна Денаро, спрял се на вратата.

— Не ви заплашвам. Просто ви припомням добре известни факти. Ще чакаме вашия отговор на заранта. — С тези думи се обърна и излезе.

Амбър изчака, докато утихне шумът от стъпките му, сетне рече:

— Питам се на какво ли залага?

— На каквото винаги — отвърна Джек. — Стреми се към поста на Колин. Само Джонатан би могъл да му попречи, но сега нещастникът е съвсем на края на силите си.

Роулинс се изправи.

— Според вас какви са шансовете Колин да е жив?

— Нямам представа. Но ми се струва, че е жив. Ти какво мислиш?

Капитанът поклати смутено глава.

— Проклет да съм, ако мога да кажа. Не знам дали ви е известно, но между нас съществува връзка.

— Известно ми е. — Джек се надигна да изпрати Роулинс до отредената му стая.

Когато се върна, завари Амбър сгушена в едно от креслата. По стар навик бе скрила лицето си със спуснатата напред коса.

— Наистина ли вярваш, че е още жив? — попита тя.

— Така мисля. Не зная обаче още колко дълго ще изкара, ако не го открием и не го отведем с нас. Не знам също по какъв начин смята да те задейства Вандовър, след като е на Малтен.

Тя трепна. Отвори уста и понечи да каже нещо, сетне извърна глава и премълча.

На Джек му се стори, че нещо се скъсва вътре в него. Помисли си, че отново ще започне борбата между двамата обитатели на душата му, но мислите му останаха кристално ясни. Само дето му беше трудно да диша.

— Какво всъщност знаеш? — попита го тя тихо.

— Само че си пробудила в себе си онова, което беше успяла да потиснеш. И че този път Вандовър те държи на кукичката си. Не би могъл да го направи, освен ако не се страхуваш от него.

— А аз те смятах за заблудено фермерче — въздъхна Амбър. — Не мога да се боря с него. Колкото повече се съпротивлявам, толкова повече нараства силата му.

— И коя е следващата му цел?

Тя поклати отчаяно глава.

— Нямам представа. Дори когато ме задейства, разбирам, след като вече е станало късно.

— Пепус.

Лицето ѝ се сгърчи.

— Да, Джек, аз...

— Кой друг?

— Графинята. Затова Зелените ризи не ни подкрепиха, когато Скиталците се вдигнаха на бунт.

— Ами Колин?

— Не зная. — Тя отпусна обезсърчено ръце. — Напълно е възможно. Смъртта на Колин ще хвърли всички подозрения върху Пепус и ще го довърши. А същевременно ще предизвика разцепването на ордена на Скиталците.

— Денаро не е достатъчно силен, за да поеме управлението. Няма да мине без проливане на кръв. — Джек посегна замислено към чашата си. Не я попита дали има заповед да се разправи с него. Не искаше да чуе отговора. Отпи от чашата и алкохолът опари гърлото му и го накара да се закашля.

— Знаеш ли и аз бих пийнала нещо. С какво разполагаме?

— Изборът не е кой знае колко голям — допълни чашата си той и ѝ я подаде. — Ако не друго, поне ще ти помогне да заспиш.

Тя втренчи поглед в него.

— Мисля си... ако ме обичаш... мога да направя почти всичко. Но той непрестанно е с мен... в мислите ми... в сънищата, като черна завеса. Понякога ми се струва, че надзъртам в онова, което Колин нарича ад.

— Окопай се дълбоко и се бори. Ти винаги си била мой гръб. Сега аз съм твоят. Не мога да ти помогна, но поне знаеш, че не си сама. И каквото и да се случи, няма да позволя да убиеш Колин.

Устните ѝ трепереха, когато вдигна бавно чашата. Изпи я на един дъх, с премрежени очи. След това вдигна ръка, за да сподави кашлицата си.

— Каж ми сега, как смяташ да го намерим?

Джек се обърна и погледна Фантом.

— Фантом все повтаря, че е пътеводител. И сега ще го попитаме какво не е записал.

29.

Той беше розата, но с бодли отстрани. Те пронизваха душата му и болката бе почти нетърпима... освен това не го пускаха.

Вече почти нямаше значение, че Аш-фарел могат да разговарят с него, а той да ги разбира. Болката бе станала неотменна част от съществуването му в едно тяло, което твърде малко напомняше на човешко, което скрибуцаше мъчително, когато се надигаше, и плачеше, когато очите му трябваше да са сухи. Можеше да се наслаждава на покоя само когато го напускаше, но и това беше за кратко, защото те бързо го връщаха обратно.

Най-хубавите му спомени бяха от времето, когато бе постъпил в семинарията — млад, но суров мъж, който веднъж вече бе извършил чудо и сега трябваше да научи правилата за това, което бе направил. Бяха дни, в които все още си мислеше, че може да постигне всичко на този свят. Между съучениците му имаше един дребничък, с червеникава коса и хилаво тяло, който сигурно щеше да бъде център на всеобщи подигравки и задявки, ако не произхождаше от твърде могъща фамилия, пък и умееше да помни обидите и да си отмъщава за тях в подходящ момент. Малко по-късно червенокосият напусна семинарията и се прехвърли в кадетското училище, но двамата останаха приятели за цял живот. Ключът към приятелството им бе взаимното уважение.

Най-скъпият му спомен от семинарията бе от стаята му в подземиято. Имаше късмет да му дадат помещение с прозорец и макар че почти опираше в тавана, от него се виждаше поляната. Достатъчно бе да се покатери на стола, за да може да гледа тревата. Виждаше и рохкавата почва, засипала долната част на прозореца, и щръкналите от нея корени. Понякога малкото черно куче на декана надзърташе отвън през прозореца или лаеше ядно срещу него, сякаш е мишка, която се подава от дупката си.

Не се бе сецал за прозорчето от много време. Но въпреки това знаеше, че го е вдъхновявало през първите най-тежки години. Хората

са като семена и ако попаднат на подходяща почва, от тях израстват красиви растения. Той самият бе посветил живота си да им помага в това.

Но в края на краищата не бе постигнал нищо особено. Щеше да е далеч по-добре, ако си бе поставил по-малки цели. Може би тъкмо в това бе грешката му. Опита се да се съсредоточи върху този въпрос, да намери разковничето, но Аш-фарел отново го затегли назад. Къде бе сгрешил, та не успя да открие нито едно доказателство, че Прероденият Бог е стъпвал и на други светове из галактиката? Защо не бе сполучил в усилията си да посее семената на доброто сред хората?

Докато го теглеха назад, в паметта му се пробудиха спомени от най-различни светове... избуяли през напукан бетон тръстики, цветя, подаващи се от цепнатините между каменните плочи... „Колко странно — помисли си. — Колко странно, че виждам тези неща.“

И тогава му хрумна, че всяко семенце носи в зародиша си Божията искра и ще се превърне в онова, за което е предназначено. Достатъчно му бе само малка подкрепа и свобода. „Ето къде е истината“ — рече си той.

Сега, след като я бе разбрал, трябваше на всяка цена да живее. Пресегна се и напипа странната връзка с пътеводителя, който бе оставил след себе си.

Фантом улови призива. Усети го като неуловим, но достатъчно силен полъх в душата си. Ала знаеше, че няма никакъв начин да му отвърне.

Не би могъл, заради мястото, на което се намираше Колин. Бездънната пропаст, в която самият Фантом не би посмял да надзърне... от страх, че ще открие там самия себе си.

Беше посветил немалко време на размисъл по този въпрос. Той не беше берсеркер, макар да чувстваше някакво родство с тях, не беше драк, нито милосец. Не беше човек, нито принадлежеше на някоя от генетично изменените човешки раси, колонизиращи планетите по далечните граници на космоса. Оставаше само една възможност... да бъде врагът, Аш-фарел. И ако беше така, странната симбиоза с Джек го беше променила до неузнаваемост, което означаваше, че в цялата вселена нямаше друго същество като него.

Дали Джек щеше да го унищожи, ако разбере, че Фантом е негов враг? Дватамата с Джек бяха войни. Вероятно подобно решение щеше да е съвсем оправдано.

Но той не желаше да умира. Искаше да живее. Нуждаеше се от плът, за да изгради цялото си тяло — твърде дълго душата му бе оставала без подслон. Искаше да погледне на себе си така, както гледаше на Джек и на Амбър, и когато призивът го застигна, Фантом се опита да го отклони.

— Изминаха няколко дена — заговори Амбър. — Ако Денаро знаеше, че Фантом крие отговорите, щеше да го разглоби на части.

— Аз самият не съм далеч от тази мисъл — призна Джек. — Той е прав. Изглежда, напълно сме изгубили следата. Аш-фарел са изчезнали и никой не може да ги проследи.

— Което означава?

— Например, че техните свръхсветлинни кораби вероятно са мигновени. Не е необходимо да ускоряват или да „свиват зад тъгля“, когато излизат от хиперпространството, с което да издават присъствието си. В една секунда са тук, в следващата ги няма.

Амбър седеше срещу него. Изглежда най-сетне бе успяла да поспи, защото лицето ѝ се бе прояснило.

— Ако е така, нищо чудно, че не можем да мерим сили с тях.

— Така е. Единственото, което можем да сторим, е да изградим отбранителна линия и да се надяваме, че все някога ще се препънат в нея. Но не съм убеден, че можем да воюваме с тях. Амбър... на всички колонии, които са нападали, земята е останала непокътната. Цивилизацията е изчезнала, но почвата се регенерира бързо.

— Готова да бъде колонизирана отново?

— Или това, или нещо друго. Не съм сигурен обаче какво. Има и по-разрушителни начини да се води война. Плътта разрушава земята и срещу нея трябва да се воюва.

Тя го погледна над ръба на чашата.

— Придаваш им човешки мотиви. Но от малкото, известно ни за тях, става ясно, че са различни. Джек, ако трябва да се изправим срещу Аш-фарел, за да освободим Колин, налага се да бъдеш готов за бой.

— Ще направя, каквото се иска от мен — отвърна той разгневено. Амбър предвидливо премълча и се съсредоточи върху чайника. Джек се изправи и пристъпи към закачалката, където бяха наредени костюмите. Фантом помръдна и флексобрънките хвърлиха приглушени отблясъци.

В душата му се пробудиха стари спомени от времето, когато бе изпитвал отвращение към миниатюрното същество, заселило се там. Но това отмина бързо. Сега чувстваше само хладно разочарование от факта, че Фантом знаеше къде се намира Колин, но го криеше от тях. Преди да стигне до костюма, дочу стъпки зад гърба си.

— Простете, сър — заговори Роулинс, когато Джек се извърна към него. Младият капитан държеше в ръката си разпечатка. — Получихме съобщение, че насам се е отправил сравнително доста голям контингент от дракски кораби. Току-що са излезли от хиперпространството в околностите на Кларон.

— Значи са ни проследили.

— Така изглежда — кимна Роулинс.

Джек започна да обмисля трескаво ситуацията. Драките вероятно се надяваха, че ще ги отведат при Аш-фарел.

— Благодаря, капитане.

— Има ли... нещо друго?

— Засега не. Предполагам, че ще заемат позиция и ще чакат ние да направим първия ход. — Джек погледна към костюма на закачалката. — Хубаво ще е да предупредиш местните. Успокой ги, че не очакваме враждебни действия... засега.

— Да, сър. — Роулинс обаче остана на място.

Джек се усмихна.

— Въпроси?

— Какво чакаме, сър?

— Чакаме врагът да предприеме нещо.

— Кой враг, сър? Драките, Аш-фарел или Баадластър?

Джек отново си позволи да се засмее.

— Ако знаех отговора, Роулинс, нямаше да чакам.

Младежът поклати озадачено глава и излезе. Джек почака малко, после се върна при костюма и приседна под него, кръстосал крака. Доминионските Рицари бяха обучавани както във физически, така и в душевен самоконтрол. Повечето от някогашните познания и похвати

бяха отдавна изгубени, и макар че Джек се бе опитал да възстанови някои от тях по времето, когато Пепус възраждаше гвардията, не смяташе, че се е справил успешно. Ала старите навици бяха дълбоко вкоренени в него и той често търсеше утеха в тях, като обикновено започваше с упражнения по дишане.

Чистата мисъл бе извор на сила, също както и чистото действие. С всяко вдишване тялото му се изпълваше с надежда, че в края на краищата начинанието им ще успее. Той изпълни едно след друго всички упражнения от комплекса. След това отвори очи.

Фантом бе вдигнал ръкавица и сега тя висеше над главата му. Джек се пресегна и я улови.

— Няма костюм, няма войник — рече той. — Това вече го минахме, но ето че пак предстои. Фантом, последната ни битка е близко, много близко. Аз съм готов.

Почувства неуловимия допир, докато Фантом се надигаше, за да го посрещне.

„Аз съм опозорен — произнесе Фантом. — Избягах от битка.“

— Винаги си правил всичко, което съм искал от теб. Спаси ме, когато умирах, подкрепи ме, когато бях изгубил вярата си. Ти беше най-добрият приятел, за когото бих могъл да мечтая.

„Ти ме дари с живот. А сега аз избягах от трудностите.“ — Думите на съществуването бяха облъхнати от дълбока печал.

Джек са чудеше какво може да го измъчва и отново си спомни за ужасяващия писък, който Фантом бе записал. Толкова ли страшно бе да се изправиш срещу Аш-фарел, та Фантом отказваше да изпълни дълга си към него и към Колин — и да посочи следата, за която бе оставен?

„Какво те плаши?“

„Не е живо. Не е борба. — Фантом направи кратка пауза. — Плаши ме, че не знам какъв ще стана.“

„Ах, Фантом — въздъхна Джек. — Ето че разбра какво е да си човек.“

„Аз не съм човек.“

„Би могъл да бъдеш. Ще трябва да се заровиш доста надълбоко, за да откриеш отговора.“

„Ти... надълбоко ли се зарови?“

„Така ми се струва. Поне се опитах. Кажете ми къде е Колин.“

„Аз... не зная.“

„Мисля, че знаеш. Или се боиш да го узнаеш. Но да обръщаш гръб, означава още по-сигурно да срещнеш смъртта.“

Мъртвешка тишина. После:

„Не е необходимо да търсиш врага. Свали шлема и погледни вътре. Аз съм врагът, господарю. Аз съм Аш-фарел. Ти откри това, което търсеше. Аз ги повиках при нас.“

Откъм коридора долетя тропот от бягащи крака. Роулинс и Амбър спряха на вратата едновременно.

Джек се обърна. Роулинс беше пребледнял.

— Какво е станало?

— Сър, изскочиха направо от космоса! Три големи бойни кораба. Толкова големи не бях виждал. Май загазихме.

Джек се изправи и кимна на Амбър.

— Сложете си костюмите. Оповестете обща тревога.

Амбър се зае да отваря закопчалките на своя костюм.

— Кларон няма щитове. Спукана ни е работата, освен ако нямаш нещо предвид.

— Да се качим на кораба и да се опитаме да напуснем планетата. После ще му мислим. — Джек сграбчи Фантом. Закопчалките обаче не поддаваха.

„Не, господарю — чу гласа на съществото. — Не и този път. Искам да стана като вас. Искам да съм жив. Вътре няма място за двама ни, нито достатъчно енергия.“

Джек спря за миг, сетне посегна към закачалката и откачи костюма. Амбър и Роулинс вече държаха шлемовете си.

— Какво правиш?

— Нищо. Къде е Денаро?

— Организира отбраната на повърхността. — Роулинс си постави шлема. — Сър, имам връзка с него. Казва, че ще се срещнем при кораба.

— Ами Джонатан? — попита Амбър.

— По-добре да остане тук — отвърна Джек, докато побутваше Фантом към изхода. — Роулинс, събирай екипировката.

Младият офицер кимна и излезе. Амбър не свалише поглед от Джек.

— Нещо не е наред, нали?

— Фантом не ми позволи да вляза в костюма. Каза, че можело да го убие.

Тя прехапа устни.

— Вземи моя костюм.

Джек се разсмя.

— Нямам същите форми. Хайде, да тръгваме.

— Не можеш да излезеш така. На кораба няма дори скафандри. Джек, ти си съвсем беззащитен. Започне ли бой, свършено е с теб.

— Не отиваме на бой, а да намерим Колин. Не знаем защо са тук. Хайде, размърдай се.

Тя го послуша, но не преди да изсипе цял куп малтенски проклетия.

30.

— Трябва да кажа нещо на императора — заяви Вандовър, застанал пред вратата, която К'рок бе запречил с едрото си туловище.

Милосецът размърда масивните си челюсти, сякаш се упражняваше, преди да заговори.

— Не — отсече той лаконично.

— В интерес на Пепус е — настояваше Вандовър, очевидно нямаше намерение да се отказва толкова лесно.

Напоследък влиянието му в двореца бе намаляло драстично. Понякога дори му се струваше, че е затворник зад дворецовите стени.

— Чуй ме, охранена космата топко. Върви да докладваш на негово величество, че Аш-фарел се намират в околностите на Кларон. След това, ако все още иска да ме види, повикай ме — стисна устни Вандовър с пребледняло лице.

К'рок се размърда, но преди да напусне поста си, затвори вратата. Вандовър изпъшка и започна да кръстосва коридора. Докато обикаляше напред-назад, неволно свиваше юмруци, а полите на наметалото му се влачеха по земята. Изведнъж чу тихото бръмчене на сервомашинки зад гърба си и тънкия глас на Пепус:

— Вандовър. Какво има?

Баадластър се извърна. Пепус даде знак на К'рок да вдигне защитното поле на вратата и излезе с количката си в коридора. Лицето му вече не беше така изпито и дори косата му стърчеше както преди. Но нищо не можеше да възстанови парализираната му половина. Баадластър забеляза няколко хирургически шева над клепача, вероятно направени с цел да му попречат да затвори напълно окото. Покашля се, за да прикрие изненадата си. Пепус се усмихна. Вандовър за миг се зачуди какво ли усилие полага императорът и за най-малката гримаса. Запита се също дали очите му не сияят издйнически, докато се усмихваше. Вероятно не, успокои се той.

— Твоите източници са по-добри от моите — каза Пепус. — Какво си дошъл да ми кажеш?

— Само, че Аш-фарел са се появили в околностите на Кларон. Явно няма нужда повече да ги търсим, след като те сами дойдоха при нас.

— И с тях, предполагам, е Колин — кимна Пепус. — Жалко, че не мога да ги видя. — Той завъртя рязко количката и се отправи към стаята си. Миг преди да изчезне, извърна глава: — Благодаря ти, Вандовър.

К'рок изчака императора да влезе, озъби се на Вандовър и задейства щита. Баадластър беше вбесен. Амбър трябваше да бъде върната на всяка дена в двореца, за да довърши работата. А и Зелените ризи щяха да съжаляват дълбоко, че не бяха приели да се съюзят с него в критичния момент. Той закрачи умислен по коридора, докато преценяваше следващите си ходове.

Подът на дракския крайцер се разтресе. Четиримата се бяха настанили в противонатоваарващите мрежи и само Фантом стоеше в ъгъла. Огромният кораб на Аш-фарел профуча над тях, следван от два по-малки.

— Обратен завой! — извика Джек.

Лицето на Роулинс бе обляно в пот.

— Не мога да го направя, сър. Този кораб не е толкова маневрен.

— Не ми ги разправяй тия! — тросна са Сторм. Беше виждал дракски кораби в действие и знаеше, че могат да летят в кръг около по-големите кораби — но Роулинс не беше дракски пилот. — Опитай се да направиш нещо.

— Все още не са открили огън, но ни държат на прицел — обади се Денаро.

— Не нас — поправи го Амбър. — Държат Кларон.

Джек усети, че сърцето му се свива. Крехкият живот на Кларон нямаше да издържи на оръдията на Аш-фарел. Само не и Кларон.

— Роулинс, не ме интересува как ще го направиш, но искам да се озовем отново между тях и планетата.

Фантом, свързан с невидима връзка със своя господар, почувства нарастващото му вълнение. Сензорите му улавяха противоречива информация. Изведнъж подът под краката му се наклони. Корабът бе навлязъл в остър вираж. Фантом се свлече на колене.

— Дръжте се! — провикна се Денаро, но беше твърде късно. Амбър извика уплашено и се залюля с мрежата. Корабът излезе от виража и се понесе с максимално ускорение.

— Успяхме! — чуха гласа на Роулинс.

Дракският крайцер застигна трите вражески кораба и ги задмина.

— Само внимавай — мърмореше под нос Денаро, — защото все още ни държат на мушка.

Огромният кораб изпълваше докрай всички монитори. Джек беше поразен от мощните оръжия, монтирани върху палубата, от стаената сила на чуждата машина.

— Не зная дали си имат родна планета — рече, — защото това ми прилича на цял един град.

— Драките ще се радват да го чуят — завъртя се в креслото Денаро. — Роулинс, можеш ли да вдигнеш задния щит?

— В момента управлявам. Опитай ти да го направиш.

Джек се наведе към пулта. Беше отделил известно време да го разгледа и имаше най-обща представа от разположението. Намери копчето за щита и го натисна.

— Дано да свърши работа.

— Готово — потвърди Денаро. — Сега поне гърбовете ни са защитени. Ще направя една малка проба.

Корабът се залюля, оранжеви пламъци окъпаха щитовете.

— Вече знаят, че сме задействали защитата си. — Джек погледна към Амбър. — Дръж шлема си подръка. Ако нещо се случи, помни, че костюмът е и скафандър.

— Нищо няма да се случи — отвърна тя.

— Ще ти се — озъби се Денаро.

Джек погледна към монитора. Трите кораба ги застигаха бързо и се раздалечаваха. Очевидно смятаха да ги обкръжат.

— Роулинс.

— Виждам ги, сър. Но не зная как да изстискам още малко скорост от нашето бебче.

— Изтикват ни към Кларон! — досети се и Амбър.

— Както и да е. Важното е да сме между тях и планетата.

— Какво ще правим? — прозвуча тревожно гласът ѝ, но не се долавяше страх. — Притискат ни надолу.

— Ще открием огън, преди да успеят да ни изтикат. Изглежда, не улавят сигналите ни. Щом не искат да установим връзка, да видим дали стрелбата ще им привлече вниманието. Денаро, дай ми координати.

— До пет минути ще сме във външната орбита на Пекена. Двайсет минути след това ще навлезем в йоносферата.

Пекена беше малката луна на Кларон. Едва ли надхвърляше повече от три пъти размерите на дракския кораб, но беше ярка и се виждаше добре на хоризонта, гледана откъм планетата.

— Къде е луната сега?

— Още малко и ще се спънем в нея.

— Можеш ли да използваш гравитацията ѝ, за да се завъртим около нея?

Роулинс вдигна глава. Сините му очи премигнаха бавно.

— Сър, това не е по силите дори на най-добрите пилоти. Съмнявам се, че Пекена притежава достатъчна гравитационна сила, за да ни задържи.

Идеята беше отлична, но Луната наистина бе твърде малка. Джек се засмя и поклати глава.

— Просто ми хрумна. Добре, ще я използваме като преграда и после, ако се наложи, ще открием огън.

Амбър застана зад него и постави ръкавица на рамото му.

— Ще се опитам да намеря Колин.

— Скъпа...

— Мога да го направя. Не ми пречи...

Джек затвори очи, неспособен да вземе решение. Ако наистина Амбър го намери, дали няма да го атакува? Преди да успее да си отговори, Фантом нададе вик.

— Исусе Христе! — възкликна Роулинс. — Какво беше това?

— Ето Пекена! — прекъсна ги Денаро.

Прелетяха толкова близо покрай луната, та на Джек му се стори, че вдигат прах от повърхността ѝ. За съвсем кратко напуканата ѝ повърхност изпълни мониторите. Последва оглушителен трясък, пронизително свистене и корабът се залюля. Отнякъде долетя тревожният вой на аларма.

— Пробойната е запушена — докладва мрачно Денаро.

Задните камери показваха огромен пращен облак на мястото на Пекена. Сред отломките бавно се разрастваше алено кълбо. Един от тези наподобяващи снаряди камъни бе пронизал дракския кораб. Цяло чудо бе, че не бяха повече.

— Амбър, провери на кой кораб е Колин — ако изобщо е на някой от тях. Не можем да не отвърнем на огъня. — Сетне се обърна към Денаро. — Готови ли са оръдейните кули?

— В момента се зареждат — отвърна Скиталецът.

Амбър наведе глава. Крайно неподходящ момент да се съсредоточи и да търси съзнанието на Колин. Корабът отново се разтресе, застигнат от поредната ударна вълна. Тя затвори очи.

„Дете на мрака в ума й. Разтворило ръце, опипващо в тъмнината... болка, която трябва да доставя удоволствие... о, богове, Вандовър...“

Прехапа устни с надежда това да й помогне да се концентрира. Пронизващи, черни очи, които я следят... *няма да ми избягаш, милейди...* След като не можеше да се отърве от кошмара, не й оставаше друго, освен да го вземе със себе си, докато търси Колин. *Само не ме карай да го убия...* Амбър вдигна глава с разтуптяно сърце.

— Помогнете — едва прошепна, думите заседнаха в гърлото й.

Изведнъж нечия ръкавица я стисна за рамото.

„Аз зная пътя“ — улови мисълта на Фантом. И той я поведе.

Контактът се осъществи неочаквано. Ослепителна светлина прониза ума й, отхвърли надалеч Вандовър. За миг дори си помисли, че светлината я е прочистила изцяло, но после видя, че тя е само фар, който осветява всичко и му придава кристална яснота. Вандовър остана свит нейде в ъгълчето на съзнанието й, светлината бе толкова ярка, че той се превърна в сянка, а в сиянието й се къпеше друга фигура, с измъчено лице, оредяла коса и работнически комбинезон.

— Колин! — извика тя, този път гласът й се възвърна.

Умът й потъна в мрак. Светлината държеше Вандовър като в примка. Фантом я стискаше здраво за ръката и за миг се зачуди дали е почувствал същото, което и тя. Преглътна заседналата на гърлото й буца.

— Засякох го — заговори Амбър. — В предния кораб, някъде в средата... Джек, той е жив!

— Хубаво — извърна глава Джек. — Денаро, изключи оръдията. Ще бъде твърде рисковано да ги нападнем.

— Те ни притискат надолу предупреди го Роулинс. Корабът навлезе в йоносферата и екраните побледняха за миг. След това върху тях се появи Кларон.

— Опитай се да не доближаваш инсталациите за тераформиране — посъветва го Джек. — Поне докато имаме контрол.

Амбър се облегна назад в креслото и си пое дъх. Фантом стоеше до нея смълчан. Корабът се снижаваше, следвайки спираловидна траектория, неумолимо притискан надолу.

— Очаква ни трудно приземяване — уведоми ги Роулинс. — Пригответе се.

Те се подготвиха за сблъсък. Дракският кораб прониза горния слой облаци, дърпан надолу от неумолимата сила на гравитацията. Единственото, на което можеха да се надяват, бе да открият някъде достатъчно равна площадка.

— Застигат ни — предупреди ги Денаро.

Амбър усети, че ръкавицата се свива на рамото ѝ. Страх ли изпитваше Фантом? И той ли бе смъртен като всички тях? Искаше да му каже нещо успокояващо, но не успя. Думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Джек, откриха огън по нас — обади се Денаро. — Няма да стигнем живи долу.

И тогава Фантом започна да вие.

31.

Зная пътя.

Колин замръзна на мостика, когато думите изникнаха в ума му. Аш-фарел го бяха довели тук, побутвайки го не особено припряно, докато той влачеше измъченото си тяло по коридорите.

— Отиваме на лов — казаха те и кой знае защо му се стори, че долавя отчаяние в думите им. Аш-фарел воюваха по твърде различен от представите му начин. Те ловуваха и унищожаваша. И Колин знаеше, че отиват на лов и за хора.

— Чухме призив — продължаваха те. — Но не сме съвсем сигурни. Чуй го с нас.

И тогава съзнанието му изведнъж се проясни. Мисълта му се пресегна към Фантом с цялата си надежда и радост, обгърна Амбър за един неописуем миг, изгуби я, но остана при Фантом, окъпа се в топлината му, докато се сливаха и докато ужасеният му вопъл преминаваше в радостен вик. Аш-фарел реагираха.

Мостикът завибрира под краката му. Той впи пръсти в рамото на На-дара, докато мислите му се преплитаха с обърканите, изплашени мисли на Фантом.

— И аз го чух — обяви Колин. И показа на На-дара какво е чул, осъзнавайки, че ако не успее да спре навреме Аш-фарел, другарите му са обречени. Единственият начин бе да накара съществата да се вслушат в мислите им. На екрана пред него се появи издълженият, елегантен силует на дракски крайцер, който летеше право надолу, към повърхността на Кларон.

— Щом ги чуваш, ние също трябва да ги чуем — съгласи се неохотно На-дара и посегна към контролното табло. Блесна прехващащ лъч и обгърна корпуса на крайцера, превръщайки главоломното му спускане в контролирано снижаване. Аш-фарел го последваха, докато търбусите на двата кораба не легнаха върху податливата почва.

На-дара се обърна към Колин. На гущеровидното му лице се четеше вълнение.

— Трябва да ни помогнеш да ги чуем — рече той. — Долавяме в мислите си ехото на едно наше изгубено дете.

Колин го погледна озадачено. Корабът се заклати и огромният люк се отвори. Скиталецът заслиза бавно и с мъка по рампата, която се издължаваше като език към повърхността на планетата.

Лъхна свеж въздух. Беше влажен и галеше приятно лицето му. Люкът на дракския кораб бе отворен и отвътре излизаха фигури... всичките бяха с бойни костюми, с изключение на Джек. Сърцето му подскочи и Колин разпери радостно ръце, за да ги посрещне.

Те се втренчиха изненадано в него, не можеха да го познаят. После един от тях, с тъмносин костюм, си свали шлема.

— Божичко! — възкликна той. — Това е Колин.

Едва сега Свети Колин си позволи да заплаче. Едва сега осъзна, че бе изгубил всякаква надежда някой ден да ги срещне отново.

Амбър не можеше да определи дали въздухът на планетата е твърде влажен, или по лицето ѝ се стичат сълзи, докато изчакваше реда си да прегърне Колин. Мъжът в спомените ѝ нямаше нищо общо с този тук. Тя търсеше познати черти сред жалките, окарикатурени останки. Само гласът бе същият, а и очите също. Все още не можеше да си обясни как Роулинс бе успял да го познае.

Денаро се приближи, трополейки с тежките си ботуши по изсъхналата земя. Колин го изгледа.

— Внимавай, синко — предупреди го. — Те ни слушат.

Джек подкрепяше стареца, сякаш се досещаше, че му е трудно да се държи на крака. При тези думи вдигна очи към зейналия отвор на люка.

— Те ли?

— Да. Не зная дали си давате сметка, но е цяло чудо, че успях да установя контакт с тях. Аш-фарел ни смятат за паразити. Вредители. Опитват се да почистят планетите от нашето присъствие. На тяхно място бихте ли разговаряли с такива същества?

Лицето на Джек светна, докато слушаше обясненията на Колин.

— Това обяснява защо воюват с нас.

— Така е. Но те го наричат лов.

Денаро застана между тях.

— Кажи им, че сме дошли да те вземем.

Колин неочаквано отстъпи, препъна се и щеше да падне, ако Джек не го бе подхванал. Лицето му се сгърчи от болка.

— Колената не ме слушат — оплака се, после се обърна към Денаро. — Не си даваш сметка какво искаш. Мислиш ли, че отново бих могъл да живея сред вас? Съмнявам се. Виждам отражението си във вашите очи. Аз съм жалко подобие на човека, който бях... ходещ скелет. Лицето ми е набръчкано от преживените страдания. Но... — погледна към Амбър — цената, която платих, си заслужава. Аз говоря и те ме слушат.

— Те ни уловиха с прехващащ лъч — обади се Роулинс. — Иначе щяхме да се разбием в земята. Ти ли го направи?

— Аз ги помолих. Те ме чуха. Всъщност, извадихме късмет.

Денаро стискаше шлема си под мишница сякаш беше оръжие, което се готвеше да метне.

— Ти имаш задължения.

— Не ми припомняй предишния живот.

— Трябва да те върна жив на Малтен.

Двамата Скиталци се измериха с погледи. Върху безцветното лице на Колин се появи бледа руменина.

— За да посоча своя наследник?

Денаро се изчерви.

— Кръв се лее по улиците на Малтен. Моите събрата се вдигнаха на оръжие, но моментът не е подходящ. Губим ценни хора и оръжие.

По гърба на Амбър пробягаха тръпки. Колин махна небрежно с ръка.

— Има по-важни неща, които трябва да уредя. Аш-фарел ни слушат и започват да губят търпение. Фантом — извърна се той към сияещата броня.

„Чувам те.“

— Фантом, голяма е вероятността Аш-фарел да са твоите сънародници. Казаха ми, че те самите не те чуват добре, но улавят мислите ти чрез мен. Искаш ли да се запознаеш с тях?

Съществуването не бързаше да отговори. Джек вдигна свободната си ръка и я сложи на рамото му.

— Аз зная пътя — продължи Колин.

Фантом издаде тих вопъл и съзнанието му се сля с това на Скиталеца. Сетне, без да помръдват тела, те се преместиха при Аш-фарел, който ги наблюдаваше от сумрачната вътрешност на кораба.

Фантом почувства възбудата им и нещо повече, долови ехото от свирепите ветрове, които бушуваха в душите на тези войнолюбиви създания, но когато ги заговори, те не го чуха. Само чрез Колин можеше да установи връзка с тях и когато го стори, осъзна, че е плът от плътта им.

И ако имаше някаква разлика между тях, тя бе породена от близостта му с Джек. Той ги чуваше, но те него — не, освен когато Колин изпълняваше ролята на посредник. Тогава се съсредоточи върху различията. Когато приключи с изучаването им, Фантом се отдръпна от съзнанието на Колин. Вече знаеше, че са достатъчно важни, за да не може да се върне при Аш-фарел.

Сега бе съвсем сам в целия свят.

Не. Плътта му бе плът от тази на Джек и на Амбър, също както и съзнанието му бе неразривно свързано с техните. Те бяха различното в него, те го бяха променили.

И никога вече нямаше да бъде сам.

Колин го пусна. Двамата се раздалечиха, облъхвани от влажния сутрешен бриз на Кларон. Джек докосна флексобрънките, които бяха за Фантом едновременно и кожа, и черупка.

— Аз съм Аш-фарел — произнесе Фантом. — И не съм.

Лицето на Колин бе посивяло от огромното усилие. Той кимна уморено. Така и не успя да реагира, когато Денаро пристъпи към него и го метна на рамо. Бронираното му коляно се заби в слабините на Джек и го отхвърли встрани.

— Недей! — извика Колин. — Аш-фарел...

Денаро блъсна Амбър, която посегна към него, и ръкавицата ѝ издрънча върху бронята му.

Колин се гърчеше върху бронираното рамо на монаха и повтаряше задъхано:

— Денаро, не знаеш какво правиш...

— Зная, че Аш-фарел няма да ме докоснат, докато те държа — изръмжа монахът. — Извинявай, старче, но си ми нужен, поне докато направя изявление пред свидетели...

Ослепително бяла броня се изправи на пътя му.

— Не — извика Фантом и вдигна ръце.

Те се сблъскаха. Скитник и чуждоземец, но човекът бе затруднен от тежестта на тялото, което носеше на рамото си. Денаро нанесе удар с крак. Фантом се извъртя и го улови за обувката. Задейства реактивните си двигатели и тласна Денаро назад. Монахът се втурна отново, стиснал юмруци, и стоманените им брони отново се сблъскаха. Той се освободи от бремето си, захвърляйки Колин безцеремонно на земята.

Вдигна ръкавица и стреля, лазерният лъч остави ярка дيريا по гърдите и шлема на Фантом. Амбър се спусна към Колин и коленичи, за да го закрие с тяло. Фантом се олюля, но възвърна равновесието си и скочи върху Денаро. Двамата се счепкаха за миг, после Денаро се изплъзна.

Роулинс помогна на Джек да се изправи. Джек с мъка си поемаше дъх. Явно имаше счупени ребра. Най-сетне успя да глътне малко въздух през стиснатото си гърло и диафрагмата му се отпусна. Озърна се и хукна към Амбър. Роулинс едва сега видя какво бе обезпокоило командира му. Денаро бе извил китка и се готвеше да изстреля от упор ракета, без да го е грижа за пораженията, които тя щеше да нанесе на околните. Бе се съсредоточил изцяло върху сребристорбелния костюм.

Той стреля. Ракетата попадна право в центъра на костюма и експлодира. Фантом отхвъркна назад, върху гърдите му зейна огромна димяща цепнатина. Роулинс откачи шлема от колана и си го постави. Денаро се извърна към сгърчената на земята фигура тъкмо когато ударната вълна връхлетя Амбър и Джек, надвесени над Колин. Парцаливото расо на светеца бе пламнало по краищата. Джек се зае да гаси пламъците с голи ръце.

Роулинс задейства реактивните двигатели. Блъсна Денаро с рамо в гърдите. Преди бронираният Скиталец да успее да се изправи, Роулинс го обгърна с ръце и му изтръгна шлема. Денаро нададе яростен рев.

Викът му секна, когато Роулинс му скърши врата.

— Боже мили! — промълви младият Рицар, сякаш не можеше да повярва какво бе сторил. Свали си шлема и се приближи към Джек и падналия Колин.

Свети Колин лежеше свит на земята, краищата на расото му димяха. Не помръдваше, изгубил сваят, и нямаше надежда да се съвземе. Амбър захлипа. Роулинс коленичи до тялото на своя приятел. Лицето му бе толкова бледо, че можеше да се сравнява с бледото сияние на неговия костюм.

— Направи, каквото можа — каза тихо Джек. — Но всички закъсняхме.

За миг се зачуди как ли сега ще ги чуват Аш-фарел — ако изобщо пожелаят да ги слушат.

Небето се разтърси от гръмотевица. Роулинс се сепна и посегна към ръката на Колин.

Това, което последва, бе толкова странно, толкова невероятно, че нито Амбър, нито Джек биха могли да го опишат. Ръкавицата на Роулинс внезапно бе обгърната от синкаво сияние, което докосна тялото на Колин. Младежът дори не успя да го види, защото очите му бяха пълни със сълзи. Поддържа още известно време ръката на мъртвия светец и когато я пусна, сиянието угасна. Из въздуха на Кларон се разнесе приятно ухание, което Амбър определи като мирис на рози.

От устните на Колин се отрони дълбока въздишка, той се надигна и приседна. Тялото му отново излъчваше жизненост. Ръцете му уловиха ръкавиците на Роулинс.

— Момчето ми, ти ми върна дара, който получи от мен.

Роулинс зяпна от учудване. После поклати невярващо глава.

— Аз не съм Скиталец.

— Така ли? Е, в такъв случай, уверен съм, че ще намерим някой, който да те обучи. Но добрият човек си е добър човек, а светецът е светец, независимо от религията, която изповядва. Ако моите Скиталци откажат да те приемат, ще се намерят други да го направят. Ще се справиш. — Колин отдръпна ръце и погледна за миг дланите си. — Ти ме спаси от болката. А така Аш-фарел ще ме чуват по-добре.

Джек се озърна.

— Ако още са тук. Роулинс, този тътен е от приближаване на кораб. Драките идват! А Аш-фарел са на повърхността... Амбър, отведи Колин на борда. Заради нас попаднаха в клопка.

32.

Вандовър се бе разположил в центъра на своята комуникационна мрежа, с изкривено от гняв лице. Амбър бе успяла да го прогони от съзнанието си, но и не преди да разбере, че са открили Колин и сега той е с тях. Не смяташе точно сега да се отказва от своята цел. Амбър трябваше да изпълни волята му.

Пое си дълбоко дъх. Познаваше я толкова добре, спомняше си допира на кадифената ѝ кожа, извивките на тялото ѝ, а също и тези на ума ѝ. С всеки удар на сърцето се приближаваше все повече към нея и скоро тя отново щеше да му принадлежи...

— Какво правиш, Вандовър?

Министърът подскочи в креслото си. Извърна очи към Пепус, слабия, безпомощен Пепус, и му се усмихна, ала умът му продължаваше да протяга невидимите си пипала към избраната жертва. Махна с ръка.

— Върша си работата, ваше величество.

— Струва ми се, че те освободих от твоите задължения.

На Малтен беше нощ и императорът току-що се бе надигнал от леглото. Той прокара здравата си ръка през разчорлената си червеникава коса.

— Не от всичките, опасявам се.

Стаята бе така опасана с кабели, че Пепус не беше в състояние да се придвижи с количката към него. Затова остана до вратата, но не скри яда си.

— С какво се занимаваше всъщност?

Вандовър се усмихна мрачно.

— Следя едни събития на огромно разстояние, скъпи мой Пепус. Примирието няма да продължи дълго, след като Скиталците научат какво сте сторили с многоуважавания им светец.

— Открили са Колин?

— О, да. И Аш-фарел — доволно се усмихна той. — По-важното е, че аз също ги открих. — В стаята отекна сухият му смях. —

Помните ли източното крило? Помните ли медиумите, които бяхте събрали там с надеждата, че някой от тях ще може да надзърне в бъдещето, да предвиди назряващите събития? — Вандовър се наведе напред. — Е, скъпи мой императоре, вие държахте в ръцете си истински жокер, ала така и не се досетихте, през всичките тези години. Тя е красива и смъртоносна — и е моя.

Устните на Пепус помръднаха беззвучно. Изведнъж видя душата си, разстлана пред него като на длан, и си даде сметка, че ако Колин умре, няма да може да преглътне този позор. Трябваше на всяка цена да спре Вандовър, дори да го убие, ако се наложи. Въпросът беше как да се пребори с немощното си тяло.

Оставиха ранените и убитите на бойното поле. Роулинс затвори люка на дракския крайцер, а Амбър помогна на Колин да се настани в противонатоварващата мрежа. Джек се изкатери в една от оръдейните кули. Крайцерът се разтресе, пробуден за действие.

Колин се огледа.

— Това е дракски кораб — отбеляза той. — Съществува ли възможност за връзка?

— Да, сър, но...

Скиталецът облегна глава назад.

— Джек — провикна се към кулата, — задръж огъня.

Джек не сваляше поглед от дракските кораби, които бързо изпълваха мрежата на мерника.

— Гатхул няма да ни позволи да отлетим. Не зная какво си намислил...

— Норцит. Аш-фарел знаят много повече за норцита, отколкото двамата с теб ще научим някога. Струва ми се, че драките ще се съгласят да ни пуснат, ако им открием местонахождението на богати находища.

Джек подаде глава от кулата. Амбър седеше в креслото до Колин. Шокът от преживяното през последните часове бе изписан на лицето ѝ. Гледаше изплашено.

Да дадат норцит на драките, бе като да подхвърлят оръжие на невръстно дете. Дори и сега да се спазарят за живота и свободата си, трябваше да прекарат останалата част от отреденото им време в

несекваща борба с драките. Докато Трикатада не умре, а заедно с нея и поколението, което е създала...

— По дяволите! — изруга полугласно Джек, докато обмисляше положението.

— Какво има? — попита нетърпеливо Колин.

Джек се спусна в каютата.

— Роулинс, включи връзката. Имам по-добро предложение за тях.

Нова експлозия разтърси крайцера.

— Съвсем близо беше — промърмори Роулинс. — Навлизаме в техния обхват. — На мониторите се виждаше един от корабите на Аш-фарел, който тъкмо се издигаше над повърхността.

Джек също гледаше към екрана.

— Гатхул, зная, че си на линия.

На главния монитор се появи изкривеното от гняв лице на дракския генерал.

— Така е, командир Сторм, и този път победата ще бъде моя!

— Всички можем да спечелим, но само ако преустановите огъня. — Джек погледна към Колин. — Ще можеш ли да задържиш Аш-фарел да не отвърщат на стрелбата?

— Мога да опитам — кимна монахът.

Джек отново извърна лице към Гатхул.

— Зная защо Трикатада е безплодна — заговори бързо той. — Струва ми се, че информацията си заслужава да ни пощадите живота.

Изражението на генерала леко се смекчи.

— Ако това е измама...

— Не. Но няма да кажа нищо повече, докато ни атакувате.

— Вие се съюзихте с древния ни враг...

Джек поклати глава.

— Аш-фарел не се нуждаят нито от нас, нито от вас. Стреляте ли по нас, ще си подпишете смъртната присъда. Искате ли плодовито поколение или не?

Зад гърба му Роулинс прошепна:

— Аш-фарел вдигнаха един от корабите. Времето ни е ограничено.

Генералът вероятно го чу, защото изведнъж кимна.

— Добре, да разговаряме.

Колин въздъхна облекчено.

— Аш-фарел ни чуват — обяви. — Те ще позволят на кораба на Гатхул да се приземи. Но останалите трябва да се оттеглят назад.

Вандовър се изсмя, когато Пепус падна от инвалидната количка. Ръката на императора се изви под тежестта на тялото му и китката му изхрущя. Пепус нададе вик от болка и се сгърчи на пода. Баадластър заговори с натезжал от омраза и злоба глас:

— Нима си мислеше, че ще можеш да ме спреш? Трябваше да го направиш още преди години, когато разполагаше с истинска власт. — И като отметна глава назад и затвори очи, забрави за безпомощната фигура на земята. Пепус стисна устни да прекрати стенанията. Тихо, за да не го чуе Вандовър, той запълзя към него.

Те се срещнаха в долината. Джек с изненада позна местността — някога тук беше буйната Атарактска гора, из която бе кръстосвал като рейнджър. В онези времена Кларон все още беше процъфтяваща планета, но сега двигателите на мощните кораби бяха превърнали пясъчливата почва в стъкло. Докато крачеше по обсидиановата повърхност към спуснатата рампа на кораба на Аш-фарел, той забеляза, че Гатхул и свитата му вече ги очакват там. Амбър се облягаше на ръката му и дишаше на пресекулки. Бяха си свалили броните. Колин прецени, че така ще е най-добре. Той също подтичваше до Джек. Само Роулинс беше в своя костюм и носеше на ръце останките на Фантом. Когато стигнаха до рампата, той се наведе и ги положи върху нея.

Гатхул се извърна към тях. Джек познаваше достатъчно добре дракските маски, за да прецени, че неговата изразява омраза. Преди обаче дракът да заговори, Аш-фарел най-сетне се появи от тъмния отвор на кораба.

Джек и преди бе виждал мумифицираните останки на тази раса в една мъртва миньорска колония, сред разкопките на Скиталците на Колинада, но за първи път съзираше неин представител на живо. Приличаше на огромен, мускулест гущер, имаше бързи движения, а тялото му беше покрито с люспи, които хвърляха разноцветни

отражения. На ръст беше три пъти по-едър от човешки бой, с големи очи, в които се четеше мъдрост и надменност. Но важното бе, че сега го чуваше.

Джек не можеше да говори с Аш-фарел директно. Само Колин бе в състояние да превежда думите им и затова Джек се извърна към своя стар другар, докато Гатхул тракаше нетърпеливо с челюсти. Изглежда, близостта на древните врагове не впечатляваше драките.

— Мога да ви кажа само причината, не и да предложа решение. Но ако се съгласите да сключим истински съюз, тогава ще се опитам да ви помогна.

Гатхул пристъпи припряно от крак на крак и ризницата му издрънча.

— Празните приказки са като неоплодени яйца. Изпълни ги със съдържание и тогава ще се приберем на корабите си. — Той кимна към Аш-фарел. — А с тях ще премерим сили някой друг път.

— Ако ви разкроя причината, ще се съгласите ли да сключим мир?

Гатхул склони глава.

— Такава е волята и на моята кралица.

Джек се засмя суховато. На повече от това едва ли можеше да се надява.

— Добре. Драките познават норцита от доста време. Това е вещество, което подсилва по естествен начин вашата броня.

Гатхул кимна, но го предупреди:

— Губиш ми времето.

— Ни най-малко. Когато за пръв път сте се изправили срещу Аш-фарел, нуждаели сте се от норцит, за да се защитавате. В началото сте го използвали като външно покритие. И той е вършел добра работа. После, след известен период от време, сте открили, че ефектът е подобър, ако го поглъщате. В течно състояние или с храната... той не само усилва издръжливостта на хитиновата ви покривка, но и спомага за нарастването на нейната маса. Промяната ви е накарала да създадете отделна каста войни, която да изпратите срещу вашите древни врагове. Крайният резултат от военновременния период, естествено, е бил намаляване на популацията. Кралиците ви са били принудени да снасят повече яйца. Броят ви започнал да расте, завладявали сте нови

планети — заради пясъчните гнезда, в които да снасяте и отглеждате своите малки.

Генералът размърда челюсти.

— Враговете знаят всички наши тайни — промърмори той недоволено.

— Това не е никаква тайна. Трикатада не е в състояние да снесе фертилно яйце. Стигнала е предела на своите възможности. През последните трийсет години Аш-фарел непрестанно са ви изтиквали от вашите собствени територии. А вие завладявахте нашите. Аш-фарел отдавна знаят за какво използвате норцита — няма залежи, за които да не сте воювали с тях. Това се доказва и от археологическите проучвания. Но не ви е известно, Гатхул, че не войната ви е обрекла на изчезване. Причината е в норцита. *Норцитът ви прави стерилни.* Вашите войни не са в състояние да оплодят кралицата. Или, по-точно, те я оплождат, но не с фертилни яйца.

— Аз не съм импотентен!

Джек извърна очи към разярения драк.

— Не се и съмнявам — рече той. — Но и не си в състояние да създадеш плодовито поколение. Може би някой драк от нисшата каста все още би могъл да го стори — от тези, които никога не са приемали норцит. Не зная отговора на този въпрос. Мога само да ви обясня какво се случва.

Гатхул изтрака възбудено с плочките си.

— Нашите врагове ще ни унищожат!

— Не — пристъпи напред Колин. — Те ни слушат и изпитват състрадание. Струва ми се, мога да кажа... — млъкна за миг, с озадачено изражение. След това се извърна към Амбър. — Амбър, какво правиш...

Джек го прочете на лицето ѝ — беше изкривено от страховита вътрешна борба. Мигновено скочи, сграбчи я и я събори, а тя започна да се съпротивлява отчаяно.

— Недей — молеше я той. — Не го прави! Мен слушай, не Вандовър. Чуй ме, любима! — Притисна тялото ѝ със своето и стисна лицето ѝ с длани. Очите ѝ святкаха обезумяло и яростен вик се изтръгна от гърлото ѝ.

Колин притисна слепоочията си с пръсти. Изведнъж затвори очи, усетил, че го прорязва остра болка.

Ръката го болеше, сякаш го бяха пронизали с нож. Затаи дъх от страх да не захлипа. Продължаваше да пълзи бавно по пода. Вече беше достатъчно близо, за да улови наметалото на Вандовър. Изведнъж в лицето го лъхна тежката миризма на обувки. Пепус сбърчи нос. През всичките тези години как не бе забелязал неприятната миризма на Баадластър? Продължи да пълзи напред. След това, с внезапен прилив на сили улови наметалото на Вандовър и се дръпна рязко нагоре. Баадластър изръмжа гневно и когато се наведе, императорът видя смъртта си да блести заканащо в очите му.

Джек галеше зачервеното ѝ лице, усетил, че тялото ѝ натежава в обятията му. Напълно бе забравил драките и Аш-фарел.

— Окопай се на дълбоко — нареждаше ѝ той. — Съпротивлявай му се. Не се предавай. Аз съм с теб.

Роулинс извика уплашено и подхвана свличащия се Колин. Светецът едва успя да промълви:

— Добре съм. Помогни на Амбър.

За първи път откакто се беше появил от вътрешността на кораба Аш-фарел издаде някакъв звук — беше тих, протяжен и наподобяваше китова песен. Амбър продължаваше да се бори и изведнъж отвори очи.

— Джек — произнесе с хриптене. — Не ме изпускай.

— Никога.

Тя потрепери и забели очи. След това проплака:

— Дете на мрака!

Пепус изкрещя от болка, когато Вандовър го раздруса като парцалена кукла. В този миг отекна силният глас на К'рок:

— Какво става тук?

Милосецът прескочи количката и нахлу в помещението. Хвърли се върху Баадластър и схватката им бе като сблъсък на титани. Завъртяха се вкопчени един в друг и кабелите, които обгръщаха креслото на Вандовър, започнаха да се късат с искри. В ръката на военния министър забръмча енергонож.

Рукна кръв и опръска Пепус. Той я изтри и когато вдигна очи, видя, че е на милосеца, прободен на няколко места в гърдите. К'рок изръмжа от болка и стовари юмрук в гръдната кост на Вандовър. Чу се отвратителен, хрущящ звук от строшени кости. Баадластър се люшна назад с ококорени очи. Изпусна енергоножа и се хвана за гърдите. Острието продължаваше да бръмчи сърдито. Докато се свличаше на колене, Вандовър срещна погледа на Пепус. Бледото му лице бе придобило лилав оттенък. Сетне падна по очи и ножът се заби дълбоко в гърдите му.

К'рок се наведе и помогна на Пепус да се изправи. Императорът се вкопчи в него, сякаш бе самият живот.

Лишени от телесно пристанище, мислите на Вандовър се закотвиха в ума на Амбър. Тя изпъшка и се сгърчи, докато думите на Джек си проправяха път в съзнанието ѝ. Спомни си за светлината, която Колин бе създал, светлината, която бе прогонила Вандовър. Би могла и тя да опита нещо подобно.

— Заедно — промълви Джек.

Амбър го погледна в очите. Джек, който я обича. Когато бе изгубила и си бе върнала отново.

— Няма да му позволя да те има — заяви той.

А само да знаеше. Ако не успее да изгони Вандовър сега, щеше да е обсебена от него завинаги.

— Обичам те! — извика Амбър. Той продължаваше да стиска лицето ѝ и очите му се превърнаха в целия ѝ свят. Очи в дъждовно синьо. Очи, за които веднъж бе казала някому, че не могат да лъжат. Очите на човека, който я обичаше.

Щастието лумна в нея като горски пожар и я дари със светлината, от която се нуждаеше. С ужасяващ писък детето на мрака — Вандовър, бе изпепелено и я напусна завинаги.

33.

— Щом могат да разглобят и сглобят човек, не виждам защо да не могат да го сторят и с броня — заяви Колин. Той разглеждаше с усмивка сияйния боен костюм, изправен пред тях и окъпан в слънчеви лъчи. — Всъщност за Фантом костюмът свърши добра работа. Защити онова, което го обитаваше.

Джек се засмя. Амбър се беше сгушила в извивката на ръката му. Аш-фарел я беше облякъл и украсил, и сега приличаше на диво, екзотично създание, в коприна, пера и мъниста.

— Ще ми се да промениш решението си и да се върнеш при нас.

Колин наведе глава. Беше започнал да повтаря жестовете на Аш-фарел.

— Не — отвърна. — Предадох расото си на Роулинс. Той ще се справи далеч по-добре от мен. Дадох му съвет как да подходи към най-големите трудности, които го очакват. А и той вече постави добро начало в тази си работа.

Роулинс стоеше свел смирено глава.

— Добре, да оставим Роулинс. На мен обаче си ми необходим, за да се оправим с Пепус и К'рок.

— Приятелю мой, тези проблеми ще се разрешат и без моята намеса. Чакат ви други, по-важни неща. Примирието с драките. Това, че Аш-фарел се вслушват в думите ви, е важно постижение. Но в края на краищата ти се справи чудесно със задачата, която ти постави Пепус.

Джек поклати глава.

— Беше ми възложена работа и аз я свърших. Направих каквото можах. Денаро...

— Невъзможно бе да му помогнеш, също както не би могъл да спасиш Вандовър от собствената му злоба. Пепус вече няма да се върне на трона, К'рок пък получи регентството над Милос, а моите Скиталци очакват Роулинс. Ти се справи отлично. Единственото, за което съжалявам — Колин опря пръст на устните си и се усмихна, —

единственото, за което ще съжалявам, е, че няма да мога аз да ви свържа в свещен съюз.

Амбър се разсмя.

— И какво те спира?

— Какво ли? Тук и сега? — Колин се огледа. Кларонското небе по обед бе ярко и безоблачно. Бойните кораби стърчаха като гигантски гнездящи птици, а Амбър изглеждаше като голишарче между суровите войни.

— Ние сме сред приятели — рече тя. — По-хубав миг няма да има. Не е ли така?

Джек се изкашля.

— Сега вече разбирам как се е чувствал Пепус, когато К'рок е изстискал от него регентството — рече с усмивка. — Хайде, Колин. Покажи ни, че владееш ритуала.

Нима не бе знамение, помисли си Джек, да започнат отново на Кларон.

Издание:

Чарлз Ингрид. Пясъчните войни 2

Американска. Първо издание

Превод: Юлиан Стойнов

Редактор: Олга Герова

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД — Силвия Николова

Charles Ingrid

The Sand Wars, Volume 2 (1989–1990)

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 35

ISBN: 954–585–749–8; 978–954–585–749–2

Цена: 11.99 лв.

ИК „БАРД“ ООД

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.